

MİRAS

Estata kurgulanmış, sürükleyici ve öngörülemez!

Bu kitap nefesinizi kesecek”

Sophie Hannah

Trisha Sakhlacha

**Çoğu aile toplantısı gözyaşlarıyla biter.
Bu ise cinayetle sonuçlanacak...**

**Tüm hayatlarını ailenin her şeyden önce
geldiğine inanarak yaşamış insanlar...**

**İssiz bir adada, dünyayla tüm
bağlantıları kopmuşken, bu inanışlarını
sürdürebilecekler mi?**

**Lüks yaşam, para, gelecek planları,
hayaller...**

**Şimdi ise ilgilenmeleri gerekenler
listesi çok farklı:**

CESET.

MAZERET.

KANIT.

Prime

ISBN - 978-625-96406-0-0

6
9 786259 6406006

primekitap

Miras

Trisha Sakhlecha

Genel Yayın Yönetmeni

Şahin Güç

Orijinal Adı

The Inheritance

Editör

Bahar Çağla Güç

Çevirmen

Sibel Atam

Kapak Tasarımı

Tamer Değirmenci

Dizgi

Sena Bayram

ISBN

978-625-96406-0-0 -6

1. Baskı

Ekim 2025

Yayıncı Sertifikası: 457396

Copyright © 2025 by Trisha Sakhlecha

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Prime Kitap'a aittir. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayınevinden izin alınmadan hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. *

Baskı:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 (212) 674 85 28

Sertifika No: 47939

Prime Kitap

Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk.

Örme İş Merkezi No: 8 Kat 3

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 (212) 674 85 28

www.primekitap.com

info@primekitap.com

MIRAS

Prime

Ninova

*Hayattaki bir numaralı rakibim (ve destekçim):
erkek kardeşim, Rishabh'a.*

*Düzenleme
Ny.ozlem*

ŞU ANDA

Böyle sona ereceğini düşünmemiştim.

Aralarından koşarken sık, kapkara ağaçlar beni boğuyordu.

*Şakır şakır yağan yağmur, kalbimin deli gibi çarpışı dışında tüm sesleri bastırıyordu.**

Bir böğürtlen çalısı ayak bileğime dolandı, dikenleri etime battı. Ayağımı hızla çekerek çalıdan kurtardım.

Kaybedecek zaman yoktu.

Koşuyordum.

Çakan şimşek, karanlığı delip geçiyordu ve gözlerim ani bir hareketle önümde uzanan dolambaçlı patikaya, evin belli belirsiz şekline, ufku dolduran ağaçlarla birbirine karışan silüetine kaydı.

Ailenin geri kalanının uyuduğu, fırtınaya karşı güvende olduğu, neler olduğunun farkında olmadığı o eve.

Ani, hızlı bir nefes aldım ve patikadan yukarıya çıkmak için kendimi zorladım. Çamurun emdiği ayak izlerini bırakan spor ayakkabılarımla ıslak toprakta bata çıka ilerledim.

Şimşek göğü yırtarken bir gök gürültüsü daha duyuldu.

Sadece bulutların arasından sızan ay ışığıyla aydınlanan ev görüş açıma girdiğinde yavaşladım. Birbiriyle bağlantılı olmayan görüntüler gözümün önünden geçiyordu: kutlama, duyuru, uzun ve zorlu yürüyüş.

Ceset.

Durdum. Odaklanmaya ihtiyacım vardı. Bir yanlış daha yapmayı göze alamazdım.

Bir cesedin ne kadar sürede soğuduğunu merak ediyordum. Uzunların ne kadar sürede kaskatı kesildiğini. Dudakların ne kadar sürede morardığını.

Son birkaç adımı da atmak ve kapıyı sakince açmak için kendimi zorladım.

Şimdi ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum ama seçeneğim elimden kapılmıştı.

Işık yandığında donup kaldım. İki çift göz beni inceliyor, yüzümdeki çiziklerde hızla gezindikten ve yırtılmış kot pantolonumla artık beyaz olmayan spor ayakkabılarımı süzdükten sonra İskoç yağmurunun bile temizleyemediği lekelerin üzerinde duruyordu.

Kan.

Fakat benim kanım değildi.

Odada etrafıma baktım. Bu nasıl olmuştu? Akşam neşeli hissettiren dekorlar, şafak öncesi ışıktaki tehditkârdı. Sadece saatler önce bakıp güldüğümüz aile fotoğrafları, kötü bir şey olacağını sonuna kadar sezmiş gibi görünüyordu.

Kelimeler artık belli belirsiz bir fısıltıydı ama etrafımdaki boşlukta sekiyor, duvarlara çarpıp geri geliyor ve kulaklarıma doluyordu. Geçmişin yankısıydı.

Ne yaptın?

Bu ailede sadece tek bir temel kural vardı: Aile her şeyden önce gelirdi.

Her zaman.

Dişlerimi sıkıyordum. Şimdi ne olacağını biliyordum.

Artık bir seçeneğim yoktu.

Belki de hiçbir zaman olmamıştı.

ÜÇ GÜN ÖNCE

1

Zoe

Yan döndüm ve Aseem'in sesini bastırmak için yorganın altına iyice sokuldum. Kız kardeşi Aisha'yla en az yirmi dakikadır telefonda konuşuyordu. Kelimeleri, kocamla bağdaştırdığım kısa iç geçirmeler ve uzun sessizliklerle kesiliyordu.

Aisha son üç aydır Los Angeles'ta amaçsızca dolaşıyordu. Son konuştuğumuzda bana seyahatini uzatacağını söylemişti, bu yüzden kayınvalidemden Aisha'nın bir hafta sürecek bu seyahatte bize katılacağını duyduğumda şaşırmıştım. Aisha aile tatillerinden hiç hoşlanmazdı –anlaşılır şekilde öyleydi– ve ne kadar önemli olursa olsun, onun bir İskoç adasında bir hafta geçirmeyi Malibu'daki villasına değişmesini inanılması zor buluyordum. Fakat ben Agarwal ailesinin düğümlerini çözmeye çalışmaktan çoktan vazgeçmiştim, bu yüzden kayınvalidem Shalini bana Aisha'nın Londra'da bize katılacağını söylediğinde şaşırsam da tepkimi kendime sakladım. Aisha'nın Fort William'a giden gece treninin kalkışından bir saat önce Euston'da bizimle buluşması gerekiyordu.

Beklendiği gibi, gelmedi.

Telefonu kapalıydı ve havayolu şirketinin görevlileri, onun Los Angeles'tan Londra'ya giden uçuş için bilet ve bagaj kontrolünü hiç yaptırmadığını söylerken son derece kararlıydılar. Ona hiçbir şekilde ulaşamayınca Aseem, annesi, babası ve ben panikten, endişeden, kaygıdan ve kızgınlıktan oluşan karma karışık duygularımızı, kayınvalidemin paketleyip el bagajına koyduğu hafif baharatlı ince ekmekler ve lavaşa benzeyen paratalar gibi sıkıca dürüp aramıza sıkıştırarak trene bindik.

“Mesele o değil Aish.” Aseem’in sesi kalın yorganı delip geçiyordu. “Ne kadar endişelendiğimiz hakkında bir fikrin var mı? En azından arayabilirdin.”

Birkaç tıkırtı geçip giderken boğuk sessizlikte nefesim yavaşladı. Raylar üzerinde ilerleyen trenin ritmik sesine odaklandım; makas değiştirmenin ve vagon tekerleklerinin dönüşünün beni sakinleştirip yeniden uyutmasına izin verdim. Aseem tekrar konuştuğunda göz kapaklarım daha yeni ağırlaşmaya başlamıştı.

“Ah, hadi ama! Bu seyahatin annem için ne kadar anlam ifade ettiğini biliyorsun. Ayrıca Myra aylardır bunu planlıyordu.”

Sırtüstü dönüp göz bandımı çıkardım, midemin derinliklerinde oluşmaya başlayan bulantının fazlasıyla farkındaydım. Yanımda oturan Aseem’in gözleri kapalı ve başı arkaya yaslıydı ama omuzlarının duruşuna baktığımda onun hiç de rahat olmadığını anlayabiliyordum. Tüm yaşananlarla birlikte, son birkaç ayda bu davranışı çok sık sergilediğini gördüm.

Aseem’in sesi ölçülüydü, bu da bana çevresi ne kadar kaotik olursa olsun iç huzuruna tekrar dönebildiğini bir kez daha ha-

tırlatıyordu. Sakinliği onun her zaman en sevdiğim özelliği olsa da beni sık sık hayal kırıklığına uğratan da yine sakinliğiydi.

“Bir adaya gittiğimizi biliyorsun Aisha. Öyle canın her istediğinde gidip gelemezsin.”

Ona biraz yaklaşıp ayak parmaklarımla perdeyi çekerek açtım. Tren vadiden geçip Kuzey İskoçya’nın daha derin olan sakinliğine doğru ilerlerken küçük kompartımanımıza dolan alacalı gün ışığı adeta dans ediyordu. Instagram için hemen bir fotoğraf çekmek istiyordum, fakat pencere camından kendi yansımamın çıkmasına engel olabileceğimden şüphe ediyordum ve bir “Bugün de böyle uyandım” selfiesi günü olacaksa da o gün bugün değildi. Gece boyunca çok az uyumuştum, bu yüzden yüzümün yorgunluk ve uykusuzluğun tüm uyarı işaretlerini açığa vuracağını *biliyordum*. Bana aylardır rahat vermeyen klavye savaşçıların eline daha fazla koz vermeyeceğime son derece emindim.

Telefon hattının diğer ucundaki Aisha’nın sesini ve söylediklerini hayal edebiliyordum; görünüşe bakılırsa ailesine özel geliştirdiği kuşkulanamaz bir ses tonu ve her zaman el altında tuttuğu çekici mazeretler. Ardından Aseem’in eriyişini izledim, her zamanki gibi küçük kız kardeşine teslim oluyordu. Evet, bu son derece sinir bozucuydu ama Aisha’yla tartışmanın hiçbir zaman anlamı olmadığını hepimiz biliyorduk.

Bu ailede yakayı ele vermeden cinayetten sıyrılacak biri varsa o da Aisha’ydı.

“İyi,” dedi Aseem iç çekerek. “Ben burayı idare ederim. Bu seferlik. Los Angeles’ta havaalanına en erken ne kadar sürede varabilirsin?”

Doğrulup kolumu kocama doladım, katlanır masanın üzerindeki su şişesine uzanırken ona iyice yaslandım. Üç yıldır evli olmamıza rağmen, hâlâ ne ellerimi ne de gözlerimi ondan ayıramıyordum. Elimde Kuzey İskoçya kaynak suyu şişesi, ona sokuldum.

Aseem nihayet telefonu kapattığında kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

“Uçağını kaçırmış,” dedi parmağını yanağımda gezdirirken.

“Ya telefonu? Neden kapalıymış?”

Aseem, kız kardeşinin son haşarılığının ne olduğuna dair detayları paylaşmaya gönlü olmadığını belli edercesine omzunu silkti. Bu konuda ona baskı yapmadım. İşin içinde baştan aşağı uygunsuz olan bir adamın ve birkaç şişe tekilanın olduğuna şüphe duymadığım *gerçek* hikâyeyi nasıl olsa Aisha’dan öğrenirdim. “Bir sonraki uçağa binecek. Fakat önce...” Aseem beni kendine çekip öptü. Elini tişörtümün içine sokup sırtımdan yukarıya kaydırarak boynuma ve omuzlarıma masaj yaparken saatler önceki dağılışımdan kaynaklanan kaygıyı hissedebiliyordum...

Kapının vurulması o kadar manidar ve o kadar şoke edici geldi ki ikimiz de yerimizden sıçradık. Planlanmışçasma, kayınvalidemin sesi duyuldu ve Aseem hemen yataktan fırlayıp kayar kapıyı açtı.

Kocamın nazikliğini ne kadar sevdiğimi kendime hatırlattım.

“Nashta?” Kayınvalidem kahvaltıyı soruyordu. Delhi’ye taşındığımda ilk öğrendiğim Hintçe kelimelerden biriydi. Biraz sinirlenişimi göz ardı ederek –saat daha yeni sabahın yedisiydi– yataktan kalktım.

Sadece bir hafta sürecekti. Sakinliğimi koruyabilirdim.

“Geliyoruz anne,” dedim.

Tiřörtümü düzeltip Aseem’in yanından eğilip bükülerek geçtikten sonra banyoya girdim. Daracık alanda elimden geldiğince hızlı bir şekilde duş aldım, ardından daracık kot pantolonumu ve bugün için çantaya koyduğum kazağı giydim. Hareket eden trende dikkatli bir şekilde makyajımı yaptım. Göz altı kapaticımı iki kat sürdüm, en güzel gülümsememi yüzüme kondurup bunu yapabileceğime kararlı bir şekilde kompartımandan çıktım.

Sabahın erken saatine rağmen yemek vagonu kalabalıktı. Myra, İskoçya’ya uçak yerine yakın zamanda modernize edilmiş gece treniyle gitmemizi önerdiğinde lüksün mükemmel bir örneğini ve *#yavaşseyahat*’i gözümde canlandırmıştım: ekose kumaşla kaplı maun mobilyalar, kanepeler ve masa servisleriyle dolu seyirlik vagonlar. Fakat Kaledonyalı Ekspres, *Doğu Ekspresinde Cinayet*’ten çok *Milyoner*’e benziyordu. Kayınvalidem ve kayınpederimin vagonun sonunda olduklarını gördük ve kişisel alan anlayışına sahip değillermiş gibi görünen bir grup Çinli öğrencinin arasından geçerek ilerledik.

Kayınvalidemin karşısına, cam kenarındaki sandalyeye otururken Aseem’in nispeten yüklü kahvaltı siparişimizle büfeye doğru ilerleyişini seyrettim.

Bakışlarımı kocamdan çektiğimde kayınvalidemin de ona baktığını fark ettim. Yüzünde gözlerine çektiği sürmeden başka makyaj yoktu, cildi canlı ve tazeydi, sabah ışığında neredeyse yarı saydamdı. Onun güzellik uzmanına randevu almayı aklıma not ettim –Aura Spa’da iki haftada bir gittiği randevuları

onun için astroloğundan daha değerli olan tek şeydi- ve altmış yaşında olmasına rağmen rahatlıkla kırk beş yaşında göründüğü düşünülürse belki başka şeyler de yapıyordu.

Kayınvalidem bir süre sonra bana dönerek, "Aseem yorgun görünüyor," dedi.

Tabii ki görünür, demek istedim. Kayınpederim dört yıl önce felç geçirdiğinde Aseem kendi start-up şirketinden geri adım atıp aile şirketinin yönetimini devralmıştı. O zamandan beri de en ufak bir şekilde ilgi duymadığı bir ürünü kârlı bir işe dönüştürebilmek için kendini çok yoruyordu. Fakat bir şey söylemenin pek de anlamı yoktu. Petro Vision şirketi ve ürettiği petrokimyasallar kayınpederimin gurur kaynağıydı ve şu anda yapmak istediğim son şey onu üzme; özellikle de emekliliği ve hisse devirleri ufukta görünmeye başlamışken.

Bu yüzden, "Saat dörtten beri ayakta, danışmanlarıyla konuşuyor," dedim. Kayınpederimin hastalığından beri şirketi Aseem yönetse de kayınpederim hâlâ yönetim kurulu başkanı ve daha da önemlisi, tek hissedardı. Bu büyüklükte bir iş yükünün altından kalkmak için Aseem'in ne kadar çok çalıştığını babasının anlaması çok önemliydi. "Satış için ödeme vadeleriyle alakalı bir konu."

Kayınvalidem kocasına dönüp, "Biz tatildayken tüm bunlarla avukatın ilgilenemez mi?" diye sorarken zarif bir şekilde kalkan kaşlarıyla, yüzü endişeyle küçümseme arası bir ifadeye büründü.

"Shalini, bu otuz milyarlık bir iş. Alıcı da benim en eski rakibim," dedi kayınpederim gözlerini gazetesinden pek kaldırmadan. "Ayrıca Aseem operasyon direktörü. Bu yüzden hayır, avukatlar bu işlerin üstesinden gelemez."

Petro Vision'ı sıfırdan bugünlere nasıl getirdiğini, bırak avukatı, bir yardımcısının bile olmadığını anlatarak konuşmaya devam ederken artık kayınpederimi dinlemiyordum. Bu daha önce hepimizin sayısız kez dinlediği bir hikâyeydi.

Otuz milyar. Kabaca üç yüz milyon pound yapardı, İngiltere kralının tahmini net servetinin yarısı kadardı. Kral.

Bu, sadece birkaç yıl önce bana tamamen akıl almaz gelen bir rakamdı.

Hâlâ kalbimi hızla çarptıran bir rakamdı.

Ayrıca herkesin bu seyahate çıkmayı bu kadar kolay kabul etmesine bakılacak olursa bu konuda yalnız değildim. Kayınpederim emekli olacağını ilan ettiğinden beri hepimiz onun miras planını açıklamasını bekliyorduk.

Başımı çevirip pencereden dışarıya, zirvesi karla kaplı Munros'un karşısında eğik duran amber rengi güneşe baktım. Satış gerçekleştiğinde Aseem artık babasının kurallarıyla oynamak zorunda kalmayacaktı.

Hiçbirimiz kayınpederimin kurallarıyla oynamak zorunda kalmayacaktık.

Sonunda özgür olacaktık.

Son derece etkileyici bir mesafeyi kat etmeye başlarken vagonun havası değişti. Nefeslerin tutulduğu duyuluyordu, ardından insanlar ellerinde fotoğraf makineleriyle sağ tarafa koşturdu. Tren uçurumun kenarından yoluna devam ederken ve yavaş yavaş yükselen güneşin ışıkları vadiyi ve ortasındaki gölü parıldayan turuncu renge boyarken ben de birkaç fotoğraf çekmek için telefonumu cama yasladım. Gözle görülür güzelliğe rağmen manzarada rahatsız edici bir şey, onu merhametsiz

gösteren bir acımasızlık vardı. Düşmancaydı. Yüzüme komik bir gülümseme kondurdum, saçlarımı sıkıp kabarttım, biraz uykusuz ve pejmürde görüldüğümünden emin oldum, ardından birkaç selfie çektim. Benim *#instakusursuz* hayatım kusurlu görünmeme dayanıyordu.

Çektiğim fotoğraflara göz gezdirip en güzel iki tanesini seçtim, renk ve sıcaklığa dikkatle ince ayar yaptıktan sonra Instagram'da *kazarayetişkin*, *medeniyettenuzakta* ve *iskoçyayıkeşfe-diyor* etiketleriyle paylaştım. Takipçilerim beni doğallığım için seviyordu. Ancak bir fenomen olarak başarıyı, doğallığı bırakıp takipçilerimin kim olduklarına ve yetişkinliğe nasıl bir cevap verdiklerine dikkat etmeye başladıktan sonra yakalamam da ironikti. Takipçilerimin çoğu, yetişkin gibi davranmayı reddeden gurbetçi Y kuşağı kişilerden oluşuyordu. Bu yüzden artık modadan seyahate kadar her şeye dair hayat tavsiyeleri veren etiketler ve önceden yazılmış başlıklardan oluşan Excel dosyalarım vardı. Görünüşte doğaçlama olan paylaşımlarımın tamamı asgari düzeyde ayrıntılı olarak planlanmış, hayatımdan kesitler belirli takipçi kitleme hitap edecek şekilde ufak tefek değişiklikler yapıp ayarlanmıştı.

Bu çok yorucuydu.

Fakat işe yarıyordu. İki yıldan az bir zamanda hesabım *Kazara Yetişkin* yarım milyon takipçi sayısına ulaştı. İnternette büyük işler başarmaya çalışan yirmili yaşlardaki herhangi birinden, fenomenler dünyasında tanınan ve saygı duyulan birine dönüştüm.

Beş dakika içinde gelen yüzlerce yoruma cevap vermekle meşgulken Aseem yanımıza geldi.

Daha masaya oturmadan, “Uzlaştın mı?” diye sordu babası.

“Henüz değil. Malhotra satın alım sonrası paranın kendini amorti etme süreci konusunda sorun çıkarıyor,” dedi Aseem, sıcak içeceklerin olduğu plastik tepsiyi dikkatle masaya koyarken. Üst üste yığılı kruvasanlar ve meyve kaplarıyla dolu ikinci tepsiyi de masaya koyup yanıma sıkıştı. Annesinin kahvaltısını –yoğurt ve bir miktar meyve– alıp onun önüne koydu ve ardından kendine bir muz aldı. “Fakat onun şüphelerini giderdim. Evrak işlerini yarın halledebiliriz.”

Kayınpederim başını salladı. “Bu işi bitirmemiz gerek. Kontrol altında tutmaya devam et.”

“Öyle yapacağım,” dedi Aseem lokmalarının arasında. “Üstesinden geliyorum baba.”

Uzanıp kruvasanlardan birini aldım. İlk ısırığı almamla beraber tamamını yiyemeyeceğimi anlayıp tabağa bıraktım ve onun yerine portakal suyumdan deneme amaçlı küçük bir yudum alırken konu tekrar Aisha’ya döndü.

Aseem annesiyle babasını bilgilendirirken son dakika uçuşların –elbette birinci sınıf– ne kadara mal olduğu konusunun üzerinde durmamaya çalıştım. Aisha yarın Glasgow Havaalanı’nda olacaktı, dış hatlar geliş terminalinde onu bir şoför karşılayıp Mallaig Limanı’na götürecekti, oradan da alınıp adaya getirilecekti. Aisha’nın kendisi için söylemeyi sevdiği gibi yirmi yedi yaşında bir “macera meraklısı” değil, aciz bir ergen olduğunu düşünürdünüz. Kayınpederimin Aseem’den Fort William’da kalmasını, böylece gidip Aisha’yı kendisinin almasını isteyeceği beklentisini yarı yarıya taşıyordum ama o sadece iç çekip gazetesine geri döndü.

Hoparlörden cızırtılı bir duyuru yapılırken başımı kaldırdım, insanlar yemek vagonundan dışarı çıkmaya başlıyordu. Meyve suyumun kalanını da yudumlayıp sandalyeden kalktım.

Varmamıza on dakika kalmıştı.

Bu seyahatin, kayınpederimin emekliliği ve kayınvalidemle kırkıncı evlilik yıldönümleri için ailenin bir araya gelmesiyle bir nevi kutlama olması gerekiyordu. Fakat gerçek şu ki hepimiz sadece tek bir şey için buradaydık: pastanın en büyük dilimi. Pedro Vision'ın satışı onaylandıktan sonra aile mutemetliği üç yüz milyon pounddan fazla bir değerde olacaktı. Kayınpederim şimdiye kadar Aseem, Myra ve Aisha'ya ihtiyaçlarına ve karpislerine göre para dağıtan tek yetkiliydi. Ancak kafamda tam olarak oturtamadığım bir vergi stratejisi sayesinde para dağıtım şartları değişiyordu: Kayınpederimin takdirine bağlı bir dağıtım şeklinden, üç çocuğunun her birinin hisselerinin sabitleneceği belirli kurallara göre yönetilecek bir sisteme dönüştürülüyordu.

Buraya gelmek için her şeyi bırakmamızın gerçek nedeni buydu. Bugün ödeme günüydü.

Omuzlarımı geriye aldım. Aisha gibi ben de aile toplanmalarının meraklısı değildim ve aile tatilinde olmaktan daha komplike bir şey varsa o da bir İskoç adasında, eşinin ailesi dışında konuşacak kimsenin olmadığı ve üç yüz milyon poundun nasıl pay edileceğinin karara bağlanmamış olduğu bir aile tatilinde olmaktı.

Fakat Aisha'nın aksine benim kaçıp kurtulmak gibi bir lüksüm yoktu. En azından şimdilik.

Bu seyahatin iyi sonuç vermesini sağlamam gerekiyordu.

Bütün geleceğim buna bağlıydı.

2

Myra

Çiçekleri mutfağa taşıırken, manzaraya bakan büyük pencereden içeri giren beklenmedik kış güneşi gözlerimi kamaştırıyordu. Vazoyu yemek masasına koyup çiçekleri son bir kez yeniden düzenledim –taze toplanmış ortancalar, zambaklar ve güller eski bir kristal vazoda alıçlara ve uzun çimen filizlerine karşı dikenli duruyordu– etki muhteşemdi, aynı anda hem lüks hem de rustikti, tıpkı malikânenin kendisi gibi.

Birkaç başıboş yaprağı vazodan alıp çöpe attım, mutfak tezgâhının üzerinde duran ödenmemiş faturalara hızlıca göz gezdirdim. Gelen evrakların üzerindeki SON HATIRLATMA kelimelerini görmezden gelmeye çalışarak hepsini daha sonra ilgilenmek üzere çekmeceye koydum ve ardından yapılacaklar listesine göz gezdirdim.

Karşılama-sepetleri

Meyve

Yatakları yap

Hediyeleri pakette

Şarap teslimatı

Çiçekler

Çiçeklerin üzerini çizdikten sonra odadan odaya gezdim; yastıkları kabarttım, resim çerçevelerini düzelttim, kitap raflarını yeniden düzenledim, ta ki evin her köşesi çok da çaba sarf edilmeden mükemmel gibi görünene kadar.

İşim bittiğinde oturma odasının penceresinin önünde kısa bir süre dinlenmek için kendime izin verdim. Yerden tavana kadar olan pencerelerden giren güneş ışığı odayı sıcak bir ışıltıyla kaplıyordu, aldatıcı olsa da aylar süren gri gökyüzü ve insafsız yağmurun ardından harika bir şekilde canlandırıcıydı. Pencere camının ötesinde, gölün buzlu suları kuşluk vakti güneşiyle parlayıp ışıldıyordu.

Burada yaşamak bana hâlâ inanılmaz geliyordu.

Owen bana ev ilanını ilk gösterdiğinde ona gözlerimi devirmiştim. Edinburgh'da aile kuracağımız bir şehir evi arıyorduk, on katına mal olan, ısıtma sistemi ya da WiFi'ı olmayan ve ulaşımı tam bir kâbus olan özel bir ada değil. Dünyadan tamamen kopuk olan bir yerde birilerinin neden yaşamak isteyeceğini anlayamamıştım. Fakat sonraki birkaç hafta boyunca kendimi tekrar tekrar listeye dönerken buldum, ezberleyene kadar detayları inceliyordum. Üç plaj, iki göl, eski bir kayıkthane, on bir yatak odalı ev ve altı tane harap durumda eski kulübe. İki bin dönümlük vahşi doğa.

Kesinlikle aradığımız gibi bir yer değildi. Yine de istediğim her şeye sahipti.

Daha önce buraya baktığımda iki bin dönümlük zahmet ve rutubet görüyorken, şimdi açık ateşler, uzun yürüyüşler ve çocukların koşabileceği geniş açık alanlar görüyordum. Macera görüyordum. Yanımda hafifçe horlayan Owen'a gizlice kısa bir bakış attım.

Umut görüyordum.

On sekiz ay ve çeşitli davalardan sonra Owen'la birlikte kendimize ait ada cennetine giden bir teknedeydik. Konuşarak, keşfederek ve plan yaparak birkaç mutlu saat geçirdik; birbirine karışan fikirlerimiz, parlayan ortak bir vizyonda öyle güzel birleşti ki aylardır boğuştuğumuz karanlık geçmişi tamamen gölgede bıraktı.

Bir hafta sonra mimarla buluştuğumuzda tam olarak ne istediğimi biliyordum. Lüksüyle Necker Adası'yla, cazibesiyle de Chatsworth'la yarışabilecek güzellikte, gözlerden uzak bir yer. Planlarımızda ana binanın ve altı kulübenin tamamen yenilenmesi, gölün kenarında yepyeni bir spa ve sonsuzluk havuzu, bir helikopter pisti ve personel için modern apartman daireleri vardı. Kendimiz için kullanmadığımız aylarda araziyi lüks bir inziva yeri olarak işletmeyi planlıyorduk ve kendimizi zorluyor olsak da ne Owen ne de ben maliyetler konusunda endişe duymuyorduk. Vizyonumuzu doğru bir şekilde oluşturmak bizim için çok daha önemliydi.

Neredeyse beş yıl sonra hâlâ yarı gerçekleşmiş şekilde gözlerimin önünde duran vizyon.

Arkamdan gelen ayak seslerine döndüm. Evi idare eden Lorna'nın silüeti kapıda göründü.

"Kanepeler buzdolabında, lazanya da dondurucuda. On beş dakika yeter," dedi onunla tanıştığım ilk günkü kadar anlaşılması zor Glasgowlu aksanıyla.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Şarap geldi mi?”

Geçen hafta Lorna’ya anakaradan sipariş etmesi için gereken malzemelerin uzun bir listesini vermiştim. Temel yiyeceklerden taze meyveler ve sebzelere, şarap ve şampanya kasalarından bize bir hafta yetecek kadar söğüş et ve peynire kadar her şey vardı. Yiyeceklerin teslimatı dün yapılmıştı ama şarap satıcısı geç kalmıştı.

Lorna başını salladı. “Stu bu sabah aldı. Birkaç tane şampanya şişesini açtım ve buzdolabına koydum, kalanlar mahzende istiflendi,” dedi bana faturayı uzatırken.

Fatura tutarını gördüğümde elimde olmadan irkildim. Bu tatilin ev sahibeliğini yapmak için harcadığım küçük servetin savurganlık olmadığını kendime hatırlattım –bu bir yatırımdı.

Bu tatil işe yararsa, bir daha asla para için endişelenmem gerekmeyecekti.

Aile üyelerinin sevdiği şeylerin geldiğine emin olmak için faturadaki ürün kalemlerini incelerken yarısına gelmiştim ki birden yüreğim hopladı.

“Ne oldu?” diye sordu Lorna.

“Pinot Noir.”

Lorna elimdeki faturaya göz ucuyla baktı.

Calera Mt Harlan Pinot Noir 2016.

“Ben 2014 Pinot Noir istemiştim,” diye ekledim, şarap siparişi konusunda Lorna’ya güvendiğim için kendime sessizce küfrederek. Lorna’yı severdim ama onun kutlama anlayışı bir miktar tatlı patates kızartması ve Sainsbury’nin kendi markası olan Prosecco şarabından bir şişe almaktan ibaretti.

Lorna elimdeki kâğıdı alıp mermer sehpanın üzerinde

duran faturalarla dolu klasörün içine soktu. Köşelerinin kıvrılmaması için onu düzeltme dürtüme karşı koydum. Teknik olarak Lorna bir çalışandı, Kilbryde'ı satın aldıktan sonra Owen'la birlikte tuttuğumuz ilk kişiydi, ama birkaç yıldan sonra bana arkadaş oldu. Tüm hafta boyunca konuştuğum tek kişi sıklıkla o oluyordu. Hayatım hakkında en yakın arkadaşlarımın bazılarından daha çok şey biliyordu.

"Bu insanlar senin ailen," dedi bana. "Seni seviyorlar. Hangi şarabı ikram ettiğini umursamayacaklar."

"Biliyorum," dedim. "Ben sadece... Bu hafta her şeyin kursesiz olması gerekiyor."

Bakışlarını bana yöneltirken gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşti. "Öyle de olacak. Bak hava ne kadar da muhteşem... Mart ayında güneş parlıyor!"

Lorna'nın her zaman bir umut ışığı bulmasına güvenirdim. "Glasgow'a dönmek için sabırsızlanıyor musun?" diye sordum ona.

"Evet. Arkadaşlarımı görmek güzel olacak. Ayrıca annem de ziyaretimle mutlu hissedecektir," dedi, o hafta için planlarım bana anlatırken yüzü gülüyordu. Oğlu ve ailesiyle akşam yemeği, en küçük torununu görmek için Edinburgh'a ziyaret, annesiyle çay içmek. Bunların hepsi kulağa çok basit geliyordu. Çetrefilli olmaktan uzaktı.

Lorna'yı takip ederek mutfaktan geçip Stu'nun onun eşyalarını dört çekere yerleştirdiği ön kapıya çıktım. Stu ve Lorna'ya bu hafta izinli olduklarını söylemenin bir hata olup olmadığını elimde olmadan merak ediyordum. Bu düşünce aklımda oluşur oluşmaz düşünmemeye çalıştım. Uygun olanı, yardım edebilmeleri için çalışanları burada tutmaktı ama Stu ve Lorna'nın

etrafımızda olmalarını ve duymamaları gereken şeyleri duymalarını istemiyordum. Ya da daha kötüsü, gizlediğim birçok küçük sırrımdan birini bile aileme açık etmelerine izin vermek istemiyordum. Şartlar zorlayacak olsa da mecburen idare etmeyi daha çok tercih ederdim.

“Pekâlâ,” dedi Lorna başını kaldırarak. “Artık gitsek iyi olur, yoksa Stu seni rıhtıma götürmek için zamanında dönemeyecek. Gitmeden önce başka bir şeye ihtiyacın olmadığından eminsin, değil mi?”

“Başımın çaresine bakarım,” dedim zoraki gülümseyerek. “İznin tadını çıkar.”

Her zamanki gibi birbirimizi iki yanaktan öpmek için eğildiğimde Lorna beni kendine çekip sıkıca sarıldı.

“Rahatlamaya çalış. Hiçbir şey ters gitmeyecek,” dedi ve dört çekerin diğer tarafına dönüp Stu’nun yanına oturdu. Onlar gözden kaybolana kadar bekledikten sonra içeri girdim.

Genellikle gergin bir tip değilimdir ama söz konusu olan çok şey vardı. Annemle babamın evlilik yıldönümü. Çok uzun bir zaman sonra hepimizin bir arada olması. Ayrıca aramızda bölüştürülecek üç yüz milyon pound.

Ters gidebilecek çok şey vardı.

Derin bir nefes alıp mutfağa döndüm. Kahve makinesini açtım ve bir Yıllanmış Sumatra kapsülünü içine yerleştirirken aklıma neredeyse on yıl önce babamla yaptığım telefon konuşması geldi: *İş senin. Eve gel. Onu kurtar.* Ben de öyle yapmıştım. Her şeyi bırakıp Delhi’ye uçmuş, işi sadece iflasla değil, tamamen feshedilmekle tehdit eden çevresel zarar davasıyla mücadele etmişim.

Espressomun hazır olmasını beklerken pencereden başka bir manzaranın keyfini çıkarıyordum.

Kışın en soğuk günlerinde gölün yüzeyini kaplayan buz tabakası erimeye başlamıştı. Kırılan parçalar suyun üzerinde yüzüyor, bahar güneşinin altında ısıldıyordu; parlak kenarları bıçak kadar keskin ve ölümcüldü.

Milyar dolarlık davadan birkaç yüz bin dolar ödeyerek kurtulmuştuk. Gerçekten birkaç kuruşa halletmiş gibi olmuştuk. Hem şirketi hem de ailemi finansal ve profesyonel bir yıkımdan kurtarmıştım. Bu kolaylıkla unutulacak bir şey değildi.

Öyle olmadığını *biliyordum*.

O halde neden göğsümdeki anksiyete bana zorlukla nefes aldırarak kadar ağırdı?

Düzenleme

Ny.ozlem

3

Zoe

Tren istasyonunun dışında şoförlü iki Range Rover bizi bekliyordu. Yola çıkmamızın üzerinden henüz çok geçmeden Aseem’le ben telefonlarımızı elimize aldık, rıhtıma kadar iki buçuk saatlik tablo gibi bir manzarayla 4G’nin her çubuğunu maksimuma çıkardık.

Instagram hesabıma odaklanmak için pazarlama işimden ayrıldığımda insanların bana nasıl baktıklarını hâlâ hatırlıyordum. Aseem’in ailesi ve sosyal çevresi, görünüşe göre uzmanlaştıkları büyük gülümsemelerin ardına zar zor gizleyebildikleri küçümseyici ve kötü niyetli bakışlarla “Fenomen mi olacaksın?” diye sormuşlardı. Aldığım tepkiyle beraber, aksini iddia etmeme rağmen aslında yirmi beş yaşında, sıkılmış bir ev hanımından başka bir şey olmadığım sonucuna varmam da beni rahatsız etmişti. Fakat iki yıldan daha az bir sürede beş yüz bin takipçiye ulaşmamdan sonra onlara yanıldıklarını ispatladım. İşim bana sadece yabancı bir ülkede toplum bilincini sağlamadı, aynı zamanda amaçlarımın bilincinde olmayı da kazandırdı.

Yine de gurur hissimin kayıp gitmesi için tek bir bildirim yeterliydi.

NB_Lurker sana bir mesaj göndermek istiyor.

Kahretsin! Kahretsin!

Bildirim üzerine dokundum ve haftalardır aklımdan çıkmayan mesajlar dizisini tekrar okudum. Ekranı kaydırıldıkça içimdeki burukluk giderek artıyordu.

Trollemeden ilk bahsettiğimde menajerim bana bunun beklenen bir şey olduğunu söyledi. Instagram'da bir kadın olmanın beraberinde getirdiği tehditkâr yorumları ve mesajları görmezden gelmemi tavsiye etti. Bu, uzun bir süre kesinlikle yaptığım şey oldu. İstismarcı bir baba ve sessiz kalan bir anneyle büyümek vurdumduymaz biri haline gelmenin kayda değer bir yoluydu. Kilom, terzi seçimlerim, kocamın benim üzerimden yuvarlanıp düştüğü hakkındaki küçümseyici yorumları yok saydım. Fakat yüz bin takipçiye ulaştığımda başlayan hafif trolleme, geçtiğimiz birkaç ay içinde daha karanlık, çok daha kötü niyetli bir hâl aldı. Mesajlar artık yabancılardan gelen boş tehditler gibi gelmiyordu. Beni tanıyan veya en azından *hakkımda* bir şeyler bilen birinden gelen bir nefret seli gibi tanıdık geliyordu. Bu mesajlardan dolayı parça parça görmeye başladığım kâbusları giderek daha sık görüp uyanıyordum, kelimeler ve ifadeler bilinçaltımın derinliklerine doğru kıvrılıyor ve bana unutmak için kıtalar değiştirdiğim bir geçmiş hatırlatıyordu.

Orospu. Sürtük. Gerçekte ne olduğunu biliyorum. Kendini satmayı bırak. Fahişe. Sahtekâr.

Derin vadiler ve sık ormanlar arasından kıvrılan tek şeritli yol, açık gökyüzüne ve pırıldayan turkuaz sulara varıyordu. Yavaşlayıp rıhtıma giden ve kapıyla kontrol edilen dik bir yola girdiğimizde telefonumu bir kenara bırakmak için kendimi zorladım. *NB_Lurker* hakkında endişelenmekle, özel hesabın ve anonim profil fotoğrafının ardında kimin saklanıyor olabileceğini beceriksizce bulmaya çalışmakla haddinden fazla uykusuz gece geçirmiştım. Gerçek adını kullanmaya bile cesareti olmayan, orta yaşlı sıradan bir adam yüzünden *hiç* endişelenmemeliydim. Her işin kendi sınırlamaları vardı ve benim işimde dezavantajlar ne kadar kötü olsalar da avantajlar her zaman çok daha ağır basıyordu. Aseem'e trollemeden ilk bahsettiğimde bana bunun bir fenomen olarak başarımın işareti olduğunu söyledi. Haklıydı. İnsanların böylesine bir hiddetle tepki verecek kadar beni önemsiyor olmaları, içeriklerimin amacını gerçekleştirdiği anlamına geliyordu: farklı görüşleri ortaya çıkarmak ve sohbetlerin başlamasını sağlamak. Bu, sesimin bir anlam ifade ettiği ve benim de önemli olduğum anlamına geliyordu.

Aseem'in eline uzanırken düşüncelerimi beni bekleyen haftaya odakladım. Myra bizi daha önce ofisindeki sadece işle ilgili e-postalar ve acil durumlar için kurulmuş çevirmeli bağlantı haricinde adada WiFi veya cep telefonu sinyali olmayacağı konusunda uyarmıştı. Sonraki birkaç gün için dijital bir detoksa zorlanacaktım ve şöyle bir düşündüğümde belki de bu iyi olacaktı. Herhangi bir şeyin dikkatimi dağıtmasını kaldıramazdım. Hayır, şimdi değildi. Sonuçta *NB_Lurker* da tam olarak buydu: dikkat dağıtıcı.

Sınırlara epey yakın yerlerde büyümüş olsam da Edinburgh'un dışına hiç çıkmamıştım ve adaya gitmek için küçük bir tekneye binerken bunun nedenini hatırladım. Benim tatil anlayışım fırtınalı gökyüzü ve insanı uçurumdan aşağı atabilecek güçte sert rüzgârlar değildi, çok teşekkür ederim. Arabanın güvenli ortamından hava ne kadar yumuşak ve rahatlatıcı görünmüş olursa olsun, gerçek çok daha farklıydı. Güneş kalın bulutların ardında kaybolurken okyanusun tüm renklerini de alıp götürüyor ve suyun yüzeyini tehditkâr bir barut grisine dönüştürüyordu. Köpüklü beyaz dalgalar önümüzde yükseliyor, sürekli hareket eden bariyerler olarak her bir santimetrelik ilerleyişimizde bizi birkaç metre geriye atıyordu. Teknenin ön tarafında bahçıvan Stu bir dalgayı aşıp doğrudan diğer dalganın içine atlayan tekneyi biraz olsun kontrol edebilmek için dümenin üzerine eğiliyordu. Kazağının yakasından bir görünüp bir kaybolan dövmesinde, ense-sinde helezoni kıvrımlarla dans eden siyah mürekkepte bana ürkütücü şekilde tanıdık gelen bir şey vardı. Bir şişe su almak için arkasını döndüğünde bana baktığım gördüm. Gözleri bütün vücudumda dolaştı; Barbour kabanıma ve Hunter lastik çizmelerime baktıktan sonra gözleri yüzümde biraz fazla oyalandı, ardından tekrar dümene döndü.

Üzerimde kat kat kıyafet olmasına rağmen kendimi çıplak hissettim.

Bir başka dalganın üzerinden geçerken teknenin kenarına sıkıca tutundum. Teknenin içine bir miktar suyun ok gibi sıçramasıyla Aseem'in avucuna buzlu suyu doldurup Myra'ya atması, Myra'nın da şaşkınlıkla kahkahayı patlatması bir oldu.

Gülmeye çalışıyordum ama bunun zoraki olduğu belliydi, yüz ifademin tedirginliğimi ele verip vermediğini merak ediyordum. Bütün gece beni uyutmayan bulantı midemde çalkalanıyor, yandan gelen her dalgayla daha da kötüleşiyordu. Myra, hazırlık sürecinde bizimle gelişmelerle ilgili fotoğraflar paylaşmayı sürekli olarak reddetti, bu yüzden ne beklemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Her şey iyi giderse yaban hayatının tadını çıkardığımız pastoral bir hafta geçirmiş olacaktık. Fakat iyi gitmezse... en yakın kasaba yüz altmış kilometre uzaktaydı. Hastane yoktu, doktor yoktu, bize hızlıca ulaşabilecek acil servis yoktu. Bu adaya kaçıışı bu kadar çekici kılan ücretliğin, aynı zamanda en büyük tehdidi olduğu da göz ardı edilemezdi. Özellikle de tarihi düşünüldüğünde.

Kayınpederim, Ray-Ban gözlüklerinin üzerinde çatılmış kaşlarıyla, “İyi misin Zoe?” diye sordu bana. Bacakları sol tarafa doğru tuhaf bir şekilde kıvrılmıştı, tekne onun uzun boyuyla rahat oturabileceği kadar büyük değildi.

Stu bana doğru bir bakış daha attığında yüzündeki küçüksesme ifadesi çok açıktı.

Tuzlu havayı içime çekip yutkunurken, “Deniz tutması,” diyebildim zorlukla. Aseem bana yaklaşıp sırtımı ovarken Myra da ayağının dibindeki plastik kutuyu açıp içinde bir şeyler aradı. Bandajları ve antiseptik mendilleri bir kenara koydu, bulantı giderici ilacı sonunda bulup çıkardı.

Küçük beyaz hapi yutup arkama yaslanırken başımı Aseem’in omzuna dayadım. Uzaktaki düzensiz çatılara, yer yer yeşilliği olan ve beyazlıklarla çevrili karanlık falezlere odaklanmaya çalıştım.

“Şuna bakın,” dedi kayınpederim. Sözlerindeki gurur inkâr edilemezdi ve bunun, karşısında oturan Myra’nın yüzüne yansıyışını görüyordum.

“İşte burası,” dedi Myra. “Eilean Kilbryde.”

“Burası epey büyük bir yer, değil mi?” dedi Aseem, İngiliz malikânesiyle İskoç şatosunun en iyi karışımını sunan eve adımımızı atarken.

“Öyle,” diyerek ona katıldım, girişe bir göz atarak. Görkemli cephesi ve on sekizinci yüzyıl İskoç mimarisinin tipik özelliği olan basamaklı kalkan duvarlar ve kulelerle, eve doğru çıktığımız dolambaçlı yolun yarattığı etkiyle büyüleyiciydi; burada olmak, neredeyse gotik bir peri masalına adım atmak gibiydi.

Fakat evin dışı ne kadar çekici olsa da asıl etkileyici olan içiydi. Tüm aile üyeleri, Myra hakkında biraz endişelenmişti ama burada durunca, yenilemenin neden bu kadar uzun sürdüğünü ve Myra’nın herhangi bir planı ya da fotoğrafı bizimle paylaşmaya neden gönüllü olmadığı görebiliyordum. Hiçbir kamera, burada yapılan işin tamamını, dönüşümün insanın ağzını açık bırakan boyutunu bir kareye sığdıramazdı. Emlakçının broşüründen hatırladığım iki kat yüksek tavan ve ahşap kirişler aynı duruyordu ama evin kalanı neredeyse tanınmayacak kadar değişmişti. Giriş katı, bir dizi küçük, basık ve havasız odadan; cilalı ahşap zeminli, büyük bir granit yemek masasının ve her yerde pahalı görünümlü kürklü battaniyelerin bulunduğu geniş, açık planlı bir alana dönmüştü. Salon, mutfaktan ve yemek odasından mozaik camlı sürgülü kapıyla

ayrılıyordu; bu kapılar, abartıdan uzak krem renk kanepelerin ve mermer orta sehpanın karşısındaki itinayla oyularak süslenmiş şömine hariç evin tek orijinal özelliği idi. Arka duvarın neredeyse tamamına büyük pencereler yerleştirilmişti. Vadinin geniş manzarası camları dolduruyor, içeri ve dışarı arasındaki sınırı neredeyse görünmez kılıyordu.

Bu aileyle tanışmadan önce böyle bir yerde bulunmamıştım.

“Evle ilgili işler yapılmaya devam ediliyor,” dedi Myra, biz döner merdivenden onu takip ederek yukarı çıkarken. Gülümsemek için bize döndüğünde onun ne kadar farklı görüldüğüne bir kez daha şaşırdım. Düz, parlak kısa saçlar ve mükemmel makyajlı surat gitmişti. Myra’nın uzun kahverengi saçları yüzünün sert hatlarını yumuşatacak şekilde katlı kesilmişti, ayrıca gözlerinin yeşil ve altın sarısı beneklerini ortaya çıkaran belli belirsiz sürülmüş rimelin haricinde yüzünde hiç makyaj yoktu. Hepimizin yanıldığı çok açıktı. Buraya ruhsal çöküntü nedeniyle değil, gerçekten sevdiği için taşınmıştı. “Fakat şimdiye kadar yaptıklarımızla gurur *duyuyorum*.”

“Odanız birinci katta, benim odamın yanında,” dedi koridorda yürürken. “Annemle babam ikinci kattaki süitte kalacaklar ve Aisha için de koridorun karşısındaki odayı ayırdım.” Koridorun sonundaki maun kapıyı iterek açtı. “Buyurun.”

Bakışlarım muazzam yataktan kapitoneli yeşil kadife koltuklara, oradan da göletin çarpıcı manzarasına hâkim, yerden tavana uzanan oda genişliğindeki pencereye kaydı.

Diptyque mumlarının ve taze çiçeklerin kokusunu aldım. Büyüdüğüm iki oda bir salon rutubetli yerel meclis dairesinden

bugüne uzun bir yol kat etmiştim. Sosyal konutlardan lüks gayrimenkullere geçişin yolu: Takipçilerimle paylaşmam gereken tavsiye tam olarak buydu.

Odadaki tüm küçük detaylara bakmak için gözlerimi pencereden zor da olsa ayırdım: kristal vazoda kocaman pembe şakayıklar, şöminenin üzerinde altın varaklı ayna, şifonyerin üzerinde nadir bulunan ilk baskı kitaplar. *#Instagold*.

Bunların hiçbirini takipçilerimle paylaşamayacağımı fark ederek hayıflandım. Myra bütün aileye ama özellikle de bana gönderdiği e-postada bunu çok açık bir şekilde dile getirmişti. Büyük bir basın lansmanıya evi göstermeyi planlıyordu, bu da ada hazır olana kadar hiçbirimizin sosyal medyada bir paylaşımında bulunmamıza izin verilmediği anlamına geliyordu.

Bavullarımız Stu tarafından çoktan odaya çıkarılıp birbirinin aynı olan iki bagaj rafına konulmuştu. Neyse ki Myra ona bir haftalık izin vermişti, kayınpederim bunu öğrendiğinde epey bir öfkelense de burada olmayacağı için çok rahatlardım. Myra'nın ona ne kadar güvendiği umurumda değildi; ücra bir adada neredeyse hiç tanımadığım bir adamla birlikte olma fikri beni kesinlikle rahatsız ediyordu.

Yatağın karşısındaki çift kapıyı açtığımda ebeveyn banyosunu gördüm. İçinde çift lavabo, devasa cam kapılı duşakabin ve en önemlisi, vadiye bakan bir başka manzaraya sahip olan pencerenin karşısında da aslan ayaklı küvet bulunuyordu.

Aseem'e bakmak için döndüm. Başımı iki yana salladım. Myra bu evi dekore etmek için resmen bir servet harcamış olmalıydı.

"Biliyorum," dedi Aseem aklımı okuyarak.

Yatağın üzerindeki yastıklara dayalı duran bir kutu çikolata

Aseem'in en sevdiğindendi: Lindt Swiss Thins. Kâğıt inceliğindeki çikolatayı ağzıma attım, dilimin üzerinde eriyişinin yaşattığı hissin tadını çıkarırken hemen yanında duran, elde ciltlenmiş ince bir kitap dikkatimi çekti.

Bu bir kılavuz kitaptı. Tabii ki Myra bir kılavuz kitap yapmıştı. O *her şeyi* düşünürdü.

Onu daha sonra incelemek için komodinin üzerine koyup yatağa, kocamın yanına yattım. Akşam yemeği saat yedideydi ve bu da tüm öğleden sonra dinlenip toparlanmak için bize zaman veriyordu.

Aseem'e, "O zaman bu akşam olmayacak mı?" diye sorarken elimi battaniyenin üzerinde gezdirdim. Gerçek kürktü.

"Aisha buraya gelmeden olmayacak," dedi Aseem.

Haftalarca süren bekleyişten sonra bir gün daha beklemenin bir sakıncası yoktu.

Ayrıca endişelendiğim şey kayınpederimin yapacağı duyuru değildi.

Asıl sonrasında olacaklardan endişeleniyordum.

4

Myra

Seramik kabı fırına yerleştirip mutfak adasında oturan babamın yanına gittim. “Mimarlar kulübelerdeki işi birkaç ay içinde bitirebileceklerine dair söz verdiler. Sonrasında ihtiyacım olan –”

Mutfağa giren Aseem lafımı yarıda keserek, “Bir şey çok güzel kokuyor,” dedi.

“Lazanya,” dedim arkama dönüp kısa bir bakış atarak ve ardından biberleri incecik doğrama işine geri döndüm.

Babama baktım. Tamamen iyileşmiş olmasına rağmen onu hastane yatağında sakinleştirilmiş bir şekilde yatarken gördüğümünden beri, bir gün onun olmadığı bir hayatla yüzleşeceğim korkusu beni terk etmedi. Fakat şimdi ince vücudu ve bir metre seksen sekiz santimetre boyuyla bana tepeden baktığında her zamanki gibi güçlü kuvvetli olduğunu görüyordum. Güvenilir. Elime yavaşça vurarak, “Sonra,” dedi. Zeytin kavanozunu açıp bir kâseye boşalttı. “Herhangi bir gelişme var mı oğlum?”

“Üzerinde çalışıyorum,” dedi Aseem.

Bıçağı elimden bıraktım. Hissettiğim kaygı, göğsümde kanat çırpıyordu. Anlaşmanın çoktan sonuçlandığını düşünmüştüm.

“Gözün üzerinde olsun,” dedi babam kaşlarını çatarak.

“Ben de öyle yapıyorum. Son bir adım kaldı,” dedi Aseem. “Yarın bu iş bitiyor. Söz veriyorum.”

Babam, Aseem’e uzun bir süre baktıktan sonra başını salladı. “Bunu annenize götürsem iyi olacak,” diyerek, zeytin kâsesini alıp salona gitti.

Aseem adanın etrafından dolaşp babamın kalktığı sandalyeye otururken, “Bir sorun mu var?” diye sordum.

“Sadece ön protokolle ilgili bazı anlaşmazlıklar,” dedi.

“Benim de bir bakmamı ister misin?” diye sordum. Bunun kulağa nasıl geldiğinin bilincindeydim –özellikle bu kadar büyük bir satışta, ön protokol konusunda bir miktar telefon ve e-posta trafiği beklenirdi– ancak bu anlaşmada herhangi bir riske girilemeyecek kadar çok yol kat edilmişti.

“Bir sorun yok, sadece idare işi,” dedi. “Doğrusu, avukatları da devreye soktum. Fakat yarın birkaç e-posta göndermek için ofisini kullanmaya ihtiyacım olacak.”

“Evet, tabii.” Endişemi üzerimden atmaya çalıştım. “Neye ihtiyacın olursa.”

Adanın üzerinden uzanıp bir avuç çeri domates alarak, “Bunları nereye koyacaksın?” diye sordu.

“Salataya,” dedim onun eline vururken. Soğanı, domatesleri ve biberleri salata kâsesine koyduktan sonra elimdeki bıçağı ve kesme tahtasını bırakıp kardeşime baktım. Saçlarında beyazlar çıkmış, gözleri gölgelerle çevrelenmişti ama annem hastaneden kucağında getirdiğinde benim yaşayan ve nefes alan oyuncağım

sandığım kardeşimi ilk gördüğümde öve öve bitiremediğim derin gamzelerinden ve parlak kahverengi gözlerinden bir şey kaybetmemişti. Meyve kâsesinden narı alıp ikiye kestim.

“Annem senin için endişelendi,” dedim.

Aseem gülümsedi ama bir şey söylemedi.

“Ben de öyle,” diyen Zoe’nin sesine döndüm. Harika görünüyordu, yüksek bel kot pantolon ve tüm doğru kısımlara yapışan parlak desenli bir kazak giymişti. Aseem’in seçmesine yardım ettiğim küçük topaz küpeler kulaklarında parıldıyordu ve saçları tepesinde dağınık bir topuz olarak toplanmış, ince boynu ön plana çıkmıştı. Zoe’nin saçlarını eskiden beri kıskanırdım –aslında hiç gerçekçi değildi ama doğal sarışın olmak için her şeyimi verirdim– ta ki Aisha bana Zoe’nin doğal saç renginin benimki kadar kahverengi ve sıkıcı olduğunu söyleyene kadar. O çok imrendiğim altın sarısı saçlar meğer iki haftada bir Toni & Guy’dan alınan son derece gizli randevuların sonucuymuş.

“O benim repliğimdi,” dedi Aseem. Annemle babama katılmak üzere salona gitmeden önce ayıkladığım nar tanelerinden bir avuç yürüttü.

Gelip tam yanımda duran Zoe, “Aseem kendini çok yoruyor,” dedi. “Fakat onu ikna etmeye çalışmak işe yaramıyor, özellikle de şu anda.”

Ona hafifçe gülümseyip salata sosunu hazırlamaya devam ettim. Aseem’in neyin üzerinde çalıştığı düşünüldüğünde, bu kötü bir şey değildi. Bu anlaşmanın sonuçlanmasına ve bunun hemen olmasına *ihtiyacım vardı*. “Bitkin görünüyor,” dedim, kaşığın arkasıyla nar tanelerini ezerken. “İkinizin arasında her şey yolunda mı peki?”

“Evet,” dedi Zoe yavaşça. “Neden?”

O kadar ürkmüş görünüyordu ki bir an için çizgiyi aştığımdan endişelendim.

“Sadece sordum.” Münasebetsizliğimi samimiyetle maskeleye çalışarak güldüm. Sosu salataya döktükten sonra bir parça yıllanmış feta peynirini salataya ufalayıp en üste bir avuç nar tanesini serpiştirdim. “Ablalar böyle şeyleri sorarlar, bilirsin.”

Zoe bu sorudan rahatsız olduysa da tepkisini gösterme şansı bulamadı. Kapının hızla vuruluşuyla, dikkatim mutfakm kapısında içi tıka basa dolu sırt çantasıyla bir yere yetişmesi gereken bir adam havasında duran bahçıvan Stu’ya yöneldi.

“Gidiyor musun?” diye sordum.

“Evet. Saat sekize kadar orada olmalıyım.”

“Tamam. Bana bir dakika ver.” Ellerimi kurulama bezine silip kanepelerle dolu kayık tabakları salona götürmesi için Zoe’ye verdim. Onun mutfaktan çıkarken sürgülü kapıyı kapatmasını bekledikten sonra daha önce çekmecelerden birine koyduğum kalın, büyük, kahverengi zarfı çıkardım. “Yarınki ilk postaya,” diye hatırlattım.

Stu zarfı sırt çantasına koymadan önce üzerindeki adrese kısa bir bakış attı. Gitmek için dönse de tereddütte kaldı. Ses tonu yumuşadı. “Burada tek başına olmak konusunda emin misin? Eğer istersen ben –”

“İdare edebilirim merak etme. Sen sadece bu işi hallet, yeter.”

Stu bana kısa bir süre baktıktan sonra başını salladı. “Sorun olmaz. Sana sabah mesaj atarım.”

Arkamı dönerken hafifçe iç çektim, ailedeki herkesin bunların hiçbirine şahit olmayacak kadar sohbetle meşgul olması beni rahatlatıyordu.

Her şeyin tamam olduğuna emin olmak için aklımdaki kontrol listesinin üzerinden geçtim: Lazanya fırında fokurduyordu, salata hazırды, tiramisu birer kişilik kaplarda buzdolabında duruyordu ve servis edilmeye hazırды. Tezgâhın üzerini silip temizledikten sonra etrafıma bakındım. Mükemmeldi.

Babam, “Her şey çok lezzetliydi,” diye mırıldanarak onayladı.

Tiramisunun dibini sıyırmak için cam kâsesini eğen Zoe, “Bunu her seferinde nasıl bu kadar güzel yapabildiğini gerçekten anlamıyorum,” dedi.

Tatmin olduğumu gizleyemeyecek şekilde gülümseyerek masadakilere bakıyordum. Masanın bir başında oturan babam arkasına yaslanıyordu. Masanın diğer başındaki annem şarabından bir yudum alıyordu. Karşımda Aseem mutlu bir şekilde sarhoş olmuş görünüyordu, kolunu Zoe’nin sandalyesine atmıştı. Sandalyemi itip ayağa kalktıktan sonra boş tabakları mutfığa götürdüm. Özenle hazırlanmış akşam yemeği davetlerine ev sahipliği etmenin bana çok doğal geldiği zamanlar olmuştu ama artık hamlamıştım doğrusu. Bulaşıkları daha sonra toparlamak üzere lavabonun içine koyup şeri bardaklarına uzandım, onları tepsiye dizdikten sonra Palo Cortado sürahisini hazır ettim.

Artık hayatım buydu.

Sevsem de sevmesem de ona tutunmak için yapmam gereken şeyler vardı.

Tepsiyi masaya götürdükten sonra şeriye kristal bardaklara teker teker, Lorna’nın cilalamak için saatlerini harcadığı aynalı antika tepsiye damlatmamak için dikkat ederek doldurdum.

Bir bardak şeri uzattığımda Zoe başını iki yana sallayarak, “Ben sizler gibi Pencap kökenli karaciğere sahip değilim,” dedi.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Neredeyse on yıl önce Zoe’yle tanıştığımda onun alkol alma kapasitesi beni şaşırtmıştı. O kız bütün İngiltere adına içebilirdi, Owen Soho’daki ağır bir geceden sonra epey söylenmişti. Fakat birkaç yıl önce Instagram hesabını “işe” dönüştürdü ve sanki bir gecede kişilik değiştirdi. “Yetişkinliğin” alkolü bırakmakla nasıl bir ilişkisi olduğunu hiçbir zaman anlayamayacaktım. Tanıdığım her genç, büyürken sahte kimliklere ve yüz veren amcalara bel bağlamak zorunda kalmadan içki içmeye *başlayabilmek* için yetişkin olmayı sabırsızlıkla beklerdi.

Dikkatimi tekrar babama yönelterek, “Emekliliğini nasıl kutlayacağına karar verdin mi?” diye sordum.

“Daha çok var,” dedi babam başını iki yana sallayarak.

“Altı hafta o kadar da uzun bir süre değil baba,” dedim kızmış gibi yaparak. “Düşünüyordum da Maui’de yeni bir tatil yeri var. Özel ada. Çok seçkin. Oraya gidebilirsiniz.”

“Fitz Clarence mülkü mü?” diye sordu Aseem.

Başımı salladım.

“Onlar bir seferde sadece dört konuk kabul etmiyorlar mı?” Zoe’nin gözlerini açarak soruşu bana onun bu dünyada ne kadar yeni olduğunu hatırlattı.

“Bu sorun değil. Jake’i arayabilirim,” dedim annemle babama bakarak. Jake oranın CEO’su ve üniversiteden eski bir arkadaşımdı.

Babam başını iki yana salladı. “Şu anda odaklandığım tek şey şu anlaşma. O hallolduğunda hayatımızın geri kalanını rahatlatarak geçirebiliriz.” Anneme baktı. “Sonra bütün zamanım senin.”

Annem, babama gözlerini devirdi ama etkilenmemiş tutumunun altında kat kat kırgınlık vardı. İptal edilen tatillere ve gerçekleşmemiş planlara yıllarca katlanmak zorunda kalmıştı. “Hep öyle söylüyorsun.”

Şeriden küçük bir yudum alıp keskin asidik ferahlık katılmış ballı meyve tadının keyfini çıkardım. Bu sohbeti, bu yakınlığı, bu *normalliği* ne kadar özlediğimi unutmuştum.

Fakat öte yandan bu sohbetin ya da bu yeniden bir araya gelmenin hiçbir tarafında bir normallik yoktu, öyle değil mi?

Ses tonumu ince ve hafif tutmaya çalışarak konuya döndüm. “Yatırım seçeneklerine bakmaya başlamalıyız. Sen payını hâlâ gayrimenkule yatırmayı mı düşünüyorsun Aseem?”

Bana mı öyle geliyordu yoksa Zoe irkilmiş miydi?

“Bekleyip göreceğim,” dedi Aseem. “Ashok amca, topraksız tarıma geri dönmek için iyi bir zaman olabileceğini söylemişti.”

Bakışlarımı babama çevirdim. Hidroponi, Aseem’in favori projesiydi ve babamın da en nefret ettiği konuydu. Aseem “bu işe girmeye” en son kalkıştığında çokça milyonu kaybetmiştik. Babamın felç geçirmesinin tek iyi tarafı Aseem’in aptal projelerinden vazgeçip en sonunda bir dereceye kadar iyi olduğu bir role soyunmak zorunda kalmasıydı.

“Ashok zaten *her zaman* hidroponi işine girmek için doğru zaman olduğunu düşünür ama onun bunu kâra dönüştürdüğünü daha görmedim,” diye söylendi babam. Bacaklarını rahatça uzatabilmek için sandalyesini geri itti. “Bir gecede bu kadar iş konuşmak yeter. Şimdi, yarın için plan nedir? Aisha saat dokuz gibi rıhtımda olur.”

Hayal kırıklığımı gizlemek için bardağımın içine bakıyor-

dum. Konuşulmasına ihtiyaç duyduğum konu buydu. Neyse, yakında o da olacaktı. “Evet,” dedim. “Sekiz buçukta evden çıkacağım.”

“Aseem’i de yanma al,” dedi annem, hızmasını düzeltirken.

“Aseem teknenin nasıl kullanılacağını bile bilmiyor. Bu tekne turunu tek başıma onlarca kez yaptığımı biliyorsun, değil mi?”

“Mesele bu değil. Bizim geleceğimizi bildiğin halde hizmetçilere neden bir hafta izin verdiğini anlamıyorum. Stu seninle gelebilirdi,” dedi babam. “Güvenilir bir adama benziyor.”

“Herkesin biraz tatile ihtiyacı vardır baba,” dedim birdenbire bezerek. Anlaşılan ailemin yardımsız bir şey yapma kapasitesini gözümde büyütmüştüm. “Her neyse, sadece biz bize olmamızı isteyeceğinizi düşünmüştüm.”

Babam bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. Hindistan’da hizmetçi, mobilya gibidir: Şarttır ama görünmezdir. Fakat görünmez olmak, sır saklamayı garanti etmiyordu.

Babam başka bir şey söyleyemedi, “Seninle gelmek istiyorum,” diye lafa atladı Aseem. “Eğlenceli olacak. Ama bir dakika,” duraksadı, kaşları çatıldı. “Teknede can yelekleri var, değil mi?”

Peçetemi ona fırlattım. “Kapa çeneni!”

“Siz ikiniz, kesin şunu!” dedi babam. Annem de onunla aynı zamanda, “Aisha’nın gelmesi çok güzel olacak,” dedi.

“Uzun zamandır hepimiz böyle bir araya gelmedik, şeyden beri...” Aseem’in kelimeleri, nasıl doldurulacağını kimsenin bilmediği sessizliğin içinde solup gitti.

Derin bir nefes aldım. En son bir araya geldiğimizde hayatım parçalara ayrılıyordu. Yumuşak bir ses tonuyla, “Cenazeden beri,” diyerek Aseem’in sözlerini tamamladım.

An bitmek bilmiyordu. Kuvvetli rüzgâr camlara vuruyordu. Biri boğazını temizliyordu.

“Biliyor musun, Sonal nişanlandı,” dedi annem birdenbire, öne doğru eğilirken kahverengi gözleri parlıyordu. “Damat Oberoi ailesinden.”

“Sonal için sevindim,” dedim. Ruh halini canlandırmada küçük bir aile dedikodusundan daha iyisi yoktur.

“Görücü usulü oldu,” diye devam etti annem. “Biz sizi kendi kararlarınızı vermeniz için hep özgür bıraktık ama Aisha için endişeleniyorum.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Zoe karşımda peçetesiyle oyalanıyordu.

Annemin geçmişi yeniden yaratma becerisi sonsuzdur.

“Aisha’nın istikrara ihtiyacı var. Sanırım onunla konuşmamızın zamanı geldi,” dedi annem.

Aynı şeyi düşündüğümüzü görmek için Aseem’e bakmaya ihtiyacım yoktu. Görücü usulü evliliği kabul etme olasılığı Aisha’dan daha az olan biri yoktur. Kahretsin, burada bu konuyu bu kadar konuştuğumuzu bilse seyahati hemen iptal ederdi; parayı, aileyi, tatili siler atardı.

“Anne, hayır.” Aseem iç çekti.

“Ben sadece söylüyorum...”

“Aslında kötü bir fikir değil,” dedi babam. Düşünürken parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Aisha bu gezgin hayatı sonsuza dek yaşayamaz. Ayrıca erkek tercihi çok yetersiz. Javier’i hatırlıyor musunuz?”

Zoe’yle bakiştık. Aisha yakışksız erkek seçmek konusunda epey yeteneklidir, ama rastalı saçları ve boncuk gibi gözleriyle

Javier onun diğer tüm bohem erkek arkadaşlarını kendilerinden utandırabilirdi. O saplantı ortadan kalkana kadar geçen üç ay süresince onu bir kez bile ayık gördüğümü sanmıyorum. Aisha onunla Algarve, Portekiz'deki bir haftalık meyve ve sebze suyu detoksu merkezinde tanışmıştı –burada eklemeliyim ki Javier konuklardan biri değildi, oranın çalışanıydı– ve Londra'ya dönme zamanı geldiğinde Aisha onu da yanında getirmişti. Birkaç ay sonra Zoe'nin doğum günü partisinde bir saatlik zaman diliminde hem Zoe'ye hem de bana asılmaya çalışması dışında, onu Aisha'nın pek de dikkate değer olmayan kaçamaklarından biri olarak kabul edip üzerinde durmayabilirdim. O gece, Javier'in kanayan bir burunla oradan ayrılışıyla, Zoe'nin öfkeden titreyişiyle, Aisha'nın ağlayışıyla ve benim de Owen'la birlikte yaşananların etkisini yok etmeye çalışmamızla sona erdi. Fakat dürüst olmak gerekirse o gece olanlar hiç de kötü değildi. Bir uyarı olmadan Aisha'nın Javier'in tam bir asalak olduğunu anlaması Tanrı bilir ne kadar uzun sürerdi.

“Erkekler konusunda Aisha'nın sabıkası kabarık,” dedim ve söyleyeceklerimin daha bitmediğini belirtmek için ellerimi kaldırdım. “Fakat onu görücü usulü bir evliliği kabul ederken hayal edemiyorum.”

Ne de böyle bir evlilikte mutlu olurken... Küçük kız kardeşim birçok şey olabilirdi ama mükemmel bir Hintli gelin bunlardan biri değildi.

“Onunla konuşmamız gerektiğini düşünüyorum,” diye tekrar etti annem, doğrudan bana bakarak. “Görücü usulü evlilik bir yabancıyla evleneceği anlamına gelmiyor. Bu sadece bir ayarlama...”

“Ama ebeveynlerin tarafından,” dedim biraz destek vermesi umuduyla bardağımın kenarından Aseem’e bakarken, ama gözlerini kaçırıyordu. Anneme hiçbir zaman hayır diyemedi zaten. “Bundan pek emin değilim anne,” diye devam ettim. “Aisha hazır olduğunda kendine uyan birini bulacaktır.”

“Ona biraz zaman verin,” dedi Zoe ve önündeki kayık tabaktan bir avuç üzüm aldı. “Bazen doğru kişiyi bulana kadar birkaç tane kurbağayı öpmek gerekir.”

“Bilmiyorum,” dedi Aseem sırtını sandalyeye yaslayarak. “Sen ilk seferinde oldukça şanslıydın.”

Zoe ilk önce ona somurtarak baktı, daha sonra yüzü yumuşayıp gülümsedi. Kocasının saçma dokunmak için elini uzattığında hem onların birbirlerine karşı şefkatlerinden hem de bunun içimde uyandırdığı ve yüreğime bıçak gibi saplanan özleminden dolayı utancımından başımı çevirdim.

Zoe’ye göz ucuyla bakıyordum. Sorun şu ki prensini bulsan bile bu sana sonsuza kadar mutlu yaşamayı nadiren garanti ederdi.

5

Zoe

İkinizin arasında her şey yolunda mı peki?

Döner merdivenden yukarı çıkıp odamıza girerken bu kelimeler kafamda dönüp duruyordu.

Akşam yemeğinden sonra kayınpederim bir el iskambil oynamayı teklif etti. Normalde umursayacağım bir şey değildi –böyle akşamlar boyunca kaç kez oturmak zorunda kaldığımı Tanrı bilirdi– fakat Myra’nın ettiği lafla, bitmek bilmeyen anıları ve tüm o lanet olası görücü usulü evlilik konuşmaları arasında bir yerlerde dokunsalar patlayacak bir noktaya gelmiştim. Ayrıca masadaki herkesin tek tek Aseem’i benimle evlenmekten vazgeçirmeye çalıştığını bilmiyormuşum gibi davranarak, yüzüme yapıştırdığım gülümsemeyle birkaç saat daha oturma düşüncesi... Dışarı çıkmalı, oradan uzaklaşmalıydım. Aseem’in de benimle birlikte geleceğini ummuştum ama yatmaya gideceğimi söylediğimde sadece omzunu silkip, “Görüşürüz,” dedi.

Ailesiyle birlikte olalı daha altı saat bile olmamıştı, ama işte, çoktan başlamıştı bile.

İkinizin arasında her şey yolunda mı peki?

Banyoya girip makyaj temizleme mendilini elime aldım, yüzümdeki fondöteni dikkatle sildim. Cildim solgun ve lekeliydi.

Myra her işe burnunu sokmasını haklı göstermek için ailenin en büyük çocuğu pozisyonunu sonuna kadar kullanmayı severdi, ama öyle olsa bile bana niye böyle bir şeyi sormuştu? Yoksa...

Bu düşünceyi hemen aklımdan kovdum. Bazı zorluklar yaşanmıştı, son birkaç yılın stresi ikimize de zarar vermişti, ama Aseem'le ben şu anda iyi bir yerdeydik. *Harika* bir yerde. Aseem ona hiçbir şekilde bir şey söyleyemezdi, hele olan biten her şey göz önüne alınırsa...

Hayır, Myra'nın ettiği lafın ve bütün akşam boyunca hem Aseem'e hem de bana kaçamak bakışlarının muhtemelen en çok kendi yalnızlığıyla ilgisi vardı. Yaşadıklarını düşündükçe onun için üzülüyordum. Aisha beni Myra'yla tanıştırmadan önce kulağıma onun mükemmel biri olduğunu fısıldamıştı. Bir süre, parlak kariyeri ve kaya gibi sağlam evliliğiyle haki-katen öyleydi. Tüm bunlar çok hızlı, çok vahşice parçalandı... Belki de bu yüzden bu adayı yenilemeye kendini adadı.

Elinde kalan tek şey bu adaydı.

Büyük küvetin musluklarını açtım, kot pantolonumu ve ka-zağımı çıkardıktan sonra, bütün akşam sıkkan pantolon belinin tenimde bıraktığı kızarıklıkta elimi dolaştırdım. Londra'da olanlardan sonra belki biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Küvetin dolmasını beklerken Myra'nın kılavuz kitabına göz attım.

Eilean Kilbryde (Kilbryde Adası) İskoçya'nın en batı yakasında yer alan bir gelgit adasıdır. İki bin dönümlük arazideki çeşitli hayvan ve bitki varlığıyla Atlantik kıyı şeridi boyunca çok sayıda güzel ve çeşitli yürüyüş parkuruna sahip, araçların girmediği, kaygının olmadığı bir cennettir. On sekizinci yüzyılın ortalarına kadar Eilean Kilbryde'da çok sayıda çiftçi bulunuyordu. On dokuzuncu yüzyılın sonunda İskoçya aristokratlarının iltimaslı mimarı Iain Macquarie, ana binayı özel bir av köşkü olarak yeniden düzenlemekle görevlendirildi.

O zamandan beri ada, aristokratlara, sanatçılara, yazarlara ve nefes kesici bir ortamda kendilerini dış dünyaya kapatmak isteyenlere ev sahipliği yaparak görkemli bir üne kavuştu. 1920'lerde ada, Leydi Augusta Blair'e müstakbel kocası tarafından düğün hediyesi olarak verildi. 2001'e kadar Blair ailesinde kaldı, bu süre zarfında mülkte çeşitli yenilemeler ve iyileştirmeler yapıldı. Ada, 2017'den beri Myra Agarwal-Conroy'un mülkiyetindedir.

Adanın tarihi yeniden yazılmamışsa da açıkça saklanmıştı.

Myra ilk satın aldığı anda kayda değer bir zamanımı bu ada hakkında bilgileri okuyarak geçirmiştim. Gerçek şuydu; Kilbryde on sekizinci ve on dokuzuncu yüzyıllarda İskoçya'dan ayrılmış olan Kuzey İskoçya'nın merkezindeki adalardan biriydi. Daha küçük olan diğer adalar koyun yetiştiriciliği için kullanılarak zenginleşirken Kilbryde zarar ediyordu. Myra'nın kılavuz kitabında işine gelmediği için değinmeyi unuttuğu toprak sahibi James Mackenzie, arazide kullanım hakkı olan kiracıları başka yere yerleşmeye zorlayıp adayı boşaltarak baştan başla-

maya karar verdi. Planı basitti: Tahliye hızlı olacaktı, koyunlar ve elde edilecek kâr insanların yerini alacaktı. Kiracıların hiçbir seçeneği yoktu, karşı koyarlarsa evleri ateşe verilecekti. Fakat benzer metotlar kullanıp gaddarca olsa da büyük başarı kazanmış diğer toprak sahiplerinden farklı olarak Mackenzie'nin yüzlerce insanı başka yere yerleştirecek parasının veya imkânlarının olmadığını kiracıları biliyordu. Hâlâ içlerinde yaşarken Mackenzie'nin evlerini yakmayacağını zannederek adayı terk etmeyi reddettiler. Yanılıyorlardı. Bütün aileler öldürüldü; yüzlerce insan kendi evlerinde canlı canlı yandı.

Myra'nın kılavuz kitabını bir kenara koyup aslan ayaklı inci gibi beyaz küvetten yükselen buharın fotoğrafını çektim –paylaşma- ma izin verilmeyen mecburi *#banyohedefleri* fotoğrafıydı– sonra banyo topunun suyun içinde cızırdayışını, yüzeyde oluşan küçük dalgaların yavaş yavaş yoğun bir beyaz sise dönüşmesini izledim. İç çekerek küvete girdim, vücudum resmen rahatlamayla eridi.

Aile tatilinden birkaç gün önce Aseem'le Londra'ya uçmamız gerekiyordu ama son dakikada kayınvalidemin bize yaptığı sürprizle, hafta sonu alışverişinde peşine takılmak zorunda kaldık. Son dakikada birçok toplantıyı iptal etmem gerekse de beni asıl sinirlendiren bu değildi. Kayınvalidemin yanımızda olmasıyla ve Londra'daki hafta sonu onun heveslerine ayak uydurmak için tüm planlarımızın değişikliğe uğramasıyla Delhi hayatımın uzantısı haline geldi. Sanırım Aseem'in Raffles'daki çiftler spa gününü iptal etmemi sağlamasından dolayı şansıma şükretmeliydim; kayınvalidemin peşimize takılıp mum ışığıyla aydınlatılan spada, şampanya ve çilek eşliğinde bizimle birlikte rahatlamasının düşüncesi bile beni ürpertmeye yetiyordu.

Suya biraz daha girdim, sıcak suyun tenimdeki hissinin ve kaslarım gevşerken huzursuzluğun yavaş yavaş beni terk edişinin tadını çıkardım. Bu sefer Aisha'nın oyun kitabından bir sayfayı çalacaktım: Aseem'le ben Delhi'ye gitmeden önce Londra'da duracaktık ama kayınvalidem planlarımızı Hindistan'a giden uçağa binmediğimizde anlayacaktı.

Su ılıklaşıp çalma listem bittiğinde küvetten çıktım. Cama vuran rüzgârın yumuşak sesinden başka bir şey duyamıyordum. Mutfaktan sesler yükselmiyordu, arka planda hiçbir cihaz vınlamıyordu, caddeden gürültü gelmiyordu. Bu ev tamamen sessizdi, bir aile evinin alışılacagelmiş seslerinden yoksundu. Bu, adanın tarihinin yankılarını taşıyormuşçasına her yere nüfuz eden ağır bir tür sessizlikti.

Kurulandıktan sonra pencere pervazına sanatsal bir şekilde dizilmiş vücut losyonu şişelerinden birine uzandım. Losyonu vücuduma sürerken aklım daha önce kulak misafiri olduğum kısa bir konuşmaya gitti. Myra her zaman son derece tedbirli olmuştur, özellikle de hizmetkârların yanında. Stu'yla ilişki dinamiği, birbirlerinin yanında rahat olmaları bana çok garip geliyordu. Bu tamamen karakterine aykırıydı. Yoksa... İlişkilerinin Myra'nın bizim inanmamızı istediği gibi profesyonellik çerçevesinde olup olmadığını merak etmeden duramıyordum. Varoşlara özgü bir havaya sahip olsa da Stu kesinlikle yeterince çekici bir adamdı. İpuçları yakalamak için son birkaç saati düşünmeye çalışsam da Stu'yla iletişimim kayda değer bir şeyi ortaya çıkaramayacak kadar kısaydı. Belki arkadaş canlısı olmak için çaba harcayabilirdim. Belki de nazik olabilirdim.

Nazik olmak. Bu, *NB_Lurker*'ın daha fazla çabalamam gerektiğini düşündüğü şeylerden biriydi.

Ayrıca o adamın kendimi frenlemem gerektiğini düşündüğü birçok şey de vardı.

Beni ele geçirmeye başlamadan önce düşüncelerimden sıyrıldım. Mesajları düşünmek konusunda kendime izin *vermeyecektim*. Bunu yapmayacaktım.

Ekranın ardından savrulan tehditler gerçek değildir.

Losyonu yerine kaldırıp saçlarımı açarak omuzlarıma dökülmesine izin verdim. Instagram'da sürekli göz önünde olmanın, *görünmenin* yan etkisi miydi bilmiyordum ama orada öylece çıtırçıtlak dururken yine izleniyormuşum hissine kapıldım. Pencere camına iyice yaklaştım ama tek seçebildiğim, karanlık gökyüzüne uzanan köknar ağaçları ve tüm o karanlığın ortasında camdan yansıyan soluk bedenimdi.

Tam camdan uzaklaşıyordum ki bir hareket fark ettim. Ellerimi yüzüme bastırıp daha dikkatli baktığım anda göletin kıyısı boyunca yükselen ağaçların arasında bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Siyahlığın içinde bir anlığına görünen bir mavilikti, renk öyle parlak ve öyle doğaya aykırıydı ki bu sadece bir insan olabilirdi.

Hemen geriye kaçıp havluya sarındım.

Kendime sürekli orada bir şey olmadığını söyledim durdum. Bu Tanrı'nın cezası adada beşimizden başka kimse yoktu.

Bir ışık oyunu olmalıydı. Ya da annemin her şeyin suçlusu olarak gördüğü aşırı aktif hayal gücüydü.

Geceliğimi kaptığım gibi yatak odasına geçtim, sıcak ve samimi havasını birdenbire kaybedip soğuğa dönüşen banyodan bir an önce çıkmak istemiştim.

Belki de sezinleyip durduğum tehdit burada gerçekte neler olduğunu bilmemden, Myra'nın L'Occitane marka banyo

malzemeleri şişeleri ve yıllanmış şampanyalarla unutturmaya çalıştığı kanlı tarihini anlamaktan kaynaklanıyordu. Belki insanların İskoçya'da çok sevdikleri o yabanıllığın aslında yüz-yıllar boyunca süren şiddet ve ihanetin bir sonucu olduğunu anladığım içindi.

Belki de aile toplantılarımız ne kadar canlı ve aileyle sadakat hakkında ısrarlarımız ne kadar yürekten olursa olsun gerçekten düşününce, hepimizin kendi gündemi vardı.

İş ciddileştiğinde, bize ait olduğunu düşündüğümüz şeyi almaktan hiçbirimiz geri durmayacaktık.

İKİ GÜN ÖNCE

6

Myra

Aseem bizi adaya götürecek tekneye şüpheyle bakarak, “Bu şeyin nasıl kullanılacağını bildiğinden emin misin?” diye sordu. “Belki de Stu’dan bizi götürmesini istemeliydik?”

“Stu burada değil,” dedim tekneye binip rıhtıma bağlı olan kalm ipi makaradan çıkarırken. Buraya taşındığımda yaptığım ilk şeylerden biri RIB tekneyi kullanmayı öğrenmekti. Stu bu konuda çok iyiydi, ama acil bir durumda tek başıma terk etme imkânımın olmadığı bir adada olmayı kabul etmemiştim.

Geçen beş yılda öğrendiğim en önemli şey, her zaman kendi arkamı kollamam gerektiği idi. Elimi gözlerime siper ettim, adımlarına son derece dikkat ederken gözleri tekne ile yan tarafa hafif hafif vuran su arasında gidip gelen Aseem’e baktım. Ona gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Küçük bir çocukken Aseem gözü kara bir maceraperestti. Fakat şimdi...

Belki de bir ailenin hem neşesi hem de laneti, bir insanın aynı anda birden fazla halini görebilmektir: geçmişteki, şimdiki ve

eğer her şey farklı gitseydi nasıl biri olabileceği hali. Temiz, ıslak havayı içime çekip can yeleğini kardeşime fırlattım. Aseem'in endişeli bakışına biraz imalı bir kaş çatmayla karşılık verirken, "Haydi atla artık, korkak," dedim.

Yola koyulurken güneş gözlüklerimi takıp yüzümü yükselen güneşe doğru çevirdim ve bu beklenmedik sıcaklığın tadını çıkardım. Atlantik'te olduğumuzu bilmesem, Akdeniz'de olduğumuzu sanabilirdim. Montumun fermuarını çeneme kadar çektim. Rüzgâr şimdilik bizim tarafımızdaydı ama burada öğrendiğim bir şey varsa o da İskoçya'da havanın her an değişebileceğiydi.

"Babamın aylardır seni dilinden düşürmediğini biliyorsun, değil mi? Sen o tanıtım videosunu gönderdiğinden beri. Bu gidişle sen daha açılış yapmadan Delhi'nin yarısı rezervasyon yaptırmak için sıraya girecek," dedi Aseem.

"Amaç da bu," dedim gülümseyerek. Aseem, babamın bana düşkün olduğu konusunda ısrar etmekten ve bundan şikâyetçi olmaktan hiç vazgeçmedi. Her zamanki gibi gülerek geçiştirmeye çalışsam da içten içe bu konuda haklı olmasını diliyordum. Babamın iltiması insanın omuzlarına ilave yük bindiriyordu ve satışların eli kulağındayken adalet duygusu da buna ekleniyordu. "Çok mu kıskandın?" diye sordum.

"Her zaman," dedi Aseem gülümseyerek.

O videoyu hazırlamaları için Londra'daki bir reklam ajansına küçük bir servet ödedim: Genç bir çiftin, adanın doğal ve vahşi tabiatının tadını çıkardıktan sonra beş yıldızlı lüksün keyfini sürmek için tarihi eve geri döndüklerini gösteren bir montaj.

Okyanusta yol alırken güneş ışığının karşımızda, suyun yüzeyinde oynayışını seyrediyordum. Reklam ajansı video çe-

kimi için bir aile kullanmayı önermişti –resmi tamamlayacak şirin iki küçük çocukla beraber– ama orada ayak diremiştim. Kusursuz görünen bir ailenin, bana ait bir adanın tadını çıkarışlarının asla gözümün önünden gitmeyeceği bir videoya ihtiyacım yoktu. Beynim zaten herhangi bir uyaran olmadan bunu fazlasıyla yapabilirdi.

Aseem’in sesi, beni düşüncelerimden geri döndürdü. “Açılışı hâlâ yazın mı yapmayı planlıyorsun?”

Motorun gürültüsü bile Aseem’in sesindeki şüpheyi bastıramıyordu.

Ajans, eylül ayında halka açılmadan önce, masraftan kaçınılmayan bir basın gezisiyle temmuz ayında tanıtım filmini yayınlamak istiyordu. Plan; evi ve tüm kulübeleri yenilemek, havuz inşa etmek, helikopter pistini yapmak, ayrıca personelin kalacağı daireleri mayıs sonuna kadar hazır hale getirmektir. Dört aydan az bir süre kalmıştı ve bu özel listeden sadece evi yenilemenin üzerini çizebilmişim.

İşler planladığımız gibi ilerlemiyordu.

“İdeal şartlarda, evet,” dedim. “Ay sonunda yüz kadar işçinin çalışmaya başlamasına karar verildi. Mimar, planladığımız her şeyi mayısa kadar bitireceklerine dair söz verdi.”

Tabii ödeme yapmaya devam edersem.

Aseem, “Bu bir servete mal oluyordur,” dedi kaşlarını çatarak.

“Öyle, ama kısa sürede tüm masrafı çıkaracağız.” Yüzüne bakmak için başımı hafifçe çevirdim. Rüzgârla geriye yatan saçları ve altın sarısı çerçeveli güneş gözlüklerinin ardına gizlenmiş gözleriyle babama çok benziyordu: Aynı geniş burun, ne

kadar iyi tıraş olursa olsun yüzünden kaybolmayan aynı gölge, aynı ticari zekâ. Eksik olan tek şey, babamızın döneminin çoğu erkeği için belirleyici özellik olan ama bizim jenerasyonumuzun ortadan kaldırdığı bıyıktı. “Doğrusu,” diye ekledim, “satış gerçekleştirildiğinde seni ve Aisha’yı da ekibe katmayı düşünmeliyiz.”

“Ekibe mi?”

“Yatırımcı olarak.”

“Fon aradığını bilmiyordum.”

Ödenmemiş fatura ve bankalardan gelen mektup yığını düşünürken kaskatı kesildim.

“Aramıyorum. Fakat burası... olağanüstü bir başarıya ulaşacak Aseem. Bunu hissedebiliyorum.” Gözlerimi okyanustan çekip Aseem’e yönelttim. “Bu fırsatı kaçırmamanızı istemem.”

Üç yüz milyon pound kulağa çok para gibi geliyordu, ama kesilecek vergilerin de hesap edilmesi gerekiyordu, ayrıca babamın hisseleri nasıl dağıtacağına bağlı olarak elde kalacak paranın yetip yetmeyeceği de belli değildi. Mantıklı olan, bir B planını hazırda tutmaktı. Ayrıca bu, kardeşlerimi kandırmak değildi. İşletme faaliyete geçtiğinde geri dönüşleri onlar da *görecektlerdi*.

“O halde burada uzun vadeli kalmayı mı planlıyorsun?”

Omzumu silktilim.

“Myra,” dedi Aseem omzuma dokunarak. “Eve geri dönebileceğini biliyorsun, değil mi?”

Yüz ifadem şaşkınlığımı açığa vurmuş olmalıydı ki Aseem hemen lafı çevirdi.

“Annem ve babamla yaşa demiyorum. Ben sadece burada tek başına kalmak zorunda olmadığını kastediyorum. Tekrar Delhi’ye taşınabilirsin. Ne dersin?”

Ya da Edinburgh'a.

Konuşulmayan kelimeler aramızda asılı kaldı; bizi birbirimize bağlayan görünmez bir ip kadar gerçek ve gergindi.

“Burasıyla ilgili bir planım var, biliyorsun,” dedim. Çok rahat davranmaya çalışsam da sesimin savunmaya geçişimi ele verdiğini fark ettim.

“Planın olduğunu biliyorum,” dedi Aseem yumuşak bir dille. “İşletmeyi yürütmeleri için bir ekip kurabilirsin, devredebilirsin ya da yenilemeleri tamamlaması için bir gayrimenkul geliştiricisine satabilirsin. Yaptığın onca işten sonra zaten büyük kâr elde etmiş olacaksın.”

Dümenin sağlamlığının beni rahatlatacağını umarak onu daha sıkı tuttum. Son birkaç yılda yaptıklarım elbette ki mükemmellik seviyesinde değildi, ama erkek kardeşim hakikaten benim hakkımda bu kadar sığ mı düşünüyordu?

“Bu senin hayatın,” diyerek devam etti Aseem. “Fakat Myra... Burada olmayı, tek başına kalmayı gerçekten *istiyor* musun? Burası, hiçliğin ortasında kahrolası bir ada.”

Gerçekte sormak istediği şeyin, Owen'la ilişkimiz tamamen bittiğinde ne yapacağım olduğu gayet açıktı. Fakat evliliğimdeki kusurlar tartışmaya açık değildi. Bu hayatı ben seçmiştim. Gelecekte ne olursa olsun, mutlaka bu hayatta bir başarı elde edecektim.

“Bak, buranın sahibi olduğumuzdan beri hiçbir tehdit olmadı, bu yüzden nerede yaşayacağıma karar vermek söz konusu bile değil,” dedim en sonunda. “İkimiz de biliyoruz ki tüm planlarımı gerçekleştirdiğimde, bu ada şimdiki değerinin yüz katına çıkacak.” En azından bu kısım doğrudu. “Bu ka-

zanca ortak olmak isteyeceğini düşündüm. Fakat hidroponiyi *tekrar* denemeyi tercih ediyorsan, benim için sorun yok. Sonuçta senin paran.”

Laf ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Cümlem biter bitmez Aseem’in de yüzü karardı.

“Bunu bir düşüneyim,” dedi.

Asıl anlamı: Bunu bir karıma sorayım. Annem haklıydı; Zoe, Aseem’i çok kolay etkisi altına alıyordu.

Tam o sırada aklımı okumuşçasına Zoe’nin lafını açtı. “Zoe dün gece biraz korkmuş. Ormanda birini gördüğünü düşünmüş.”

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. Zoe her zaman ilgi çekmeye çalışan biri olmuştu.

Aseem gözlerini bana dikerek, “Adada bizden başka kimse yok, öyle değil mi?” diye sordu.

“Hı-hı,” dedim dikkatimi tekrar okyanusa yöneltirken.

Adanın yeşilliği ileride görünürken, vites değiştirip düşüncelerimi Aisha’ya, biz kardeşlerin en karmaşık olmayanına odakladım. Hâlâ düşüncelerini umursadığım zamanlarda Owen, Aisha’yla konuşmanın kolay olduğunu söylerdi.

Bu kadar uzaktan bile Aisha’yı fark etmemek imkânsızdı. Parlak sarı bir pofuduk mont ve kot pantolon giymişti. Yirmi yedi yaşında bile Aisha’nın giyim kuşam konusunda yaptıkları bir şekilde yanına kâr kalıyordu ve kabul edelim, sekiz yaşında gibi davranıyordu. Aseem’le ben şaşkın bir gülümsemeyle birbirimize baktık. Aisha zıplayıp duruyor, bize iki elini birden sallıyordu. Bu, ikimizin de aşına olduğu bir görüntüydü.

İskeleye yanaştığımız esnada, görüntüde bir terslik olduğunu fark ettim.

“Bu da ne şimdi?” dedim Aseem’e bakarak. İçimde dalgalandıran inanamama ve öfke Aseem’in de yüzünden okunuyordu.

Halatı RIB teknenin koç boynuzunun etrafından geçirip düğümü sıkılaştırmak için sertçe çektim. Aisha’nın böyle bir şey yapacağını tahmin etmeliydim.

“Açıklaması için ona bir şans verelim,” dedi Aseem aklımı okurcasına, başımı salladım. Aisha için bahaneler uydurmak ikimize de doğal gelen bir şeydi, bu bahaneler hiçbirimizi, hele de bizi ikna etmese de.

Mesele şuydu ki, Aisha *karmaşık* biri değildi. Ama bu, öngörülebilir biri olduğu anlamına da gelmiyordu.

Kurallara göre oynayacağı anlamına da gelmiyordu.

Derin bir nefes alıp iskeleye adımımı attım. Açıklayacak bir şey yoktu.

Aisha yalnız değildi.

Yüzüme bir gülücük kondurup Aisha’yı kendime çektiğimden yakından ne kadar farklı görüldüğü beni tedirgin etti. Çok kilo verdiği aşikârdı ama mesele sadece ne kadar sıska olduğu değildi; saçları da farklıydı, daha önce hiç görmediğim kadar uzundu. Uçları yumuşak katmanlar halinde tarakla kabartılmıştı ve mor çizgilere sahipti.

Sonra da o kokuyu aldım: tütün.

“Kim bu adam?” diye fısıldadım.

Aisha kendini kollarımdan kurtardı ve şüphesiz ondaki bu değişikliklerin sorumlusu olan adama sarıldı.

“Myra, Aseem, bu Gabe,” dedi ona bakmak için başım çevi-

rerek. Adam uzun boylu, düşük gözlüydü ve teni uzun günler boyunca güneşin altında yattığını çığlık çığlığa bağırırcasına bronzdu.

Gabe bir bana bir Aseem'e baktı, ardından bana elini uzattı. "Gabriel," dedi. "Aish bana sizden çok bahsetti."

Onu baştan aşağı süzdüm. Aisha'nın tüm erkek arkadaşları gibi yakışıklıydı. Fakat kravat ve kol düğmeleriyle tamamlanmış koyu gri takım elbisesi ve çok iyi cilalanmış bağcıklı kösele ayak-kabılarıyla bir yatılı okul müdürünü kiskandırırdu. İskoçya'daki uzak bir adaya değil, Londra'daki bir galaya gidiyor gibiydi. Tanrı aşkına! Aisha'ya bağırıp çağırmak istiyordum. Onun yerine ki-barca gülümsedim. "Korkarım biz aynısını söyleyemeyeceğiz."

"Bebeğim, siz biraz sohbet ederken ben de hepimize kahve alıp geleyim," dedi Gabe, belli ki sözlerimdeki imayı anlamıştı ve ona göre davranıyordu. Aisha'nın başına bir öpücük kondurduktan sonra arkasını dönüp gitti. Hepimiz onun boş otoparktan geçip kepenklerini indirmiş büfeye doğru gidişini izledik.

Gabe konuşulanları duyamayacağı kadar uzaklaştığında, "Kim bu adam?" diye sordum tekrar.

Aisha kaşlarını çatı. "Biraz önce söyledim." Bir an tereddüt ettikten sonra, "Gabe benim erkek arkadaşım," diye ekledi.

"Neden burada Aisha?" diye sordum.

"Vay canına! Tamam," dedi geri adım atarak. "Burada, çünkü hepinizin onunla tanışmasını istedim."

Nefes almak için kendimi zorladım.

"Kalacak mı?" Aseem lafı dolandırmadan konuya girdi.

"Elbette kalacak." Aisha, inanamayan gözlerle boş otoparka baktı. "Nereye gitmesini bekliyorsunuz?"

“Ciddi olamazsın,” dedi Aseem ve yüzünü sıkıntıyla ovuşturdu.

“Bu haftanın annem ve babam için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun.”

“Ben de geldim, bunun için buradayım, öyle değil mi?”

Ona nasıl cevap vereceğimizi bilemedik. Uzaktan, Gabe’in Michelle’i büfeyi açmaya ikna etmeye çalıştığını görebiliyordum. Michelle’in yüz ifadesini seçemiyordum ama bu ikna çabalarından hiç de etkilenmeyeceğini tecrübelerimden biliyordum. Onun cumartesi dinlenmeleri çok kıymetliydi.

Telefonuma baktım, Stu’dan gelen mesajı görünce bir anlığına dikkatim dağıldı. Söz verdiği gibi, evrakı Glasgow postanesine teslim etmişti. Proformanm üzerindeki teslimat tarihine bakmak için fotoğrafı büyüttüm, ardından telefonu cebime koydum. En azından her şeyi sorun haline getirmeyeceğine güvenebileceğim bir kişi vardı.

“Bunu neden bu kadar büyütüyorsunuz?”

“Yalan söylediğin için Aish,” dedim hayal kırıklığımı daha fazla içimde tutamayarak. “Gerçekte uçağını falan kaçırmadın, öyle değil mi? Ya Gabe? Burası benim evim. Bana sormadan buraya rastgele bir adamı getiremezsin. Beş dakika öncesine kadar ondan haberim bile yoktu.”

“Birincisi, o rastgele bir adam değil. İkincisi, sana söylememin ne faydası olacaktı? Yolumuza kırmızı halı serdiğin söylemez, doğru mu?”

İç çektim. “Biliyor musun Aisha, şu anda bunun için harcayacak enerjim yok. Meselenin seninle ya da en son erkek arkadaşının kim olduğuyla ilgisi yok. Mesele, annemiz ve babamızla ilgili. Biz onların evlilik yıldönümlerini kutlamak için buradayız.”

“Evet, kesinlikle bu seyahatin amacı bu. Annemizle babamızın *evlilik yıldönümü*,” diyerek alay etti.

Canımı sıkan bu tavra takılmamaya –ve yüreğimden atma-ya– çalıştım ama Aisha bazen son derece zorlayıcı olabiliyordu.

“Babamın böyle şeylerin nasıl olmasını arzu ettiğini bilirsin,” dedi Aseem, bir adım yaklaşarak. “Bu buluşmaya sadece aile üyelerinin katılmasını istiyor.”

Aisha başını salladı. “Doğru. Sadece aile üyeleri. Çok mantıklı,” dedi Aisha ve biraz durakladıktan sonra devam etti: “O halde Zoe’nin burada olmasında bir sakınca yok. Aileden biri sonuçta.”

“Evet,” dedi daima sabırlı ve son derece *güvenilir* olan Aseem.

Aisha’nın lafı nereye getirmeye çalıştığını biliyordum ve bu hiç hoş olmayacaktı.

“Ama aramıza ilk katılışı bu şekilde değildi, yanılıyor muyum?” Aisha varmaya çalıştığı yere doğru bir adım daha attı.

Aseem’e kısa bir bakış attım ama yüz ifadesinden bir şey okunmuyordu. “O farklıydı,” dedi, oldukça gergin bir ses tonuyla.

“Neden? Senin gizli kız arkadaşın, ‘aileden biri’ olmadan önce her aile tatilimize benim arkadaşımış gibi katılıyordu. En azından ben kiminle olduğum konusunda kimseye yalan söylemiyorum.”

“Haksızlık ediyorsun,” dedi Aseem. “Nedenini biliyorsun...”

“Hayır! Asıl haksızlık, senin istediğin her şeyi yapabilmen ama benim partnerimi aileme tanıştırmak için izin almak zorunda kalmam.”

Partner mi?

“Aisha –” Konuşmama müsaade etmeyerek sözümü kesti.

“Her neyse, tamam. Umurumda değil,” dedi çenesini ne çıkararak. Gözlerinde o elik gibi kararlılık olmasaydı bu hareketi şirin görünebilirdi. “Bu, sevdiğim adam,” diye sözlerine devam etti. Sesi alçak ama güçlüydü. “Ve o tekneye sadece Gabe yanımda olursa binerim.”

7

Zoe

Garipti. Dışarıdan bakan herkes bizi normal bir aile zannederdi. Servis tabakları sofrada sohbet kadar kolay bir şekilde elden ele geziyordu. Tabaklar geç kahvaltı klasikleri ve ailenin en sevdiği yiyeceklerle doluydu, ama şakanın da bir sınırı vardı; kibar soruların altında yatan açıkgozlülük, kayınvalidemin baharatlı yumurtasındaki zencefil kadar keskindi.

Çatalımı bir parça ıspanağa batırıp ağzıma götürürken kayınvalidemin beni izlediğini hissedebiliyordum. Myra ve Aseem'in arasına sıkışmış vaziyetteydim, Aisha ve Gabe de tam karşımızda oturuyorlardı.

Şunu inkâr etmek imkânsızdı: Gabe çok iyi görünümlüydü. Uzun boyluydu ve kaslı bir vücudu vardı. Bakışları derindi, her aşağıya baktığında bal rengi gür saçları alnına düşüyordu. Ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına asmıştı, böylece bembeyaz gömleği ve kalın boynu ortaya çıkmıştı. Mirasçı kız arkadaşının ailesiyle tanışmak için “doğru” kıyafet seçimi üzerinde epey kafa yorulduğu belliydi, ama o pahalı takım elbisesinin

yol açtığı tek şey Gabe'in onun hakkını vermek için ne kadar umutsuzca çabaladığını açık ederek sahibine ihanet etmek olmuştu. Bu, Agarwal klanında kabul görmeyen bir görüntüydü.

Her zamanki gibi masanın başında oturan kayınpederim, "Kaliforniya'da ne kadar süre yaşadın?" diye sordu.

"Sadece birkaç ay," diye cevap verdi Gabe. Gülümsüyordu ama telaşlandığını görebiliyordum. Yer yer beyazlamış bıyıkları ve her konuşmaya bir ciddiyet katan alçak tok sesiyle kayınpederimin insanlar üzerinde böyle bir etkisi oluyordu.

Kendime biraz daha meyve suyu alırken Gabe herkese neredeyse fazla bir coşkuyla hayat hikâyesini anlatıyordu: Üniversiteden hemen sonra Londra'da bir işe girmiş, bazı akıllıca yatırımlar yapmış, sonra kazandığı parayla Hong Kong'a taşınmıştı. Aisha'yla Singapur'da Noel zamanı tanışmıştı ve ilişkilerini *tam altı hafta* boyunca uzak mesafe sürdürdükten sonra eşyalarını toplayarak "mega başarılı" işine son vermiş ve Aisha'yla olmak için Los Angeles'a taşınmıştı.

İtiraf etmeliydim, benim bile kafam karışmıştı. Başarılı bir iş şöyle dursun, elbette ki herhangi bir işi kimse o kadar çabuk tasfiye edemezdi. Bu yapılabiliyor olsaydı, benim kocamı bu kadar uzun süre oyalayan neydi?

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordum.

"Finans. Annemle babam sanat tarihçisi, bu yüzden ben de alışlageldiği üzere tam tersi bir yol izledim. Kendi finansal yönetim firmamı işletiyorum. Williamson Capital, duydunuz mu? Asya'da en fazla kâr sağlayan yatırımcılardan biriyiz, bu son çeyrekte yüzde doksan kazanç elde ettik."

Bunun üzerine Myra kafasını kaldırdı. "Yüzde doksan son

derece olağan dışı,” derken elindeki çatal ve bıçağı bir tabak dolusu yumuşak, yuvarlak ekmeğin üzerinde bekliyordu.

“Bizim için değil,” dedi Gabe, yüzü ışıldayarak. “Sermayemi temelde kişisel bir yatırım aracına dönüştürdüm. Yüksek riskli, yüksek getirili fırsatlarda uzmanım; bu yüzden bu herkese göre değil, ancak orta vadeli yatırımcılarıma zaten yüzde iki yüz yatırım getirisi sağladım. Önümüzdeki beş yıl daha da iyi olacak. Şu anda Amerika’daki kolumuzu faaliyete geçirmek için gereken çalışmaları yapıyorum.”

Arkama yaslanıp bacak bacak üstüne attım. Aseem’in ailesinin çalıştığı bütün mali müşavirler aynı cinstendi. Ağızlarını açıyorlardı –ve gerçekten böyle olduğu oldukça açıktı– ilişkiler kurma ve her yatırımcının bireysel ihtiyaçlarını ve isteklerini anlama hakkında yüksek tondan büyük bir konuşma yapıyorlardı. Ardından risk azaltma ve varlık korumaya odaklanıyorlar ve bazı düşük riskli fırsatları değerlendiriyorlardı. Gabe’in yaklaşımı farklıydı. Aisha’nın ona neden ilgi duyduğunu birdenbire anladım: İyi biçilmiş takım elbisenin altında, bir kumarbaz vardı.

“Bu kolay olmayacak,” dedi kayınpederim kaşlarını çatarak. “Amerikan finans dünyası zorla girmek isteyenlere karşı çetin bir endüstridir. Tüm o nesilden nesile servet sahibi olan aileler... Yeni gelenlere kolay kolay güvenmezler.”

“Bunun artık doğru olduğundan emin değilim,” dedi Gabe. “Paralarını ikiye veya üçe katlayabilerseniz insanlar nereden geldiğinizi önemsemezler. İster aile mirası olsun ister yeni kazanılmış bir servet, iş dünyasında anahtar kelime paradır, doğru değil mi? Büyük zenginlerin umursadığı tek şey budur.”

Aseem’le birbirimize kaçamak bir bakış attık. Ona duyduğumuz antipati, masaya da yansdı. Gabe’in söyledikleri yanlış değildi ama bunu bu kadar dümdüz ifade edişi... Kulağa ne kadar nezaketsiz geldiğinin farkında olduğunu sanmıyordum. Ailede bu durumdan bihaber biri varsa o da Aisha’ydı.

“İnsanlar onunla çalışmak için hâlâ sırada bekliyorlar,” dedi Aisha, çarkıfelek meyvesini mutlu bir şekilde yerken. “Elon Musk’ın ofisi seni önceki gün aramadı mı bebeğim?”

En azından Gabe utanmış görünmek için gereken sağduyuya sahipti. “Şu anda yeni yatırımcılara kapalıyız ama portföyünüzü çeşitlendirmek isterseniz yardımcı olmaktan mutluluk duyarım.”

“Yeni bir pazara giriyorsun ama yatırımcılara kapalıydın, öyle mi?” diye sordu kayınpederim, bir greyfurta uzanırken.

Gabe şampanya kadehini dudaklarına götürüp yarısını tek seferde içti. “Faaliyet gösterme seviyemizde aynı anda gerçekten sadece dört ya da beş müşteriyle ilgilenebilirim.” İçkisinin kalanını da yutmak için durakladı. “Minimum on milyon alımımız var. Nicelikten ziyade niteliğe önem veriyorum.”

“Öyle mi?” Kayınpederimin kelimeleri elindeki tırtıklı bıçaktan daha keskindi. Meyveyi tek bir düzgün harekette dilimledi. Greyfurtun kana benzeyen iki minik damlası beyaz masa örtüsüne düştü.

Gabe çatalını ve bıçağını bırakıp bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra tekrar kapattı.

Başka kimse bir şey söyleyemedi, “Pekâlâ, sanırım bu çok etkileyici,” dedi kayıinvalidem. Gabe başını salladığında o da hoşgörüyü gülümsedi. “Aisha’yla birlikte olmak için tüm bunlardan vazgeçme riskini göze alman da çok tatlı.”

“Teşekkür ederim,” dedi Gabe. Yaşadığı rahatlama, gözle görülür seviyedeydi. “Yaptığım işi seviyorum ama yanınızda paylaşacağınız biri yoksa para ve başarı neye yarar ki? Bu, babamın hep söylediği şeydir; aile önce gelir, para ikinci plandadır.” Aisha’nın eline uzanıp parmaklarını onunkilere geçirdi.

“Bu çok güzel bir düşünce. Raj sıfırdan başladı ve işi her yönüyle büyüttü, o yüzden ilk yılların nasıl olduğunu çok iyi bilirim,” dedi kayınvalidem ve anlatmaya devam etti. Bu hepimizin yüzlerce kez dinlediği bir hikâyeydi ve kayınpederim işe başladığında sahip olduğu tek şeyin bankadaki on bin rupi ve aklında bir fikir olduğunu anlatırken duymazlıktan geldim. Kayınvalidem ağzını sildiği peçeteyi masaya bıraktıktan sonra doğrudan Gabe’e baktı. “Raj, işinde başarı kazanmaya kendini o kadar adamıştı ki işinden uzaklaşmayı ya da başka bir yerde tekrar başlamayı *düşünmedi* bile. Bu çok büyük bir risk olurdu ve doyurmamız gereken minik ağızlar varken paramızı kesinlikle çarçur edemezdik.”

Kimse konuşmuyordu. Bu sohbetin belirgin biçimde rahatsız edici dönüşünün ya da kayınvalidemin rol aldığı kısmının doğruluğunu kabul etmeye isteksiz olan herkes dikkatini tabağına verirken, güzel Çin porselenine çarpan çatal bıçak sesleri masanın tamamında yankılanıyordu.

“Artık her şey farklı anne,” dedi Aisha omzunu silkerek. Yanında oturan Gabe, kafası karışmış görünüyordu.

Kayınvalidem peçetesini hafifçe dudaklarına bastırıp kuruladıktan sonra sandalyesini itip ayağa kalktı, masanın etrafından dolaşarak Aisha’nın arkasında durdu. Kemikli ellerini en küçük kızının omuzlarına nazikçe koyduğunda, parmağındaki

iki buçuk karatlık elmas yüzükten yansıyan ışık tavana vurdu. “Eminim öyledir canım,” dedi ve eğilip Aisha’nın başının yan tarafını öptü. “Eminim öyledir.”

8

Myra

Bütün yemek boyunca Gabe'i gözlemlemeden durmak zordu.

Bir aile kutlamasına Fortnum'un kendi markalı şampanyasından bir şişe getirmeyi uygun görecektense kadar zevk sahibi biri olarak, yıllanmış şarabı kadeh kadeh götürürken hiç tereddüt etmiyordu.

Zorla da olsa gözlerimi Gabe'den çekip Aisha'ya yönelttim. Yüzü sevinçle parlıyordu. Sandalyesini Gabe'inkine yaklaştırmış, başını onun omzuna dayamıştı. İlişkilerinin zaman çizelgesini netleştirmeye çalışarak kafamdan hızlı bir hesaplama yaptım. Aisha, Gabe'le Noel zamanı tanışmıştı. Şirketin satılacağıyla ilgili söylenti kasım ayında dilden dile dolaşmaya başlamıştı, bu da Gabe'in araştırmasını yapıp aileye girmeyi planlamak için epey zamanı olduğu anlamına gelirdi. Amacının ne olabileceğini anlamak için çok fazla hayal gücüne ihtiyaç yoktu. Babam işletmenin tek hissedarıydı ve basın, servetini çocukları arasında nasıl bölüştürebileceği konusunda aylarca spekülasyon yapmıştı.

Benim de yaptığım gibi, ama bu konumuzun dışındaydı.

Aisha onun “parayı değil aşkı kovala” lafına aldanmış olabiliyordu, ama ben Gabe gibilerle çok karşılaşmıştım ve bunun Aisha’yı cezbetmek için kurgulanmış bir hikâye olduğunu görebiliyordum.

Kahvemden bir yudum alıp dilimde bıraktığı acı tadın zevkine vardım.

Aisha’ya bakmakla, onu güvende tutmaya çalışmakla o kadar uzun zaman harcamıştım ki onu şimdi bu şarlatanla birlikte görmek şahsıma yapılmış bir hakaret gibi geliyordu. Fakat aslında bundan fazlasıydı.

Aisha’nın eski erkek arkadaşları, olduklarından farklı biri gibi davranmamışlardı: Aisha’nın saflığından ve babamın banka hesaplarından açık açık, utanmazca faydalanan fırsatçılardı. Fakat kendini beğenmiş sırtışı ve başarılı bir yatırım şirketini yönettiğini iddia edişiyle Gabe onlardan farklıydı.

Ayrıca bu tavrı, onu tehlikeli biri yapardı.

Yürüyüşe çıkararak adayı turlama teklifim daha ben cümlemi bitiremeden reddedildi: Aisha yol yorgunuydu, Zoe gizemli bir şekilde hâlâ uçak yolculuğunun sersemliğini yaşıyordu ve Aseem’in de çalışması gerekiyordu. Onun yerine şöyle bir anlaşılmaya vardık: gölete kısa bir yürüyüş, ardından ateşin karşısında baharatlı sütlü çay ve kart oyunu. Daha önce planladığının aksine, tam anlamıyla adanın tanıtımı olmayacaktı ama bu da yeterliydi.

Verandadan öğleden sonranın ilk saatlerinin soğuk ısırışına adım atarken, “Haydi gidelim!” diye bağırdım.

Beni ilk takip eden annem oldu. “Hava dondurucu,” dedi ellerini ceplerine iyice sokmaya çalışırken.

Öyleydi. Güneş ince bir bulut tabakasının arkasına kaymıştı ve havada bir keskinlik, genelde arkasından sıcaklığın düştüğü bir berraklık vardı.

“Yürümeye başladığımızda ısınırsın,” dedim. Yanına gidip onu ısıtmak için kollarını hızlı hızlı sıvazladım, benden ödünç aldığı kalın kabarık montun içinde ufak tefek vücudu kaybolmuştu. Bu an bana çok uzun zaman önceki bir anıyı hatırlattı –annemin başka bir şey değil, sadece bize *annelik* yaptığı zamanı. Annemin tüm kişiliğiyle birlikte bütün rolleri de ne kadar çabuk ve geri dönülemez bir şekilde değişmişti. Sorumluluklarının herhangi bir eğlenme fırsatını elinden almasına izin vermeyen o girişken, kendinden emin kadını zar zor hatırlayabiliyordum.

Engabeli arazide tökezleyerek ilerlerken adanın tarihi ve topografyası hakkında en güzel ve etkileyici bilgileri paylaşıyordum. Çam ağaçlarının arasından geçip bizi tek sıra halinde yürümeye zorlayan çok dar ve çok sarp bir patıkaya girdiğimizde gruba bir sessizlik çöktü. Ara sıra durup herkesin beni takip ettiğinden emin olmak için omzumun üzerinden geriye bakıyordum. Ailemi görmenin bana iyi geleceğini, tanıdık yüzlerle çevrenmenin yalnızlığıma az da olsa merhem olacağını düşünmüştüm.

Onun yerine ölçüyü aşan bir özlem bana saldırıyordu.

Geçen akşam birbirlerine tüm sevgilerini veren Zoe ve Asem’i izlemenin sebep olduğu duygu seline beni hiçbir şey hazırlayamazdı. Onların birbirlerine olan şefkatleri beni bir za-

manlar Owen'la aynı böyle olduğumuz ve özlem duyduğum günlere götürdü. Owen'la ilk kez buluştuktan bir saat sonra listemdeki ruh ikizini bulma maddesinin üstünü çizmiştim. Birbirimizle bağımız o kadar çabuk oluşmuştu.

Ayrılığımız da aynı hızla gerçekleşti.

Patika genişlerken ve gölet görüş alanımıza girerken, babam hızlı adımlarla beni yakaladı ve yan yana yürümeye başladık. Sağımızdaki küçük haça doğru baktığını fark ettim. Bu, adayı kaplayan birçok mezardan biriydi.

“Sonrasında başka sorun çıktı mı?” diye sordu babam.

Başımı iki yana salladım. Bu adayı alabilmek için verdiğimiz savaşımlardan biri de hukuk davasıydı. Satışta devir işleminin tamamlanmasından önceki aylarda Owen'la ben bölge halkının acımasız muhalefetine maruz kaldık. Sessiz protestolar, toplu yürüyüşler, tehdit içeren mektuplar; hepsini gördük. Halk –burada onlarca yıldır yaşamadıklarını eklemem gerekir– Kilbryde'in restore edilmesini istiyordu ama değiştirilmesi fikrine ayak diriyordu. Bir noktada durum o kadar kötü bir hâl aldı ki Owen'la ben adayı satın alma teklifimizi geri çekmeyi düşündük. Tanrı'ya şükür yine de geri adım atmadık ve davayı kazandıktan sonra tehditler büyük oranda kesildi.

“O zaman mesele nedir? Endişeli görünüyorsun,” dedi babam. Her zamanki gibi yüzümü çok net bir şekilde okumuştum.

“Hiçbir şey. Herkesin burada olması çok güzel.” Sesimi alçalttım. “Yani, neredeyse herkesin.”

Babam güldü, bu dolu dolu derin gülüş fazlasıyla tanıdıktı, öyle rahatlatıcıydı ki yüzümü onun omzuna gömüp her şeyi anlatmamak için kendimi zor tutuyordum.

Fakat babam zayıflığa hiçbir zaman prim vermemişti.

“Burayı sevdim,” dedi bir süre sonra. “Sakin... Farklı.”

“Sevindim,” dedim. “Burada daha fazla zaman geçirmelisin.” Bir an tereddüt ettikten sonra, “Aslında düşündüm de belki emekliliğinden sonra annemle beraber bir süre burada kalırsınız, ne dersin? Sizin için güzel bir değişiklik olur.”

“Sanırım ikimiz de biliyoruz ki annen ‘doğayla’ pek uyum sağlayamıyor. Kuaförünün olmadığı bir hayata asla alışamaz. Geçen hafta o dolandırıcıya elli bin rupi ödedi ve sana yemin ederim ki saçı önceki haliyle kesinlikle aynıydı.”

Güldüm. Kesim ve boya için yaklaşık beş yüz pound ödememin çok fazla olduğunu ben bile kabul ederdim. “Kulübelerden birini, belki spanın hemen yanındakini sizin için hazırlayabilirim. Maaşlı bir kuaför de tutarım.” Babama yüzüsüzce gülümsedim.

“Sen her zaman stratejik zekâyâ sahip olandın,” dedi babam gülerek. “Fakat spanın cazibesinin bile bunu kurtarmaya yeteceğinden şüpheliyim. Ailemiz, işimiz... gitgide gelişiyor ve annen...”

Babam, hepimizin doğru olduğunu bildiğimiz kelimeleri telaffuz etmeyi reddederek derin bir iç çekti.

Annem uyum sağlayamıyordu.

Babam, yaklaşık bir dakika süren sessizliğin ardından, “O halde sanırım hukuka geri dönmüyorsun?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Mesleğime geri dönmek, Edinburgh’a geri dönmek demekti ve ben... bunu yapamazdım. “Burada büyük bir potansiyel var,” dedim. Etrafımdaki hektarlarca bakir doğaya, üzerinde sis kurdeleleri süzülen gölete

baktım ve hem var olan yeri hem de temsil ettiği geleceği gördüm. “Bir tanıtım videosunun yarattığı heyecanı gördünüz. İnsanların lüks bir ada inzivası düşündüklerinde akıllarına gelen tek ismin Kilbryde olmasını istiyorum.”

“Peki ya Owen’dan ne haber? Bunun beraber yapmak istediğiniz bir şey olduğunu düşünmüştüm.”

“Planlar her zaman değişir baba.”

Babam iç çekti. Bu da aşına olduğum bir başka sest; bana, onu hayal kırıklığına uğrattığım zamanları hatırlatıyordu. “Boş vermenin zamanı geldi. Owen’ı geri al.”

Cevap vermedim. Yapamadım.

“Burada yaşamak; kocandan, arkadaşlarından saklanmak, o kadar emek verdiğin kariyerini bırakmak. Kendini yalnızlaştırıyorsun ve bunu yaptığın için pişman olacaksın. Şu an yaşadığın şeyler farklı olabilir, ama sürdürülebilir değil. Bu sen değilsin,” dedi babam. Sesindeki anlayış, kelimelerinin daha fazla batmasına neden olmuştu.

Belki de batan, oldukça basit bir şekilde ortaya serilen gerçeği duymaktı. Son iki yılı, hayatımın nasıl nefes kesici bir şekilde raydan çıktığını merak ederek geçirmiştim. Ülkenin en yüksek mahkemelerinde dava görebilen avukatların önde gelenlerinden biriydim. Zekiydim. Dirençliydim.

Yine de buradaydım. Saklanıyordum. Eski hayatıma dönersen ne bulacağımdan emin değildim ve bu da beni korkutuyordu.

Dururken derin bir nefes alıp babama bakmak üzere döndüm, gölet önümüzde uzanıyordu. Arkadan Aisha’nın gevezelik edişini duyabiliyordum. O kadar özgürce konuşup

güldüğüm bir zaman olmuş muydu? Ya da o kadar rahat davranabildiğim?

Aseem yanımızdan geçerken bir şey söyleyecek oldu, sonra başını iki yana sallayıp gülerek ve dengesini kaybeden annemi tutarak kıyı boyunca yürüdü. Zoe ve Aisha iskeleyle doğru yürürken Gabe de onları takip etti.

“Hiçbir zaman endişelenmek zorunda kalmadığım tek kişi sendin,” dedi babam. “Fakat şu anda senin için endişeleniyorum. Hepimiz endişeleniyoruz.”

Kıyı boyunca dizilmiş olan çakıl taşlarını tekmeledim, ayağımın ucunu ıslak toprağa bastırdım. Spor ayakkabılarımın önü, kirli bir kahverengiyle çamura bulandı.

“Geriye dönemem,” dedim. “Bunu yaparsam hayatta kalamam.” Sesim kesik kesik çıkıyordu ama şu anda yapabileceğimin en iyisi buydu.

“Myra, bana bak.” Babam çenemi tutup kaldırdı, beni kendisine bakmaya zorladı. “Hayatını yalnız geçiremezsin ve ayrıca Owen iyi bir adam. İkinizin güzel bir hayatı oldu. Bunu bir kenara atma. Üzerindeki tüm bu baskıya sen sebep oluyorsun. Tatlım, ispatlayacak ya da utanacak bir şeyin olmadığı anlanan gerekiyor. Her evliliğin inişleri ve çıkışları olur.”

“Fakat...” Babam tek bir bakışıyla beni susturdu.

“Annen de ben de her zaman yanında olacağız ama Owen seni sonsuza dek beklemeyecek. Söylediklerimi düşüneceğine dair bana söz ver,” diye devam etti babam.

Owen’la gerçekten iyi bir hayatımız olmuştu. *Mutluyduk*. Hem de çılgıncasına mutluyduk. Sonra istediğimiz her şeye

sahip olmanın eşiğindeyken, Owen beni babamın asla anlayamayacağı şekilde yıktı. Her şeyi, içimdeki son umut kırıntısını bile alıp götürdü ve beni içi bomboş bir halde, eski halimin silik bir karikatürü olarak kendimle baş başa bıraktı.

Bu yüzden onu asla affedemezdim.

Fakat babamın duymak istediği bu değildi.

Babam haklıydı: Her zaman stratejik zekâya sahip olmuştum.

“Bunu düşüneceğim,” dedim.

“Aferin kızıma,” dedi babam, yanağımı okşayarak. Bir çakıl taşı aldı, sonra kolunu geriye doğru savurup taşı mükemmel bir yay çizerek göle attı. Taş, suyun içinden tek bir dalgalanma bile olmadan geçti. Hızlı ve etkili; babamın çalışma tarzı her zaman bu olmuştu.

Arkasını dönüp bana baktı. “Kız kardeşin ve onun o aptal erkek arkadaşı konusunda ne yapacağız?”

9

Zoe

Yaşanan o garip duruma rağmen gölete doğru giderken herkes iyi bir tutum içerisindeymiş gibi görünüyordu. Myra ve kayınpederim grubun en önünde giderlerken sessizce konuşuyorlardı. Aseem ve kayıinvalidem onların birkaç adım arkasından yürüyordu. Böylece ben, Aisha ve Gabe en arkada kalmıştık ki bu benim gayet memnun olduğum bir sıralamaydı. Buraya geldiğinden beri Aisha'yla adam akıllı sohbet etme şansı bulamamıştım ve Gabe'le ilgili merakım geç kahvaltıdan beri iyice artmıştı.

“Seni son görmemin üzerinden bu kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyorum Zo,” dedi Aisha. Kol kola yürüdük, biz iskeleye yaklaşırken önümüzdekiler binlerce parlak çakıl taşının üzerinde kayarak ilerliyorlardı. Aisha bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Artık senin hayatın hakkında bildiğim her şeyi Instagram'dan öğreniyormuşum gibi geliyor. Ya da annemden,” dedi. “Beni bilgilendirmek konusunda gerçekten olağanüstü bir iş çıkarıyor.”

Güldüm ve birdenbire onu ne kadar çok özlediğimi fark ederek kolunu sıktım. Bir zamanlar birbirimizden hiç ayrılmazdık; aramızda konuşulmayan tek bir konu, paylaşmadığımız hiçbir şey olmazdı. Üniversitenin dışında ilk tanıştığımızda, birinci sınıf oryantasyonunda yolunu bulmaya çalışan on sekiz yaşında iki gençtik sadece. Ancak ilk başlardaki gariplik, kalıcı olduğu kadar güçlü bir arkadaşlığa dönüştü ve o zamanlar birbirimize her şeyimizi anlattık. *Her şeyimizi*. Herkese karşı aldatıcı bir görünüşün arkasına saklanmaya alışmıştım, ancak Aisha'yla buna hiç gerek yoktu. En başından itibaren gerçek beni görebiliyordu. Ailemle ilgili sorunlarımı tüm boyutlarıyla bilen ve beni bu konuda asla yargılamayan tek kişi oydu. Annem düğünümünden iki gün önce Hindistan'a uçmayı reddettiğinde, gelinin annesinin görevlerini üstlenen Aisha olmuştu. Babam öldükten sonra dört gün boyunca aralıksız ağladığımda, gözyaşlarımın acıdan değil rahatlama kaynağı olduğunu ve duygusal desteğe ya da başsağlığı dilenmesine ihtiyacımın olmadığını, sadece kadehimi düzenli olarak şarapla doldurmak istediğimi anlayan tek kişi yine Aisha'ydı.

"Son birkaç aydır işler çok yoğundu..." Sesim canlılığını yitirdi, suçluluk duygusu ve pişmanlık beni huzursuz etti. Bana daha fazla anlatmam için baskı yapacak mı, gerçeği söylememi isteyecek mi diye Aisha'ya kısa bir bakış attım; dar basamaklardan yukarı çıkarken gözleri yere odaklanmıştı.

"Aseem yeni markalarla iş birliklerinden bahsetti. Chloé ve Balenciaga mı? Kendinle fazlasıyla gurur duyuyor olmalısın," dedi.

"Duyuyorum."

Aisha'ya yeni kampanyaları ve sonraki üç ay için planlarımı anlattım, heyecanı beni daha fazlasını paylaşmak için yürek-lendirdi. Delhi'de yaşam hiç kolay olmasa da tüm aksaklıklara ve aksiliklere rağmen çok şey başarmıştım ve sonunda birinin bunu görüp takdir ettiğini duymak çok güzeldi.

İskelenin kenarına doğru yürüdük, sonra uzun tahtaların üzerine oturup bacaklarımızı cam gibi suyun üzerine sarkıttık. Gabe arkamızda mı diye bakmak için döndüğümde, iskeleyi geçip yürümeye devam ettiğini gördüm. Sinyal bulmaya çalışırken cep telefonunu önünde yol gösterici bir fener gibi tutuyordu. Gabede bana inanılmaz derecede tanıdık gelen bir şey vardı ve onu çözmeye çalıştıkça benden kaçıyordu...

Cebimin fermuarını açıp cep telefonuma baktım. Hiçbir şey yoktu. Aisha bir paket Marlboro Lights'ı ceketinin cebinden çıkarırken, "Biliyor musun, herkes Gabe yüzünden sigara içmeye başladığını düşünüyor," dedim.

"Elbette öyle düşünürler." Paketin üzerindeki jelatini çıkardı ve ardından tek bir ustaca hareketle paketin kapağını açtı. Paketi bana doğru uzattığında başımı iki yana salladım.

"Al hadi." Şeytanı bile kışkandırabilecek bir gülümsemeyle beni zorladı. "Suçu Gabe'in üzerine atarız, olur biter."

Elimde olmadan güldüm. Kayınvalidemin ve kayınpederimin önünde daha önce hiç sigara içmemiştim ama asıl sebep bu değildi. "Bırakmaya çalışıyorum," dedim.

Aisha bana gözlerini devirdi, sonra başını arkaya atıp üfleyerek üç mükemmel duman halkası yaptı. Üniversitedeki ilk dönemimizin en iyi kısmını bana duman halkası yapmayı öğretmeye çalışmakla geçirmişti. Bu beceride hiçbir zaman

onun gibi ustalaşamamıştım. Sigara içmekten keyif alıyordum ve soğuk bir gecede duman üflemenin verdiği rahatlığı seviyordum ama dumandan halkalar üflemek benim o zamanlar sahip olmadığım bir şeyi gerektiriyordu: sabrı. Gözümün kenarıyla Aseem'in babasıyla konuştuğunu gördüm. Üzerinden neredeyse on yıl geçmesine rağmen sabır hâlâ en çok zorlandığım şeylerden biriydi.

Dikkatimi tekrar Aisha'ya verdim.

"Myra'nın bana ve Gabe'e ayrı odalar verdiğine inanabiliyor musun?"

Güldüm. Çok saçmaydı ama bunu yaptığına yüzde yüz inanırdım.

Aisha uzun bir beyaz dumanı üfledi. Bakışlarını sudan ayırıp başıyla kıyıda duranları işaret etti. Kayınvalidem ve kayınpederim gölete taş atarken, Aseem ve Myra da onlara tezahürat yapıyordu. "Gabe'i sevmediler, değil mi?" diye sordu.

İtiraz etmek için ağzımı açsam da tek kelime bile söyleyemedim geri kapattım. Ne anlamı olacaktı ki?

"Destegine ihtiyacım var Zo," dedi Aisha. "Ailemi tanıyor-sun, kalıplarına uymayan herkesten kendilerini sakınırlar."

Aileye girmeden önceki zamanlarımı hatırlayarak başımı salladım. Aseem'le flört etmeye başlamadan yıllar önce de Agarwal ailesini tanıyordum ama Aisha'nın en yakın arkadaşı olarak aile toplantılarının ve tatillerinin müdavimi olmama rağmen iş beni müstakbel gelinleri olarak kabul etmeye geldiğinde kayınvalidem ve kayınpederimin razı edilmesi gerekti. Onları ikna etmek için çok çaba harcandı. Bu, sorumluluğu Aisha'nın zayıf omuzlarına binen ağır bir görev oldu.

Ona daha yakından baktım. Aisha tipik bir asiydi. Ailesini kışkırtmaktan hoşlanıyordu ve –hiçbir zaman kabul etmemiş olsa da– ben her zaman erkek arkadaşlarını annesiyle babasının onaylamayacağı bir yönü bulunanlar arasından seçtiğini düşünmüşümdür. Ailesine hiç de uygun olmayan bir adamı eve getirmenin yol açtığı dramatik durumdan hoşlanıyordu. Fakat bu seferki sanki farklıydı. “O halde Gabe’le ilişkin ciddi, öyle mi?” diye sordum.

“Öyle.” Duraksadı, sigarasını iskelenin tahtasına bastırarak söndürdü. “İlk tanıştığımızda ondan hoşlanmadım. Onu biraz... mükemmel buldum.”

Başımı salladım. “Ben de takım elbiseli bir erkek konusunda neler hissettiğini merak ediyordum.”

“Takım elbise ailem için, ben onun altındaki pakete vuruldum.” Bana pis pis sırıttı. “Ciddi olmak gerekirse normal kıyafetler içindeyken bile çok istekliydi. Bir liste bile yapmıştı.”

“Ne listesi?”

“Onunla neden yemeğe çıkmam gerektiğinin tam listesi. Sadece başımdan savmak için kabul ettim. Beni sadece helikopterle gidilebilen şu lüks restorana götürdü. Oraya vardığımızda yaylı sazlar dörtlüsü bizi bekliyordu. *Daha ilk buluşmada.* Bunlar epey fazlaydı. Aynı zamanda da son derece akıllıcaydı. Yemek boyunca kelimenin tam anlamıyla oturmaktan başka bir seçeneğim yoktu.” Bana baktı, gözleri parlıyordu. “Uber henüz helikopter hizmeti vermiyor.”

Güldüm. “Tahmin ediyorum ki yemeğin sonunda ondan etkilenmiştin, öyle mi?”

“Yemeğin sonunda değilse de kısa bir süre sonrasında. Bir

erkek hakkında daha önce hiç böyle hissetmemiştim Zo. Onunla birlikteyken, her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu hissediyorum. O kadar doğal ve eğlenceli ki. Hiçbir şey yapmaktan çekinmiyor. Ayrıca beni çok, çok mutlu ediyor.” Ellerine baktı, sesi hafifçe titredi. “Bana Ishaan’ı hatırlatıyor.”

“Ah... Aish.” Oturduğum yerden yanına doğru kayıp kolumu ona sardım. Bu halimiz bana kanepede birbirimize sarılıp onun ailesiyle konuştuklarını anlattığı ve her detayın üzerinde inceliklerle durduğumuz, benim oğulları için mükemmel bir eş olacağımı onlara ispatlamak için stratejik yollar düşündüğümüz o uzun akşamları hatırlattı.

“Ailemin ne kadar zor olabileceğini bilen biri varsa o da sensin,” dedi. “Aseem’le konuş. Gabe’i tanıdıkça onun ne kadar zeki, cana yakın ve harika biri olduğunu göreceksin. Sen de öyle.” Gözlerimin içine baktı. “Lütfen Zo, bana deneyeceğini söyle.”

Bu işe karışmamalıydım, özellikle de her şey zaten oldukça karmaşıkken.

Fakat Aisha’ya tek bir bakışımla, onun keder ve özlemle parıldayan büyük kahverengi gözleriyle içimde ne büyüklükte bir kararlılık olursa olsun eriyip gitti. Mutluluğu bulmayı hak eden biri varsa o da Aisha’ydı. Zaten yeterince zorluk yaşamıştı.

“Elbette deneyeceğim,” diyerek söz verdim.

Güneş daha batmamıştı ama gökyüzü kara bulutlarla kaplanmıştı ve biz içinden geçerken ormana karanlık çökmüştü.

Aseem’in koluna girdim. “Babanla seni konuşurken gör-

düm. Konu şey miydi...?” Biraz içimi rahatlatması beklentisiyle kocama baktım ama onun aklı başka yerdeydi. Kolunu daha sıkı tuttum. “Aseem?”

“Evet?” Cevabı ani ve tersti. “Kusura bakma, başka bir şey düşünüyordum. Ne demiştin?”

İç geçirdim. Onun ne kadar baskı altında olduğunu biliyordum ve yapmak isteyeceğim son şey onun üzerindeki bu baskıyı artırmaktı; bu hafta ikimiz için de önemliydi. Gelişmelerden beni haberdar etmek onu öldürür müydü?

Sesimi bir oktav düşürdüm. “Babanla konuştun mu?”

“Daha değil.”

Hayal kırıklığının yüzüme yansımaması için çabaladım. Kayınpederim her zaman bölünmemiş mülkün, bölünmemiş aile demek olduğunu savunurdu ve sanırım bu onun bizi kontrol altında tutma yöntemi idi. Hiçbir zaman kabul etmemiş olsalar da üç çocuğu da onun ilgisini ve onayını çok önemsiyordu ve kayınpederim bunun sağladığı güçten keyif alıyordu. Onları birbirleriyle yarıştırmayı seviyordu. Babalarını memnun etmek için ellerinden geleni yapmalarını izlemekten keyif alıyordu. Yoksa başka hangi sebeple hissenin eşit bir şekilde paylaştırılamayacağı ya da *doğru zaman geldiğinde* paranın nasıl bölüşürüleceğini duyuracağı konusunda ısrar ederdi ki?

Aseem, Delhi’den ayrılmadan önce bölüşdürme mektubunun bir taslağına gizlice bakmayı başarmıştı. Bana göre son derece adildi. Ne var ki Aisha ve Myra’nın da bunu böyle göreceğinden pek emin değildim. Ayrıca kayınpederim duyuruyu yapmayı uzattıkça, kızlardan birinin babalarının fikrini değiştirecek bir şey yapma olasılığı da artıyordu.

Birkaç yıl önce kayınpederim felç geçirdiğinde Aseem onun yerine işin başına geçmek için her şeyi –hayallerini, kariyerini, *her şeyi*– bırakmak zorunda kalmıştı. Petro Vision’ın yönetimini devralmıştı, tüm aileye bakmıştı ve ben de onu desteklemiştim. Şimdi de onların bizi destekleme sırası gelmişti.

“Bir problem mi var?” Yavaşça konuştum, beynim bu işin yanlış gidebileceği tüm olasılıklar arasında hızla gezinirken sesimi sakın tutmaya çalıştım.

Aseem konuşmaya başlayana kadarki sessizlik, sonsuza dek sürmüş gibi geldi. “Sanırım babam hisselerde herhangi bir değişiklik yapmadan önce satış anlaşmasının güzel bir şekilde sonuçlandığından emin olmak istiyor... ki öyle. Bu akşam bana evrakları gönderecekler, ben de yemekten önce Myra’nın ofisine bir gidip geleceğim. Her şey yolunda gidecek.”

İkna olmamış bir şekilde kaşlarımı çatarak, “Endişeli görünüyorsun,” dedim.

“Ben...” Aseem duraksayıp başını iki yana salladı. “Evet, endişeliyim ama satışla ilgili değil...” dedi. Nereye baktığını görmek için başımı çevirdiğimde sağ tarafımızda ve birkaç metre ilerimizde olan Aisha’yla Gabe’i gördüm. El ele tutuşmuş yürüyorlar, birbirlerine tıpkı ergenler gibi saf saf gülümsüyorlardı. Aisha’nın Gabe’e âşık olduğu her halinden belliydi.

“Haydi ama. Gabe *o kadar* da kötü değil,” dedim.

“Paraya takıntılı.”

İç çektim. Hayatı boyunca hiçbir şeye muhtaç olmamış birine, parasız büyüyenlerin zihninde paranın ne kadar büyük bir yer kapladığını nasıl açıklayabilirdim? “O bir yatırımcı ve açıkçası, muhtemelen burada olduğu için

gergin. Ailenin bazen son derece korkutucu olabildiğini biliyorsun.”

“O adamın kız kardeşim için doğru kişi olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Demek istediğim, şuna bir bakšana! Sahtekâr bir pazarlamacıya benziyor.”

Derin bir nefes aldım. İstekli olmak konusunda aşırıya kaçtığı doğrudu ve ortada kesinlikle bir alçak gönüllülük problemi de vardı. Fakat Gabe, geldiğinden beri son derece kibar ve özenli davranmıştı. Birçoklarına göre bu, çaba gösteriyor gibi gelebilirdi. Fakat Agarwallar çoğu aile gibi değildi –özellikle söz konusu Aisha olduğunda. Aisha eve Prens William’ı da getirse, aile yine de müstakbel damadı yetersiz bulurdu. Ishaan’dan sonra fazlasıyla korumacı davranmaları anlaşılır olsa da Aisha haklıydı; Gabe bir şansı hak ediyordu.

Tıpkı yıllar önce benim hak ettiğim gibi...

“Ne zaman tanıştığımızı hatırlıyor musun?” diye sordum.

“Evet,” dedi Aseem. Gözlerinde bir tedirginlik vardı. Beni, lafın nereye varacağımı bilecek kadar iyi tanıyordu. “Güzeldin, çekiciydin ve kesinlikle karşı konulmazdın.”

“Aynı zamanda da fakirdim. Aisha’nın evinin boş odasında kira vermeden kalıyordum ve garson olarak çalışıyordum. Diğer yandan, Gabe bayağı oturaklı birine benziyor.”

“Ya da öyle olduğu imajını veriyor. Neyse, bizim durumumuz farklıydı.” Sesi alçak ve sakın olsa da arkasında kendini belli eden hüsrani algılayabiliyordum. Karmaşık geçmişimizi nadiren konu ederdik ama konuşmasak da o hep aramızda gölge gibi dururdu.

“Öyle miydi gerçekten?” diye sorarak, ısrarla konuya devam ettim. “Bana bayağı benziyormuş gibi geliyor.”

Aseem bir şey söylemeden sessizce yanımda yürüdü. Ağaçların arasından evi gördüğümüzde tempomuzu artırdık, bu karanlık ormandan çıkmaya hepimiz istekliydik. Durup elimi Aseem'in koluna koyarak onu da durmaya zorladım. Herkesin beni duyamayacak kadar uzaklaşmasını bekledikten sonra konuşmaya başladım.

"Herkes, seni ağıma düşürmek için Aisha'yla arkadaşlığımı kullandığını düşündü. Aramızdaki ilişkinin gerçek olmadığına ikna olmuşlardı. Gabe'in bir planı olduğunu düşündüğünü biliyorum..." -Duraksayıp kelimelerimi dikkatle seçmeye çalıştım- "... ve haklı olma ihtimalin var. Fakat Aisha ciddi düşünüyor ve Gabe'in tam da onun ihtiyaç duyduğu gibi bir adam olma ihtimali de var. Tıpkı kız kardeşinin, işçi sınıfından, çok seksi yakın arkadaşının tam da senin ihtiyaç duyduğun türde bir kız olması gibi."

Aseem gözlerini kıstı. Bakışları soğuk ve cesaret kırıcıydı. "Her şey sınıfla ilgili değildir Zoe."

"Söylemek istediğim şey..."

"Sanırım sen bu konuya fazla duygusal yaklaşıyorsun. Gabe, senin ilgilenmen gereken bir sorun değil. Ayrıca şu anda konuşmamız gereken çok daha önemli şeylerimiz var."

Çoktan dondurucu bir hale gelen akşam havası, bir anda birkaç derece daha soğumuş gibi geldi. Aseem birkaç metre önümüzdeki ailesine baktı. Ana bina, önlerinde altın bir fener gibi parlıyordu.

Sır tutmanın en zor yanı, her an ortaya çıkmasından korkmanızdır.

Yutkundum. "Ne -"

“Zamanı geldi. Hazır mısın?”

Paniğimin geçmesi birkaç saniye sürdü. Aseem’in ne demek istediğini anladığımdaysa yüzüme bir gülümseme yayıldı.

“Zo?” Aseem bana bakıp elini uzattı.

Elini tuttum. “Hazırım.”

10

Myra

Sonunda yine salonda toplandık. Hepimiz yürüyüşten yorulmuş olsak da birbirimizi bırakıp odalarımıza çekilme konusunda tereddütlüydük.

Masala çayı olduğunu düşündüğüm sıvıdan bir yudum aldım –bu Zoe’nin baharatlı ve sütlü çay tarifiydi– ve fincanı sehpaye geri koydum. İçinde çok fazla kakule vardı ve zencefil yetersizdi. *Yetişkin olmanın* ilk adımı elbette iyi bir çay demleyebilmektir.

Yerdeki oyun kartlarına baktıktan sonra elimde yelpaze gibi açtığım kartları inceledim. Hesabımı yaptım.

“Aish, blöfünü görüyorum.” En üstteki beş kartı alıp yere açtım: Üç kız, bir vale ve bir de as vardı. “Hah,” dedim kartları Aisha’nın önüne iterek.

“Dur, hayır, üç kız demiştim,” dedi Aisha.

Gabe, kafası karışmış gibi görünüyordu.

“Bu oyunu anlamıyorum,” dedi Zoe, yıllardır oynadığımız halde. Karşımda bağdaş kurmuş oturuyordu, sırtını Aseem’in bacaklarına dayamıştı. “Neden normal poker oynayamıyoruz?”

Yerde oyun oynamak için salondaki eşyaları kenarlara itmiştik ve yine de Aseem'le Zoe yeni evli bir çift gibi birbirlerine yapışıklardı sanki. Mide bulandırıcıydı.

"Eski günlere geri döndük o halde. Çok didişiyorsunuz," dedi babam.

"Ayrıca Aisha yine hile yapıyor," dedi Aseem.

"Kız kardeşinle uğraşma," dedi annem. Aseem başını iki yana salladı.

"Sen beş kız dedin Aish," diye devam etti Aseem. "Blöf yaparsan en azından inandırıcı olsun."

"İyi, her neyse. Sıra sende Myra," dedi Aisha kaşlarını çatarak.

Zoe, bir elindeki kartlara bir de Aseem'e baktı. Takım olarak oynuyorlardı. *Besbelli*. "Aslında," dedi Zoe, elindeki kartları kapalı bir şekilde yere bırakarak. Aseem'e bakmak için kafasını kaldırdı. "Bizim size yapmak istediğimiz bir duyuru var."

Aisha'ya baktım ama sadece omzunu silkerek karşılık verdi. Hisselerle ilgili olamazdı. Babamın o duyuruyu Aseem'in yapmasına izin vermesinin bir yolu yoktu. Düşüncemi doğrulamak için babama baktım ama gözleri başka yerdeydi. Gabe, köşede kendine bir kadeh daha viski alıyordu.

Tanrı aşkına...

Dikkatimi tekrar konuşmaya başlayan Zoe'ye yönelttim.

"Bu haftayı daha fazla kutlamaya değer kılacak bir haber olduğunu düşünüyoruz."

Annemle babamın bir anlığına bakıştıklarını gördüm. Aisha öne doğru eğildi.

Oturduğum yerde donup kaldım.

Zoe oturduğu yerden kalkıp kanepeye, Aseem'in yanına oturdu ve parmaklarını onun parmaklarına geçirdi. Kısa bir anlığına birbirlerine baktılar. Sanki sessiz bir anlaşmaya varır gibi, bize döndüklerinde ikisinin de yüzünde büyük bir gülümseme vardı.

"Bir bebeğimiz olacak," dedi Aseem.

Haberin salonda yayılışını izlerken zamanın akışı yavaşladı, belli belirsiz bir boşluk açıldı. Annem bana bir bakış attı, o kadar hızlı ve anlıktı ki bana öyle geldiğini de sanabilirdim. Aisha'nın elinin dizimin üzerindeki ani ağırlığı, büyü bozulmadan önceden beri Aseem'in bakışlarının üzerimde olması... Sonunda dikkatimizi Zoe'ye vermemiz gerektiğini hepimiz hatırladık.

Zoe.

Otomatik bir tepki verdim. İçimdeki nefret o kadar büyüktü ki korkutucuydu. Elim karnımın üzerine, yirmili yaşlarımda sahip olmak için canımı verebileceğim yavrumun olduğu küçük boşluğa gitti. Bazen hatırlamak mı daha acı vericiydi yoksa unutmak mı, emin olamıyordum.

Herkes Aseem ve Zoe'nin etrafında toplanırken gözlerime dolan yaşların akmasına engel olmak için gözlerimi kırptırdım. Bu kişilerin erkek kardeşim ve yengem olduklarını kendime hatırlattım.

Babam Aseem'i tebrik ederken, annem de Zoe'nin yüzünü ellerinin arasına almıştı. "Büyükanne ve büyükbaba," dedi annem. "Bu bize verebileceğiniz en harika yıldönümü hediyesi."

Aisha, Zoe'yi vahşi kucaklamalarından biriyle sıkmak için ayağa kalktı ve bu Zoe'nin şaşırarak kahkaha atmasına, Aseem'in de numaradan öfkeli bir çıkışına sebep oldu.

“Dikkatli ol,” dedi Aseem. “İçindeki benim bebeğim.”

Aisha, Aseem’e dil çıkardı ve sonra Zoe’yi kendine çekip daha da sıkı sarıldı. “Berbat bir baba olacaksın,” dedi ama sesi duygu yoğunluğundan dolayı kalın çıkıyordu. Yanına gelen Gabe bile Aseem’le Zoe’yi tebrik ederken gerçekten mutlu görünüyordu.

Tüm bu süre boyunca hâlâ donup kalmış vaziyetteydim. Hayatımın en iyi ve en kötü anları gözlerimin önünden film şeridi gibi geçiyordu: ultrasonlar, hastane randevuları, minik kızımı ilk kucağıma alışım, cenaze. Toparlanmak için kendimi zorladım.

“Tahmin etmeliydim,” dedim kollarımı Zoe’ye dolarken. Hüznümü mizahla maskeleyemeye çalışıyordum ama işe yarayıp yaramadığından emin değildim. “Sen asla içkiyi reddeden biri olmamıştın.”

Zoe güldü. Yüzündeki neşe, yürek burkucuydu ama yüreği mi asıl delip geçen Aseem’in endişeli bakışlarıydı. Başımı iki yana salladım. Şimdi olmazdı...

Aisha dudak hareketleriyle, *İyi misin*, diye sordu. Başımı salladım. Onlar adına mutlu olduğumu söyledim kendime. Olmam gerektiği gibi.

“Buna kadeh kaldırmak gerekiyor,” dedim ve salonda etrafa dağılmış olan boş fincanları toplayarak kendimi meşgul ettim. Hepsini bir tepsiye koyup mutfığa gittim.

Salona doğru, “Zoe, ne istersin? Yine aynı çaydan mı?” diye seslendim.

Zoe, “Aslında dün akşamdan kalan dondurmadan biraz yemek isterim,” diye cevap verdi ve sözleri salondan “ben de” diye bağırarak koroyla yankılandı.

Şampanyanın yanında dondurma. *Yıllanmış Dom Pérignon şampanyasının yanında dondurma*. Bu, kutsal olana saygısızlıktı ama içimden tek kelime bile etmek gelmiyordu.

“Aşağıdaki derin dondurucuda bir kutu daha dondurma olduğuna eminim,” dedim tepsiyi lavabonun yanına bırakırken –aşağıdaki mahzene inmek için bir bahanemin olmasına sevinmiştim doğrusu.

Kendimi toparlamak için bir an, sadece bir an yalnız kalmak iyi gelecekti.

Şampanya doldururken, “Bebegin cinsiyetini öğrenmek için daha çok mu erken?” diye sordu Aisha.

Zoe başını salladı, dondurmanın sonunu kaşıkla aldıktan sonra kâseyi kenara koydu.

Yıllar öncesinde kalan bir konuşma, kulaklarımda bir fısıltıya dönüştü. Kafamdan hemen silip attım.

“Fakat öğreneceksiniz, değil mi?” Sormuş olmama rağmen, öğrenemeyeceklerini biliyordum; tabii burada, İngiltere’de baktırmadıkları sürece.

“Sanırım öğreneceğiz,” dedi Zoe. “Bu işin Hindistan’da alengirli olduğunu biliyorum ama...” Sesi giderek azaldı ve konuşmayı bıraktı.

Bu iş Hindistan’da alengirli değil, yasa dışıydı. Onlarca yıldır bu böyleydi. “Fakat alışverişi daha kolay hale getirecek,” dedi Aseem, açıklama yapmak istercesine.

“Ayrıca isimleri düşünmeye başlayabilirsiniz,” diye ekledi Aisha.

“Aptal olmayın,” dedi annem. “İsim belirlemek için önce astrolojik hesaplamalar yapılmalı.”

Zoe bir anlığına Aseem’e baktı, sinirlendiği belliydi. Onu suçlayamazdım. Annemin astroloğuna olan güveni sinir bozucuydu.

“Delhi’de annen için bir oda hazırlayacağız,” diye devam etti annem, Zoe ve Aseem daha bir şey diyemeden. Bakışlarını Zoe’den babama çevirdi. “Torunu dünyaya geldiğinde, Helen’in ondan ayrı kalamayacağına eminim. Ayrıca evde yenilemeler yapmayı da düşünmemiz gerekecek.”

Zoe’nin yüzünden bir gölge geçti. Annesiyle ilişkisi her zaman rahatsız edici olmuştu ve Helen’i tanıyorsam, yeni bir torunu asla umursamayacaktı. O kadın, Kuzey Kutbu’ndan bile daha soğuktu.

“Yeni yerinizin neredeyse hazır olduğunu biliyorum ama bir dairede bebek yetiştiremezsiniz,” dedi annem, Zoe ve Aseem’in son iki yıldır yenilediği beş yatak odalı çatı katını kastederek. “Çocukların bir bahçeye, oynayabilecekleri bir alana ihtiyacı vardır. Ayrıca yardıma da ihtiyacınız olacak. Bir dadı tutacağız tabii, ama bir yabancıya güvenemezsin...”

“Shalini,” dedi babam gülerek. “Sakin ol. Zavallı kızı korkutuyorsun.”

“Tüm bunlar için daha çok erken anne,” dedi Aseem. “Daha önümüzde koskocaman bir altı ay var. Bu kararları zamanı geldiğinde alalım.”

Annem, Aseem’e bebekler söz konusu olduğunda işleri ne kadar erken planlamak gerektiğini anlatmaya başlarken ben de dikkatimi tekrar Zoe’ye yönelttim. Gülümsüyordu ama

bakışları gerginliğini ele veriyordu, omuzları sanki çarpışmaya hazırmış gibi gerideydi. Dakikalar önce çok kışkırtıcı o neşesinden artık eser yoktu. Açıkça rahatsız görünüyordu.

Göz göze geldik. Dudak hareketlerimle, *İyi misin?* diye sordum.

Başını salladı, daha geniş gülümsedi.

Gözleri bir süre gözlerimde kaldı, sonra bakışlarını dikkatle içeceğine yöneltti.

Zoe'yi kız kardeşimle arkadaş olduğundan beri tanıyordum. İkisi de on sekiz yaşında tatlı ama toy genç kızlardı, henüz dünyadaki yerlerinden emin değillerdi. Bu yüzden Zoe'nin bunalmış olmadığını anlayabiliyordum. Zoe bir şey saklıyordu.

11

Zoe

Akşamın geri kalanını yatağım da uzanıp öfkeden içim içimi yiyerek geçirdim.

Kayınvalidemin çocuklarının hayatına burnunu sokmasını kabul edebilirdim. Fakat *benim* bebeğim için en iyisinin ne olduğunu bildiğini ifade ederek haddini aşması kabul edebileceğim bir şey değildi.

Ayrıca annemle ilgili “ayrı kalamayacağına eminim” deyişine ne ne demeliydi?

Annemle ilişkimin ne kadar yıprandığını, aramızın ne kadar gergin olduğunu çok iyi biliyordu. Aseem’i kandırmış olabilirdi ama beni asla. Annem için bir oda hazırlamayı önermesi, yaramı deşmekten ve kocamdan başka kimsemin olmadığını hatırlatmaktan başka bir şey değildi.

Ayrıca şu anda kocama da sahip değildim. Aseem şirket satışıyla ilgili evrak işlerinin üzerinde çalışmak için saatlerdir Myra’nın ofisindeydi.

Cep telefonumu elime aldım, en azından bir çubuk sinyal

almayı umuyordum ama görünüşe göre telefonum da kayınvalidem kadar inatçıydı ve iş birliğine yanaşmıyordu. Telefonumu hayal kırıklığıyla yere fırlattım.

Böyle zamanlarda hep telefonu elime alıp annemi aramayı düşünüyordum ama istediğim son şey *“Sana böyle olacağını söylemiştim,”* cümlesini duymaktı –tabii zahmet edip telefonuma cevap verirse.

Ailenin geri kalanı gelmeden önce Aseem’le Londra’da bir hafta sonu geçireceğim için çok heyecanlanmıştım. Bu arzu ettiğim gibi uzun bir tatil olmasa da Petro Vision’ın başına geçtiğinden beri Aseem’le bir hafta sonu için bile uzaklaşmanın ne kadar mücadele gerektirdiğini düşününce bu bana bir kazanç gibi gelmişti. Londra, Aseem ve benim için her zaman özeldi – burada tanışmıştık, burada âşık olmuştuk– fakat bu hafta sonu sadece spa randevuları ve akşam yemeği rezervasyonlarından ibaret değildi. Londra’da yapmamız gereken şeyler vardı ve planlarımı gerçekleştirebilmek için çok önemli parçaları bir araya getirmem gerekiyordu. Aseem’in annesi, bizimle seyahat etmek için uçuşunu değiştirdiğini söyleyerek tüm planlarımı sabote etti. Onunla yaşamak zorunda kalmamız, kahrolası yemeklerimizi beraber yememiz yetmezmiş gibi, şimdi de bütün tatillerimizi onunla birlikte geçirmek zorundaydık. “Bunaltıcı” sözcüğü kesinlikle bunu anlatmaya yetmezdi.

Bu haftayı geçirebilmek için bana güç veren tek düşünce, buna çok fazla katlanmak zorunda kalmayacağımdı. Sadece altı hafta daha, sonra her şey farklı olacaktı. Tek yapmam gereken sakın kalıp tüm öfkemi ve hayal kırıklığımı bir şekilde bastırmaktı.

Sadece altı hafta daha... Sonrasında tüm bunlara değecekti. Kapmın vurulmasıyla irkilip tüm düşüncelerimden sıyrıldım. “Kim o?” diye seslendim.

“Benim.” Aisha kapıyı itip içeri girdi. Cep telefonumu yerden alıp kaşlarını kaldırarak yatağın üzerine attı.

“Sorma,” dedim doğrulup yatağında otururken.

“Tamam.” Yatağa hoplayıp yanıma otururken uçları mor saçları yelpaze gibi yayıldı. “Bana söylemediğine inanamıyorum,” dedi. Biraz duraksadıktan sonra, “Heyecanlı mısınız?” diye sordu.

Sorusunun cevabım düşündüm. Hamile olduğumu öğrendiğimde Aseem’le ben zaten bir yıldan fazla bir süredir deniyorduk, o yüzden bu bebek kesinlikle planlıydı. Hâl böyleyken, çubuğun üzerinde iki çizgi belirlediğinden beri içimde gittikçe büyüyen bir tedirginlik vardı. Bir rahatsızlık. Sürekli bir endişe. Heyecanlı mıydım? Evet, elbette. Fakat yanı sıra pek çok şey daha hissediyordum. Sanki dünya ekseninden kaymıştı ve artık anne olacağım için her şeye başka bir gözle bakıyormuşum gibiydi.

Aynı zamanda artık kendi annemi de daha fazla düşünüyordum.

En basit cevaba ulaşırken yüzüme bir gülümseme yayıldı, bebeğin sadece düşüncesi bile ruh halimi düzeltmeye yetiyordu. “Gerçekten heyecanlıyım.”

“Senin anne olacağına inanamıyorum Zo. Sanırım parti günlerimizin sonuna geldik,” dedi Aisha umudunu kesmiş gibi numara yaparak.

Güldüm. Parti günlerimiz zaten epey bir zaman önce

bitmişti. O günlere kıyasla epey değişmiştim, Aisha'yla ilk tanıştığım zamanki halimi tanıyacağımı bile sanmıyordum. “Evet. Bundan sonra hep çocuk menüleri ve ufaklığın doğum günü partileri olacak.”

Aisha gözlerini devirdi, ardından tavana baktı. “Annesiyle babasının ne kadar sıkıcı olduklarına bakacak olursak, kız yeğenimin çok yönlü iyi bir eğitim aldığından emin olmak galiba bana düşüyor.”

“Hey!” diyerek karşı çıkıp koluna hafif bir fiske vurdum. Biraz önce söylediğini tekrar düşündüm. “Kız yeğenim mi dedin sen?”

“İçime öyle doğuyor,” dedi bir tutam saçını parmağına dolayarak.

Elimi karnıma götürdüm, beni hayrete düşüren bir şiddetle sevmeye başladığım o küçük şişliği hissettim. Benim de içimde kız olacağıma dair bir his vardı.

Bu da yapmak üzere olduğum her şeyi çok daha önemli kılıyordu. Küçük kızım benim sahip olmadığım her şeye sahip olacaktı. Kira ya da market alışverişini ödemek konusunda hiçbir zaman endişelenmesi gerekmeyecekti. Kendi evinde güvenliğinden endişe edip korkması gerekmeyecekti. Seviildiğini, desteklendiğini ve el üstünde tutulduğunu hissederek büyüyecekti.

O, benim hiçbir zaman sahip olmadığım bir şeye sahip olacaktı: seçeneklere.

Aisha yan dönüp bana baktı. “O zaman bir isim *düşündün* mü?”

“Belki,” dedim.

“Ah, hadi ama!” diye sızlandı Aisha.

Gülümsedim. Yaptığı birçok şeyin neden yanına kaldığım görmek kolaydı; Aisha’ya hayır demek imkânsızdı. “Fiza,” dedim yavaşça. İsmi hafifliğini, telaffuzunu seviyordum.

- “Fiza,” diye tekrar etti. İsmi aklında tekrarlıyormuş gibi bir anlığına gözlerini kapattı. “Sevdim,” dese de tereddüt etti. “Fakat...”

“Fakat annenle baban sevmez mi? Biliyorum,” dedim iç geçirerek. Onlarla Fiza’nın bir Müslüman adı olduğunu ve kayınpederimle kayınvalidemin görünmeye çalıştıklarının yarısı kadar bile liberal olmadıklarını bilecek kadar birlikte yaşamıştım. Tanrım! Tabii ki astroloğun uğurlu bir isim seçmesini isteyeceklerdi.

“Aseem ne düşünüyor?”

Omuzlarımı silktilim.

Aisha şaşkınlıkla gözlerini açarak, “Ona daha söylemedin mi?” diye sordu.

“Daha yeni düşündüm,” dedim. Yalan söylemişim.

İşin gerçeği, Aseem’in tepkisinin Aisha’nınki gibi olmasından korktuğum için ona henüz söylememiştim. Aslında daha da kötüsü, ismi ailesinin görüşüne sunmak isteyeceğinden korktuğum için söylemek istememişim.

Aisha doğrulduğunda sol ayak bileğindeki siyah ip gözüme takıldı. Kala dhaga... Kötü ruhları defetmek için yapılan eski bir ritüeldi. Kayınvalidem yangından sonra takmıştı ve bildiğim kadarıyla o zamandan beri hiç çıkarmamıştı. “Her şey yolunda mı Zo?”

“Elbette.”

Bana mümkün olabileceğini düşündüğümünden daha anlamlı bir şekilde baktı.

Ona nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek derin bir nefes aldım. “Bu iş biraz bunaltıyor beni,” dedim sonunda. “Henüz doğmamış bir bebekle ilgili herkesin planları var.”

Aisha uzanıp elimi sıktı. “İşte bu benim ailem: her şeye burununu sokan, abartılı, müdahaleci. Bu konuda seni uyarmıştım.”

“Beni yanlış anlama, bu çok tatlı. Ayrıca bu aileyi seviyorum, sen de biliyorsun. Sadece biraz...”

“Fazla mı?”

Başımı salladım. Beni anlayabilecek biri varsa o da Aisha’ydı. Onu tanıdığım günden beri ailesiyle mücadele ediyordu. “Kolay olmadı,” dedim kabullenerek.

Aisha kaşlarını çattı. “Ailemle ilgili hiçbir şey kolay değildir ama bunu hep biliyordun zaten.”

İç geçirdim. Artık daha da iyi anlamaya başladığım üzere, bir şeyi bilmek ve onu deneyimlemek birbirinden tamamen farklıydı.

“Sevgi, sınırların olmaması demek değildir. Bu senin bebeğin Zo,” dedi Aisha. “Onu nasıl yetiştireceğine sen karar verirsin. Bir şeylerden memnun değilsen belirli bir tavır almak zorunda kalacaksın ya da sonunda sevmediğin bir hayatı sürdüreceksin. Bebek daha doğmadı bile... Çocuk bakımı sorununu çözmen ya da okul seçmen gerektiğinde ne olacak? Annem kesinlikle müdahil olmak isteyecek hatta belki biz de isteyeceğiz. Ama bizim ne kadar müdahil olmamız gerektiğine karar vermek sana ve Aseem’e kalmış. Bu kabul edilebilir bir şey. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Teşekkür ederim,” dedim gözlerim dolarak. Keşke Aseem de her şeyi kız kardeşi gibi görebilseydi.

Aisha komodinin üzerindeki Ferrero Rocher çikolata kutusuna uzandı ve içinden bir tane alıp kâğıdını açtı. Gözlerini bana dikip, “Pekâlâ, gerçek sorun nedir?” diye sordu.

Tereddüt ettim. Satış anlaşması tamamlanana kadar kimseye bahsetmeyeceğimiz konusunda Aseem’le anlaşmıştık. Cevabını bilmediği sorularla muhatap olmak istemediğini söylemişti. Fakat bundan fazlasının söz konusu olduğunu biliyordum.

Tıpkı Aisha’nın düşüncelerimi okuyabilmesi gibi ben de kocaminkileri okuyabiliyordum.

Endişeliydi.

Bu haftanın önemli olmasının sebebi buydu.

Ona kesinlikle anlatamamamın sebebi de buydu.

Sorun şuydu ki, kocamdan sır saklamakta başarılı olabilirdim ama en iyi arkadaşımdan sır saklamakta o kadar da iyi değildim.

Boynumu büktüm. Ona ne kadar yalnız olduğumu, o kos-kocaman sekiz odalı evde kendimi boğulmuş hissettiğimi, bazı günler sırf düşünmek ve nefes almak için daha fazla zamanım olabilmesi adına aşağı inip kahvaltı etmek yerine aç biilaç odamda oturduğumu anlattım.

“Benden istenen her şeyi yaptım. Kılık kıyafetimi, konuşma tarzımı, yediklerimi; her şeyi değiştirdim. *Her şeyi*. Denedim Aisha, gerçekten, gerçekten denedim ama hâlâ yetmiyor. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum,” dedim. “Yapamam... Böyle devam edemem. Aldığın her nefesin hesabı soruluyormuş gibi hissetmenin nasıl olduğunu bilmiyorsun. Alana ihtiyacım var.”

“Daireniz neredeyse hazır değil mi?”

“Aylardır hazır.” Hayal kırıklığıyla ellerimi havaya kaldırdım. “Fakat ne zaman taşınmaya kalksak bir kriz çıkıyor. Ya kayınpederim kalp krizi geçiriyor, ya kayınvalidemin tansiyonu oynuyor ya da astrolog o ayın uğursuz olduğunu söylüyor.” İç çektim. “Ayrıca Aseem’i biliyorsun. Onlara asla hayır diemiyor. Ben hayallerimin aşkıyla evlendim ama hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Anlayamadığım bir ülkede yaşıyorum ve bu konuda dertleşebileceğim bir kişi bile yok.”

“Ya arkadaşların? Tüm o diğer fenomenler? Gayet hareketli bir sosyal hayatın var.”

“Onlar arkadaş değil, sadece birer bağlantı. Etkileşimi artırmak amacıyla birbirimizin takipçilerinden faydalanmak için birlikte takılıyoruz. Tüm arkadaşlarım İngiltere’de.” Aisha’ya daha da dikkatli baktım. “Ya da Kaliforniya’da. Delhi’de yaşamaktan nefret ediyorum Aish. Bu hayat bunaltıcı, bana kendimi yalnız hissettiriyor ve stresli,” dedim nihayet aylardır hissettiklerimi yüksek sesle itiraf ederek. “İnsanlar çok yargılayıcı ve son derece müdahaleci. Bu bir aile için doğru bir çevre değil ya da bu sebeplerle benim için değil. Orada aklımı kaybediyorum.”

İfadesi anlayıştan korkuya doğru kayarken, Aisha’nın beyninde dönen dişli çarkları görebiliyordum. “Aseem’i terk etmeyi düşünmüyorsun, değil mi?” Sesinden paniği seziliyordu. Aisha bizim ilişkimizi en yakından gören kişiydi, birbirimiz için ne ifade ettiğimizi biliyordu. Anlıyordu.

Çikolata kutusuyla oynayıp durdum. Çikolatanın kâğıdını açıp kapatıyordum, sonunda altın renkli folyo parçalandı ve kâğıdı fazlaca çektiğim yerlerde delikler açıldı. Aisha en iyi

arkadaşımdı ama aynı zamanda da kocamın kardeşıydı. Aile-
siyle ilişkisi ne kadar zor olursa olsun sonuç olarak onları hiç-
bir zaman anlayamadığım bir şiddetle seviyordu. Onu çok zor
bir durumda bırakmak istemiyordum.

Aisha çikolatayı elimden kaptığı gibi bir kenara fırlattı.

“Biz Aseem’in ailesiyiz, ama sen de onun ailesisin,” dedi ak-
lımı okuyarak. “Mesele her neyse bana anlatabilirsin.”

Derin bir nefes aldıktan sonra Aisha’nın elini tuttum. O ka-
dar sıktım ki parmak eklemlerimin beyazladığını görebiliyor-
dum. “Kimseye söylememelisin. Tek kelime bile.”

Dudaklarımı peçeteye bastırdıktan sonra tüm kırmızı renk
peçeteye çıktı.

Marka tanıtımı numunelerindeki sorun da buydu. Ne aldı-
ğınızı asla bilmiyordunuz.

Likit ruju çöpe attıktan sonra güvenilir Chanel kırmızısı ru-
juma uzandım.

Zümrüt yeşili kaşmir bir elbise giymiştim –Gucci tasarımıy-
dı– kalçalarım çok oturmuyordu ve boyu diz altıydı. Arkasına
bakana kadar aslında gayet mütevazı görünüyordu, kalçama
çok yakın bir noktaya kadar sırtı açıktı ve kumaş iç çamaşırı-
mın lastiğine hafifçe sürtüyordu. Muhtemelen bir aile yemeği
için çok fazlaydı, fakat Aisha’yla konuştuktan sonra kendimi
hafiflemiş hissediyordum.

Ayrıca bu geceki yemek bir kutlamaydı.

Kendimi aynada incelerken saçımı nasıl yapacağıma karar
vermeye çalışıyordum.

“Açık bırak.”

Aseem gelip arkamda dururken onun aynadaki aksine baktım. “Nasıl geçti?”

“İyi,” dedi alnını sıvazlayarak. “Gabe’i araştırdım.”

İç çektim. Elbette araştıracaktı. “Gerçekten gerekli miydi?”

Aseem omzunu silkti.

“Ne buldun?”

“İddia ettiği kadar başarılı olmanın yanından bile geçmiyor.”

“Fakat?”

“Fakat diğer söyledikleri doğru gibi görünüyor. Stajını Londra’da yapmış. Morgan Chase. Firması biraz ün kazanıyor.”

“Doğru,” dedim, *Sana söylemiştim*, diyemeyecek kadar sinirliydim. Kocam tabii ki özgürlüğümüzün bileti olacak satış sözleşmesini sonuçlandırmak yerine beyhude bir arayış içine girmişti. Rimelimi kirpiklerime dikkat ve özenle sürdükten sonra ona dönerek, “Babana evrakları verdin mi?” diye sordum.

Aseem rimeli elimden alıp mermer tezgâhın üzerine koydu. Ellerimi tuttu, parmaklarını parmaklarıma geçirdi ve beni kendine çekmeye çalıştı.

Ona sinirli olduğum için karşı koydum. “Evet?”

“Verdim.”

Parmaklarımı onunkilerden ayırıp arkamı döndüm. Altın halka küpelerimi takarken öfkemin sesime yansımaması için uğraşıyordum. “Sonuç?”

Aseem bütün bir öğleden sonrayı Myra’nın ofisinde evrakları inceleyerek, detayları danışmanıya tartışıp sonuca ulaştırarak, sonra avukat ekibiyle her şeyin üzerinde çapraz kontrol yaparak geçirmişti. Alıcı Malhotra, kayınpederimin tüm

şartlarını sonunda kabul etmişti; aralarındaki onlarca yıllık rekabet düşünülecek olursa bu tam bir başarıydı. Ancak Malhotra'nın iş birliği, satışı otuz gün içinde tamamlamamız ve kayınpederimin devir ve entegrasyon sürecinde hiçbir rol oynamaması koşulunu içeriyordu.

Otuz gün!

“Babam duyuruyu bu gece yapacak,” dedi Aseem gülümseyerek. Derin bir oh çektim, rahatlamayla birlikte bütün kaslarım açıldı sanki.

İşte buydu, son engel de aşılmıştı. “Sence Aisha ve Myra bunu nasıl karşılayacak?”

Aisha işin ya da hisselerin nasıl yönetildiğine hiç ilgi duymamıştı, aynı zamanda adil biriydi. Herhangi bir itirazda bulunacağını sanmıyordum. Myra'ya gelince... Her zaman cömert biri olmuştu, ama bu, yıllık primlerden tek başına birkaç yüz bin dolar kazandığı zamanlardaydı.

Artık her şey değişmişti.

Aseem beni omuzlarımdan tutup hafifçe çevirerek, “Sen beni bu dünyadaki en mutlu adam yaptın Zo,” diye fısıldadı. “Ben de sana istediğin hayatı sunmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Onun ciddiyetle bakan koyu gözlerine odaklandım. Onunla, en iyi arkadaşımın yakışıklı, nazik, cömert ağabeyiyle tanıştığımda kendimi o kadar güvende hissetmişim ki resmen erişmişim.

Aseem beni kollarına alırken yine eridiğimi hissettim.

Uzun bir süre o şekilde kaldık, birbirimizin nefesini içimize çektik, kalplerimiz aynı ritimde attı. Bir adım geriledi, sonra bir adım daha, beni kendiyse beraber çekerek muazzam banyonun ortasına getirdi.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Omzunu silkti, vücudu sallanmaya başlarken sanki şaşkınmış gibi numara yaptı.

Kollarımı boynuna doladım, vücudumu vücuduna bastırdım ve mermer zeminde kıvrılırken bedenlerimiz mükemmel bir uyum içinde, sadece ikimizin duyabileceği bir ritimle hareket ediyordu.

Ona sahip olduğum için şanslıyım.

Her zaman hayalini kurduğum şeylere artık sahip olacaktım.

Düzenleme
Ny.ozlem

12

Myra

Lavaboya eğilip yüzüme soğuk su çarptım.

Aşağıda olup akşam yemeğini hazırlamam gerekiyordu, ama annem yemeği kendisinin hazırlaması konusunda ısrar ederek beni ve aşağıdaki dondurucuda bulunan İspanyol pilavını işe yaramaz hale getirdi. Son beş yıldır bütün çocuklarını ilk defa bir arada gördüğünü söyleyerek, bunu neden istediğini açıklamıştı. Her zamanki gibi bir şeyleri telafi etmeye çalışıyordu. Önce partiler düzenlemekle çok meşgul olduğu, sonra da hâlâ geride kalan ailesine ilgi gösteremeyecek kadar kederli olduğu için fırsatım kaçırdığı çocukluklara bu sefer kendini de dâhil etmeye çalışıyordu. Hepimizin en sevdiği yemekleri pişirmek için saatlerdir mutfaktaydı.

Aisha için soslu fasulye ve haşlanmış pirinç.

Aseem için baharatlı tavuk.

Benim için de soslu nohut ve puf ekmek.

Bu yemekler birbirleriyle uyumsuzdu, ama zaten ailemiz de öyle değil miydi?

Havluyula yüzümü kurulayıp aynaya baktım. Daha yalnızca iki gün geçmiş olsa da bu aile toplantısı çoktan olumsuz etkilere sebep olmuştu.

Beni kaygıya sürükleyenin Aseem'le Zoe'nin verdiği haber olduğu düşüncesini reddediyordum. Aisha'nın dünyanın en kalitesiz finansçısını bulduğu yetmezmiş gibi bir de onu evime getirmesi gerçeğini de. Hayır, benim rahatsızlığımın, daha çok çaba sarf ettiğim takdirde görebileceğim bir şeyin mevcut olduğu hissiyle alakası vardı ve bu his güçlüydü.

Başarılı bir işletmeye sahip her aile gibi, biz de varlığımızın çoğunu ve şirketten elde ettiğimiz geliri ihtiyari aile mutemetliğinde tutuyorduk. Babam şimdiye kadar mutemetlikten hepimizin hesabına para aktarıyordu, fakat bu süreç karmaşık ve keyfiydi. Mutemetliğin değerinin hızla artacağını farz edersek yapılandırılışının değiştirilmesi ve hepimizin kendi paramızın kontrolüne sahip olması mantıklıydı. Ayrıca hisselerin nasıl bölüştürüleceğini bana söylememesine de çok şaşırmıştım. Babamın mal varlığını hep ben idare etmişim, bu yüzden onun ketumluğu uzun zamandır şüphelendiğim şeyi doğruluyordu: Babam artık bana eskisi gibi güvenmiyordu.

Fakat yüreğime batan sadece bu onur kırıcı durum değildi. Aseem'in babamla fısır fısır konuşmaları ve satışın konusunu açtığımda ya da yatırım seçeneklerini tartışmak istediğimde gıkını bile çıkarmamasıydı. Bir de Zoe vardı. Son birkaç gündür davranışları hamilelik hormonlarına dayandırılmayacak kadar tuhaftı. Kendini beğenmiş bir tavrı vardı.

Aseem, Delhi'ye taşındığından beri doğal olarak babamla yakınlaşmıştı ve annemin oğluna olan bağlılığını tartışma-

nın anlamı yoktu. Babamın planlarını bana söylemeden önce Aseem ve Zoe'yle ele alabileceğini bir an bile düşünmesem de böyle olduğunu *hissediyordum*.

Onlar benim bilmediğim bir şeyi biliyorlarmış gibiydi.

Gardırobumun kapaklarını hızla açtım ve kıyafetlerime göz gezdirdim, canlı bir bordo renge sahip en sevdiğim dar elbise-mi görünce durdum. Onu en son ne zaman giydiğimi düşünerek ipek kumaşın üzerinde parmaklarımı dolaştırdım. O geceyi hâlâ dün gibi hatırlıyordum. Büyük bir davayı yeni kazanmış-tım ve zor geçen birkaç yılın ardından Owen'la ben sonunda her şeyi tekrar rayına sokmuştuk. Her şey yerli yerine oturuyor gibiydi ve kendimi yenilmez hissederek bara girmiştim.

O zamanlar tek bir yanlış hareketin hayatımı bir milyon parçaya bölebileceğini bilmiyordum.

Elbiseyi yana ittim ve onun yerine gri ipek bluzla, bir pantolon seçtim.

Başa dönüp attığım adımları tekrar atabilme şansını elde etmek için neler vermezdim, ama kim ne derse desin, hayat önemli ölçüde bir dizi sonuçtan ibaretti ve hatalar sonsuza dek sürerdi.

Aklım günbegün kısalıp sertleşiyormuş gibi görünen e-postalara ve mektuplara gitti. Kilbryde'ı satın aldığımızda beş yıllık konut kredisi almıştık. Faiz oranları rekor seviyede düşüktü ve ada için konut kredisi çekmek mantıklı gelmişti. Nakdimizi yenilemeler için saklamak, bize diğer banka kredilerinin süresini uzatmak veya yatırımcıların beklentilerini karşılamak konusunda endişelenmek zorunda kalmadan evi ve adayı tam istediğimiz gibi restore etmek için özgürlük ve yeterli zaman

taniyacaktı. Bu iyi bir plan olsa da geri ödemeleri sürdürmek bize bağılıydı. Her şey kötü gitmeye başladığında, Owen doğrudan mevduat hesabındaki tutarı iki katma çıkardı ve suçluluk duygusunu hafifletmeye çalışarak benim hâlâ önemsedğim tek şeyi ödedi.

Üç yıl sonra onda suçluluk duygusu kalmadı, bende de para.

Üç ay önce otomatik ödeme talimatını iptal ederek konut kredimizde ödenmemiş borç bıraktı.

Masama boylu boyunca yayılmış kâğıtlara göz gezdirdim: bankadan gelen borç hatırlatmaları, malıma el koymayla tehdit eden mektuplar, mimarın ve müteahhitlerin ödenmemiş faturaları, Owen'ın her biri bir öncekinden daha çılgınca olan e-postaları. Bir alıcı bulmuştu, adada beş yıldızlı bir otel inşa etmek isteyen ve yabancı ülkede yaşayan bir yatırımcıydı. Teklif, yüzde on erken tamamlama primiyle birlikte on dokuz buçuk milyon pounddu. Bu bizim ödediğimizden fazlaydı, fakat Kilbryde'ı restore etmek için harcadığım parayı ve iş gücünü karşılamamanın yanından bile geçmiyordu.

Ayrıca adanın benim için ne anlama geldiğini de hesaba katmıyordu.

Mali müşavirimle konuştuğumda bir süredir şüphelendiğim şeyi doğrulamıştı: Ada negatif öz sermaye durumunda olduğu, yani bankaya olan borç, mülkün değerinden fazla olduğu ve benim de üzerinde konuşmaya değer bir işim olmadığından banka konut kredisini yenileme başvurusunu dikkate bile almayacaktı. Kısa süre içinde ödeme yapmazsam bu ada ve buraya yaptığım bütün yatırım yerle bir olacaktı.

Pencereye yaklaştım, vadinin manzarası benimle birlikte

buraya taşınan bitkiler yüzünden kapanmıştı. Elimi pencere pervazında dolaştırdım, parmaklarımı yedi saksının her birinde gezdirdim, kendimi sağlama aldım, bunu neden yapmam gerektiğini kendime hatırlattım. Herkes buraya taşınmamın; evliliğimi, kariyerimi, hayatımı geride bırakmanın içler acısı bir karar olduğunu düşünüyordu ama dürüst olmam gerekirse bu hiçbir şekilde bir *karar değildi*. Bu, nefes almak kadar basit ve hesapsızdı.

Bu, hayatta kalma mücadelesiydi.

Belki babamın benimle konuşmasım bekleyerek, neredeyse on yıl önce bana verdiği bir sözü hatırlayacağına güvenerek saflık ediyordum.

Herhangi bir ruj sürdüm, saçlarımı kabarttım, sonra koridora çıkıp odamın kapısını kapattım.

Geleceğimi şansa bırakmayacaktım.

Bu bir daha olmayacaktı.

Aisha annemle babamın odasından çıkarken ben içeri girdim. “Bir şeyler içmek isteyebileceğinizi düşündüm,” dedim.

“Teşekkürler,” dedi babam başım kaldırıp bakmadan. Ayak iskemlesinde oturuyordu. Uzun gövdesiyle eğilmiş, ayakkabısının bağcıklarını bağlıyordu.

Onun kadehini küçük sehpa bırakmış ve koltuklardan birine oturdum. Bu süit, evin uzunluğuyla aynı boydaydı. Vadinin muhteşem manzarası ile geceleri bile en etkileyici oda burasıydı. Pencereden ay ışığında parıldayan gölete baktım. Ormanla manzaranın geri kalanını ayırabilmek için gözlerimi kısıtım ama

tek görebildiğim grinin sonsuz tonlarıydı. Her şey daha yakın gibi geliyordu, sanki karanlıkta birbirlerine daha sıkı bağlıydılar. Bununla birlikte, Zoe tüm o karanlığın içinde adaya izinsiz giren birini gördüğünü iddia etmişti. Bu kız ve abartılı tepkileri...

Annemle babama bu odayı verip vermeme konusunda kararsızdım. Babam felç geçirdikten sonra daha yeni iyileşmişti ve merdivenin iki basamağı ciddi derecede dikti. Ciğerlerinin yorulmasından ve bacaklarının ağrımından endişelenmiştim, ama şimdi babama baktığımda kimsenin onun on sekiz aydan uzun bir süre boyunca yatalak olduğunu tahmin edemeyeceğini düşünüyordum. Rehabilitasyon sürecinde inanılmaz bir çaba göstermişti ve bilakis, yirmi yıl önceki halinden daha zinde görünüyordu.

Yatağın üstündeki kalın dosyayı başımla işaret ederek, “O nedir?” diye sordum.

“Hukuk departmanından gelen evraklar. Aseem biraz önce gelip bıraktı,” dedi babam koltuklardan birine otururken. Hemen yanındaki sehpanın üzerinden kadehini alıp burun hizasına kaldırdı, hafifçe çalkaladıktan sonra kokladı. “Macallan.” Bir yudum aldı. “Doksan dokuz mu?”

“Yeteneğini kaybediyorsun,” dedim. “Doksan beş.”

“Doksan beş mi?” Babam gözleri ışıldayarak değerbilir bir yudum daha aldı. “Gerçekten bir şey istiyor olmalısın.”

Yüzüm alev alev yandı. Gülümsemek için kendimi zorladım. “Sanjida hâlâ hukuk departmanının başında, değil mi?” diye sordum. Babamın başını sallamasını bekledikten sonra, “Emi-nim çok titiz çalışmıştır, ama istersen satışın ve mutemetliğin evraklarına göz atabilirim. Çifte kontrol olur,” diye devam ettim.

“Buna gerek yok.”

“Emin misin? Demek istediğim; Sanjida iyidir ama ben...”

“Sen onu çok iyi yetiştirdin,” dedi babam sözümü keserek.

“Fakat aile mutemetliği için evrakları hazırlattın, değil mi?”

Babamın sessiz kalışı bana her şeyi anlattı. Sanjida, Aseem’e rapor veriyordu ve evraklar hazırlandıysa bu tek bir anlama gelebilirdi: Aseem ve dolayısıyla Zoe hisselerin nasıl bölündüğünü biliyorlardı. Babamın bana söz verdiği yüzde otuz beş pay söz konusu olsaydı bu kadar kendini beğenmiş bir tutum sergilemezlerdi.

Bu bölünme ya da her neyse onlara yaramıştı.

Küçük sehpanın üzerinde duran iki ilaç kutusuna baktım, her ikisinin de üzerine etiket yapıştırılmıştı ve üzerindeki yazıların Aseem’in el yazısıyla yazıldığı açıktı. Annemle babamın ilaçlarını düzenleme işini ne zaman üzerine almıştı?

“Baba?” Üsteledim, canım yanmıştı ama vazgeçmeye de pek niyetim yoktu.

Babam viski kadehini hafifçe çevirdikten sonra bir dikişte içti. “Gabe’in bu işe el atmasına izin verme,” dedi ve kadehi sehpayaya koydu. Ayağa kalkıp ceketini giydi, bir şeyler içmek için salonda ailenin geri kalanına katılmaya artık hazırды. “Gidelim mi?”

Küçük sehpadaki az miktardaki tozu silmek için bluzumun kol ağzını kullandım. Talebimi iletme için lafa nasıl başlamam gerektiğinden emin değildim. Vücudumdaki bütün kemikler bana babamın aile mutemetliğini yeniden yapılandırmayla ilgili planlarını bu gece ilan edeceğini söylüyordu. Herkese ne yapmayı planladığını bir kez duyurduğunda da ondan herhangi bir değişiklik yapmasını istemek daha zor olacaktı.

Derin bir nefes aldım ve başımı kaldırıp babama baktım.

“Açıkkçası, seninle konuşmam gereken bir şey var.”

“Evet?”

“Ada için yapılması gereken işleri eksik tahmin etmiş olabilirim. Kulübelerin durumu ilk düşündüğümüzden çok daha kötü. Müteahhitler çökme buldu, eski boru ve elektrik tesisatları tamamen yanmış. Yenileme planladığımdan daha pahalıya patlayacak ve maaşım da olmadan...” Durakladım, derin bir nefes aldım. “Endişeli değilim...”

Babam yüzüme bakmak için döndü. Bir kaşını kaldırdı.

“Demek istediğim; *endişeliyim* ama satış gerçekleştiğinde rahatlayacağım. Ben sadece... Bu konu hakkında konuşmamızın üzerinden birkaç yıl geçtiği için hiçbir şeyin değişmediğinden emin olmak istedim.”

Babam bana boş bakıyordu. “Hangi açıdan hiçbir şey değişmedi?”

“Hisselerin bölünüşü açısından. Söz vermiştin...”

“Ne sözü verdiğimi hatırlıyorum. Ne kadara ihtiyacın var?”

Utanç her yanıma alev alev sardı. Babamdan beni kurtarmasını istemek demek, sonunda artık uğrunda çok çalıştığım o bağımsız, başarılı profesyonel olmadığım gerçeğiyle yüzleşmek demekti. Fakat bu konuşma beni çok rahatsız etse de adayı kaybedebileceğim düşüncesi çok daha kötüydü. Gururumu bir yana bıraktım.

“Kırk milyon yapısal işler ve inşaat için, yaklaşık on iki milyon da iç dekorasyon için.” Öyle büyük bir utanç içindeydim ki iç organlarımın sıkıştığını hissedebiliyordum.

“O halde aşağı yukarı elli milyona ihtiyacın var?”

Açık söylemek gerekirse elli milyondan çok daha fazlasına ihtiyacım vardı ama bunu babama söyleyemezdim. Ayağa kalktım. Bu işi halletmem gerekiyordu. Elime para geçtiğinde işleri yürütebilmenin bir yolunu bulabilirdim; bazı şeyleri ucuza hallederdim, bazı ödemeleri ileri tarihe ertelerdim.

“Ondan biraz fazla, ama evet, aşağı yukarı elli milyon.”

Babam cevap vermeden önce sadece bir veya iki saniye bekledi, ama orada dururken ve kalbim göğsümde deli gibi çarparken o bir iki saniye bana sonsuz gibi geldi.

“Tamam,” dedi.

“Tamam mı?”

“Tamam.” Babam omzunu silkti. Durakladı, yüzü yumuşadı. “Bu satış meselesinin ve aile mutemetliğiyle ilgili tüm o konuşmaların strese neden olduğunu biliyorum. Şu anda sinirlerin gergin, kimin ne kadar alacağını merak ediyorsun. Fakat söyler misin tatlım, para için ne zaman endişelenmek zorunda kaldın?” Babam gözlerime bakmak için başını yana eğdi. “Bu iş, mal varlığı, aile mutemetliği; yaptığım her şey üçünüz içindi. Şirket için yaptıklarını unutmadım Myra.” Kaşlarını çatıp sözlerine devam etti. “Sen olmasaydın şu anda burada olmazdık. O yüzden paradır, kaynaktır; neye ihtiyacın olursa olsun endişelenmene gerek yok. Sana her zaman baktım, bundan sonra da bakmaya devam edeceğim.”

13

Zoe

Daha içeri adımımı atmadan mutfaktan gelen sesleri duyabiliyordum ve bir an içimde eskide kaldığını düşündüğüm his uyandı; izinsiz gelmiş olma, bana ait olmayan bir dairede uyanma, bana ait olmayan bir aileyle kahvaltı etme, bana ait olmayan bir hayatı yaşama hissi.

Davetsiz misafir olma hissi.

Ellerimi yumuşak yünün üzerinde gezdirerek elbisemi düzelttim, bunun *artık* benim hayatım, benim ailem olduğunu kendime hatırlattım. Ayrıca birkaç hafta içinde bir daha davetsiz misafir gibi hissetmem gerekmeyecekti. Kalenin anahtarları ve onunla beraber gelen her şey benim olacaktı.

Mutfağa girerken midem ağzıma geldi.

Aseem'in kayınvalideme sarımsağı az kullanmasını söylemediğinden şüphem yoktu.

Açık duran çift kapıdan salona geçtim. Yarıları boşalmış kanepe tabağı, beyaz mermer sehpanın üzerindeki birkaç şampanya şişesinin yanına atılmış vaziyette duruyordu.

Sadece beni beklememekle kalmamışlar, aynı zamanda ben gelmeden resmen yiyip içmeyi bitirmişlerdi. Her zamanki gibi...

“Sonunda,” dedi Aseem bana küçük bir öpücük vermek için dönerken. Ateşin önünde, annesinin yanında duruyordu ve şampanya kadehi gösterişli sütunlu şömine rafının üzerindeydi. “Annem de döner dönmez Dr. Mehta’yı görmemiz gerektiğini söylüyordu.”

“Dr. Mehta mı?” diye sordum.

“Kadın doğum uzmanıdır. Annemin doktoruydu.”

“Ülkenin en iyi doktoru,” dedi kayınvalidem. “Gelenekçidir. Sadece sezaryen yapar, böylece genç doktorların savunup durduğu o suda doğum veya hypnobirthing¹ gibi saçmalıkların hiçbirini yaşamayacaksın. Birkaç günde ayağa kalktım ve sezaryenle üç doğum yapmama rağmen neredeyse hiç yara izi yok.” Ben içten içe kudururken, kayınvalidem şampanyasından bir yudum almak için durakladı.

Ya suda doğum *istiyorsam* ne olacaktı?

“Ondan randevu almak genellikle imkânsızdır ama karısının bana bir iyilik borcu var. Onu arayıp sana doğum için randevu alacağım.” Kaşlarını kaldırıp, “Ağustos mu?” diye sordu, sorusunu kocama yöneltmeyi tercih ederek. Aseem başını salladı. “Hindu bilgeden şanslı bir tarih önerisinde bulunmasını isteyeceğim,” diye devam etti.

“Teşekkürler anne. Bu harika olur,” dedi Aseem, haftalardır üzerinde durduğum doğum planını göz önünde bulundurmadan ve bana doğru göz ucuyla bile bakmadan.

1:Hypnobirthing, kişinin korkularından kurtulmasına odaklanan, rahat bir doğum için derin bir gevşemeyi esas alan uluslararası bir doğum yöntemi ve doğuma hazırlık felsefesidir (ç.n.)

Dolan yaşlar gözlerime batıyordu. Kayınvalidem her zaman-ki tavrıyla benim hamileliğimin sorumluluğunu üzerine almaya cüret ediyordu. Aisha'nın tavsiye ettiği gibi yapabilirdim, ona karşı durabilir, uzak durmasını söyleyebilirdim ama yapmadım.

Üç yüz milyon pound.

Odaklanmam gereken şey buydu.

Seçeneklerimi gözden geçirmek için içecek dolabına doğru yürüdüm. Bir kadeh şarap gerçekten çok iyi gelebilirdi, ama ailenin nasıl tepki vereceğini çok iyi bildiğimden, çok daha diplomatik bir seçim olan mürver çiçeği likörünü tercih ettim ve kanepede oturan kayınpederimle Myra'ya katıldım.

Kadife kaplı kabarık kanepeye kendimi bırakırken iç geçirdim.

"Yorgun musun?" diye sordu Myra.

"Bitkinim," dedim. "Sürekli olarak kestirmek istiyorum. Sen nasıl..." Hemen sustum.

Myra'nın yarım gülümseyişinin bende uyandırdığı halden anlayış, beni neredeyse yine gözyaşları içinde bırakacaktı. Kahrolası hormonlar. Kayınpederim beni bakışlarıyla uyardı.

"Aish nerede?" diye sordum hepimizin iyiliği için çaresizce konuyu değiştirmeye çalışarak.

"İşte geliyor," dedi Aseem, bize katılmak için yanımıza gelirken. Aisha ve Gabe de sonunda gelmişlerdi.

Gabe içkilerini doldurmak üzere dolaba giderken Aisha da yanımıza geldi. "Ne kaçırdım?"

"Pek bir şey kaçırmadın," dedi Myra ayağa kalkarken. Üzerine ipek bir bluz ve paça boyu bilekte olan bir pantolon giymişti, hafta boyunca onu gördüğümünden çok daha

rahatlamış bir hali vardı. Aisha'ya sarılacağını sanmıştım ama onun yerine iğrenerek burnunu kırıştırdı. "Sigara mı içiyordun sen?"

"Tabii ki hayır," dedi Aisha, yalanını daha inandırıcı hale getirme zahmetinde bile bulunmadan. "Buna cüret etmedim."

Aseem, Aisha'ya dudak hareketleriyle, *Nazik ol*, dedikten sonra dikkatini babasına yöneltti. "Anlaşma taslağına göz atma fırsatın oldu mu?"

"Şimdi değil oğlum."

"Tamam. Elbette. Fakat yarın mesai saatinin bitimine kadar bunu sonuçlandırmamız lazım. Malhotra duyuruyu yapmaya çok hevesli ve hukuk departmanımın –"

"Şimdi değil dedim." Kayınpederimin ses tonu sertti ve Aseem aniden kararan yüzüyle bakışlarını yere indirirken yüreğim şişti. "Avukatlarımıza yüz bin doları bana patronluk taslamaları için ödemiyorum."

"Açlıktan ölüyorum," dedi Aisha canlı bir şekilde, ailede tansiyonu düşürme becerisine sahip tek kişi oydu. "Artık yiyelim mi?" Aisha babasının koluna girip yemek odasına yönlendirirken ben de ona minnettarlığımı ifade eden bir bakış attım.

Hemen kalkmadım. Bu anı o kadar uzun zamandır bekliyordum ki aceleye getiremezdim. Likörümü tadını çıkara çıkara içtim. Boş bardağı sehpaye bıraktıktan sonra derin bir nefes alıp yemek odasına doğru yürüyerek aileye katıldım.

Aseem'in yanındaki sandalyeye oturdum. Masanın karşısından Aisha bana gülümsüyordu. Küçük sohbetimizden sonra

Aseem, Gab  e karşı dost canlısı olmasa da kesinlikle çok daha kibardı. Bunun Aisha'yı rahatlat  ı açıktı.

Aseem'e bakmak için döndüm, kayınpederim kadeh kaldırmak için ayağa kalkarken yüzümden g  l  mseme i silmekte zorlandım.

  Ge ti imiz birkaç yıl ailemiz açısından zordu, ama hepinizin bir araya gelip annenizi, beni ve birbirinizi desteklediğinizi görmek... Bu bana annenizle bir şeyleri doğru yaptığımızı gösterdi. Sizinle daha fazla gurur duyamazdım." Kayınpederim sırayla hepimize baktı, bakışları masanın diğer ucundaki anneme değince yumuşadı.   Fakat sizi burada, bir arada gördüğümüz için annenizle ben minnettarız. Bir kez daha yardımımıza koşarak bu güzel aile tatilini organize ettiği için Myra'ya." Babam dikkatini en küçük kızına vermeden önce Myra'ya kısa bir bakış attı, Myra da gülümsedi.   Hangi plajda g  ne leniyor olursa olsun hemen toparlanıp buraya gelerek kutlamamızı daha güzel kıldığı için Aisha'ya. Aylardır aldığımız en iyi haberi bize verdiği için Zoe'ye." Kayınpederim kadehini kaldırdı, bana bakarken gözleri parlıyordu. Ben de gülümsedim, burada olmaktan, bunun bir parçası olmaktan gerçekten mutluydum. Bakışlarını Aseem'e çevirdi.   Ve her şeyden önemlisi, ben sağlık sorunlarımla ilgilenirken bizi ayakta tutmak için yaptıklarından dolayı Aseem'e." Ona elini salladı.   Te ekk  rl  r ufaklık. Bunu sık sık söylemiyorum ama iş, aile... Yönetimde sen olmadan zorlanırdık. Sana en ihtiya ımız olduğu zaman devreye girdin ve bence bu iyiliğe karşılık vermenin en adil şekli artık Zoe'ye ve bebeğe odaklanmana izin vermektir."  

Masanın altından parmaklarımı Aseem'inkilere geçirdim.

Önemli an gelip çatmıştı.

“Satış hakkında bir sürü spekülasyon yapıldı, rakamları atıp tuttular. Emekli olduğumda neler olacağım hepinizin merak ettiğini biliyorum.” Kayınpederim derin bir nefes alarak masadakilere göz attı. “Hiç allayıp pullamayacağım. Şirketimiz ayakta kalma mücadelesi veriyor. Epey bir süredir öyle. Sert önlemlerin alınması gerekiyor.”

Aseem’in tüm o sıkı çalışmaları, tüm sabrımız sonunda karşılığını bulacaktı. Bunu görmek için gözlerimi kapatmama bile gerek yoktu: Yoksun kaldığım o *mükemmel* hayat sonunda avuçlarımın içindeydi.

“Size yaşlı göründüğümü biliyorum,” diye devam etti kayınpederim. Gözlerinin kenarları kırıştı. “Ama kendimi genç hissediyorum. Her şeyi bırakıp erken akşam yemeklerine katılacağım ve yaşlılara özel gemi yolculuklarına çıkacağım bir hayata teslim olacak kadar kendimi kesinlikle yaşlanmış hissetmiyorum.”

Güldü ama sert bir tarafı da vardı, sesinin altında hissedilen ve kılımı bile kıpırdatamamama neden olan karanlık bir tınıydı.

Myra, Aisha’ya kısa bir bakış attı ve sonra da göz ucuyla yanındakilere baktı. Gabe dik oturuyordu, belli ki kayınpederimin gülüşündeki ton değişikliğini sezmişti. Kayınvalidem sandalyesinin arkasında katlı duran krem paşmina şalını alıp dökümlü bir şekilde omuzlarına örttü. Aseem’e döndüm ama bakışları babasına kilitlenmişti, sıkılı dudakları çizgi gibiydi.

Kayınpederimin yüz ifadesi ciddileşti. “Petro Vision’ı kurduğumda Asya’nın üç büyük petrokimya şirketinden biriydik.

Şimdiyse elliden fazla şirket var. Bazıları pazarın aşırı doymuş olduğunu düşünebilir, ama ben büyümemiz ve sektörün sorumluluğunu üstlenmemiz için mükemmel bir zaman olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden birkaç yıl daha kalmaya karar verdim.”

Vücudumun her kasmın kasıldığını hissettim. Gözümün önünde noktalar uçuştı.

Elbette öyle demek istememişti... Bunu yapamazdı. Bunu bize yapmazdı. Özellikle de Aseem’e.

Birkaç saniye sonra herkes aynı anda konuşmaya başladı.

“Ne?” diye sordu Myra.

“Birkaç yıl daha kalmaya karar verdim. Sonrasında tekrar değerlendireceğiz...”

Aseem, “Kalmak... Ne demek istiyorsun? Nerede kalmayı kastediyorsun?” diye söze girdi.

“İş hayatında,” dedi kayınpederim ve omzunu silktikten sonra devam etti. “Petro Vision’ın başkanı olarak. CEO olarak.”

“Fakat... sağlığın...” diye neredeyse kekeledim.

“Test sonuçlarım ve doktor raporlarım çok iyi. Formumdayım, sağlıklıyım ve hem doktorum hem de anneniz kademeli bir şekilde geri dönmem için bana yeşil ışık yaktı.” İç geçirdi. “Bakın, bunun size ani bir karar gibi görünebileceğini biliyorum ama bunu bir süredir düşünüyordum. Şu anda tartışmamıza gerek olmayan pek çok sebepten ötürü bulunduğum yerde olmak benim için en iyisi. Bu işleri şimdiye kadar nasıl yürüttüysek şimdi de öyle yürütmeye devam edeceğiz. Bir aile olarak.”

“Bana söylemedin. Satış –” Sözcükler Aseem’in ağzından çıkar çıkmaz kayınpederim onu susturmak için elini kaldırdı.

“Önemli değil. Henüz hiçbir şey imzalamadık.”

“Fakat görüşmeleri çoktan tamamladık. Malhotra bütün şartlarımızı kabul etti,” dedi Aseem.

“Malhotra kimin umurunda? Üzerinde görüştüğünüz anlaşma yeterince iyi değil. Büyüdüğümüzde Petro Vision’ın değeri on kat artacak,” dedi kayınpederim, sabırsızlığı gülümseyişinden anlaşıyordu.

“Aile mutemetliği ne olacak? Yeniden yapılandırma –”

“Sen beni dinlemiyor musun oğlum?” Kayınpederim sert bir karşılık verdi. “Şirketi satmıyoruz, o yüzden şu anda aile mutemetliğiyle ilgili herhangi bir değişiklik yapmamız gerekmiyor. Yemek masasında daha fazla iş konuşmayalım. Yeni başlangıçlara,” diyerek kadehini kaldırdı. “Ve aileye...”

Hepimiz kadehlerimizi kaldırıp itaatle bir yudum almış olsak da kutlama havası kaybolmuştu.

Myra sandalyesinin arkasına yıkılırcasına kendini bıraktı.

Aisha ve Gabe şaşkın bir şekilde birbirlerine baktılar.

Aseem suratına yumruk yemiş gibiydi.

Ben de omuzlarımı geriye iterken gerginliği, katıksız nefreti hissediyordum. *Kahrolası* aile için, bu iş için yaptığımız onca şeyden sonra...

Kayınpederime bakarken hissettiklerim giderek şiddetlenen mide bulantısı gibi gerçeklik kazanıyordu.

Hayatım boyunca istediğim şeye kavuşmaya bu kadar yakınken benden bekleneni yapacağımı sanıyorsa kim olduğum ya da neler yapabileceğim hakkında en ufak bir fikri yok demekti.

14

Zoe

Kalmaya karar verdim.

Kelimeler hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. O kadar gelişigüzel söylenmişti ki. Sanki ofiste bir saat daha kalmaya karar vermiş gibiydi.

Kalmaya karar verdim.

Cümle, hak ettiği ağırlıkta dile getirilmemişti. Aseem'in bu işe her şeyini, ama *her şeyini* verdiği gerçeği tanınmamış, ona teşekkür edilmemişti.

Kendimize ait bir hayatımız, kendimize göre planlarımız olduğu da hesaba katılmamıştı.

Bu basit fikir değişikliğinin kayınpederimin içinde bulunduğu milyarder balonunun çok ötesine uzanan etkileri olduğu da düşünülmemişti.

Kalmaya karar verdim.

Beş yıl önce, Aseem kendi teknoloji girişimini kurmakla çok meşguldü. Yatırımcılarını ayarlamıştı, ofis kiralanmıştı. O çok heyecanlandığı geleceğini bütünüyle planlamıştı.

İkimiz de heyecanlıydık.

Kayınpederim felç geçirdiğinde her şey değişti. Petro Vision ailenin tek ana gelir kaynağıydı ve Agarwal ailesi şu konuda hemfikir oldu: Onu kurtarmak bir tercih meselesi değildi. Myra davayı birkaç yıl önce kapatmıştı, ancak şirket hâlâ uzun bir hukuki mücadelenin itibari ve mali sonuçlarıyla boğuşuyordu. Aile, Aseem'den talep ettikleri şeyin ne olduğunun farkındaydı. Aynı anda hem yeni bir girişimi yürütmesi hem de çöküşün eşiğinde olan bir işle ilgilenmesi mümkün değildi. Kayınpederim yaşam mücadelesi verirken Aseem de şirketi ayakta tutmak için mücadele etti.

Aseem *kendi* hayallerinden vazgeçerek şirketi kurtardı.

Bunun karşılığını babası ona *böyle* veriyordu.

Volta atmayı bırakıp kocama dönerek, “Daha düne kadar sonuçlandırılması için *yanıp tutuştuğu* anlaşmayı artık istememesi sence de garip değil mi?” diye sordum. Yatakta oturuyordu, yatak örtüsü belinin etrafına çekilmişti. Saatlerdir tartışıyorduk, ikimiz de artık tükenmiştik ama bu konuyu bir kenara bırakamıyordum.

“Tabii ki garip. *Sinir bozucu.*” Aseem kafasını yatak başına yasladı, yüzünü tavana çevirip gözlerini kapattı. “Sanırım fikrini değiştirdi.”

“Neden?”

“Ne bileyim Zoe. Sonuçta onun şirketi.” Sesindeki öfke beni daha da sinirlendiriyordu.

Karşıdaki pencereye doğru yürürken, “*Senin iflastan kurtardığın şirket!*” dedim. Dışarısı kapkaranlıktı, sık ormanın silüetini ortaya çıkarmaya yıldızlarla kaplı gökyüzünün ışığı bile yetmiyordu.

Aseem'le benim sahip olduğumuz her şey işle bağlantılıydı. Son birkaç yıldır ne olur ne olmaz diye acil durumlar için biriktirdiğim para hariç hiçbir şeyimiz yoktu. Ne para vardı ne de mülk. Sağlık sigortam bile şirket tarafından ödeniyordu.

Ailesinin isteklerini yerine getirmekle geçen onca yıldan sonra Aseem'le ben satıştan payımıza düşen parayla sonunda istediğimiz hayatı inşa edecektik. Londra'nın zengin semtlerinden Belgravia'daki çok katlı şehir evini, mobilyalarını çoktan seçtiğim o altı yatak odasını düşündüm. Aseem'in mükemmelleştirmek için aylarını harcadığı iş planını, çoktan teklif sunduğu Hoxton'daki ofisi düşündüm. Bebeğimi ve ona vermek istediğim her şeyi düşündüm.

Sonra annemi apartman dairesinde en son ziyaret edişimi düşündüm, üç yıldan uzun bir zaman önceydi. Binaya adımımı attığımda bana saldıran o kötü kokuyu, çürümüş yiyecek ve idrar kokusu yayan koridorları, nereden geldiğime ve neden dönmeye niyetimin olmadığına dair o tatsız hatırlatmayı düşündüm.

O zaman dönmemiştim, şimdi de kesinlikle dönmeyecektim.

Kayınpederim şirketi satmazsa Aseem'in orada operasyon direktörü olarak görevine devam etmekten başka seçeneği olmayacaktı. Ben de sonsuza dek Delhi'de hapis kalacaktım, altın yaldızlı bir kafeste kayınvalidemle kayınpederimin benim ve çocuğum için her açıdan belirleyip dayattığı bir hayatı yaşayacaktım.

Bunun düşüncesi her yanıma sarıyor, sımsıkı bağlanmış bir korse gibi beni boğuyordu.

Aseem lambayı söndürdüğünde oda karanlığa gömülünce hızla dönüp, "Ne yapıyorsun sen?" diye sordum.

“Saat sabahın dördü Zo. Ne yapmamı bekliyorsun?” Yüzünü benden çevirip yan tarafına döndü. “Bununla yarın ilgileniriz.”

Söylemiyordu ama onun ne düşündüğünü biliyordum. Aseem benim çok duygusal olduğumu, hemen kaygılanmaya başladığımı söyler dururdu. Hamile olduğumu öğrendiğimizden beri de daha sık dile getirdiği bir teşhisti.

Söylemekten kaçındığı kelimeler beni daha fazla sinirlendiriyordu. Bunun sebebi hormonlar falan değildi. Öfkeliydim ve çok haklıydim. Odanın karşısına geçip ışığı açtım. “Ablanla ve kız kardeşinle konuşacak mısın?”

“Bu kararın onlarla bir ilgisi yok.” Aseem yatakta oturup gözlerini ovuşturdu.

Plan, kayınvalidemle kayınpederimin aile mutemetliğinde hissenin yüzde otuz beşini muhafaza etmeleri ve kalan hisselerin de Aseem, Myra ve Aisha arasında yüzde otuz beş, on beş ve on beş olacak şekilde bölüştürülmesiydi. Böylece vergiler çıktıktan sonra Aseem ve bana yüz milyona yakın kalacaktı, Aisha ve Myra da kırkar milyonun üzerinde alacaktı. Aseem’in Petro Vision ve bu satış için yaptıkları hesaba katılırsa bu adil bir paylaşım idi, ama Myra meseleyi böyle görür müydü, emin değildim.

“Onlara paranın nasıl bölüşüleceğini söyledin mi?”

“Tabii ki hayır, babam da söylemedi. Onun böyle konularda nasıl sır küpü olduğunu bilirsin. Evrakları benim bile önceden görmemi istemedi,” dedi Aseem suçlamamı reddederek. “Babam, Petro Vision’ı sıfırdan inşa etti. Orayı öylece bırakıp gitmek babam açısından kolay olmayabilir, özellikle de ona her zaman azılı bir rakip olmuş birine.”

“Şirket karmakarışık durumda. Bunu kendi de söyledi.”

Tekrar volta atmaya başladım. “Ne yapacağız şimdi?”

Aseem yataktan kalkıp iki uzun adımda aramızdaki mesafeyi kapattı. “Zoe,” dedi ellerini omuzlarıma koyup beni durdururken. Beni sıkı tutmasına rağmen sesi yumuşaktı. “Sakinleşmeye çalış. Bu, bebek için iyi değil.”

Omuzlarımı silkip kendimi onun ellerinden kurtardıktan sonra arkamı döndüm. Ona bakarsam eriyeceğimi biliyordum.

“Bebek için asıl iyi olmayan, Delhi’de sıkışıp kalmak. Ne kadar çok uğraştığımı biliyorsun. Buna daha fazla katlanamam Aseem. Kendi hayatımı yaşamayı hak ediyorum. İkimiz de hak ediyoruz.” İç çektim. “Oraya dönmeyeceğim.”

Aseem beni kendine çekti, arkamdan kollarını belime doladı. İpek kimonomdan onun vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Saçlarımı bir yana topladı ve başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu. Omuzlarımın gönülsüzce gevşediğini hissettim. “Bunu halledeceğim,” dedi.

“Ne zaman? Nasıl?”

Cevap vermedi.

“Fazla zamanımız yok. Malhotra çekilirse...”

“Biliyorum. Onlarla konuşacağım, *hepsiyle*, ama bunu kendi yöntemlerimle yapmama izin vermek zorundasın. Ben ailemi tanıyorum.”

Ben de seni tanıyorum, diye düşündüm.

“Delhi’ye dönmeyeceğim Aseem.”

“Zoe...” İsmimi iç çekerek söyledi. “Bana güveniyor musun?”

Cevap vermedim, sessizliğin aramızda uzayıp bükülmesine izin verdim.

Aseem ellerini kalçalarımaya koyup beni çevirdi. Çenemin altından tutup hafifçe kaldırdı ve doğrudan gözlerimin içine baktı. “Bana güveniyor musun?” diye tekrarladı.

İsteksizce başımı salladım.

“O halde bana biraz zaman ver tatlım. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz,” derken kara gözleri bana söz veriyordu. Beni kendine çekip çenesini başımın üzerine dayadı. “Ben sadece kimsenin incinmeyeceğinden emin olmaya çalışıyorum.”

Düzenleme
Ny.ozlem

BİR GÜN ÖNCE

15

Myra

Dışarıya adımımı attığımda hava hâlâ karanlıktı.

Ayağımı bir ağaç kütüğünün üzerine koydum, topuğumu bastırarak gerilimin bütün bacağıma dalga dalga yayılışını hissedene kadar esnedim. Daha sonra temiz, soğuk havayı içime çektim ve düşük tempolu bir koşuyla ısınmaya başladım. Babamın duyurusundan beri hâlâ sersem gibiydim; şok olma ve ihanete uğrama karışımı bir duygu içindeydim. Katıksız bir öfke damarlarımda dolaşıyordu ve sadece fiziksel egzersizin sağlayabileceği zihinsel netliğe ihtiyacım vardı.

Hava bugün daha soğuktu, yoğun bir sis inmişti. Donmuş, büyük bir yağmur suyu birikintisinin üzerinden atladım ve her zamanki yolumdan saparak çam ormanına girdim. Helikopter pisti için ayrılmış arazinin yanından koşarak geçtim, anlaşmazlıkların yaşandığı aylardan sonra hâlâ el değmemiş haldeydi. Bu meseleyi ilk tartıştığımızda mimar bunun için önerilen arazinin tarihi değerinin düşük olduğu ve planlama

memurunun direnmesi halinde kabule zorlayarak bunu aşabileceğimiz konusunda bize güvence vermişti. Ancak belediye meclisi başvuruyu sorguladığında mimarın beni bilerek yanlış yönlendirdiğini fark etmiştim. Tarihi değerinin “düşük” olması, oranın büyük bir mezarlık olmasından kaynaklanıyordu. Kasıtlı olmasa da bilmeden taşları olmayan onlarca mezarın üzerine inşaat yapma başvurusunda bulunmuştuk. Halkın o kadar öfkelenmesi şaşılacak bir şey değildi. Hatta Stu ve Lorna bile –karışmamaları gerektiğini bildikleri halde– planlarımızı öğrendiklerinde itiraz etmeyi uygun buldular.

Düşünceleri kafamdan attım, dereyi büyük bir kayanın üzerinden dökülüp altındaki sel çukuruna dolduğu noktaya kadar takip ettim. Küçük ahşap köprüden koşarak geçtim. Yağmur, küçük gölete doğru inen yolu ortadan kaldırmıştı. Dalların arasından eğilerek geçerken yavaşladım, dökülmüş çam iğneleri ve eski, yosun kaplı köklerden oluşan halıda ayağımı basacak sağlam yer bulmaya çalıştım.

Babam ne planladığını anlatmamayı severdi ve evet, bazen kararları bizi şaşırtırdı. Ama babam yalancı biri değildi ve daha önce bana verdiği bir sözü tutmadığı hiç olmamıştı.

Bu yüzden bana bir şeyi söyleyip sonra başka bir şeyi yapmasını anlayamıyordum.

Dün gece yatağında saatlerce dönüp durduktan sonra tam düşüncelerimi susturmayı başarmıştım ki Aseem ve Zoe'nin sesleri odama dolmaya başladı. Sonu gelmeyen tartışmaları uyumamı imkânsız bir hale getirdi, ama daha önemlisi, beni bir ölçüde teselli etti.

En azından babamın önceden bilgi vermediği tek kişi ben değildim.

Gölet sonunda göründü ve kapkara suları çeviren ağaçların arasındaki açıklıktan girdim. Burası hakkında pek çok hikâye vardı, adanın neredeyse her köşesi kanlı geçmişiyle lekelenmişti, fakat bana göre küçük gölet kutsal bir yer gibi hissettiriyordu. Eski kulübelerin hiçbir kalıntısı yoktu, geride bırakılmış heykeller ya da burada birinin varlığına dair herhangi bir işaret yoktu. Tarihi çok daha kişiseldi.

Owen, Kilbryde'ı satın aldıktan birkaç ay sonra çıktığı koşulardan birinde bu noktayı keşfetmişti ve evlilik yıl dönümümüzde bana sürprizi, öğle saatlerinde burada piknik yapmak olmuştu. Sahilde üzerimize bir battaniye örtüp uzanmıştık ve ağaçların üzerimizde oluşturduğu gölgeliğe bakarken sahip olabileceğimize inandığımız hayatı planlamıştık. Arada bir hâlâ sahip olabileceğimizin hayalini kuruyordum.

Yosun tutmuş yolda kaymamak için uzanıp bir dala tutundum. Buz tabakası suyun üzerinde yüzüyordu. Kenarları pürüzlü ve keskin olan yüzlerce kayayla çevriliydi. Bu adayı avucumun içi gibi biliyordum, ama kayıp yaralanırsam ne olacaktı? Ailem kayıp olduğumu fark etse bile beni burada aramayı asla akıl edemezdi. Biri beni bulana kadar muhtemelen zatürreye yakalanırdım ya da donarak ölürdüm.

Bir çakıl taşı alıp gölete fırlattım, buzı yarıp pek bir dalga meydana getirmeden suya dalışını izledim.

Küçük gölet herhangi bir haritada işaretli değildi. Onun varlığından kimse haberdar değildi.

Göz önünde olmasına rağmen görünmüyordu, tıpkı benim karanlık sırrım gibi.

Eve doğru koşarken gökyüzü pembe ve turuncu renklerle parlıyordu. Ter kokuyordum, spor ayakkabılarım çamura bulanmıştı ve bacaklarım öyle ağrıyordu ki her adım bir eziyetti ama kendimi hafif hissediyordum.

Yeni mezun bir avukat olarak hâlâ müvekkil bulma ihtiyacı içindeyken, her potansiyel müvekkile hukuki stratejilerindeki en büyük hatanın kanuna uymaları olduğunu söyleyerek söze başladım. Kanunlara riayet etmeleri konusunda onları eleştirirdim ve sonra dikkatlerini çektiğimde, elbette onlara yasal olmayan bir şey yapmalarını önermediğimi, ancak yasaları kendileri lehlerine olacak şekilde kullanmalarını önerdiğimi açıklardım.

Avukatlıkta bu anlayış doğrultusunda kariyer yapmıştım: istediğimin peşinden giderek, yasaları –ve durumu– kendi lehime olacak şekilde kullanarak ve acımasız olarak.

Seçeneklerimi aklımdan geçirirken kırık bir dalın üzerinden atladığım esnada ağaçların arasındaki kulübede bir şey dikkatimi çekti. Durup gözlerimi kırıştırdım. Bir an için içeride bir silüet varmış, içerinin ışığının sızdığı pencerenin önünden biri geçmiş gibi geldi. Tabii ki bu bir ışık oyunuydu –kulübe yıllardır boştu ve ben Zoe gibi dramaya meyilli değildim– ama bu her neyse, beni durdurmuştu.

Belki de sorun benim yanlış soruları sormamdı.

Petro Vision'ın kaçta satılacağı ve satış gerçekleştiğinde elime ne kadar para geçeceği konusunu haftalardır takıntı haline getirmiştım, hâlbuki onun yerine ilk önce babamın emekli olma konusunda ne kadar ciddi olduğunu sorgulamalıydım.

Annemle konuşabilirdim. Babamın fikrini neden değişt-

tirdiğini ve daha da önemlisi, babamın emekli olmaya nasıl ikna edilebileceğini bilmesi hiç de imkânsız değildi.

Fakat çok uzun yıllar boyunca ailemizin tüm üyelerini kapsayan nakarat, “Annene söyleme” olmuştu.

Dizin mi sıyrıldı? Annene söyleme.

Bir sınavda başarısız mı oldun? Annene söyleme.

Kardeşinle kavga mı ettin? Annene söyleme.

Annem her zaman kırılğan değildi. Arkadaşlarımdan onun enerjisine hayran kaldıklarını hatırlıyordum, ama uzun zamandır annemin o halinden eser kalmamıştı. Artık beni ve arkadaşlarımla sağcıların canını sıkan bir konferansa götüren ya da ailenin bir kadının bütün hayatı değil, sadece bir parçası olduğunu söyleyen kadın değildi. Hayır, bu kadın bambaşka biriydi. Parçaları tekrar birbirine yapıştırılmış bir Çin porseleni fincan kadar hassastı, geçmişimizde yaşanan trajediler sebebiyle artık daha fazlasını kaldıramayacak kadar kırgındı ve Aisha’yı korumak kadar anneme kalkan olmak da aile anlaşmasının bir parçasıydı.

Hâlâ önemsedığın tek şeyi kaybetmekten mi korkuyorsun? Annene söyleme.

Puflayarak son metreleri tırmanıyordum, yanaklarım soğuktan ve efordan iğneler batıyormuş gibi yanıyordu.

Dün gece kulağıma çalman parça parça konuşmalardan çıkardığım sonuca göre Aseem ve Zoe de benim kadar çaresizdi. Bunu kullanabilirdim. Toplu dava işe yarardı, çünkü sayısal üstünlüğün bir gücü vardı ve bu aileler için de geçerliydi.

Daha çocukken bile ben ve Aseem annemle babamın karşı çıktığı bir şeyi istediğimizde birlik olurduk, hiçbir şeyden haberi olmayan Aisha’yı da sıklıkla kendi tarafımıza çekerdik.

Annemle babam çocuklarının birine hayır diyebilirlerdi ama üçüyle birden karşı karşıya kaldıklarında hemen hemen her zaman boyun eğerlerdi.

Birkaç yıl önce babam için taslağını hazırladığım mirası ve her şeyin çocukları arasında eşit dağıtılmasını istemediğini fark ettiğimdeki şaşkınlığımı düşündüm.

Toplu davalar herkese eşit şartlara dayandırılmazdı, bu aileler için de geçerliydi.

Eve doğru yaklaşırken kolumu kaldırıp el salladım. Annemle babam üzerlerinde kalın kabarık montlar ve boyunlarına sıkıca doladıkları kalın atkılarla verandada oturmuş dumanı tüten fincanlarla çay içiyorlardı. Bu manzara karşısında hafif bir kaygı hissediyordum, beni neyin beklediğini biliyordum.

Önlerinde durdum ve nefes nefese, "Selam. Yıldönümünüz kutlu olsun," dedim. İki büklüm oldum, soluklanırken ellerimi dizlerime koydum. "Çay kaldı mı?"

Mecburiyet ve stratejinin karmaşık dansı işte başlıyordu. Fincanını bırakıp içeri giren anneme baktım. İçimdeki his, sadakatsizliğe çok benziyordu. İç çekerek babamın karşısındaki sandalyeye oturdum, yavaş yavaş yükselen güneşe bakmak için sandalyeyi biraz çevirdim.

Bu, adayı ilk satın aldığımızda tutkumuzu yansıtan bir projeydi. Owen'la benim birlikte inşa edeceğimiz bir şeydi. Şimdiyse hayata tutunacak daldı.

Kendini suçlu hissetmesi gereken biri varsa o da babamdı.

Babamı seviyordum ama Kilbryde da elimde kalan tek şeydi. Onu kaybetmek ise bir seçenek değildi.

16

Zoe

Duştan gelen su sesiyle uyandım.

Dün geceki tartışmamızın ardından harika bir seks yapmıştık. Birbirimize gözü dönmüş ve aceleci bir şekilde sarılmamıza neden olan, ilişkimizin ilk günlerini hatırlatan türden bir seksti. O zamanlar birbirimizin kıyafetlerini çıkarmak için kapalı alana girmeyi zar zor bekleyebiliyorduk. Dürüst olmak gerekirse bu son zamanlarda çokça yaptığımız bir seks türüydü.

Yataktan kendimi zorla kaldırdım, ipek geceliğimi yolda çıkarıp ebeveyn banyosuna girdim. Aseem ruh halimdeki değışimler hakkında homurdanıyor olabilirdi ve sabah bulantılarının seksi hiçbir tarafı yoktu, ancak hamileliğin ikimizi de tamamen mutlu ettiğı bir yan etkisi vardı.

Duřun kapışmı açıp içeri adım attım, kollarımı kocamın vücuduna doladım, daha o dönmeden hissedebildiğim sertlikten memnun oldum. “Günaydın,” diye fısıldayarak omuzlarına öpücükler kondurdum.

Daha ben ne olduğunu anlamadan Aseem beni çevirip duvara yasladı.

“Selam,” dedi gülümseyerek. Dudaklarını alnıma değdirdi. Aseem’in vücudunun üzerime yaptığı baskı, hislerin en güzeliydi. Öpücüklerinin yumuşaklığı ile vücudumu kavrayışının hoyratlığının tezatlığında beni titreten bir şey vardı. Sanki daha fazla baskı yapabilse, beni daha sıkı kavrayabilse vücutlarımız eriyip birleşebilirmiş gibiydi.

Tartışabilirdik, ama içimizde bunların hepsi hâlâ canlıydı. Kavga ediyorduk, ama aynı şeyler için.

Birbirimizle o kadar meşguldük ki yatak odamızın kapısının gıcırdayarak açıldığını duymadık.

Odada gezinenin ayak seslerini duymadık.

Yüzü mermer zemin kadar bembeyaz olmuş kayınvalidemin varlığından banyonun eşiğinde durana kadar haberdar olmadık.

Fincanın içine poşet çayı koyarken parmaklarım titriyordu, duştaki olay yüzünden sinirlerim hâlâ bozuktur. Kayınvalidemin orada durduğunu görmek beni telaşlandırmış olsa da tekrar tekrar üzerinden geçtiğim şey Aseem’in tepkisiydi. Elbette utanmıştı ama ilk şoku atlattıktan sonra gülmüştü.

“Annem bir şey görmedi,” dedi duştan çıkıp beline havluyu sararken. “Biz de yatak odasının kapısını kilitlemeyi unutmalıydık.”

Duş kabininin cam panelleri ne yaptığımızı büyük ölçüde gizleyebilecek kadar buharlıydı ama mesele bu değildi. Kim evli bir çiftin yatak odasına kapıyı vurmada girerdi ki?

“Annemin kapıyı çaldığına eminim. Fakat biz çok meşguldük,” kaşlarını teatral bir şekilde oynatmıştı, “anladın işte, muhtemelen onu duymadık. Haydi, bu komik bir şey. Senin espri anlayışına ne oldu Zoe?” Aseem beni çekip kollarına almaya çalışmıştı, ama tüm yaptığı beni daha fazla kızdırmak olmuştu.

İşte böylece kendimi mutfakta bulmuştum. Su ısıtıcısını fincana doğru eğdiğimde ellerim titredi, sıcak su tüm tezgâha sıçradı. Onu elimden bırakıp kurulama bezini ararken, “Kahretsin!” diye homurdandım. Tek istediğim bir fincan çay ve yalnız kalabileceğim bir andı.

“Sağındaki en üst çekmecedeyim.”

Sesin sahibinin Gabe olduğunu anlamam için arkama dönmem gerekmiyordu. İç geçirişimi bastırdım. Bu evde sadece bana ait olacak sessiz bir saat dilemek görünüşe göre çok zordu. “Teşekkürler,” dedim ona sırtım dönük durmaya devam ederek. Gabe’in mesajı almasını umut ederek, dökülen suyu kurulamakla oyalandım ama belli ki konuşacak birini arıyordu.

“Daha önce bu kadar derli toplu bir mutfak gördüğümü hiç sanmıyorum.”

“İşte Myra böyledir.” Arkamı dönüp ona bakmak için kendimi zorladım. Mutfak adasına yaslanmıştı, bacakları önünde uzanıyordu. Saçlarının ıslaklığı duştan çıktığını gösteriyordu, arkaya doğru taranıp düzleştirilmişti. Bakışlarımı onun bu rahat duruşundan keskin yüz hatlarına çevirdim. “Çok düzenlidir.”

“Onu fark ettim. Her şeyin belli bir düzende yapılmasını seviyor, değil mi? Ayrıca Aisha’ya karşı epey korumacı gibi

görünüyor, hatta kendi anne babasından bile fazla.” Gabe’in gülüşünde bir boşluk sezinlemiştim, sanki mesele Aisha olduğunda herkesin neden aşırı tepki verdiğini anlamıyor gibiydi. Aisha’yla ilk tanıştığımda evde olup olmadığını kontrol etmek için annesinin onu her akşam aramasını, Myra’nın bazen çat kapı gelişini, hep bir semineri olmasını ama buna rağmen kız kardeşiyle zaman geçirmek için hiçbirine gitmemesini garip bulduğumu hatırladım. Fakat Aisha bana açıldığında bunların hepsi birdenbire anlamlı gelmeye başladı. Tüm olan bitenden sonra, tabii ki onu koruma ihtiyacı duymuşlardı. Gabe’e gözlerimi kısarak baktım, Aisha’nın ona çocukluğunun ne kadarmı anlattığını çözmeye çalıştım.

“Agarvallar birbirlerine çok yakındır,” dedim açıklama maksadıyla.

“Öyle mi? Dün akşam yapılan duyuru...” Gabe kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. “Hiçbiriniz böyle olacağımı bilmiyordunuz, değil mi?”

Ona gergin bir gülümsemeyle karşılık verdim ve gidecekmişim gibi yaptım, ama o yolumu kapatıyordu.

Aisha’ya verdiğim sözü kendime hatırlattım. Kötü ruh halimin suçlusu Gabe değildi. Gayret etmek için kendimi zorladım. “Senin ailen nasıldır?” diye sordum.

“Ah, bilirsin, tipik bir orta sınıf. Waitrose süpermarketini seven bir anne, muhafazakâr bir baba, neredeyse hiç görmediğim bir erkek kardeş, çok sık gördüğüm bir kız kardeş.” Omuzlarını silkti, yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Başını yana eğip bakışlarını üzerime dikti. “Senin için kolay olmuş olmalı.”

“Pardon?”

“Uyum sağlamak. Aseem’le tanışmadan önce aileyi tanıyordun, değil mi? Bu sana yardımcı olmuştur.”

Evet, aileyle bir ilişkimin olması yardımcı olmuştu. Fakat flört ettiğimizi anladıkları anda şalterleri atmıştı. Neredeyse bir gecede Aisha’nın herkesle iyi geçinen eğlenceli ve samimi arkadaşı olmaktan çıkmış, sinsice hesaplar yaparak ailenin içine sızmaya çalışan bir kadın olmuştum.

“Bir noktaya kadar, evet,” dedim. “Elbette Aisha da yardım etti.”

“Evet, öyle duydum.”. Kahvesinin sonunu bir dikişte içti. “Aisha bana senin yardım etmeye çalıştığını söyledi ve... Pekâlâ, teşekkür ederim. Bunun Aisha için anlamı çok büyük. Benim için de.”

“Tabii,” dedim. Ona karşı hissettiğim anlayış ve yakınlık beni pek de şaşırtmadı. Ben de bir zamanlar onun yerindeydim; Agarwal ailesinin üyelerinin ne kadar zor olabileceklerini biliyordum.

“Biliyor musun Zoe, sen ve ben, birbirimize gerçekten çok benziyoruz. Aisha bana Agarwal ailesinin seni kendilerinden biri olarak kabul etmelerini her zaman çok istediğini söyledi. Ben de öyleyim. İsteyeceğim son şey Aisha’yı sevdiklerinden ayırmaktır. Bu işi doğru bir şekilde yapmak, bu ailenin bir parçası olmak benim için önemli.”

“Neden?” diye sordum. Gerçekten şaşırmıştım. Agarwalla-rın bana ne kadar gücendiklerini fark ettiğimde artık çok geçti, Aseem’e geri adım atamayacak kadar derin bir aşkla bağlanmıştım. Fakat Gabe ve Aisha daha yeni tanışmışlardı ve Gabe

bu ailenin ne kadar çekilmez olabildiğini görmüştü. Neredeyse incinmeden hâlâ paçayı kurtarabilirdi.

“Neden mi?” Gabe sorumu tekrar etti. “Seninle aynı sebepten.”

“Pardon?”

Gabe yaslandığı adadan doğruldu, boş fincanını lavabonun içine koydu ve gelip tam karşımda durdu. Nefesindeki kahve kokusunu alabileceğim kadar yakınımdaydı, ama giderek şiddetlenen mide bulantımın sebebi koku değildi. Aramızdaki hava, tehlikeli bir şekilde elektrik yüklüydü ve göz göze geldiğimizde bir şok hissettim.

Onun durumunun bana tanıdık gelmesinin bende uyandırdığı güçlü ama hemen göze çarpmayan anlık bir sarsıntıydı bu.

“Demek istediğim, Aisha’yı seviyorum. Onun mutlu olmasını istiyorum,” dedi. Geriye doğru bir adım atıp beni incelerken kaşlarını hafifçe çattı. “Neden? Sen ne düşünmüştün?”

Aseem’e âşık olmayı asla beklememiştim.

Onunla tanışmadan önce yaklaşık iki yıldır Aisha’yla birlikte yaşıyordum. Bir cuma akşamıydı, kış dönemimiz yeni bitmişti ve gece kulübünün açılışında Aisha’ya eşlik etmem gerekirken soğuk algınlığı nedeniyle yatakta yatıyor, *The Good Wife* dizisinin tekrar bölümlerini izliyordum ki kapı çaldı.

O güne kadar Aisha’nın ağabeyi hariç tüm aile üyeleriyle tanışmıştım. Birçok hafta sonunu Myra ve Owen’la parti yaparak, Aisha’nın annesiyle alışverişe çıkarak geçirmiştik ve babasıyla birlikte İngiltere’nin sosyal yardım sisteminin

dezavantajlarını saatlerce incelemiştim. Londra'ya taşındı-
ğımdan beri bir kez bile görmediğim annemin aksine, Ais-
ha'nın ailesi onu sık sık ziyaret ediyordu. Fakat bizim evde
hiç kalmıyorlar, geceyi çekyatta geçirip buzdolabında en fazla
yarım kilo süt ve bayat yumurta bulmak yerine Four Seasons
otelinin sunduğu lüksü tercih ediyorlardı.

Bu yüzden, o akşam üzerimde sabahlıktan hallice bir şeyle
yalınayak bir şekilde kapıyı açtığımda görmeyi beklediğim en
son kişi Aseem'di.

Aseem bavullarını içeri sürüklerken salonda Aisha'nın
içki öncesi aldıklarından arta kalan döküntüyü alelacele
topladım ve mutfak tezgâhının üzerini kaplayan ince toz
tabakasını kıyafetimin koluyla sildim. Aseem'le daha önce
tanışmamış olabilirdim ama kız kardeşinin eğlence amacıyla
uyuşturucu kullanımı konusunda nerede duracağını tahmin
edebiliyordum.

Dairenin durumundan pek de etkilenmediği aşikâr olan
Aseem bana rezervasyonlarının tarihinde bir karışıklık ol-
duğunu ve otelin yarına kadar boş odasının bulunmadığını
söyledi. Geceyi bizim evde geçirse çok mu rahatsızlık verirdi?

Ona şaşkın şaşkın baktın. *Çok rahatsızlık vermek mi?* O
güne kadar Agarwalların dünyanın dört bir yanında nadiren
kullandıkları lüks sığınakları olduğunu biliyordum. Neredeyse
para içinde yüzüyorlardı. Fakat yine de iki milyon poundluk
Mayfair dairelerinde kira ödemededen yaşıyordum ve o *benden*
izin mi istiyordu?

Büyülenmişim.

Fakat bok gibi görünüyordum. Gerçekten. Bahaneler uy-

durup doğruca duşa girdim. Üç gün boyunca yataktan çıkmamaktan kaynaklanan, mide bulandırıcı olsa da yine de tatlı gelen o kokudan kurtulmak için Aisha'nın en güzel kozmetik ürünlerinin hepsini kullandım.

Tertemiz olmuş bir yüzle ve üzerimde –yine Aisha'ya ait– şık bir gömlek elbiseyle döndüğümde Aseem'in salonu topladığını gördüm. Mutfak tezgâhının üzerinde açılmış bir şarap şişesi vardı ve pizza da yoldaydı.

Aseem'in karşısına geçip bar taburesine oturdum ve kadehi-mi dudaklarıma götürdüğümde onu inceledim.

Aseem'in fotoğraflarını daha önce görmüştüm ama gerçekten de olduğu gibi yansıtmak konusunda ona haksızlık etmişlerdi. Aisha gibi onun da gözleri koyu kahverengiydi, ama Aisha'nın kiler neşeyle ışıldarken Aseem'in kiler iyi yüreklilikle dolup taşıyordu. Gamzeleri bana annesiyle Myra'yı hatırlatmıştı, gülüşünde bir muziplik olsa da yanı sıra nezaket ve empati de barındırıyordu. Köşeli çenesi babasınınkinin kopyasıydı, ama Raj'la –o zamanlar ona daha baba demiyordum– bağdaştırmaya başladığım o acımasız hırs yerine Aseem'in çene yapısı sessiz bir kararlılığa işaret ediyordu. Teknoloji konferansına katılmak için geldiğini anlatırken yüzü ışıl ışıldı. Aileyi zaten sevmiştim, birbirlerine yakınlıkları bana asla sahip olmadığım her şeyi hatırlatıyordu, fakat bir kadeh şarap ikiye çıkarken Aisha'nın sessiz ağabeyinin ne kadar çekici olduğunu fark ettim.

Bir partiyi kaçırdığıma hiç o kadar memnun olmamıştım.

Ayrıca o ana dek bir erkeğe hiç o kadar hızlı ve fena halde âşık olmamıştım.

O akşam nelerden konuştuğumuzu tam olarak hatırlamıyordum. Tek hatırladığım, onun yüzüne baktığımda kapıldığım histi; orada beni kollayacak bir adam vardı. Bunu, gözlerindeki sarsılmazlıkta, göğsünün geniş kavisinde, kendinden emin ama kibirli olmayışında görebiliyordum. Başımın döndüğünü, iç rahatlığı ve şaşkınlıkla sersemlediğimi hatırlıyordum. Aseem, istediğimin farkında bile olmadığım her şeydi, o ana dek kendimi yanında gerçekten güvende hissettiğim ilk erkekti. Acaba bunu ilk görüşte aşkla mı karıştırıyordum? Belki. Peki, aşka dönüştü mü? Kesinlikle.

Tabii ki para önemliydi.

Tabii ki Agarwalların sahip olduğu hayat tarzını, rahatı, *seçenekleri* ben de istiyordum. Kim istemezdi? Fakat bunların hiçbirisi âşık olduğum gerçeğini değiştiremezdi.

Aseem'e, Aisha'ya, onların kaotik, renkli, *birbirine bağlı* ailesine.

Eğer çocukluğumu tek bir kelimeyle tanımlamam gerekseydi, bu kesinlikle yalnızlık olurdu. En iyi ihtimalle taciz, en kötü ihtimalle tecavüz ürünüydüm. Annem beni istememiş ve hiçbir zaman bunu gizleme ihtiyacı da duymamıştı. Babama gelince... Ona ait anılarım, on beşime basana kadar her gece gözümün önünde annemi dövdüğüyle sınırlıydı. Daha sonra kemeri eziyet etmek için kendine daha taze bir et buldu ve annem en başından beri beni ona sunulacak kurbanlık koyun olarak yetiştirdiğini anladı.

Aisha ve ailesiyle tanışmak benim için her şeyi değiştirdi. Ailenin ne demek olduğunu öğrendim. Birinci sınıfın gerçekte nasıl işlediğini, bir odaya tüm binayı satın alabileceğinizi bilerek girdiğinizde her şeyin nasıl değiştiğini ilk kez anladım.

Agarwallarla tanışmak bana hasretini çekeceğim bir şeyi verirken diğer yandan sinirleneceğim bir şeyi sundu.

Hayatım boyunca inkâr ettiğim her şeyi temsil ediyorlardı: Birbirini önemseyen, gerçekten birlikte olmak isteyen ve sadece dışarıdan şahit olabildiğim o zengin, rahat hayata sahip olan bir aile.

Bu aileye girmek istedim.

Hem de çok istedim.

Tanıştığımız ilk günün gecesi, saat üçte Aisha eve dönene kadar Aseem'le sohbet ettik.

Ertesi sabah Aseem bize hiç boş otel odası olmadığını söyledi, böylece sonraki haftaya kadar onunla sıkışıp kalacaktık. Aisha itiraz edemeyecek kadar akşamdan kalmaydı, ben de fazlasıyla zafer kazanmış gibiydim. Aseem'in seyahati sona erdiğinde benim de kaderim mühürlenmişti. Sonunda evleneceğim adamın o olduğunu biliyordum.

Sonraki birkaç yılda Aseem neredeyse her ay ziyarete geldi. Her seferinde otelde kaldı ve ben de gizli bir erkek arkadaş uydurdum, böylece onu görmek için sıvışabiliyordum. Hayatımın en güzel iki yılıydı.

İlişkimizden kimseye söz etmedim. Aisha'ya bile.

Yirmili yaşlarımda toy bir kızken bile çok paraya doğan insanların kontrolü elinde tutmaya alışkın olduklarını anlamıştım. Şartları onlar belirledikleri sürece yörüngelerine girmenize izin vermekten, iyi talihlerini sizinle paylaşmaktan mutluluk duyuyorlardı. Kontrolü ellerinden almakla tehdit ettiğinizde ise savunmacı, korkak hale geliyorlardı. Aisha bana kendimi asla ondan aşağı tabakadan biri gibi hissettirmemiş,

bana asla bir proje gibi davranmamıştı ama yine de dünyadaki yeri nedeniyle üzerimde belli bir güce sahipti. İlişkimizin şartlarını ilk günden itibaren o belirlemişti. Benim rolümse tümüne uyum sağlamaktı. Durum aleyhime döner ve o gücün bir kısmı üzerime çevrilirse ne olurdu, bilmiyordum ve bunu öğrenmekten korkuyordum.

Gerçi bunu tek hisseden ben değildim. Aseem de ilişkimizi bir sır olarak saklamak istemişti. Mümkün olduğunca uzun bir süre, içinde bulunduğumuz baloncukta korunaklı ve güvende olmamızı istediğini söylemişti.

Öylesine umut dolu pembe gözlüklerle bakıyordum ki kime karşı korunmamız gerektiğini sormayı akıl edememiştim bile.

ŞU ANDA

Bu bir kaza değildi.

Bu hafta yaşanan hiçbir şey –birbirimize söylediklerimiz, birbirimize yaptıklarımız– kaza değildi.

Aşk, para, kontrol: Her birimizin bir planı vardı. Bir sebebi...

Her birimiz buraya ne uğruna geldiyse, onu elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırlıklıydı.

Ben sadece... şeye... hazırlıklı olacağımı düşünmemiştim.

Bakışlarım pencereye kaydı. Çakan şimşek, manzarayı aydınlatıp adayı tıpkı gerçekte olduğu gibi bir tehdit olarak gösterdi. Zamanın asla silemeyeceği, ölüm ve şiddetin musallat olduğu bir yer olarak.

Bunu düzeltebilecek biri varsa o da babaydı.

Baba. Kalbim durdu.

Ormandaki cesedi tekrar düşündüm.

Baba artık bir şeyi düzeltemezdi.

Hepimiz bu buluşma için çok çaba sarf etmiştik. Bu, hepimizin hayatında yeni bir sayfanın açılışı, eski yaraları iyileştirme şansı olabilirdi.

Onun yerine, baba bizi birbirimizle karşı karşıya getirdi.

Kendi gündeminin devamlılığını sağlamak için bizi kullandı.

Kaybedecek çok şey olduğu düşünülecek olursa, bu işin cina-yetle bitmesi gerçekten şaşırtıcı mıydı?

17

Myra

Herkesin zevkine göre hazırlamak için saatlerce uğraştığım kahvaltıya oturulurken ortam doğallıktan yoksundu. Geçen akşam babamın yaptığı duyuru, masanın tam ortasındaki boş bir delik gibiydi.

Bu durumla, tipik Agarwal usulüyle başa çıkıyorduk: Herhangi bir sorun yokmuş gibi davranıyorduk.

Babam kahvaltısına lazer odaklanmasıyla yaklaştı, annem Aseem'in üzerine titredi; Zoe poşe yumurta yemekte ısrar edip sonra da on beş dakika boyunca onları tabağın içinde çevirip durdu. Aisha bile yorgun görünüyordu, akşamdan kalma halini üzerinden atmaya çalışırken her zamanki neşesi birkaç seviye düşüktü. Sadece Gabe etkilenmemiş görünüyordu, durmaksızın konuşurken ve bize "Amazon yağmur ormanlarının ortasındaki en inanılmaz, insanın hayatını değiştiren inzivaya çekilme yerini" anlatırken masaya hâkim olan ruh halinin farkında değildi.

En azından o sabah şampanya içip durmuyordu.

Gabe elinde taze kahve demliğıyle gelen Zoe'ye gülümseyerek, "Ah, imdadıma yetiştin," dedi. "Kafein için yanıp tutuşuyordum."

Bakışlarım Zoe'den Aseem'e kaydı. Kardeşim ve karısı her zaman bir dakika önce hararetli tartışmalar yapan, bir dakika sonra da tamamen aşk sarhoşu olan çiftlerden biriydi. O yüzden aralarındaki meseleyi o ana dek halletmiş olmalarını varsaymıştım. Fakat dün şahit olduğum tiksindirici şefkat artık yoktu. Onun yerine, aralarında Zoe'nin Gabe'e dikkatini yöneltmesi ve nazik davranmasıyla daha da belirginleşen bir gerilim vardı. Zoe, Gabe'i seyahat ettiği tüm ülkeler hakkında sorguya çekerken Aseem kahvesini sessizce yudumluyordu ve Aisha da daha önce Gabe'le nerelerde yollarının kesişebileceğini tahmin etmeye çalışıyordu.

Onları dinlemek insanı yoruyordu.

Annem, Gabe'in lafını kesip Aisha'ya dönerek, "İşler nasıl ufaklık?" diye sorduğu sırada sinirli bakışlarım karşımda oturan babamın bakışlarıyla buluştu.

Aisha bir yıldan fazla süredir lüks bir seyahat acentesinde çalışıyordu. Bir keresinde, organize ettiği tatilleri ve dinlenme turlarını, özel jetlerin ve uşakların da dâhil olduğu *Ye, Dua Et, Sev* olarak tanımlamıştı; bu bana bile iddialı gelmişti ama önemli olan bunun onu mutlu etmesiydi.

Ayrıca oldukça pahalı olan yaşam tarzını karşılıyordu.

Aisha peçetesiyle oynadı, onu mükemmel bir kare oluşturacak şekilde katladıktan sonra tekrar açtı. "Aslında işi bıraktım."

Çatalım elimden kaydı. Sürekli seyahat gerekliliği ve inanılmaz derecede titiz müşterilerle, çoğu insan bu işten nefret

ederdi, ama Aisha değil. Bu onun hayalindeki işe olabildiğince yakındı ve o da bunu seviyordu. Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Gabe'e kısa bir bakış attım ama önüne bakıyordu, bakışları önünde duran baharatlı yumurta tabağına sabitlenmişti.

Annem, "Ne zaman?" diye sorarken ben de aynı anda, "Neden?" diye sordum.

"Birkaç ay oldu." Aisha bir anneme bir bana kararsızca bakıp omuzlarını silkti. "Buna her zaman geçici bir iş gözüyle bakmıştım zaten. Ayrıca çok mutsuzdum." Desteğini almak için Gabe'e dönerek, "Öyle değil miydin?" diye sordu.

"Gerçekten öyleydi," dedi Gabe, meyve suyuna uzanırken.

"Sana başka bir iş bulacağız." Babam peçetesini bıraktı ve bu yeni görevi devralmaya hazır olan Aseem'e baktı. "Ajay Shukla televizyonda bir seyahat programı başlatmaktan bahsediyordu. Eminim bir yapımcıya ihtiyacı olacaktır."

Ajay Shukla, Asya'daki en büyük medya şirketleri gruplarından birinin sahibiydi ve babam onun başında bulunduğu grubun yüzde on hissesine sahipti.

Gabe bardağı ağzına götürürken kalakaldı.

"Los Angeles'ta bir şey ayarlandı bile," dedi Aisha, fıstık ezmesinden bir kaşık dolusu alıp kızarmış ekmeğine sürerken. Gabe'e kısa bir bakış attıktan sonra, "Gabe'in arkadaşı bir yoga merkezi açmayı planlıyor ve iş geliştirme müdürüne ihtiyacı var," diye devam etti.

Aseem kaşlarını kaldırdı. Küçük kız kardeşimizin birçok iyi yönü olabilirdi, ama bir işin başına geçmek bunlardan biri değildi.

“Vay canına!” dedim.

“Değil mi!” Aisha’nın yüzü ışıldadı. Heyecanlandığımı sanmıştı, oysa şaşkınlıkla bu tepkiyi vermiştim. “Çok uzun zamandır bir sağlıklı yaşam merkezinde çalışmak istediğimi söylüyordum. Küçükten başlarım diye düşünüyordum, bir spa veya bir SoulCycle stüdyosu gibi, ama Gabe hayallerimi daha büyük tutmamı tavsiye etti. Hemen ertesi gün bir arkadaşı aradı ve bu iş için uygun birini tanıyıp tanımadığını sordu.” Derin bir iç çekerek Gabe’e baktı, heyecanı görülebiliyordu. “Bu inanılmaz değil mi?”

“Öyle,” dedi Zoe. “Sözleşmenin süresi ne kadar?”

“Arkadaşımın şirketinden hisse aldım, o yüzden bir süreliğine orada kalmasını umuyorum,” diye açıkladı Gabe. “Fakat gerçekte bu Aisha’ya bağlı. Bu iş çok uzun süre yürütülmez.”

“Evet, yürütülmez,” dedi Aisha gülümseyerek. “Fakat yoga merkeziyle Gabe’in bana Met kurulunda bulduğu pozisyon arasında işim başımdan aşkın olacak.”

Met kurulu mu?

Gözlerimi kıstım. Met kuruluna girmek ciddi miktarda nüfuz gerektirirdi ve Gabe hiçbir deneyimi olmayan bir kız için bunu oldurabiliyorsa acaba onun hakkında yanılıyor muyum diye düşünmekten kendimi alamadım. Babama kısa bir bakış attım. Belki de Gabe tek önceliği sevgi olan o nadir bulunan adamlardandı.

Ah! Bu düşüncenin toyluğu beni duygusal açıdan köpek gibi süründürüyordu.

Sohbetin konusu tatil yerlerine geri dönerken servis altlığı-mı düzeltip çatal bıçağımı tekrar yerleştirdim.

“Yazın Avrupa’ya gitmeyi düşünüyoruz,” dedi Zoe. “Bebek doğmadan önce kısa bir tatil yapalım dedik.”

“Nereye gideceğiniz belli mi?” diye sordu Aisha. “Rezervasyon yaptırmanızda yardımcı olabilirim.”

“Bunu henüz konuşmadık ama kesinlikle bir kumsal tatili düşünüyorum. Güzel ve serin bir yer belki?”

“Ayrıca ulaşımı kolay olmalı,” diye ekledi Aseem başını sallayarak.

“Portekiz?” Aisha’yla aynı anda Gabe de, “Yunanistan’a ne dersiniz?” diye sordu.

Donup kaldım.

“Gabe!” dedi Aisha, hızla başını iki yana sallayarak.

Gabe ellerini havaya kaldırdı. “Yunan adalarının modasının biraz geçtiğini biliyorum ama beni dinleyin. Anakarada muhteşem mülkler var. Gerçekten birinci sınıf, çok sayıda...” Duraksadı, Aisha’nın bakışlarındaki sarsılmışlığı fark etti.

Annemin yüzü, yumurta akından yapılmış omleti kadar bembeyaz kesildi.

Biz Yunanistan’dan bahsetmezdik. Asla.

“Özür dilerim. Ben öyle düşünmedim... Demek istediğim, neredeyse yirmi yıl oldu, öyle değil mi?” Gabe’in telaşlandığı belliydi.

Aisha ona anlatmış mıydı yani?

Kimse konuşmadı. Bir an için Gabe’in durumuna üzüldüm. Hemen sonra da onu öldürmek istedim.

Annem çatalını bıçağını bıraktı, elleri titriyordu, sonra ayağa kalkıp tek kelime etmeden mutfaktan çıktı. Yunanistan hepimizin hayatını değiştirmişti. Ya annem? Kendisi değişmişti.

Gabe masadakilere göz gezdirdi, bakışları bir yüzden ötekine atlıyordu. Aisha elini onun koluna koydu. Babam ona yumruk atacakmış gibi bakıyordu. “Özür dilerim...” diye tekrar etti Gabe. “Bu konuyu açmak istememiştim. Bunun ne kadar zor olduğunu ben sadece hayal edebilirim... Özellikle de senin için Aseem.”

Sandalyemi arkaya iterken ahşap zemine sürten metalin çıkardığı sesle birlikte ayağa kalktım.

Gabe’i masada boğmam bir seçenek değildi, o yüzden onun yerine sohbeti boğdum.

“Zoe, masayı toplamama yardım eder misin?” dedim. “Hepimiz bitirdik, değil mi?”

Tabakları alıp üst üste koyarken beni onaylayan mırıltılar yükseliyordu.

Tabağını almak üzere uzandığımda, Gabe lokmasının yarısında duraksadı, çatalını tabağına koyup koymama konusunda tereddüt etti.

Aisha bana baktı, kahverengi gözleriyle bana yalvarıyordu, içtenlikle özür diliyordu ama merhamet etme kotamı uzun zaman önce doldurmuştum.

Sinirli bir şekilde başka tarafa baktım. Daha altı aydır bile tanımadığı bir adama Yunanistan’da ne olduğunu anlatmaya karar verdiğinde, aynı zamanda ona ağzını kapalı tutmasını da söylemeliydi. Ishaan hakkında konuşmamamızın bir sebebi olduğunu ona açıklamaya yeterince zaman ayırmalıydı.

Ona ne olduğunu ima etmek bile hepimizi mahvedecek güce sahipti.

18

Zoe

Her ailenin, eski yaraları açmadan tartışmasının imkânsız olduğu konuları vardır; her konuşmanın altında gizlenen, doğruluğu asla kabul edilmeyen ama hep var olan türden.

Bu ailede de o konu Ishaan'dı: Aisha'nın ikiz erkek kardeşiydi, ondan tam üç dakika sonra dünyaya gelmişti ve sekiz yaşındayken ailenin Yunanistan'da tatil yaptığı sırada ölmüştü.

Bu öyle bir trajedi idi ki neredeyse yirmi yıl sonra bile kimse'nin aklından çıkmıyordu.

Aisha'yla tanışmamızdan sonra bana kazayı anlattığında ne kadar dehşete kapıldığımı hatırlıyordum. Bu olay olduğunda Aisha henüz küçük bir kız olmasına rağmen yangına dair anıları dokunaklıydı ve bunun ailesi üzerindeki etkilerini anlatışı yürek parçalayıcıydı.

Ishaan'ın ölümüne sebep olan alevler başka kimseye dokunmamış olsa da onun ölümü her birinde ayrı bir iz bırakmış; sadece tercihlerini değil, kişiliklerini de şekillendirmişti.

Kayınvalidemin çok kırılgan ve Myra'nın da bu kadar kontrol delisi olmasının sebebi buydu. Aisha'ya karşı bu yüzden bu kadar korumacıydılar: O, ikizlerden geriye kaldı.

Kazara olsun ya da olmasın, Gabe'in bu konuyu gündeme getirmesine inanamıyordum.

Yatak odamıza döner dönmez Aseem'e, "İyi misin?" diye sordum.

Bir şey söylemedi, sadece ayakkabılarını çıkarıp fırlattı ve gidip yatağın kenarına oturdu.

Kapıyı kilitleyip onun yanına oturdum.

Cevabı zaten bilmeme rağmen, "Bu konu hakkında konuşmak ister misin?" diye sordum. Aseem, Ishaan'a olanlar hakkında konuşmaktan her zaman kaçınmıştı. Kaç kez sorarsam sorayım, kocamdan aldığım tek yanıt sessizlik oluyordu. Bugün de farklı değildi.

Elimi dizine koydum. Kocam için duyduğum endişe, içimdeki öfke düğümünü bir anlığına gevşetti. Bu olay yaşandığında Aisha gibi Aseem de sadece bir çocuktü, ama o bunu böyle görmüyordu. Kaza olduğunda ikizlere bakıyordu ve hâlâ küçük erkek kardeşini kurtaramamanın suçluluğuyla yaşıyordu. Bir bakıma, hepsi suçluluk duyuyordu.

Başka bir aile olsa yardım alabilir, psikolojik danışmanlığa başvurabilir ya da en azından bu konuyu kendi aralarında konuşabilirlerdi, fakat Agarwallar samimi bir şekilde konuşamayacak kadar sosyetiklerdi. Ishaan'ın ölümüne bu konuda asla konuşmayarak tepki verdiler. Asla.

"Aseem?"

"Üzerini değiştirmelisin," dedi üzerimdeki ipek elbiseye bakarak. "Myra'ya pasta yapmasında yardım edeceğimizi söyledim."

Kayınvalidem ve kayınpederimin büyük evlilik yıldönümü yemeği için yapılacak pastadan bahsediyordu. Bana dar görüşlü diyebilirsiniz, ama kayınvalidemin odaya izinsiz girişi ve dün gece kayınpederimin bizi oyuna getirişinin ardından, birkaç saatimi onlar için oklavayla şeker hamuru açmakla geçirmeyi gerçekten istemiyordum.

Bununla birlikte, hazır onlardan uzak kalmışken Aseem'in kız kardeşleriyle konuşmak için mükemmel bir fırsat yakalayacağını inkâr edemezdim. Orada olursam konuşmaları gerektiği yere yönlendirebileceğimi düşündüm.

Ayağa kalkıp banyoya girdim. Üzerimi değiştirip kot pantolon ve sweatshirt giydim, saçlarımı toplayıp atkuyruğu yaptım. Odaya döndüğümde Aseem'in yerini değiştirip koltuğa oturduğunu, dizüstü bilgisayarının dizlerinin üzerinde dengede durduğunu gördüm. Beni görünce yüzü aydınlandı, gerginliğinin tüm işaretleri kaybolmuş gibi görünüyordu. Bilgisayarı hızla kapatıp ayağa kalkarken, "Hazır mısın?" diye sordu.

Bazı zamanlar bana tamamen yabancı biriyle evlenmişim gibi hissettiriyordu.

Anlaşılan pastadan fazlasına yardım etmemiz gerekecekti. Myra akşam için kelimenin tam anlamıyla bir ziyafet planlamıştı ve hazırlıkların büyük bir kısmını önceden halletmesine rağmen hâlâ yapılması gereken inanılmaz derecede iş vardı.

Gabe bir bahane uydurup işi üzerimize yıkmadan önce prosciutto'dan² altı tane kadar ince dilim kesmişti. Myra pasta

2:Prosciutto Crudo olarak da bilinen bir tür İtalyan jambonudur (ç.n.)

için kek karışımını çırpıyordu, Aseem keçi peyniri ve prosciutto'yla sarılmış galetaların üzerinde çalışıyordu ve Aisha'yla ben de bir şekilde kendimizi şeker hamurundan zarif küçük güller yaparken bulduk.

Sohbetin kayınpederime gelmesi çok sürmedi.

“Bize neden böyle bir şey yaptığını anlamıyorum,” dedi Myra. Aseem'e baktı. “Anlaşmanın üzerinde ne kadar zamandır çalışıyordun, altı aydır mı? Eğer satmak istemediyse bu süreçte neden sesini çıkarmadı ve seninle aynı fikirdeymiş gibi davrandı?”

Dudağımı ısırdım. Aklıma bir sürü neden geliyordu, *her zaman* böyle şeyler yapan narsist bir kontrol manyağı olması da başı çekiyordu. Fakat nedense çocukları ondan bunu beklemiyordu.

“Bilmiyorum, ama geri dönüşü...” Aseem keçi peynirini bir dilim prosciutto'nun üzerine yayarken duraksadı. “İyi bir fikir değil. Yıllarca işin dışında kaldı.”

“Şirketi o kurdu Aseem. Eminim arayı kapatabilecektir,” dedi Myra.

“Bundan pek emin değilim,” dedi Aseem. Galetayı sardıktan sonra pişirme kâğıdının üzerine yerleştirdi. “İşler artık eskisi gibi yürümüyor. Güncel trendlere uymuyoruz, çeşitlilik kazanmadık ve kârımız... Piyasadaki pozisyonumuz istikrarsız. Sonra pat diye böyle bir açıklama yapmak... Sanırım hiçbiriniz Petro Vision'ı ayakta tutmanın gerekliliklerinin farkında değilsiniz.”

“Gayet farkındayım, ama sanırım benim son derece makul bir fikrim var. Davayı ben kazanmıştım.”

“O süreçte de neredeyse bizi iflas ettiriyordun,” diye sert bir karşılık verdi Aseem.

Myra sırtıttı. “Ah, kusura bakma. Yoksa hapse girmeyi mi tercih ederdin?” Önündeki karton koliden bir yumurta alıp tek vuruşta kırdı. Kabuğunu kırılan yerden ikiye ayırdı, hiç acele etmeden yumurtanın sarısını bir kabuktan diğerine aktarıp akından kurtuldu. İşini bitirince görünüşe göre tekrar konuya odaklandı. “Değerleme için mi endişeleniyorsun?”

“Hayır, demek istediğim o değil. İşimize ne olacağını umursamıyorum; şirketi satabiliriz, elimizde tutabiliriz, neyse ne. Fakat babam tekrar o kadar büyük bir sorumluluğu üzerine alamaz,” dedi Aseem.

“İşimize ne olacağını *umursamıyor musun?*” Aisha, Aseem’in sözünü tekrarladı.

“Kes şunu Aish! Ben sadece babam için endişeleniyorum. Belki siz ikiniz nasıl olduğunu unuttunuz ama...” Aseem lafın ortasında duraksadı, sesi kalınlaşmıştı. “Neredeyse ölüyordu. Doktorlar bunun *stres kaynaklı* olduğunu söylediler.”

“İyi görünüyor. Ayrıca doktorla konuştuğunu söyledi,” dedi Aisha tereddütle.

Myra dalga geçercesine, “Sen de ona inandın mı? Belli ki Malhotra’yla bir ilgisi var. Belki de *birileri* babamın yıllarca rekabet etmediği başka bir alıcı bulmak için daha çok çalışmalıydı,” dedi.

Aseem, Myra’nın sıklıkla yaptığı gibi bariz –ve tamamen haksız– iğnelemeye kulak asmadı ve birkaç dakika boyunca hepimiz sessizce çalıştık; tek duyulan Myra’nın yumurta aklarını çırpıldığı mikserin vınlamasıydı.

“Babam şirkette kalırsa ne olur?” Bunu soran, açık sarı yarım daire şeker hamurlarını döndürüp zarif güller yapan Aisha’ydı.

Aseem başını kaldırıp baktı. “Satış anlaşması açısından mı?” Aisha başını salladı.

“Malhotra şirket birleşmesiyle ilgilenmiyor,” dedi Aseem. “Eğer babam kalırsa yürüyecek.”

Üç yüz milyon poundunu da beraberinde götürecekti.

Şeker hamurunun son parçasını da oklavayla açtım, ardından küçük bıçağa uzandım. “Gerçi fiilen kalamaz, öyle değil mi?” Bütün sabah aklımdan geçip duran düşünceyi dile getirmiştim.

“Ne istiyorsa yapabilir,” diye cevap verdi Myra. “Fakat Aseem’e katılıyorum, babamın kendini o kadar baskının altına sokması fikrinden hoşlanmıyorum. Bu onun için iyi değil.”

Biraz içim rahatladı.

“Bilmiyorum. Babam enerjisini çalışmaktan alır. Emeklilik muhtemelen onun için bir cehennem tasviridir,” dedi Aisha. “Biz niye bunları konuşuyoruz ki? Onun hayatı, onun işi.”

“Onu önemseydiğimiz için bunları konuşuyoruz,” dedi Aseem. “Ayrıca kararı hiçbir anlam ifade etmediği için. Bu satış anlaşmasının yapılması için aylardır zorluyordu, bunu ısrarla istiyordu.”

Şeker hamuruyla uğraşmayı bırakıp başımı kaldırdım.

Aisha, “Fikrini *niye* değiştirdiğine neden bu kadar kafayı taktınız? Bu yersiz, çünkü çoktan oldu, bitti,” diyerek Myra’ya baktı. “Vasiyetnamesinde ne yazıyor?”

“Cidden, babam hakkında konuşmak istemiyorsun ama

onun vasiyetnamesi hakkında tartışmak mı istiyorsun? Neyin var senin?" Myra spatulayı elinden bıraktı ve sırayla bize baktı. "Onunla konuşmalı mıyız? Üçümüz birlikte?"

"Ne? Hayır! Bunların hiçbiri hakkında konuşmak istemiyorum ben," dedi Aisha taç yaprakları birbirine bastırıp kusursuz, küçük bir gül yaparken. Çiçeği bıraktı ve ellerini mutfak havlusuyla kuruladı. "Biliyor musun, Gabe beni bu konuda uyardı."

"Gabe seni *uyardı* mı?" Myra'nın ses tonu keskindi.

"Böyle bir şeyin olabileceğini tahmin etmişti. Haklıydı da. Bu ailede mesele hep para."

"Öyle değil –" Aseem konuşmaya başlamıştı ama Aisha onun lafını kesti.

"Evet, öyle."

"Sence Gabe seni yönlendirmeye çalışıyor olabilir mi?" diye sordu Myra.

Aisha alaycı bir gülümsemeyle, "Tabii, beni yönlendirmeye çalışan kişi kesinlikle o," diyerek dalga geçti.

Myra kollarını kavuşturarak, "Ne demek şimdi bu?" diye sordu.

"Ah, haydi ama. Hiçbir şeyden haberim yok mu sanıyorsunuz? İkinizin de nasıl etki oluşturduğunu biliyorum," dedi Aisha, bakışlarını Myra'dan Aseem'e çevirerek. "Burada ne yapmaya çalıştığını anlamadığımı mı sanıyorsun? Babamın şirketi satmasını ve hisselerimizi bize devretmesini o kadar çok istiyorsun ki seninle aynı tarafta olmam için beni yönlendirmeye çalışıyorsun. İkiniz de bunu yapıyorsunuz."

Myra duyulabilecek şekilde iç çekti. Ellerini tezgâha koyup

öne eğilerek Aisha'nın gözlerinin içine baktı. "Biz seni yönlendirmeye çalışmıyoruz. Babam için en iyisinin ne olacağı hakkında tartışması -"

"Bu onun hayatı! Ne yapmak isterse onun için en iyi olan da odur," dedi Aisha sertçe. "Ben yokum." Mutfak havlusunu tezgâhın üzerine fırlattığı gibi çıkıp gitti.

Myra onun arkasından gidecek oldu ama Aseem elini kaldırarak, "Sakinleşmesi için ona biraz zaman ver," dedi.

Myra başını salladı, sonra tereyağıyla kek kalıplarını yağlamaya başladı. "Aisha'yı o parazitten uzak tutmamız gerek," diye söylendi. Kalan tereyağını spatulasıyla sıyrıp aldıktan sonra bana bakarak, "Aisha sana onun hakkında bir şey söyledi mi?" diye sordu.

"Sadece bu ilişkinin ciddi olabileceğini söyledi. Sanırım Gabbe'..." Aseem'in bana bakışını yakaladım, başını hafifçe iki yana salladığını fark edince lafımı değiştirdim. "Sanırım ona karşı dikkatli olmalıyız."

Aseem belli belirsiz ama hızlıca başını salladıktan sonra Myra'ya döndü. "Babama gelirse. En iyisinin onunla beraber konuşmamız olduğuna emin misin?"

Myra kaşlarını çattı.

"Bu bir saldırı izlenimi verebilir," dedi Aseem ve düşüncesini detaylandırdı. "Belki sırayla konuşabiliriz. Önce sen konuşup genel durumu öğrenirsin, sonra ben yanına giderim ve rakamlardan bahsederim."

Aseem'in babasıyla yüzleşmekten kaçınmaya çalıştığı ortadaydı ama bu durumda bu gerçekten iyi bir şey olabirdi.

Kayınpederim Aisha'nın üzerine titrese de güvendiği kişi Myra'ydı. Onu mutlaka dinleyecekti.

"Tamam," dedi Myra, kekleri fırına koyup kapağını kapatırken.

Aisha'nın mutfak havlusunu kaldırıp altındaki katliamın boyutlarını inceledim. İkimizin titizlikle yaptığı güllerden biri dışında hepsi ezilmişti.

19

Myra

Aisha yüzünde utanmış bir ifadeyle ve gördüğüm en parlak pembe spor ayakkabılarla mutfağa geri döndüğünde ben de pastayı süslemeyi bitirmiştım; havuçlar, karakavzalar, patatesler soyulmuş, doğranıp soslanmıştı ve porto şarabı sosu da ocakta kaynıyordu. Az önce sarmayı bitirdiğim geyik etli ve yabani mantarlı wellington'ı buzdolabıma koydum, daha sonra fırına girmeye hazırды. Bu gece için oldukça ayrıntılı bir menü planlamıştım ve her şeyde olduğu gibi hazırlık çok önemliydi.

“O şeyle, en ünlü yemek yarışması *Bake Off*'u bile kazanabilirsin,” dedi Aisha yanımda durmak için bana yaklaşıırken. Pastaya doğru baktığını fark ettim.

Açık sarı ve lila güllerden oluşan bir asma, fildişi rengi pasta kremasıyla kaplı iki kat vanilyalı pandispanyanın etrafında dönüyordu. Başımı bir taraftan diğer tarafa çevirerek kürek kemiklerimin arasındaki gerginliği hafifletmeye çalıştım, sonra öğle yemeği için planladığım sandviçleri hazırlamaya başladım. Ev sahipliği yapmaktan hoşlanıyordum ama

deli değildim. Öğle yemeği, sahilde yeni toplanmış taze midye ve somon füme sandviçlerinden oluşan basit bir piknikti.

“Bak, daha önce söylediklerim için özür dilerim,” dedi Aisha. “Ben...”

“Gergin miydin?”

Aisha başını salladı. Bunu tahmin etmiştim. Aisha’nın şirket konusunda o kadar gergin olması garipti, babamı savunması daha da garipti. Daha önce verdiği tepki, sözlerindeki savunuculuk tek başına bir şey ifade etmiyordu, ama Gabe’in kahvaltıda açtığı konu bağlamında düşünecek olursak resim tamamlanıyordu. Ishaan’ın lafının açılması bize bunu yapıyordu. Bir terapist muhtemelen bunun o zamana ait hatıralarımızı baskılamaktan kaynaklandığını söylerdi ama ben o kadar emin değildim.

Ne zaman kaygılandıysam, hatıralar yoğun ve ısrarcı bir şekilde geri geliyordu. Önce sesleri duyuyordum. Annemin feryadını. Sirenlerin tiz sesini. Hastanenin yoğun bakım servisinin zemininde ayakkabılarımın gıcırdayışını. Sonra kokuları duyuyordum. Petrol. Duman. Dezenfektan. Sonunda görüntüler de belirliyordu, zamanla azalmıyormuş gibi görünen bir vahşetle yerlerine oturuyorlardı. Gerçek olanlar ve hayal ettiklerim; beynim boşlukları dolduruyordu. Küçük bir beden için fazla büyük olan o torba. İkizlerden birini alıp diğerini bağışlayan alevler. Bana ne yaptığımı söylerken Owen’ın yüzü.

İki farklı hadiseden anlık görüntüler, onlarca yılla birbirinden ayrılan, yine de beynimde ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlı olan hatıralar. Gözlerimi kırparak görüntülerden kurtuldum ve Aisha’nın elini sıktım. Hiç şahit olmadığım bir ola-

ya değinilmesi bile beni bu kadar sarsabiliyorsa, Aisha için bunun ne kadar kötü olabileceğini hayal edemiyordum.

Aisha bir anlığına başını omzuma yasladı, sonra doğruldu. “Gabe’in niyeti iyi,” dedi, gözleri, artık sahip olmadığım merhamet duygusunu gözlerimde aradı. Küçük kardeşimi affetmek benim için kolay olsa da iyilikseverliğim onun erkek arkadaşına kadar uzanmıyordu. Bir dilim ekmeği eline aldı ve sandviç yapmaya başladı. “Göreceksin.”

Babam salonda oturuyordu, elinde kalm bir kitap vardı, verandaya çıkan kapılar açıktı. Gölgem kuşluk vakti güneşini belirsizleştiren başını kaldırıp bana baktı.

“Kitap iyi mi?” diye sordum.

Babam kapağı görebilmem için kitabı çevirdi: Hindistan siyasetindeki değişen gidişatı belgeleyen makalelerden oluşan bir derlemeydi. “Tam bir saçmalık. Buraya Wi-Fi bağlatmalısın.”

Gözlerimi devirdim. Ücra bir adaya gelmenin anlamı zaten bağlantıyı kesmektir, ama bu babam tarafından fark edilmiş bir nüanstı. Babam, sabahları baharatlı çayından akşam yemeği sonrası viskisine kadar her şeyi, yanında da haberleri severdi.

Onun karşısındaki kanepeye oturdum. Bu konuşmanın güzel olacağı gibi hayallere kapılmamıştım, ama Aseem ve Zoe yukarıdaydı, annem mutfaktaydı, Aisha’yla Gabe de dışarıdaydı. Onunla bu konuşmayı yapmak için daha uygun bir an bulamazdım.

Ayrıca Owen'ın e-postaları başıma geleceklerin işaretiyse, bu da zamanımın tükendiği anlamına gelirdi.

“Mesele, geçen akşam yaptığın şu duyuru,” dedim.

Babam tek kaşını kaldırdı, sonra bu konuyla hiçbir şekilde ilgilenmediğini gösterircesine kitabı okumaya döndü.

“Aseem’le ben endişeliyiz,” dedim onun tavrına aldırmadan.

“Ne için?”

“Senin için baba. Daha yeni iyileştin ve...”

“Size iyi olduğumu söyledim.”

“...ve Aseem senin kalmanın şirketin gelecekteki değerlemelerini mahvedeceğini düşünüyor.”

“Erkek kardeşinin söylediği her şeye güvenmeyecek kadar akıllı birisin. Ne düşünüyorsun?”

“Elimizde çok iyi bir anlaşma olduğunu ve bunu elimizin tersiyle itmenin akıllıca olmayacağını düşünüyorum. Birkaç yıl önce neredeyse iflas ediyorduk.”

Babam omzunu silkti. “Her zaman inişler ve çıkışlar olur.”

Kollarımı kavuşturdum. Babamın ne kadar zor olabileceğini belli ki unutmuştum. Ayrıca ne kadar boyun eğmez olabileceğini de. “İyi. Artık yaşayabilir olmayan bir şirketi kurtarmaya çalışırken duygusal sebepler yüzünden kendini mahvedene kadar onu elinde tut.”

“Artık yaşayabilir değil mi?” Babam alaycı bir şekilde güldü. “Bu konuda hiçbir fikrin yok ufaklık. Ben tüm bunları o rock yıldızı Malhotra gelip her şeyi mahvetsin diye yapmadım.”

Malhotra. Biliyordum.

Jayant Malhotra, Wren Alloys’un Hindistan şubesinin CEO’su olmadan önce babamın sağ koluydu, babam da onun

akıl hocasıydı. İşten ayrılırken bizim bazı büyük sözleşmelerimizi beraberinde götürdü, babam onu bunun için hiç affetmedi.

Babamın haklı bir öfkesi vardı, ama kişisel bir meseleyi devam ettirmek için üç yüz milyon poundu geri çevirmek sadece aptalca değil, aynı zamanda sorumsuzluktu. Ben de ona bunları söyledim.

Babam kitabı elinden bıraktı, sonunda zahmet edip bana bakarak, “Sen neden bu konuda bu kadar endişeleniyorsun?” diye sordu.

Sorusuna soruyla karşılık verdim. “Asıl planının ne olduğunu bana anlatacak mısın?”

Omzunu silkti, bana yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi, sanki bir çocuğa müsamaha gösterir gibiydi. “Çok fazla hareketli parça var.”

“Fakat bu gerçek mi? Malhotra’yı utandırmak için mi geri dönüyorsun?”

Babam iç çekti, yüz ifadesi ciddileşti. “Myra, Malhotra’yı hiç umursamıyorum. Ben işimi önemsiyorum. Önümüzdeki beş yıl içinde Hindistan’da sadece bir tane bağımsız petrokimyasal üreticisi kalacak. Bunun bizim şirketimiz olmasını istiyorum. Hükümetteki bağlantılarımızla, bu biz *olabiliriz*. Fakat Asem’in başkanlığında bu olmaz. Belki sen gelseydin...” Başını iki yana salladı. “Erkek kardeşinin benim planlarımla ilgili gerekli cesareti ya da hayal gücü yok. Çok yumuşak. Ayrıca karısının çok fazla kontrolü altında.”

“Tamam. Her neyse. Fakat bana niye yalan söyledin? Söz vermiştin, emekli olacaktın ve bana –”

Babam itiraz ederek elini kaldırdı. “Sana emekli olacağıma dair söz vermedim. Sana bakacağıma dair söz verdim. İkisi birbirinden tamamen farklı.”

“Peki, bu ne anlama geliyor? Başım belada baba. O paraya ihtiyacım var.”

“Senin için neden bu kadar zor –”

Babamın lafı yarıda kaldı, sözleri o kadar tanıdık ve bir o kadar da korkunç bir sesle kesildi ki yüreğim hopladı. Havayı delen çığlık tanımlanamazdı, ancak ikimiz de daha önce fazlasıyla duyduğumuz için bunun yalnızca bir kişiye ait olabileceğini biliyorduk:

Aisha’ya.

20

Myra

Babam hemen arkamdaydı. Annem, Aseem ve Zoe de birkaç saniye sonra geldiler.

Annem nefes nefese kalmış bir halde, “Nerede o? Ne oldu?” diye soruyordu.

Ona bakmak için döndüm, sonra sağa doğru kenara çekildim, böylece neye baktığımı gördü: Aisha ve Gabe ormanın sık yeşilliğinden çıkıp eve yaklaşıyorlardı.

O iyiydi.

O iyiydi.

Daha şimdiden nefesim düzene girmişti ama kafam karışmıştı.

Bunun sebebi Aisha’nın sadece iyi görünmesi değil, çok sevinçli olmasıydı.

Geldiklerinde Aisha’nın etrafında toplandık, hepimiz aynı anda konuşuyorduk; ona ne olduğunu, bir yerini incitip incitmediğini, iyi olup olmadığını soruyorduk.

“Ben iyiyim,” dedi Aisha gülerek. “Gerçekten. Biraz önce bir şok yaşadım da.”

Aisha, etrafında oluşturduğumuz sıkı düğümün arasından Gabe’i içeri çekmek için elini uzattı.

“Aslında şok değil, bir sürprizdi,” dedi.

Gözlerinde heyecanın ışıltısı vardı.

Donup kaldım. O anda Aisha’nın ne söyleyeceğini tam olarak biliyordum.

Bunun geldiğini görmeliydim.

“Nişanlandık!”

Nişanlanmak. Kelime aklımda dönüp durdu. Kafama girdi.

“Nişanlandınız mı?” Sesim uzaklardan, sanki bir yankı gibi geliyordu, belki de bir anı gibi.

“Evet!” Aisha ellerini bana doğru uzattı, yüzü sevinçle parlıyordu. “*Muhteşem*, değil mi?”

Kız kardeşimin parmağındaki yüzüğe baktım. Üç, belki üç buçuk karatlık göz kamaştırıcı yastık kesim pırlantaya sahip klasik bir Art Deco tasarımıydı. Nefisti. Christie’s’in kataloğunda bulabileceğiniz türden bir şeydi. Aisha’nın eline bakıp yüzüğün antika bir miras mı yoksa mükemmel bir taklit mi olduğunu anlamaya çalışırken, Gabe hakkındaki tüm şüphelerim bir bir aklıma geliyordu.

“Eee?” Aisha bir bana bir anneme bakarak ısrarla sordu. “Ne düşünüyorsun?”

Küçük kardeşimin hatırı için, “Baş döndürücü,” diye coşkuyla bağırmaya kendimi zorladım. Anneme kısa bir bakış attım, Aisha’nın elini tutup pırlantayı incelemek için hafif yana çevirmesinden anladığım kadarıyla kesinlikle o da benimle aynı şeyi düşünüyordu.

“Güzel,” dedi annem.

Aisha ikimizi de kucaklamak için atıldı, sonra hatırlayıp Zoe'yi de çekti.

“Umarım sizin için bir sakıncası yoktur,” dedi Gabe, utan-
gaç bir tavırla önce babama sonra da anneme bakarken. “Si-
zin büyük evlilik yıldönümü kutlamanızı gölgede bırakmak
niyetinde değildim, ama Aisha'ya ailesiyle birlikteyken evlilik
teklifi etmek istedim. Ayrıca sizin evlendiğiniz tarihte nişan-
lanma fikrine bayılacağını biliyordum.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

“Benim için sakıncası olan şey o değil Gabriel,” diye cevap
verdi babam sertçe.

Gabe kaşlarını çattı, görünür bir yenilgiyle ellerini havaya
kaldırdı. “Biliyorum, biliyorum. İlk önce size gelmediğim için
özür dilerim, ama Aisha'nın nasıl olduğunu biliyorsunuz. Bu-
nun çağdışı bir gelenek olduğunu düşünüyor; sizden izninizi
isteseydim bu davranışından nefret ederdi. Fakat,” dedi gergin
bir şekilde gülümseyerek, “bir şey ifade eder mi bilmem ama
Aisha'nın şimdiye kadar tanıştığım en tatlı, en nazık, en cömert
kadın olduğunu düşündüğümü ve ona layık olabilmek için
elimden gelen her şeyi yapacağımı bilmenizi isterim. Benim
için onu mutlu etmekten daha önemli bir şey yok. Evet, sizden
izin istemedim, ama bize onay vermenizi umuyorum. Tabii
bazı tavsiyeler vermenizi de. Kırk yıl çok uzun bir zaman.”

Güzel bir konuşma olsa da inandırıcı gelmeyen bir tarafı
vardı. İçi çok boştu, tıpkı bu sözleri söyleyen adam gibi.

Beklendiği gibi annem gerginliği yatıştırdı. “Sana verebile-
ceğim en önemli tavsiye, Aisha'nın ailesini her zaman kendi
tarafında tutman,” dedi gülümseyerek.

Aseem’le göz göze geldik. Mesele sadece Gabe’in sıfırdan milyonlarca poundluk bir iş kurma ve sonra da kalbinin götürdüğü yere gitmek için onu geride bırakma iddialarıyla bir dizi alarm zili çalması değildi. Onun hakkında yanılıyor olsam bile –ki Aseem’in onunla ilgili ilk araştırması yanılıyor olabileceğimi kesinlikle gösteriyordu– Aisha’nın onu altı aydan az bir süredir tanıdığı gerçeği vardı. Bildiğim kadarıyla, Aisha onun ailesiyle hiç tanışmamıştı bile.

“Epey ani oldu, öyle değil mi?” Aseem sanki aklımı okumuştı.

“Bana ani gibi gelmedi,” dedi Gabe abartılı bir içtenlikle. “Aisha’yı ilk gördüğüm an onunla evleneceğimi biliyordum. Yüzüğü tanışmamızdan bir hafta sonra seçtim. Aksine, altı ay boyunca beklemek zorunda kalmak acı vericiydi.”

Bir zamanlar böyle bir hikâyenin romantizminden etkilenbilirdim belki ama artık mümkün değildi. Owen’ın evlilik teklifini, telesiyeye kadar zorlu tırmanışını, kayıp kayak kemeri numarasını, kar örtüsünün ortasında parıldayan yüzüğü düşündüm.

Owen ayaklarımı yerden kesmişti. İşte bu yüzden birkaç yıl sonra halı ayağımın altından çekildiğinde karşılıksız aşk acısı çekmiştim. Beklediğim sağları zemin yerine, kendimi boş sözlerden oluşan bir bulutun üzerinde dururken bulmuştum.

İnsanlar beni dehşete düşürenin kötü hatıralar olduğunu sanıyordu ama dürüst olmam gerekirse çok daha zalim olanlar aslında güzel hatıralardı.

Soğuk havayı ciğerlerime çekerken bir anda şimdiki zamana döndüm, göğsüm şişerken kaburgalarımın arkasındaki hafif

titreme hoşuma gitti. Üzerinde ince bir kazak ve chino pantolon olan annem ne kadar üşüdüğünden şikâyet ediyordu, Zoe ve Aisha heyecanlı bir şekilde konuşuyorlardı, babam da yüzünde endişeli bir ifadeyle bana bakıyordu.

Herkes içeri girerken babamla ben olduğumuz yerde kaldık.

Ishaan'dan sonra annem öyle ağır bir depresyona girmişti ki bazen günlerce yatak odasından çıkmıyordu. Aseem daha hâlâ bir çocuktü, sadece on iki yaşındaydı, bu yüzden Aisha'ya bakmak babamla benim sorumluluğum haline gelmişti.

İkimiz de biliyorduk ki bu felaketi önlemek de bize düşecekti.

Bir yandan veranda kapısından salona ve mutfığa giren gruptan gözümü ayırmazken, "Ne düşünüyorsun?" diye sordum babama.

Babam net bir şekilde, "Gabe'e güvenmiyorum," dedi.

Birdenbire üşüyerek kollarımı ovuşturdum.

Sanki bu hafta yeterince zor değilmiş gibi bir de bu çıkmıştı.

"Daha önce konuştuğumuz konuyla ilgili ola –"

Babam sözümü kesti. Elini saçlarında dolaştırdı. Hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu, bunun bende uyandırdığı utanç da beklentisiydi. "Senin sorunun Myra, o kadar dar görüşlü olabiliyorsun ki büyük resmi tamamen kaçırıyorsun. Anlaşılan, Petro Vision'ın *benim* şirketim olduğunu ve onunla ne istersem yapabileceğimi unutmuşsun." İnsanı sağlamlaştıran derin bir nefes aldı. "Buna kızıma ihtiyacı olduğunda elli milyon vermek de dâhil."

"Fakat nasıl..."

"Nasılı önemli değil. Bu bir koreografi." Yüzü yumuşadı. "Seni hiç hayal kırıklığına uğrattım mı ufaklık?"

Tüm vücuduma rahatlama yayılırken istenmeyen gözyaşlarımı aceleyle sildim.

“Para için endişelenmeyi bırakıp aileni düşünmeye başlama ihtiyacım var. Birbirimize sıkıca sarılmamız lazım. Şu ankinden bile çok daha sıkı,” diye devam etti babam.

Dikkatimi, içeride toplananların oluşturduğu harika tabloyu gözetlemek için mutfak penceresine yönelttim. Herkes masanın etrafına toplanmıştı, Aisha büyülenmiş dinleyicileriyle heyecanlı bir şekilde çene çalıyordu. Gabe’i masanın etrafında dönüp şampanya doldururken, Aisha’nın başına bir öpücük kondururken, sinir bozucu bir rahatlıkla mutfağıma yerleşirken inceliyordum. Beni, onu izlerken yakaladı ve göz göze geldiğimizde kendimi gülümsemeye, kibar görünmeye zorladım, ama onun yüzü donuk kaldı. Gülümsemedi, kabul etmedi. Sadece baktı.

Aisha’nın çılgınlığını duyduğumda paniğe kapılışımı, Gabe’in ona zarar verdiğine olan inancımı iliklerimde hissedişimi düşündüm.

Ne söylerse söylesin, kendini ne kadar Aisha’nın sevdasma kaptırmış gibi görünürse görünsün, derinden gelen bir hisle onun kız kardeşim için doğru adam olmadığını biliyordum.

“Gabe’in kariyeri hakkında yalan söylememesi, onun iyi bir adam olduğu anlamına gelmez. Bu, sadece dersini iyi çalıştığı anlamına gelir. Sana söylüyorum, bu adamın bir planı var,” dedi babam, sözleri endişemin yansımasıydı.

Gözlerimi Gabe’den çekip babama baktım.

“Ailemizi korumamız gerek,” dedi.

21

Zoe

Yürüyüş için giyinmemiştim.

Sahilde öğle yemeği yiyecektik. Myra bunu ilk önerdiğinde bana hoş bir fikir gibi gelmişti, ancak hayattaki çoğu şey gibi bu vaat de gerçekte uyuşmuyordu. Yanmış kulübelerin yanından geçerken ruh halimiz biraz bozuldu. Adadaki üç plajdan birine gidiyorduk, birkaç kilometre uzaktaydı. Ormanın içinden ve yamaçtan yukarı doğru yürüyüş düz olsa da zor bir işti. El değmemiş beyaz kumlara ulaştığımızda Harrods'daki satış görevlisinin yürüyüş için yapıldığına dair bana güvence verdiği deri botlarım ayaklarımın su toplamasına neden olmuştu. Deniz yosunu parçaları ve kırık deniz kabukları kot pantolonuma yapışmış, kabarık kaşmir kazağımın ve Barbour paltomun altında soğuktan tüylerim diken diken olmuştu.

Adil olmak gerekirse, Myra çok çaba sarf etti. Plaj kulübesinden şezlongları ve battaniyeleri çıkarıp kamp ateşinin etrafında geniş bir yarım daire oluşturacak şekilde dizdi. Çizgili bir havlunun üzerinde birkaç piknik sepeti vardı ve hepimizin

eline midye toplamak için küçük plastik kovalar tutuşturuldu. Enid Blyton romanından fırlamış gibi bir sahneydi. Ancak George ve ekibinin aksine, fısıldaşmalarımız ve bilmiş bakışlarımız çocukluk şakalarından ve eski moda yabancı düşmanlığından çok daha karanlık şeyleri gizliyordu.

Daha önce hiç yiyecek aramamıştım, ancak suyun hemen kenarına geldiğimizde ve dalgalar ayaklarımızın altına çarptığında uzaktan hayranlıkla izlediğim engebeli siyah taş yığınlarının her dalgada yükselen, hareket eden midye kolonileri olduğunu fark ettim.

Kendi kabuklarına hapsolmuş, izole olmuşsa da birbirlerine yapışık balıklardı.

Bu aile gibi.

Aseem kafasına uzun bir deniz yosunu parçası attığında Aisha, "Öğk!" diye haykırdı. Aseem onun ayaklarının dibindeki kovaya büyük bir avuç midye attıktan sonra daha fazla toplamak için geri döndü.

Onları pişirme –sümüksü, kıvranan şeyleri kaynar su dolu bir tencereye atma– düşüncesi bile beni öğürtmeye yetiyordu. Plaj kulübesine geri yürüdüm ve şezlonglardan birine gömüldüm.

Birkaç dakika sonra, diğerleri yiyebileceğimizden daha fazla midyeyle dolu kovalarla geldiler, ama sanırım bu biraz da spor olsun diyeydi –tabii buna spor denebilirse.

Herkes iyi bir ruh halindeymiş gibi görünüyordu. Aisha annesiyle düğünde giyeceği geleneksel Hint elbiselerini tartışıyordu, Gabe fotoğraf çekmekle meşguldü, kayınpederim ve Myra gelgit zamanlamaları ve su seviyeleri hakkında tartışıyordu ve Aseem de her zamanki diplomatik tavrıyla her iki sohbeta de girip çıkıyordu.

Bu normallik o kadar yapmacıktı ki nefesim kesiliyordu.

Sanki Aisha'nın sürpriz bir şekilde nişanlanması hiç kimseyi paniğe sürüklememiş gibiydi.

Sanki tam şu anda hepsi Gabe'in gitmesi için sessizce komplo kurmuyormuş gibiydi.

Bu piknik, sahnelenen bir oyunun bir adım ötesindeydi; Agarwalların birbirine sıkı sıkıya bağlı, sağlıklı ve *mutlu* bir aile olduğunun izleyici olmayanlara duyurulmasıydı.

Onlarla ilk tanıştığımda, beni en çok etkileyen bu yakınlık olmuştu. Sanki tüm aile tek bir organizma gibi hareket ediyordu, birlikte olmadıkları zamanlarda bile birbirlerine bağlıydılar. Kayınvalidem ve Aisha'yla öğle yemeğine çıktığımda Myra'nın son davasıyla ilgili bir tartışmanın içine çekilirdim; Edinburgh'da Myra'yı ziyaret ettiğimde orada bulunduğum sürenin yarısında Aseem'in yeni girişiminden bahsederdi. Her konuda birbirlerine danışmanlık yapıyorlardı, ama beni en çok şaşırtan sadece birbirlerinin hayatlarında neler olup bittiğini bilmeleri değil, aynı zamanda birbirlerini *önemsiyor* olmalarıydı.

Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemiştim.

Evlenip kayınvalidemle kayınpederimin evinde yaşamaya başladıktan sonra gözüm açıldı, o çok imrendiğim yakınlığın karanlık bir damarı örttüğünü fark ettim. Bu damar öyle derinden geçiyordu ki adeta DNA'larına işlemişti. Kocamın ailesi, sevgiyi bir kalkan olarak kullanıyordu; güvensizliklerinden ve her şeye burunlarını sokmalarından açıkça müdahale etmelerine kadar her şeyi meşrulaştırmak için bir bahaneydi bu.

Bir bulantıyla daha midem alt üst olurken diyet kolamdan bir yudum aldım.

Buraya gelmeden önce kayınpederim beni kenara çekip bir konuda bana bel bağladığını söyledi: Aisha'yla konuşmamı, Gabe'in onun için doğru erkek olmadığını ve onun aileyle hiçbir zaman özdeşleşemeyeceğini görmesinde yardımcı olmamı istiyordu.

Aseem'le benim de ona bel bağlamış olduğumuzu hatırlatmamak için dilimi ısırdım. 'Ayrıca Aisha bir yetiştikindi, lanet olası kararlarını kendi almaya hakkı vardı.

Myra piknik sepetlerini açmaya ve yiyecekleri çıkarmaya başladı. "Midyelerin yanına ekşi mayalı ekmek de var," dedi başıyla yapışık midyeleri keskin bir bıçakla açan annesini iştahret ederek, "ayrıca midesi hassas olanlar için somon fümeli sandviçler de."

"İşte o benim," dedim sandviç tabağma göz gezdirirken. Fakat ağzımı kapatmamla kayıinvalidemin kaşlarını çatarak araya girmesi bir oldu. "Onlar senin için değil tatlım. Somon bebek için iyi değil."

Ah, Tanrı aşkına! Somona bayılırdım. Bana destek olması için dönüp Aseem'e baktım ama gözlerime bakmayı reddetti. Myra'ya döndüm –annesinin aptal hamilelik kurallarıyla baş etmeyi herkesten iyi bilirdi– ama bana sadece özür diler gibi bakıp gülümsedi. "Sanırım annem sana özel bir şey yapmış," diyerek bir Tupperware kutusunu kayıinvalideme uzattı.

Kayıinvalidem kutuyu neredeyse merasimle açtı. İçindeki-leri –kuruyemişle kaplanmış beş tane büyükçe top– bir kâğıt tabağın içine koyup bana uzattı. "Gondh ke ladoo," diyerek gerekli açıklamayı da yaptı. "Kayıinvalidem de bütün hamileliklerim boyunca bana ladoo yapardı. Bu küçük ziyafet, şu anda ihtiyaç duyduğun bütün besleyici öğeleri içeriyor."

Ön yargılı olmamaya çalışıyordum –gerçekten– ama tabaktaki şekilsiz şeyler daha önce yediğim ağızda eriyen, büyük bir özenle lezzetlendirilmiş şekerlemelere benzemiyordu. Bir tanesine çatalımı batırdım. Katıydı, yapışkandı ve kararsızca kokladığımda da iğrençti.

Öğürme isteği geldiğinde elimi ağızıma kapattım.

Tabağı elimden bırakıp diyet kolama uzandım.

Kayınvalidem söylenmeye başladı, “Tüm o suni tatlandırıcı...” Fakat sustu, bu pasif-agresif yorum kutu kolayı elimden bırakmam için yeterli olmuştu. Çatalı alıp büyük bir parça kahverengi midyeyi ağızıma uzatarak, “Al, tadına bir bak,” diye zorladı.

Onun elini itmemek için kendimi gerçekten çok zor tuttum. “Belki daha sonra.”

“Shalini, sen de ilk seferinde bu ladoo’ları yemeyi reddettiğini hatırlıyor musun?” diye sordu kayınpederim. Sonra bana bakarak, “Fakat bir kere tattıktan sonra tadına doyamadı. Yemin ederim, bazı günler tek yediği bu ladoo’lar oluyordu,” dedi.

Kayınpederimin gerginliği azaltmak için yaptığı girişim karşılık buldu, karısı ona gülümseyerek baktı ama ben o kadar kolay etkilenen biri değildim. “Nasıl unutabilirim ki? Bu konuda benimle sürekli alay ediyordun, çocukların sonunda halwa olacaklarını söylerdin,” dedi kayınvalidem. “Tatlıcı,” diye ekledi benim için.

Ateşin üzerindeki tencerenin içinde midyeler tıslıyor ve cızırdıyordu. Kendi sularında pişen balık kokusu midemi daha da bulandırıyordu. Başkaldırırcasına, kolamdan bir yudum daha aldım. Bana ne yiyeceğimi ve ne yemeyeceğimi söyleyebilecek tek kişi vardı, o da doktorumdu.

Aseem'in bana attığı bakışları umursamadan sandviç tabağına uzandım. Parmaklarımın ucu tabağın kenarına değerek değmez kayınvalidem önümden çekti.

"Tanrı aşkına! Neyin var senin?" diye sordum.

"Zoe!" dedi Aseem, ses tonu sert ve rahatsız ediciydi. Dehşete kapılmış bir şekilde annesine baktı.

İster istemez, "Ne?" diye tepki verdim.

Myra öne eğilip beni yatıştırmak için elini koluma koydu. "Sorun değil. Yemek istemiyorsan, buna mecbur değilsin."

Bütün vücudumun rahatladığını hissettim.

"Teşekkür ederim," dedim Myra'ya bakarak, bana desteğinden ötürü hem şaşırmış hem de duygulanmıştım. En azından biri bana anlayış göstermişti, bu kişi kocam ya da devasa taşlı yüzüğünü eşi benzeri görülmemiş bir dikkatle inceleyen en yakın arkadaşım olmasa bile.

"Annenden özür dile," dedi kayınpederim.

"Anlamadım?"

"Rehne do.³ Gerçekten hiç gereği yok," dedi kayınvalidem.

"*Gereği yok mu?* Baat karne ki tameez nahi hai isme,⁴" diye sertçe, bir çırpıda cevap verdi kayınpederim.

Gözümü dikip onlara baktım. Kayınpederimin sözlerinin ne anlama gelebileceğini çıkarabiliyordum, ama beni sinirlendiren onun ne söyleyip ne söylemediği değil, birdenbire Hintçe'ye geçiş yapılmasıydı. Beni daha fazla yabancılaştırmak için tercih anlarında kullanmak üzere kayınvalidemle kayınpederimin ellerinde dil bile bir silah olabilirdi.

"Sanırım babamın demek istediği," Myra araya girip bir

3:Hintçe: Kafana takma. (ç.n.)

4:Hintçe: Bunda konuşma adabı yok. (ç.n.)

bana bir babasına baktı, “annemin sana bunları hazırlamak için çok uğraştığıydı.”

Görümcem *desteği* demek buraya kadardı.

“Belki bir dahaki sefer önce bana sormalı,” diye karşılık verdim sertçe.

Şezlongdan kalktım ve kıyafetlerimdeki kumu silkeledim.

“Ne yapıyorsun?” Nihayet Aseem’in dili çözöldü.

“Eve dönüyorum,” dedim.

Myra ve kayınpederim bakıştılar. Aisha gözünü dikmiş bardağının içine bakıyordu, sanki evrenin sırlarını saklıyormuş gibi. Gabe ise bana bakıyordu, yüz ifadesi okunmuyordu.

Kayınvalidem de... Onun o yaralı kuş bakışı beni daha da sinirlendiriyordu.

“Hadi ama Zo. Bu gerçekten şart mı şimdi?” diye sordu Aseem.

“Evet, *şart!*” dedim öfkeyle. “Bitkinim. Açım. Üşüdüm ve uzanmak istiyorum.”

Ona doktorumun iyi yememi ve yeterince dinlenmemi söylediğini hatırlatabilirdim ama kararımı gerekçelendirmek istemedim. Ne düşünürlerse düşünsünler, kayınvalidemin hayatıma ve hamileliğime burnunu sokması, lanet olası *duşuma* izinsiz girmesi normal değildi.

Kollarımı önden çaprazlayıp ellerimi birbirinin kol ağzından içeri soktum.

“Ben gidiyorum,” diye tekrarlardım.

Aseem kaşlarını çatarak önce bana, sonra annesiyle babasına baktı.

“Tamam,” dedi kayınvalidem başını sallayarak.

O tek kelimeyle, o “*izin verilmiştir*” tonuyla daha fazla dayanamayıp, “Ben kocamla konuşuyordum,” dedim.

Kayınvalidemin gözleri büyüdü, sözlerimi kavrayınca yüzü bir şok ifadesiyle dondu. Sonunda mesajı alarak başını çevirdi. Kayınpederim kalkacak gibi oldu ama kayınvalidem elini dizine koyarak onu durdurdu.

“Zoe...” Aseem ismimi bir iç çekişle telaffuz etti, sesi aynı anda hem çileden çıkmış hem kabullenmiş olduğunu ele veriyordu.

“Evet?” Bana eşlik edeceğini söylemesini bekleyerek çenemi kaldırdım. Bir erkeğin yardımına ihtiyaç duyan bir kadın değildim, hayır, bundan uzaktım. Ayrıca ondan ada ve onun dehşet verici tarihi hakkındaki rahatsızlığımı benimle paylaşmasını beklemiyordum. Fakat onun karısıydım, hamileydim ve bana kahrolası bir sözü vardı. Beni savunacak cesareti yoksa en azından eve kadar bana eşlik edebilirdi.

İç çekti. Yine.

“Eğer istediğin buysa...” diyerek omzunu silkti ve tabaktan bir sandviç aldı. “Sonra görüşürüz.”

22

Myra

Zoe'nin davranışını göz ardı etmeye çalışıyorduk, ama ne kadar havadan sudan konuşursak konuşalım onun gidişini takip eden mahcup sessizliği dolduramıyorduk. Zoe, annemin onu ne kadar önemsedığını biliyordu. Onun *neden* her şeyi bu kadar derinden hissettiğini biliyordu. Ladoo'dan minik bir ısırık alsa ölür müydü? Annemle babamın ne kadar cömert oldukları düşünülecek olursa en azından nezaketi hak ediyorlardı.

Kalan yemekleri sararken, “Hep böyle mi davranıyor?” diye sordum anneme alçak sesle, çünkü Aseem'in bizden birkaç metre ötede olduğunun farkındaydım. Kamp ateşini suyla söndürüp ardından közleri kuma gömmeye başlarken onu izledim, sıkılı dudakları ince bir çizgi halindeydi.

Aseem, Zoe'nin yaptığı kabalıktan dolayı utanmış gibi görünüyordu ama başka bir şey daha vardı: Bu tür davranışların, özellikle Zoe'nin daha önce annemi memnun etmek için ne kadar çabaladığını düşündüğümde, beklediğimden çok daha sık yaşandığını gösteren bir katlanma hali söz konusuydu.

Elbette bu, müstakbel kayınvalidesini etkilemeye çalıştığı zamanlardaydı. Artık her şey farklıydı.

Annem plaj havlusunu yerden alıp silkeledi. “Muhtemelen hormonlar yüzündendir. Biliyor musun...” Duraksayıp iç çekti. “Zoe her zaman farklıydı. Zordu. Fakat erkek kardeşini biliyordun. Onda bir azizin sabrı var. Ona asla bir şey söylemeyecektir, özellikle de şimdi. Belki bebek doğduğunda...” Sözleri inançtan yoksundu. İkimiz de biliyorduk ki bebek doğduğunda Aseem karısıyla huzurunu korumak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Bir şey Zoe’yi rahatsız ettiğinde yüksek sesle ve açık bir dille bunun bilinmesini sağlıyor, Aseem de ne kadar mutsuz olursa olsun bunu asla kabul etmiyordu. İçine atıyordu, daha fazla içinde tutmasının fiziksel olarak mümkün olmadığı bir noktaya gelene kadar sessizce acı çekiyordu.

Ishaan’ın ölümü onu böyle yapmıştı; Aseem içine kapanmıştı. Yirmi yıldan uzun bir süre sonra onun hâlâ yeniden doğmasını, kendi gibi davranan o kaygısız erkek çocuğunu görmeyi bekliyor gibiydik.

Zoe’yle görüştüğünü ilk öğrendiğimde bu yüzden çok rahatlamıştım.

Babam kış sezonu için İsviçre, Verbier’de her zamanki dağ evini kiralamıştı. Takvimlerde bir sürü değişiklik yaptıktan sonra nihayet hepimizin bir araya gelebileceği bir hafta bulmuştuk. Owen’la ben Edinburgh’dan uçtuk, Aseem Delhi’den gece uçuşuyla geldi, Aisha da Londra’dan bir uçağa atladı. Zoe ayrıca davet edilmediyse de ona kucak açılırdı ve her zaman olduğu gibi Aisha’nın peşine takılmıştı. Her şeyin sakin ve huzurlu olduğu o nadir aile tatillerinden biriydi. Karmaşıklıktan uzaktı.

Hava mükemmeldi ve sabahın erken saatlerinde kayak pistlerine gitmek yerine yatakta yatmayı her zaman tercih eden Aseem dışında hepimiz günde iki veya üç kez pistlerde kayıyorduk.

Tatilin ikinci gününde, zaten pistlerde nadiren bir saatten fazla kalan Zoe migren ağrısıyla evde kaldığında, hiçbirimiz bunun üstünde durmadık.

Teleferik beklenmedik bir şekilde kapanmasaydı dağ evine ancak akşama doğru dönecektik. Zoe'nin çıplak poposunun görüntüsü de kuşkusuz zihnime kazınmayacaktı.

Annem, babam, Aisha, Owen ve ben, Aseem'le Zoe'nin giyinmelerini beklerken yemek odasına doluştuk. Hepimiz aynı anda konuşuyorduk; tepkilerimiz şok, kızgınlık ve içerleme karışımıydı. Nihayet Aseem doğru düzgün giyinmiş bir şekilde çıkageldi, duyduğu utançla yanakları kızarmıştı ve telaşla konuşuyordu. Böyle öğrenmemizi istemediğini ama ilişkilerinin ciddi olduğunu söyledi. Öğrendiğimiz üzere neredeyse üç yıldır gizlice görüşüyorlardı ve Aseem ona feña halde vurulmuştu, evlilik teklifi etmeyi düşünüyordu; elbette annemin ve babamın rızasıyla.

İlk şoku atlattıktan sonra aslında ben memnun oldum. Aseem'in önceki kız arkadaşları kâğıt üstünde mükemmel şekilde uygundu –sofistike, güzel, yüksek sosyete ziyafetleri ve özenle hazırlanmış aile toplantıları arasında hızla geçen bir hayata alışkın– ama aynı zamanda hepsi usandırıcı bir şekilde sıkıcıydı. Zoe, Aseem'in asla olmayı bekleyemeyeceği şekilde rahattı, çok hoş gelen bir sadeliği vardı. Bağımsızdı, hırslıydı ve en önemlisi *eğlenceliydi*, bence Aseem'in ihtiyacı olan şey tam da buydu.

Annem ve babam aynı şekilde düşünmüyordu. Aseem'in geri dönülmez bir hata yaptığına ikna olmuşlardı. Onlara göre Aseem ve Zoe birbirlerinden çok farklılardı, yaşam tarzları ve mizaçları birbirlerine uygun değildi.

Sesler yükseldi, suçlamalar havada uçuştı ama sonunda mesele şu noktaya vardı: Zoe tek ebeveynli bir evde büyümüştü. Konuşabileceği bir kardeşi ya da bir kuzeni yoktu ve büyük, geniş bir Hintli aile şöyle dursun, bir ailenin parçası olmanın ne demek olduğu konusunda bir fikre sahip değildi. Aisha'ya ne kadar çok destek olduğunu kimse inkâr edemezdi, ama babam Zoe'nin ailemize ya da içinde bulunduğumuz çevrelere uyum sağlayamayacağından endişe ediyordu. Babama göre Mayfair dairesinde Aisha'yla yaşamak ve onunla birlikte aile tatillerine gelmek başka; Aseem'le evlenip ailenin Delhi'deki evine taşınmak tamamen başka bir meseleydi. Çalışan sınıftan beyaz bir kız, yaşam tarzının değişmesine nasıl uyum sağlayacaktı? Yüzlerce geleneği öğrenebilecek ve bizim gibi bir ailenin parçası olmanın beraberrinde getirdiği beklentileri karşılayabilecek miydi?

Babam endişelerinde haklı olabilirdi ama Aseem dediği dedikti.

Sonunda babam yumuşadı ve altı ay sonra, bir başka aile tatilinde Aseem, Zoe'ye evlenme teklif etti. En azından bir süre, sanki annemle babam yanılmışlar gibi göründü. Zoe düğünden iki ay önce Delhi'ye taşındı ve arkadaştan eşe, gelin olmaya geçişi dikkate değer bir şekilde kolayca yaptı. Tek karşı çıkan Zoe'nin annesi oldu, kavrayamadığım sebeplerle düğüne gelmeyi reddetti. Aradan geçen üç yılda, evlilikle ve aileye girmekle birlikte gelen olağan aksaklıklar bir yana, genel olarak ilişkileri mükemmel görünüyordu.

Fakat artık bundan pek emin değildim.

Ben plaj kulübesindeki eşyaları düzenli bir şekilde istiflemekle meşgulken Aseem ve Gabe de şezlongları içeri taşıyıp bir kenara yığıyorlardı. Rüzgâr çoktan başlamıştı ve bir saat önce sakin olan okyanus, bir köpük patlamasıyla kayalara çarpıyor, ardından başka bir saldırı için güç toplamak üzere geri çekiliyordu.

Aseem yanıma gelip, “Ne hakkında konuşuyorlar?” diye sordu. Dikkatimi onun baktığı yere yönelttiğimde babamla Aisha’nın ayakta durduklarını gördüm, bir tartışmanın ortasında oldukları açıktı. Bizden sadece bir veya iki metre uzaktalardı ama dalgaların sesinden ne söylediklerini duymak imkânsızdı. Yüzleri görünmüyordu ama sadece Aisha’nın duruşuna, çenesinin yana kaymış olmasına ve omurgasının kavisine bakarak babamın konuşmalarından hiç de memnun olmadığımı söyleyebilirdim.

“En iyi tahminimi mi istersin? Nişanlısı,” dedim gözlerimi devirerek.

Aseem başımı iki yana salladı. “Bunun hiçbir yararı yok. Aisha geri adım atmayacak.”

Başımı salladım. Aklına estiğini yapan ve eğlenceye bayılan biri gibi görünse de iş sevdiği şeylere ya da kişilere geldiğinde Aisha son derece inatçı olabiliyordu. Üçümüz tek bir ortak noktada buluşmuştuk: Hepimizin geçmeyeceği görünmez çizgileri, bedeli ne olursa olsun savunacağı görüşleri vardı. Ne kadar rahat ve geniş bir insan olsa da Aisha bazı konularda kesinlikle etki altında kalmazdı. Görünüşe göre Gabe de onlardan biriydi.

“Zoe ona bir şans vermemiz gerektiğini düşünüyor,” dedi Aseem biraz sonra.

“Evet, ama Zoe elbette böyle düşünür, öyle değil mi?” Kendime hâkim olamamıştım. Anında pişman oldum. Aseem’in zaten evliliğiyle ilgili uğraşması gereken yeterince sorunu varken, denkleme bir de benim yargılayışımın eklenmesine ihtiyacı yoktu. Gözlerimi sıkıp tekrar açtım. “Kusura bakma, çok yoruldum. Ben sadece Aisha’nın onun gözlerini her zaman biraz kör ettiğini kastetmiştim.”

“Hepimiz öyle değil miyiz?” Aseem’in sesinde bir kabulleniş vardı. “Babamın ne düşündüğünü biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Sadece Gabe’in...”

Aseem yüksek sesle boğazını temizleyerek tam zamanında beni susturdu. “Hepsi bitti mi?”

“Evet. Şezlonglar dizildi, kapı kilitlendi,” dedi Gabe, iki adımda aramızdaki mesafeyi kapatıp anahtarı bana uzatırken. Başını çevirip okyanusa doğru baktı. “Burası gerçekten harika bir arazi. Potansiyeli çok yüksek. Kendime bir ada almam gerektiğini düşündürüyor.” Duraksayıp etrafına bakındı. “Fakat üzerinde daha az anlaşmazlık olan bir ada. Senin hayatını gerçekten cehenneme çevirdiler, öyle değil mi?”

“O kadar da kötü değildi,” dediysem de sesim yakayı ele veriyordu.

“Ölüm tehditlerinin olabilecek en kötü şey olduğunu düşündüm,” diye cevap verdi Gabe. “Kabul etmem gerekir ki buraya yatırım yapmaya cesaret edemezdik, özellikle de yeniden inşa etmeye karşı çıkan bir halk varken. Fakat sanırım yatırım getirisi böyle bir yerde belirleyici faktör değil.”

Dişlerimi sıktım, kendime hakaret etme noktasına gelmemeyi telkin ettim ama Gabe bunu çok zorlaştırıyordu.

“Aslında, yatırım getirisi böyle bir yerde epey garantili.” Daha fazlasını söylememek için kendimi tuttum.

Gabe kaşlarını kaldırdı. “Eminim ne yaptığını biliyorsundur,” dedi. Sözleri, suratından yok etmeyi çok istediğim gülümsemesi kadar samimiyetsizdi.

Ne cüretle orada, *benim* adamda durup ne yaptığımı bilmediğimi ima edebilirdi?

“Ama senin yerine hesaplamalar yapacak birine ihtiyaç duyarsan, lüks gayrimenkullerde uzmanlaşan bir ekibimin olduğunu söylemek isterim.”

“Ben böyle iyiyim, teşekkürler,” dedim ve bu seferlik doğruyu söylüyordum. Aisha için endişeliydim ve Zoe’nin anne-me davranışıyla şoke olmuşum ama erken saatlerde babamla konuştuğumdan beri bana hiçbir şey dokunamazmış gibi hissediyordum. İpotek için sadece on üç milyondan biraz fazla borcum vardı. Bunu babamdan alacağım elli milyondan karşılırsam geriye otuz altı milyon kalacaktı, bu da birikmiş faturaları ödeyecekti ve en temel işler olan kulübelerin yenilenmesinin, elektriğin, sıhhi tesisatın ve en azından personelin kalması için birkaç dairenin masrafını karşılayacaktı. İnzi-va yerinin faaliyete geçmesi için yeterliydi, ancak başlangıçta planladığımdan daha küçük bir ölçekte olacaktı. Kilbryde’in bakımının hâlâ göz önünde bulundurulması gereken afallatıcı bir maliyeti vardı; sadece elektrik faturaları, vergiler, maaşlar ve bahçe masrafları yılda altı haneli rakamlara ulaşabiliyordu. Ancak babam Petro Vision’ı en yüksek noktaya ulaştırdığında

bu sadece suyla dolu kovadaki bir damla olacaktı. Henüz hesabımda param olmayabilirdi, ancak uzun bir süre sonra ilk kez kendimi güvende hissediyordum. Koruma altındaydım. Beynimi sürekli bulandıran endişe olmadan, düşüncelerimde her şeyi daha basit görmemi sağlayan bir netlik vardı.

“Elbette,” dedi Gabe, yarım gülümsememe o da gülümsemeyle karşılık verdi. Bir Aseem’e bir bana baktı, kaşları sanki bir şeyi düşünüp duruyormuş gibi çatılmıştı. “Biliyor musun, tek istediğim Aisha’yı mutlu etmek. Yaşadığı her şeyden sonra bunu hak ediyor, değil mi?”

Cüreti sarsıcıydı. Aisha tabii ki mutlu olmayı hak ediyordu. Ve sanırım bu yüzden *senin* hakkında her şeyi öğrenmem gerekiyordu.

23

Zoe

En az otuz dakikadır yürüyordum. Daha önce dosdoğru görünen yol, ormanda ana binaya geri dönen çatalı bulmaya çalışırken ağaçların arasında tökezledikçe her geçen dakika daha da zorlayıcı gelmeye başlıyordu.

Yavaşça döndüm, dönüşü kaçırıp kaçırmadığımı anlamaya çalıştım ama bu lanet ormandan çıkış yolumu bulmak giderek imkânsızlaşıyordu. Birbirini kesen yolların hepsi aynı görünüyordu ve ağaçlar o kadar sıktı ki gün ortasında bile neredeyse hiç ışık yoktu. Durup büyük bir barakanın iskelete benzer kalıntılarına baktım. Kapıyı tutması gereken kemerden içeri göz gezdirdim. Çatısı yoktu ve kalan duvarlar siyahtı, kömürleşmiş ve ufalanıp toprağa karışmıştı. Boyutu ve planı bana bir kamu binasını, büyük ihtimalle bir okulu hatırlattı. Ürperdim, aklım anında Ishaan'a gitti. Yangının bir binaya verebileceği hasar buysa, küçük bir çocuğun hayatta kalma şansı neydi? Dönüp diğer yöne doğru yürüdüm.

Myra'nın neden burada yaşamayı tercih ettiğini anlayamıyordum.

Dönüşü aramakla o kadar meşguldüm ki telefonumun titrediğini fark etmem birkaç dakikamı aldı. Bir şekilde, bu ormanın derinliklerinde sinyal alıyordum.

Sinyal alıyordum!

Durup telefonumu çıkardım, sinyal kaybı korkusuyla bir santimetre bile hareket etmeye cesaret edemiyordum. Telefonumun ekranının yüzlerce bildirimle aydınlandığını gördüğümde gerçek dünyaya bir göz atmak için ne kadar yanıp tutuştuğumu, beni sadece Aseem'in karısı olarak değil, olduğum gibi gören insanlarla bağ kurmayı ne kadar çok istediğimi fark ettim. Devrilmiş bir kütüğün üzerine tüneyip büyük bir hevesle Instagram hesabımda gezindim, tüm yeni beğenilere baktım, yorumlara cevap verdim; ilgiyi, hayranlığı, tanınmayı tattım, ta ki e-posta kutuma girene kadar.

Midem sıkıştı.

NB_Lurker'dan bir yeni mesaj.

Aman Tanrım! Ondan birkaç günlüğüne bile kaçamaz mıydım? Tıklayıp mesajı açtım. Zehri, ekrandan bile açıkça hissedilebiliyordu. Aniden ayağa kalktım, engebeli zeminde takılıp tökezlerken kendime küfür ettim.

Gözüm hafif bir hareketi yakaladığında hemen telefonumu ortadan kaldırdım, aniden manzaranın acımasızlığının farkına vardım. Duyma yeteneğim arttı, kalbim inanılmaz hızlı atıyordu, fakat orada durdukça daha da hızlı atıyordu. Dinledim. Yaprakların sessiz hışırtısını. Dalgaların uzaktan gelen yankısını. Sallanan uzun İskoç ağaçlarının alçak mırıltılarını.

Ve sağımdan gelen ayak sürüme sesini.

Bir şey veya biri çalılıklarda hareket ediyordu.

Ağaçlara bakıyordum ama orman gündüz bile gölgelerle kaplıydı. İlk başta bunun bir tilki olduğunu düşündüm ama daha önce seslerini duyduğum hiçbir tilkiye benzemiyordu. Nefes almayı bırakıp olanca dikkatimle dinledim. Ayak sürüme durdu. Bunu boğuk bir düşme sesi takip etti.

Ama beni asıl harekete geçiren, ayakların altında ezilip çıtırdayan yaprakların sesi oldu.

Bu bir insanın sesiydi.

“Kim var orada?” diye seslendim.

Sesler kesildi.

Sanki ağaçların her yaprağı nefesini tutmuş gibi hissettim.

“Merhaba?”

Duyabildiğim tek şey dalgaların uzaktan gelen yankısı ve kendi nefes alışverişimdi. Burundan. Gergin. Zayıf.

Kayınvalidemin beni sindirebileceğini düşünmesine şaşmamalıydı.

Aseem’in üzerime gidebileceğini düşünmesine şaşmamalıydı.

Her seferinde panik dolu bir adım atarak ilerlemeye başladım. Gözlerim bir sağa bir sola, etrafı dikkatle tarıyordu, ağaçları gölgelerden ayırmaya çalışıyordum.

O kadar hızlı oldu ki neredeyse gözden kaçırıyordum.

Ağaçların arasından hızla geçip gölgelerin içinde kaybolan bir silüet gördüm.

Hızla geriye dönüp aynı patikadan geri giderek aşağı koştum. Ceketim bir dala takıldı, çekip kurtarıırken kumaşı yırtıldı. Çamur, beni olduğum yerde tutmak istermiş gibi ayaklarımı emiyordu. Biraz daha hızlı gitmek için bacaklarımı zorladım,

bir hendeğe düşme veya bir dala takılma endişelerim artık eve geri dönme ihtiyacım kadar baskın değildi.

Sağımdaki göletin belli belirsiz farkındaydım, bu da eve çıkan dik patikanın artık çok uzakta olmayacağı anlamına geliyordu. Kalbim hızla atıyordu, bacak kaslarım yanıyordu, ama içimde yükselen korku ve muazzam bir panik hali beni ilerlemeye zorluyordu.

Eve ulaşmam *gerekiyordu*.

Patikada birden karşıma çıkan yol ayrımı, dönüş yolunda olduğumu gösteriyordu. Köşeyi dönmeden önce omzumun üzerinden hızlıca bir bakış attığımda ev görüş alanıma girdi, büyük pencereleri manzarayı yansıtıyordu.

Çakıl patikadan koşup verandaya çıktım, evden içeri adımımı atıp arkamdan ön kapıyı çarparak kapattığımda ciğerlerim acıyla isyan ediyordu, sürgü yerine oturduğunda içimi bir rahatlama kapladı.

Neydi bu?

O sesler ancak bir insandan gelebilirdi.

Aklıma ilk gelen kişi, mantıksız bir şekilde bahçıvan Stu oldu. Gözlerinin vücudumun üzerinde nasıl dolaştığını hatırlıyordum.

Ancak bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Stu gitmişti.

Onun gittiğini *görmüştüm*.

Ama orada kesinlikle bir şey *görmüştüm*. *Daha doğrusu birini*.

Öyle değil miydi?

Mutfağa girip pencereye doğru yürüdüm, göğsümden terler süzülüyordu. Alnımı serin cama bastırdım. Eve çıkan patika ıssızdı, içinden koşarak geçtiğim ormana giden soluk gri bir yıldı.

Myra bizi adadaki yaban hayatı konusunda uyarmıştı. Tilki-ler ve yaban domuzları. Sansarlar. Ses –ve görüldüğü gibi kay-bolan silüet– bunlardan herhangi birine ait olabilirdi ve diken üstünde olduğum için paniklemiştim.

Kimsenin bana, beni ormanda kovalayanın, mülke izinsiz girmiş herhangi birinden ziyade başıboş bir hayvanın çok daha olası bir şüpheli olduğunu söylemesine ihtiyacım yoktu. Belki de kısa süre önce okuduğum mesaj göz önüne alındığın-da, izlendiğimi hissetmem kaçınılmazdı.

Gözlerimi sıkıca yumdum, mesajı düşündüm ve sonunda paniğin nereden geldiğini kendime kabul ettirmeye çalış-tım.

Vahşi doğanın tadını mı çıkarıyorsun? Şebekeden uzaklaş-manın sana yardımcı olacağını bir an bile düşünme. Kimse geçmişinden kaçamaz. Saklandığın ada, bunun kanıtı.

Trolleri görmezden gelmekte iyiydim. Anlamsız tehditleri üzerimden atmayı bir sanat haline getirdim; bu mesajlarm, sağlam olmayan zihinlerin ürünlerinden başka bir şey olma-dığını biliyordum.

Menajerimle anlaştığımda bana söylediği ilk şeylerden biri, tam olarak nerede olduğumu asla açıklamamam gerektiği-ydi. İnternette her türden sapık olduğunu söylemişti.

Yazılarımın hiçbirinde Kilbryde'dan bahsetmemeye dik-kat etmişim. Bir adayı ziyaret edeceğimle ilgili en ufak bir ipucu bile vermemişim.

Aslında, İskoçya'nın hangi bölgesini ziyaret ettiğim ko-

nusunda bilerek belirsiz yazmışım ve takipçilerimden In-
verness civarıyla ilgili öneriler isteyerek onları kasıtlı olarak
yanıltmışım.

Yine de *NB_Lurker* bir şekilde tam olarak nerede olduğumu
biliyordu.

24

Myra

Geçici ofisimdeki kapıyı iterek açtığımda nemli ahşap ayaklarımın altında gıcırdadı. Çiftlik barakasına eklediğimiz yalıtım katmanlarına rağmen dar koridor buz gibiydi, soğukluk taş duvarlara işlemişti. Atkımı boynuma sıkıca dolayıp ön odaya girdim ve elektrikli ısıtıcıyı açtım.

Sandalyeme yerleşirken iMac'i açtım, buraya her geldiğimde içime sinsice sızan hayal kırıklığından rahatsız olmuştum. Sanki bu karanlık ve nemli baraka, sihirli bir şekilde bir zamanlar çalıştığım aydınlık, yüksek tavanlı alana dönüşebilirmiş gibiydi.

Aseem dün Gabe'in web sitesini ve sosyal medyasını taramıştı. Gabe'in hikâyesinde tutarsızlıklar olabileceğini düşünüyordum ama Aseem'in araştırması sadece bunu doğruladı. Gabe başarısının ölçeğini abartmıştı ama o *gerçekten de* yüksek bir yatırım şirketinin kurucusuydu. Ayrıca LinkedIn profili bir gösterge ise, oldukça iyi bağlantıları olan bir şirketti.

Piknik bittikten ve aile güvenli bir şekilde eve döndükten sonra nihayet kendi başıma biraz araştırma yapacak zamanım oldu.

Facebook'a girdim, Aisha'nın profilinin sinir bozucu derecede yavaş çevirmeli ağ bağlantısıyla yüklenmesini bekledim. Aseem'in hiçbir şey bulamamasının sebebi belki de bulunacak bir şeyin olmamasıydı. Belki de Gabe tam olarak söylediği kişiydi ve her şeyi yanlış anlayan bendim. Aisha ve Gabe'in plajda desenli bir battaniyenin üzerinde uzanmış, başları birbirine yakın bir fotoğrafı ekranımı doldurduğunda yüreğim burkuldu. Gabe'in gülümsemesinde garip bir kibir ve samimiyet karışımı ifade vardı, hafif renkli güneş gözlüklerinin ardındaki koyu gözleri bana meydan okuyor gibiydi. Aisha'ya hak ettiği mutluluğu vermekle ilgili küçük konuşmasını, başarılı bir işletmeyi yürütme iddialarını, adanın geliştirilmesine yardım etme teklifini düşünerek parmağımı alt dudağımda ileri geri gezdirdim.

Bir dengesizlik vardı. Bir avukat olarak yasal strateji konusunda tavsiyelerde bulunmak kadar insanların geçmişlerini kontrol etmek de işimin bir parçasıydı. Yüzlerce kişiyi inceledikten, gerçekleri ortaya çıkarmak için sayısız hayatın katmanlarını soyduktan sonra insan yalancılara karşı bir sezgi geliştiriyordu. Gabe'in sorunu, hikâyesinin çok mükemmel, çok cilalı olmasıydı.

Owen olsa bana şüpheli olduğumu söylerdi ama öğrendiğim bir şey varsa o da en parlak, en gösterişli görünüşe sahip insanların neredeyse her zaman en çok saklayacak şeyi olan kişiler olduğuydu. Sırları size kâbuslar yaşatacak kadar karanlık olan kişilerdi.

En iyi örnek, bendim.

Arama çubuğuna Gabe'in tam adını yazdım, sonra sonuçların yüklenmesini beklerken e-posta gelen kutuma tıkladım.

Bankadan birkaç hatırlatma, Owen'dan okumak istemediğim bir e-posta daha ve eski ev arkadaşım Lisa'dan beni bebek partisine davet eden bir başka e-posta vardı. Tonu coşkulu ama temkinliydi. Mesafeliydi. Vahşi bir hayvana yaklaşmaya çalışıyormuş gibiydi.

E-postasına cevap verecek gücü kendimde bulamıyordum.

Kendi çekirdek ailemle beraber içimdeki tüm iyi şeyleri de kaybettiğimi ona söyleyemezdin. Bir kadının hamileliğini duyduğunu her gördüğümde içimi kaplayan öfke ve nefretten dehşete düştüğümü de. Bu kadın eskiden en iyi arkadaşım olsa bile. Ya da görümcem.

Gabe. Odaklanmam gereken kişi oydu.

Sayfa hayata dönerken tarayıcıya geri döndüm. Arama birkaç Gabriel Williamson'ı ortaya çıkardı, ancak hiçbirisi Gabe'e uzaktan yakından benzemiyordu. Gabe hakkında başka bir ayrıntı düşünmek için beynimi patlatırken, geçmişi hakkında ne kadar belirsiz konuştuğu aklıma geldi. Bize iki kardeşi olduğunu söylemişti, ancak isimlerini söylememişi. Orta sınıf bir ailede büyüdüğünü söylemişti, ancak nerede oturduklarını söylememişi. Sosyal medya profilleri bile yalnızca üniversiteye kadar uzanıyordu. Bunun, sosyal medyanın o zamanlar şimdiki kadar geniş çaplı ve yaygın olmamasından kaynaklandığını varsaymışım, ancak şimdi bunun hikâyesinde aradığım o çatlak olup olmadığını merak ediyordum.

Her konuşmayı, her yapılan yorumu gözden geçirdim ve sonunda bana yardımcı olacağını umduğum bir cevhere ulaştım. Gabe'in hayırseverlik sevdalısı olan eski bir kız arkadaşı hakkında bir şeyler söylediğinden emindim.

Gabriel Williamson + kız arkadaş + hayır kurumu yazdım ve yüzlerce sonuca göz gezdirdim.

Sayfalarca sosyal medya profilini, yazıları, Companies House⁵ listelerini ve parça parça haberleri taradım.

Beşinci sayfada durmamın tek nedeni başlığın çok utanç verici olmasıydı.

BİR LEYDİ VE BİR BARMEN:

MODERN BİR AŞK HİKÂYESİNİN İÇ YÜZÜ.

Artık basımı tükenmiş bir bölgesel gazetede, Leydi Sarah ve Bay Alfred Harrison-Dees'in tek kızları Annabel ve nişanlısı, yerel tesisatçı Tim Williamson'ın oğlu olan barmen Gabriel Williamson için verdikleri "zevki yansıtan" nişan partisini anlatan bir yazıydı.

Birden irkildim. Bu doğru olamazdı.

Gabe'in babası *tesisatçı* mıydı?

Etkinliğin ayrıntılarını gözden geçirirken ve ekranı Gabe'in kollarını yirmili yaşlarının başındaki zarif, kusursuz giyimli sarışın bir kıza doladığı fotoğrafa doğru aşağı kaydırırken ön yargılı olmamaya çalışıyordum. Yazıya göre Gabe, Annabel ile bir yardım etkinliğinde barmen olarak gönüllü çalışırken tanışmıştı. Kıvılcımlar çıkmış, üç ay sonra da genç çift evlenme niyetiyle nişanlanmıştı. Yazının üslubu büyük ölçüde olumluydu: Harrison-Dees ailesini İngiltere'nin sınıf sisteminin engellerini yıkan modern aristokratlar arasında yer aldığı için takdir ediyor ve Gabe ile Annabel'in nişanını modern bir peri masalından farksız olarak sunuyordu.

Ancak tüm bu toprak sahibi, üst tabaka, hoş karşılama, işçi sınıfı damat anlatısında bir şeyler biraz tuhaf görünüyordu. O geceye ait fotoğrafları inceledim. Gabe'in, Annabel'in

5:İngiltere'de şirketlerin resmi kayıtlarını tutan bir devlet kurumu (ç.n.)

ebeveynleriyle birlikte olduğu bir fotoğrafa gelince durdum. Fotoğrafı büyütmek ve yüzlere bakmak için tıkladım. Harrison-Dees ailesi gülümsüyordu ama gözlerinde duygulara kapılmamış bir ihtiyatlılık vardı, aralarındaki hafif mesafe ve müstakbel damatları gösterişli kutlamadan daha çok şey anlatıyordu. Gabe'in yüzünde son yirmi dört saat içinde sayısız kez tanık olduğum aynı hevesli ifade vardı, ama başka bir şey daha fark ediliyordu: Annabel'in onun için bir fetihten biraz daha fazlası olduğunu düşündüren bir kendini tebrik etme havasıydı bu. Amaca ulaşmak için bir araçtı.

Annabel Harrison-Dees hakkında yaptığım hızlı bir arama, zaten şüphelendiğim şeyi doğruladı. Gabe ve Annabel hiç evlenmemişlerdi. Gabe ile nişanlanmasından iki yıl sonra Annabel, *Tatler*'in haber yaptığı samimi bir törenle aristokrat otelci James Fitzroy ile evlenmişti.

Sosyal hareketliliğe bu kadar destek olmak yeterdi.

Gözlerimi kapatıp sandalyemde arkama yaslanarak her şeyi anlamaya çalıştım. Annabel'in düğününü konu alan *Tatler* yazısı kızın önceki erkek arkadaşlarının isimleriyle doluydu, ancak eski nişanlısından hiç bahsetmiyordu. Sosyal medyada Annabel ve Gabe'in birbirlerini tanıdıklarına dair çok az kanıt vardı, nişanlı olduklarına dairse hiç yoktu.

Nişanlandıklarını duyuran hiçbir gönderi, tatil veya tuhaf grup fotoğrafları, ayrılıklarından sonra arkadaşlarından gelen düşüncesizce mesajlar yoktu.

Kısa bir mesaj yazıp Annabel'e arkadaşlık isteğiyle birlikte gönderdim, ancak son gönderisinin üç yıl önce olduğunu düşünürsek, fazla umutlu değildim.

Kimse eski sevgilisiyle bağlantıda kalmak istemezdi, ancak basımı tükenen bir gazetede topluma hitaben bir yazı dışında Gabe'i Annabel'e bağlayan hiçbir şey olmaması, ikisinin de ilişkilerinin tüm izlerini kamuya açık platformlardan silmek için çok çaba sarf ettiğini gösteriyordu.

Sonra bir de zamanlama vardı. Gabe ile Annabel'in nişanını ele alan yazı beş yıl önce yazılmıştı. Gabe'in Hong Kong'a taşınmasından ve işini kurmasından hemen önceydi. Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Bir tesisatçının oğlu, finans alanında hiçbir geçmişi olmadığı halde dünyanın en zor pazarlarından birinde serbest yatırım fonu kurmak için gereken sermayeyi nasıl bulmuştu?

25

Zoe

Yatak odamda içim içimi yiyerek oturuyordum. Piknikten döndüklerinden beri geçen bir saat içinde Aseem özür dilemek şöyle dursun, beni kontrol etmek için bile yanıma gelmemişti. Ayrıca salondan gelen kahkahalara bakılacak olursa acelesi de yoktu.

Bu arada, son birkaç saati telefonuma bakarak, gerçek adını kullanmaya bile cesaret edemeyen bir adamdan gelen mesajı inceleyerek geçirdim. İçler acısı bir durumdu.

NB_Lurker'ın beni bu kadar etkilemesinden nefret ediyordum.

Hiçbir zaman endişelenecek, pasif-agresif bir tehdidi dert edinecek biri olmamıştım. Orta yaşlı ahlaksız adamlara garsonluk yaparken bile daha önlüğümü çıkarmadan uygunsuz bakışları ve istenmeyen ilgiyi başımdan savabiliyordum. O zamanlar bu tür şeyleri hiç düşünmezdim.

Bacaklarımı yatağın kenarından aşağı salarak ayağa kalktım.

NB_Lurker'in mesajları, tehditleri kadar boş bir hayatın ürünüydü ve onu düşünerek bir dakika daha harcamayı reddediyordum.

Salona girdiğimde tamamen aşına olduğum bir tabloyla karşılaştım: Kayınpederimin elinde bir kitap vardı ve ayaklarını uzatmıştı, kayınvalidem Aisha'nın saç derisine Hindistan cevizi yağı sürerken o da bir dergiyi karıştırıyordu ve Aseem'le Myra, önlerinde iki fincan baharatlı çayla pencere kenarında oturuyordu. Bu mutlu aile tablosunda eksik olan tek kişi bendim. Bunların çoğunun bana karşı kasıtlı yapıldığı düşüncesi beni ürkütüyordu.

"Uyuduğunu düşünmüştüm," dedi Aseem bana bakarak, bakışları her zamankinden daha keskindi.

"Biraz kestirdim," dedim, fazla savunmacı görünmemeye çalışarak. Dikkatimi Aisha'ya vererek, "Çok işin var mı?" diye sordum.

Aisha sırtıttı. "Evet. Spaya gitmek üzereyim. Oradan da belki sinemaya." Myra'nın ifadesini fark ettiğinde, "Hayır, sadece ailemle güzel ve rahat bir öğleden sonra geçirmek için buradayım," diye ekledi iç çekerek.

Myra gözlerini devirdi. "Ah, sızlanmayı bırak. Neden gidip deniz fenerine bakmıyorsunuz? İnanılmaz bir manzarası var." Bana hızla gülümseyip omzunu silkti. "Güzel fotoğraflar çekebilirsin Zoe."

İç çektim. Paylaşamayacağım güzel fotoğraflardan bahsediyordu.

"Bir yürüyüşe daha çıkmaya ne dersin?" diye sordu Aisha.

Sessizce yürüyor, yola çıkarken Myra'nın bize verdiği haritaya bakmak için arada bir duruyorduk.

Çakıl taşlarının tıkırtısını veya bir dalın çatırtısını her duyduğumda yeniden beliren korkunun içimi kemirişini duymamazlıktan geliyordum. Hayvanlardı. Ormanda hareket eden hayvanlar.

Aynı yolu üç kez turladıktan sonra, "Neden buraya Wi-Fi kurduramadı ki?" diye sordu Aisha. "Ya da lanet olası mobil sinyali olan bir ada satın almadı?"

Lamineli kâğıdı Aisha'nın elinden alıp haritadaki minik harflere kaşlarımı çatarak baktım. "Bence o yoldan gitmeliyiz," dedim sağımızda kalan ağaçların arasındaki bir boşluğu, bizi kıyıya götüreceğini umduğum küçük bir açıklığı işaret ederek. "Burası sarp kayalıklara çıkıyor olmalı ve bu yüzden deniz feneri çok uzakta olamaz."

Aisha omzunu silkti, yürümeye başladık.

Bu ailenin bir parçası olmanın ne kadar bunaltıcı olabileceğini anlayan biri varsa o da Aisha'ydı. Fakat onunla bile, konuşulması kesinlikle yasak olan bazı konular vardı.

Aseem'in nihayet bana evlenme teklif etmesine izin verilmesinden birkaç hafta sonra, kayınvalidemi öğle yemeğine çıkarmıştım. Ailenin Aseem'le ilişkimizi öğrenmesinden sonra ortaya çıkan gariplik gerçek manada ele alınmamıştı, ayrıca kayınvalideme hâlâ yıllardır tanıdığı ve sevdiği kişi olduğumu hatırlatmak istemiştım. Ona sadece oğluna değil, aynı zamanda ailesine de layık olduğumu kanıtlamak istemiştım. Bütçemin yettiği en şık restoranda, Kensington'daki sıralı ağaçların bulunduğu caddedeki küçük bir İtalyan bistrosunda

bir masa ayırtmışım. Orası tüm blog yazarlarının övgüyle bahsettiği yerdı. Hazırlık sürecinde menü üzerinde epey kafa patlatmışım; tam olarak ne sipariş edeceğimizi, nerede oturacağımızı planlamışım ve hatta stoklarında kayınvalidemin en sevdiği şarabın olduğundan emin olmak için önceden aramışım.

Kayınvalidem restorana girdiğinde yaşadığım o çöküntüyü hatırlıyordum. Bana elini uzatmıştı. Narin, yumuşak ve yıllardır süren sıcak sarılmalardan sonra tamamen beklenmedik bir şekilde mesafeliydi. Gözleri içeriği taramıştı, tüm bistroyu tek bir hızlı bakışla incelemişti, tepkisi ise tek heceli bir “Ah” olmuştu. O ilk tepki tüm öğleden sonranın tonunu belirlemişti. O günkü sohbetimize, kayınvalidemin bana Aseem’in hayatının her yönüyle ilgili bitmek bilmeyen ayrıntıları anlatması hâkim oldu. Uyandığı andan yatağa girdiği ana kadar gününün ayrıntılarını anlattı. İş yerindeki gelişimini, en çok sevdiği ve katlanamadığı meslektaşlarını, tavsiye aldığı ve kaçındığı arkadaşlarını, düşündüğü büro mekânlarını ve sevdiği konuları ayrıntılı olarak anlatmıştı. Aseem’in kedilere olan sevgisinden bahsetmişti –alerjim olan tek şeydi– ve bana onun ikisi erkek, ikisi kız toplam dört çocuk istediğini bilip bilmediğimi sormuştu. Kedilerini ve çocuklarını arabaya doldurup çocukken annesinin onu götürdüğü harika yerleri onlara gösterme hayallerinden bahsetmişti. Bu böyle devam etmişti. Tüm konuşma annesi olarak oğlunun hayatına ne kadar derinlemesine yerleştiğini ve benim için ne kadar az yer olduğunu göstermek için tasarlanmıştı, bunların hepsi mükemmel taranmış saçlarla ve en tatlı gülümsemelerle yapılmıştı.

Bu öğle yemeğinin, o zamana dek bana kendi annemden daha cömert ve nazik davranan kadınla ilişkimi güçlendireceğini ummuştum. Bunun yerine, iki buçuk saati katılmadığım bir yarışmayı kaybediyormuşum gibi hissederek geçirmiştım.

Daha sonra Aisha'ya bundan bahsettiğimde gözlerini devirmesini, sonra da derdimi paylaşmak için bir şişe şarap açmasını beklemiştim. Aisha'nın anne babası hakkında uzun uzadıya konuşmalarını dinleyerek onlarca akşam geçirmiştım ve artık bu tartışmalara katkıda bulunabildiğim için sanki sonunda ailenin gerçek bir üyesiymişim gibi garip bir şekilde heyecanlanmışım. Ancak Aisha'nın cevabı duyarsız olmaktan öteydi, düpedüz düşmancaydı. Annesinin söylediği herhangi bir şeye birinin nasıl olup da alınabileceğini anlamıyordu. Aisha'nın gamsız görünüşünün altındaki çeliğin pırıltısını ilk kez görüyordum, ailesi söz konusu olduğunda kendisinin tam olarak nerede durduğunu bana bildiren bir korumacılıktı bu.

Şimdiyse ormanda yürürken, öğleden sonraki olaylar hakkında detaylı bir şekilde konuşmayı çok istiyordum. Ancak Aisha'nın ailesi yerine beni desteklemesini sağlamaya çalışmak faydasızdı, benden beklediği şey tam olarak bu olsa da.

Yine de hikâyenin benim açımdan nasıl olduğunun bilinmesini sağlamalıydım. "Sahilde annene karşı kaba olmaya çalışmıyordum, sadece –"

"Sorun değil Zo," diyerek sözümü kesmesi beni şaşırttı. "Eğer tek bir yorumla bir şeylerin nasıl çığ gibi büyüyebileceğini anlayacak biri varsa o da benim. Aslında, söylemem gereken bir şey var..." Şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Bu ne be?" diye devam ederken ellerini kalçalarına koydu. Uzun otların ara-

sındaki küçük açıklığa doğru bakıyordu. Küçük parke taşları, çapı yüz metreden fazla olamayacak bir alanı çevreliyordu.

Tören yapmak için kullanılan bir daire gibi görünen yere adım attım ve merkezde tek başına duran kaldırım taşına doğru yürüdüm. Üzerinde, halkalar oluşturan çizgiler ve ayrıntılı motiflerden meydana gelen oldukça tanıdık bir arma vardı ve altında tek bir cümle yer alıyordu: *“Kimliği hiçbir şekilde belirlenememiş ama sonsuza dek hatırlanacak, değer verilecek ve zamanla intikamı alınacak olanların anısına. MacBrodie Klanı.”*

MacBrodie Klanı, tasfiyeler gerçekleşene kadar en güçlü İskoç klanlarından biriydi. Birçok kişinin artık soykırım olarak adlandırdığı feci olayların kurbanı olmuşlardı.

Aisha'ya doğru döndüm. Onun kadar sarsılmış göründüğümü hayal edebiliyordum.

Üzerinde durduğumuz alan bir toplu mezarlıktı.

26

Myra

Gabe, başparmaklarını kot pantolonunun ceplerine sokmuş bir şekilde Fransız kapılarının önünde duruyor, hızla kararan vadiye bakıyordu.

“Sence kızlar güvende olacak mı?” diye sordu. Gündüz saatlerinde deneyimlediğimiz güzel havanın tüm izleri kaybolmuştu. Gökyüzünü fırtına tehdidi taşıyan kalın siyah bulutlar kaplamıştı. Gabe endişeli gözlerle doğrudan bana bakıyordu. “Belki de onları almaya –”

“Aseem onları almaya gitti zaten,” dedi babam, salonun diğer tarafından. “Kısa bir süreliğine de olsa seninle yalnız konuşmak istedim. İçki?”

“Elbette.” Gabe ellerini ceplerinden çıkarıp kollarını kavuşturdu. Hâlâ pencere oturağına tünemiş bir şekilde bana bakıyordu, ifadesi şaşkıncı.

“Ah, Myra’ya aldırma,” dedi babam, köşedeki içki arabasına doğru hızla yürürken. İki kadeh viski doldurdu ve birini Gabe’ye uzattıktan sonra koltuğa oturdu. Benim içkim –bir şişe

maden suyu- parmaklarımın arasında sallanıyordu. Gerginlik damarlarımda hızla dolaşırken bile rahat görünmek için elimden geleni yapıyordum.

Gabe viskisinden büyük bir yudum aldı, konuşurken gözleri pencereye kaydı. "Akşam saatlerinde bile bu manzara hâlâ inanılmaz. Çok geniş." Duraksadı, gök gürültüsünün salonu dolduran alçak uğultusunu dinledi. "Umarım Aisha'yla bir gün böyle bir ev inşa edebiliriz." İçkisini kadehinde döndürdü, ardından bir dikişte içti. "Bir tane daha alabilir miyim?"

"Alabilirsin," dedim. Üç yüz poundluk Macallan şişemi bitirmek Gabe'den kurtulmamıza yardımcı olacaksa, hiç sorun değildi.

Gabe kendine büyük bir miktar içki doldururken cam şişenin kristale çarpışının sesi duyuldu, sonra babamın karşısındaki kanepeye oturdu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Gabe, kuşkulu bir sesle. Babam ona baktı, yüzü duygu ve düşüncelerini açık etmeyecek kadar ifadesizdi.

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha. Gabe ellerini saçlarının arasından geçirdi, bakışlarını babamdan bana, sonra tekrar babama çevirdi. Tepki alamamanın onu açıkça tedirgin ettiği belliydi.

Küçükken Aseem ve ben her zaman bağırılmaktan ziyade babamın soğuk sessizliklerinden birine maruz kalmaktan korkardık. Aisha hiçbir zaman ikisiyle de yüzleşmek zorunda kalmamıştı.

"Sen söyle," dedi babam sonunda.

"Ben... Ben ne demek istediğinden emin değilim."

“Gabriel, kızımı seviyorum, iki kızımı da. Belki bir gün bir insanı düşündüğünden daha fazla sevmenin nasıl bir şey olduğunu anlarsın...”

“Ben de tam olarak böyle –”

Babam elini kaldırıp onu susturdu.

“İki kızımı da seviyorum ama en çok Aisha için endişeleniyorum. O kırılgandır, her zaman öyleydi. Bir kalp kırıklığını daha kaldıramaz.”

“Bunun olmasma *asla* izin vermeyeceğim,” dedi Gabe, ifadesi ciddiydi. Kısa bir iç çekti, sonra kadehini sehpaye koyup öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine yasladı. “Aisha benim için her şeydir. O olmasaydı zaten yürüyen işimi, tüm *hayatımı* dünyanın öbür ucuna taşımazdım. Tek istediğim onun mutlu olması.”

“Bunu takdir ediyorum. Gerçekten ediyorum.” Babam avuçlarını birleştirdi, bir kez başını salladı. “Myra?”

Pencere kenarındaki koltuktan kalkıp Gabe’in yanına oturdum. Kanepeye gömülürken nefesindeki viski kokusunu alabiliyordum. Ona bakmak için döndüğümde dizlerimiz birbirine çarptı. Ses tonumu kararlı ama tarafsız tutmaya çalışarak alçak sesle konuştum. “Sana şirketin yüzde dört hissesini teklif etmek istiyoruz. Mevcut değerlemeye göre bu on iki milyon pound eder. Son tahminlere göre, on yıl içinde yüz, yüz elliye kadar çıkabilir.”

Açgözlülüğünün Gabe’in yüzünden geçişini izlerken sahip olabileceğim tüm tereddütler de buharlaşıp gitti. Gabe gibi insanlar hapiste çürümeyi hak ediyordu, ancak bu en iyi ikinci alternatifti.

“Yüz elli... milyon mu?”

Ona net bir şekilde başımı salladım ve yan sehpanın üzerinde duran kalın manila zarfa uzandım. Gabe, daha önce hazırladığım sözleşmeye hızla göz atarken kafası karışmış gibi görünüyordu. Gözleri bir sağa bir sola hızla hareket ediyor, yazılanların anlamını çözmek için hukuk dilinin üstünde durmamaya çalışıyordu.

Ona ayrıntılarıyla açıklamaktan hiç hoşlanmıyordum. Bu para mirasımdandı, o yüzden paranın gitmesini isteyeceğim son kişi Gabe'di. Fakat ona ödeme yapmak Aisha'yı güvende tutacak ve babamı da mutlu edecekse hiç önemli değildi.

“Hisselerin yarısı şimdi, yarısı da on iki aylık sürede devredilecek, tabii şartlara uyduğunu varsayarsak.”

Gabe başımı hızla kaldırdı. “Şartlar mı?”

Önündeki belgeye parmağımın ucuyla vurdum. “Her şey bu sözleşmede yazıyor, ama esas olarak yarın sabah gitmen gerekecek.”

Gabe kaşlarını çatı. Şaşkınlıkla yüzünü buruşturarak, “Nereye gideceğim?” diye sordu.

“Nereye istersen. Aisha eve döndüğünde ona geçici bir gençlik aşkını sevgiyle karıştırdığını söyleyeceksin. Aileye uyum sağlayamadığını veya bağlanmaya hazır olmadığını fark ettiğini de söyleyebilirsin, ne istersen. Uçuşlarını elbette birinci sınıf olarak ayarlarız. Aisha'nın villasından herhangi bir şeye ihtiyacın olursa kişisel eşyalarının mümkün olan en kısa sürede sana gönderilmesini sağlayabiliriz. Yarından itibaren Aisha'yla hiçbir iletişimin olmayacak. Ne bir telefon görüşmesi, ne bir e-posta ne de bir tesadüfi karşılaşma veya buluşma.

Hiçbiri yok. Önümüzdeki yılın herhangi bir anında Aisha seni görürse veya senden haber alırsa, bu konuşma hakkında bir şey öğrenirse ya da aile şirketiyle herhangi bir ilgini öğrenirse sözleşme hükümsüz olacaktır. Hisselere gelince, on iki ay doluktan sonra onlarla istediğini yapmakta özgürsün. Herhangi bir sorun var mı?”

Eğilerek belgeye bakıp tekrar doğruldu. “Anladığınızı sanmıyorum. Aisha’yı seviyorum. Bu, parayla ilgili bir mesele değil.”

“Eminim değildir,” dedim hızımı alamayarak. “Evlenirseniz, doğal olarak bir evlilik öncesi anlaşma olacak. Aisha’nın aile mutemetliğindeki hissesi, tüm mal varlığı ve aile şirketindeki mevcut veya gelecekteki hissesi koruma altına alınacak. Aile, senin veya Aisha’nın kurduğu hiçbir işe yatırım yapmayacak. Aslına bakılırsa bu hiçbir şeye, hatta Aisha’nın cari hesabına veya kredi kartına bile erişemeyeceğin anlamına geliyor. Aldatma, boşanma, ayrılık durumunda veya...” –yutkundum– “Aisha’ya bir şey olursa mal varlığı, hayat sigortası, birikimleri ve mevcut veya gelecekteki yatırımlardan elde edilen herhangi bir kâr, tamamen aileye geri dönecek.”

Söylediklerimin kafasına girmesi için biraz bekledim. Ondan diğer ucundan babam bana birkaç kez hafifçe başını salladı.

“Onu *seviyorum*,” diye itiraz etti Gabe sesini yükselterek. “Anlamıyor musun? O benim her şeyim.”

Gabe’in daha fazla para talep etmesine hazırlıklıydım ama sesindeki duygusallık beni hazırlıksız yakaladı. Bu an, beni yıllarca unutmaya çalıştığım bir sohbete götürdü. Kendimi çelik gibi sertleştirdim, kendime aşkın, erkeklerin diğer tüm

bahaneleri başarısız olduğunda başvurdukları bir kelime olduğunu hatırlattım. Gabe, Aisha'yla tanıştığı andan itibaren ona yalan söylüyordu.

Ses tonumu olabildiğince sakın tutmaya çalıştım. "O zaman onun için en iyisini yapmak isteyeceksin, değil mi? Gabriel, nişanlılığınızın birkaç aydan fazla süreceğini gerçekten düşünmüyorum. İkiniz de farklı dünyalardan geliyorsunuz ve er ya da geç Aisha bunu görecektir. Bu şekilde, onu da kendini de kalp kırıklığından kurtarabilir, kendini hayata hazırlayabilirsin."

"Daha iyi bir teklif alamayacaksın oğlum," dedi babam.

Gabe kâğıtları zarfa geri koyup ayağa kalkarak, "Aisha beni uyarmıştı," dedi. "Fakat sizler başka türlü bir şeymişsiniz. Onu önemsiyormuş gibi davranıyorsunuz ama onun ne istediğini hiç düşündünüz mü? Biz birbirimizi *mutlu* ediyoruz." Duraksadı, bana bakarken gözleri küçümsemeye doluydu. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin."

Ayağa kalktım, otokontrolümün son iplerinin de onun bu küstahlığı karşısında koptuğunu hissettim. "Doğru, çünkü eminim ki Aisha'nın istediği şey, kendisine yalan söyleyen bir adamla evlenmektir. Ebeveynlerin sanat tarihçisi, öyle değil mi?"

Gabe gözlerini kırptırdı, yüzünden bir panik dalgası geçti. "Sen nasıl..." Birdenbire sustu, düşük gözleri gözlerime sabitlendi.

"Annabel'in ailesi sana ne kadar ödedi?"

Gabe derin bir nefes aldı. "Düşündüğün gibi değil."

Kollarımı kavuşturdum. "Öyle değil mi?"

Birkaç saniye sessizlik içinde geçti.

Gabe bana bakmaya devam etti, ben de bakışlarımı kaçırmadım.

Dışarıdaki hareketin, çakıl taşlarının hafif gıcırtısının, seslerin boğuk yankısının belli belirsiz farkındaydım ama beni o andan koparan şey, ön kapının çarparak kapanması oldu.

“Biz geldik!” diye seslendi Aseem. Koridordan mutfağa doğru gelen ayak seslerini duyuyordum.

Sesimi alçaltıp, “İkimiz de Aisha’nın kendisine yalan söylenmesinden ne kadar nefret ettiğini biliyoruz. Babanla ve Annabel’le ilgili gerçeği öğrendiğinde nişanı bozacak. Benim bakış açıma göre, iki seçeneğin var. Teklif ettiğimiz parayı alıp işini büyütmek için kullanabilirsin ya da ayrılmayıp parasız kalabilirsin. Seçim senin,” dedim son derece öz güvenli bir tavırla. Aisha içeri girerken bir adım geri çekildim, hemen ardından Zoe ve Aseem de geldi. “Güzel, döndünüz demek. Endişelenmeye başlamıştık.”

“Dışarısı buz gibi,” dedi Aisha ellerini ovuşturarak. Salondaki gerginliği fark edince yüzündeki gülümseme kayboldu. “Neler oluyor? Gabe?”

Gabe’in duruşu, Aisha’nın varlığıyla yumuşadı. “Babam ve ben iş konuşuyorduk. Ona en iyi yatırımların parayla değil değerlerle yapıldığını açıklamaya çalışıyordum,” dedi Aisha’yı kendine çekip dudaklarından öperken. Bu, Aisha’nın kızarmasına ve geri kalanımızın utanmasına neden olan türden bir öpücüktü. Fakat insanı sinirlendiren sadece öpücüğün eylemsel niteliği değil, aynı zamanda “baba” kelimesini gelişigüzel kullanmasıydı.

Beni fazlasıyla rahatsız eden, sesindeki meydan okumaydı.

Dinamiğin değiştiğine dair garip bir altüst olma anını hissediyordum.

Aisha, Gabe'in elindeki zarfa bakarak, "O ne?" diye sordu.

Gabe zarfa baktıktan sonra onu kanepeye bırakırken tam bir sessizlik yaşandı. Aisha'ya dönerek, "Bilmen gereken bir şey yok. *Yani henüz...*" dedi. Gabe sanki bir çocuğu ısıtmaya çalışıyormuş gibi ellerini Aisha'nın kollarında yukarı aşağı gezdirirken midem düğümlendi. "Düğün mekânları hakkında biraz sohbet etmiş olabiliriz..." dedi, ses tonu hafif ve cilveliydi.

Aisha'nın yüzünün aydınlanması yürek parçalayıcıydı. "Yaa!" dedi heyecanla.

"Myra'nın ilginç fikirleri var ama ona üzerinde düşünmesi için çok daha fazlasını sundum," dedi. Bana bakmak için döndü, kelimeleriyle beni vururken gözlerini kıstı. "Senin için *en iyisini* istiyor ama ablanın seni benim kadar iyi tanıdığından emin değilim."

27

Zoe

Aseem'in peşinden üst kata çıktım. Yürüyüşten sonra bitkin düşmüştüm, vücudumdaki her kemik sarf ettiğim efor nedeniyle isyan ediyordu, ama bugün henüz bitmemişti. Hepimizin giyinip saat tam yedide aşağıdaki büyük kutlama için bir araya gelmesi gerekiyordu: Kayınvalidemle kayınpederimin evlilik yıldönümüydü. Özenle hazırlanmış sofraya oturup akşamı mutlu bir aileymişiz gibi rol yaparak geçirmemiz gerekiyordu. Bundan daha az yapmak istediğim bir şey var mıydı, bilmiyordum ama bu ailede yaptığımız şey tam olarak buydu. Pahalı şampanya ve tuzlu havyar eşliğinde gülümsüyorduk. Tabaklarımızı ve bardaklarımızı dolu tutarken masanın altından bıçaklarımızı bileyliyoruz.

Sandringham'da Noel daha kolay olurdu.

Tenime ağır gelen ıslak kaşmir kazağımı çıkarıp radyatörün üzerine serdim. Aseem, Aisha ve ben dönüş yolunda yağmura yakalanmıştık ama endişelendiğim şey vücuduma yayılan soğuk değildi.

Aseem’le sabahtan beri birbirimize neredeyse iki kelime bile etmemiştik. Ne kadar öfkeli olsam da onun yeniden konuşmaya başlamasını sabırsızlıkla bekliyordum.

Aseem bana doğru bakmamaya çalışarak banyoya girdi. “Önce duş almak ister misin?” diye sordu.

Onu banyoya kadar takip ettim. “Babanla konuştun mu?”

“Henüz değil,” dedi gömleğinin üst düğmelerini açıp başından çıkardıktan sonra yerdeki pantolonunun üstüne bırakırken.

Aynadan Aseem’e baktım, bir anlığına vücudunun şekliyle dikkatim dağıldı. Gözlerim, göğsünü ve omuzlarını tanımlayan açılı hatları takip etti. Gabe, kayınpederimle yatırım seçeneklerini tartışıyordu ve Myra da geri kalmayacaktı, tabii iddiasını daha önceden ortaya koymadıysa. Yine de tüm günü ailesiyle geçiren kocam, meşru olarak bizim olanı talep etmek için inanılmaz derecede mükemmel bir anı kolluyordu.

“Myra onunla konuştu mu?”

Sorumu, başını kayıtsızca iki yana sallayarak yanıtladı. “Gabe’le başa çıkmaya çalışmakla meşguldü.”

Aseem beni bilgilendirirken küvetin kenarına oturdum. Bu sabah kayıinvalidemin bana karşı davranışlarını, önümüzde uzanan akşamı, yıllarca süren masum gülümsemeleri ve hâlâ katlanmak zorunda olduğum ısrarlı müdahaleleri düşünürken geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek bulanıklaşıp birleşti. “Bunu yapamam,” dedim sakince.

“Neyi?”

“Bunu. Her şeyi. Tükendim.”

Boxer’ını çıkarıp beline bir havlu sardı, bana bakmak için döndüğünde bakışları yumuşadı. “Biraz fazla oldu, değil mi?”

Yarın Myra'nın bizim için planladığı şey her neyse, es geçip onun yerine yatakta uzanmaya ne dersin?" Önümde çömelip ellerimi ellerinin arasına aldı. "Sadece ikimiz..."

Evet demek çok kolay olsa da direndim. Her seferinde yaptığı şey buydu. Yalnız geçirdiğimiz zamanı bir merhem gibi kullanıyordu ama oyundaki daha büyük sorunları ele almayı reddediyordu. "Sanırım kendimize ayıracağımız bir sabahtan daha fazlasına ihtiyacımız var, öyle değil mi? Piknikte –"

"Piknik için endişelenme. Şu anda bunu konuşmamıza gerek yok," dedi Aseem parmaklarımı öperek.

Ellerimi ellerinden çekip küvetin kenarını kavradım. "Sanırım gerek var."

İç çekme sırası Aseem'e gelmişti. Başını sallayıp omzunu silkti. "İstediğin buysa. Sen öyle hissederken hiçbir şey söylemek istemedim..."

Kızgın? Aşağılanmış? Alaya alınmış?

"...hormonal bir durum olduğunun farkındayım ama yine de annemle böyle konuşamazsın."

Ağzım açık kaldı.

"Sen gittiğinde gerçekten endişelendi. Ayrıca incinmişti. Bu gece olmak zorunda değil, ama bir ara annemden özür dilemelisin."

"Ne?"

"Annemin nasıl bir izlenim bıraktığını biliyorum..." kaşlarını çatıp doğru kelimeleri aradı, "bazen fazlasıyla ısrarcı, ama biliyorsun ki annem aslında kendi tarzında seni önemseydiğini gösteriyor. Bebek geleceği için çok heyecanlı, tek istediği yardım etmek."

Küvetin kenarını daha sıkı kavrarken iç çektim. Her evliliğin bir uzlaşma olduğu konusunda söylenenler doğruduydu. Aseem ve ben nadiren eşit derecede uzlaşmamıza rağmen, evliliğimizin devam edebilmesi için bir ekip olmamız gerektiği gerçeği ortadaydı. Aseem ve benden oluşan bir takım.

Hayır, Aseem değildi, annesi ve benden oluşan bir takım.

Kendimi defalarca onun yerine koymaya, olaylara onun gözünden bakmaya ve yetişkin bir adamın, annesinin yaptıklarına nasıl bu kadar kör olabileceğini anlamaya çalıştım.

Bunu yapamazdım. Şu anda bunu denemek istediğimden bile emin değildim.

“O yardım etmeye çalışmıyor Aseem. Hamileliğimin yönetimini ele geçirmeye çalışıyor.”

“Hayır tatlım. Tüm büyükanne ve büyükbabalar bu kararların bir parçası olmak ister. Muhtemelen senin de ondan bunu beklediğini düşünüyordur. Meseleyi çarpıtma.” Aseem’e baktım. Sesi yumuşaktı ama tonundaki suçlama açıkça belliydi. Aşırı tepki verdiğimi düşünüyordu. “Ayrıca yaşadığı onca şeyden sonra... Daha fazla çaba gösterebilirsin, değil mi? O benim annem.”

İşte buydu. Aseem’in annesi hakkında her tartıştığımızda oynadığı koz. Bu konu hakkında konuşmamamız, Ishaan’a ne olduğunu ya da daha da önemlisi, bunun kayınvalideme ne yaptığını unutmamıza izin verildiği anlamına gelmiyordu. Tek bir olayın onu bağımsız, ünlü bir kadından bir rüzgârın esintisiyle bile zarar görecektik kadar kırılgan birine nasıl dönüştürdüğünü de.

Keşke geçmişte yaşadığımız tüm trajediler bizi günümüzün rahatsızlıklarından koruyabilseydi.

Bunu ona söylemek üzereyken, bastırılan bir hapşırığın boğuk sesini duydum. Birbirimize baktık, ikimiz de koridordaki her kimse bizi duyabileceğini aynı anda fark ettik.

Kapı tereddütle vuruldu.

Aseem yatak odası kapısını açmaya giderken sabahlığımı üstüme geçirdim.

Annesini görünce Aseem'in yüzünde bir gülümseme belirdi. Annesi, üzerinde iki parlak desenli porselen fincan ve küçük bir kâse beyazlatılmış badem bulunan bir tepsiyle içeri girdi.

"Zerdeçalı süt," dedi tepsiyi şifonyerin üzerine koyarken. "Seninkine şeker koymadım," diye ekledi bana bakarak.

Bu bariz "Bak seni ne kadar çok düşünüyorum" gösterisi beni daha da sinirlendirdi. Gözleri, dağınık saçlarım ve benekli yüzümde gezindi, sonra akşam için giyeceğim kıyafetin, yani Sabyasachi sonbahar koleksiyonundan bir elbisenin serili olduğu yatağa doğru kaydı. "Bunu mu giyeceksin?" diye sordu. Pırlanta hızması avizenin ışığını yakalarken bana bakmak için başını kaldırdı.

"Beğenmedin mi?" Ne kadar uğraşsam da sesimdeki meydan okumayı gizleyemedim.

"Çok güzel," dedi, ağzından bal damlıyordu. "Elmas ve inci küpelerimin o renkle ne kadar güzel uyacağını düşünüyordum. Bu gece onları takacaktım ama sana seve seve ödünç veririm."

Aseem, "Çok nazıksın," dedi annesine. Ardından bana dönerek, "O küpeleri çok seviyorsun, değil mi Zoe?" diye sordu.

Ben sevmiyordum ama annesinin ne kadar sevdiğini biliyordum. Bu bana uzatılmış bir zeytin dalıydı ve benim de gerçekten almam gerekiyordu. "Seviyorum. Teşekkürler anne,"

dedim. Aseem'in yanına gidip koluna girdim. "Fakat geçen ay bana verdiğin küpeleri takmayı düşünüyorum," diyerek Aseem'e gülümsedim, ardından bakışlarımı annesine çevirdim. "Onları özel bir gün için saklıyordum." Annesinin gülümsemesi yüzünde donarken benimki genişledi. Neyden bahsettiğimi hiç anlamamıştı. "Aseem, hamile olduğumu öğrendiğimiz gün küpeleri Antwerp'teki kuyumcundan sipariş etti."

"Ne kadar hoş. Eminim Aseem iyi bir seçim yapmıştır." Kayınvalidem sevinçle ellerini çırpı. "Şimdi gidip babanızı kontrol etsem iyi olur. Sütü soğutmayın," dedikten sonra kapıyı arkasından kapattı.

"Bu o kadar da zor değildi, değil mi?" dedi Aseem, fincanlardan birini bana uzatırken.

"Bizi gizlice dinliyordu."

"Bunu bilemezsin," dedi her zamanki gibi annesinin yöntemlerini görmemekte ısrar ederek.

Fincanı bırakıp şifonyere yaslandım. Beni daha çok neyin rahatsız ettiğine karar veremiyordum; Aseem'in annesinin iç yüzünü görememesi mi, yoksa bu maskaralığın beni ne kadar derinden etkilediğini görememesi mi? "Bütün hayatımı seninle annen hakkında tartışarak geçiremem," dedim kayınvalidemin böldüğü konuşmaya geri dönerek. "Uzakta olmak istiyorum."

Yatağın kenarına oturdu, sanki çarpışmaya hazırlanıyormuş gibi ellerini iki yanına koydu. "Biliyorum ve düşündüğümüzden biraz daha uzun sürebilir, ama harekete geçeceğiz..."

Ellerimi isyan edercesine havaya kaldırdım. "Nasıl? Bu konuda babanla konuşmayı reddettiğin sürece tam olarak nasıl harekete geçeceğiz? Myra bu lanet olası adaya sahip, Aisha'nın

villası var. Ama bizim kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeyimiz yok. Babanın yardımı olmadan Delhi’de bir daireye zar zor gücümüz yeter. Sen de yardım istemeyi reddediyorsun.”

“Hadi ama Zoe, denediğimi biliyorsun. Bu hafta zor geçti. Aisha’nın nişanıyla –”

“Sus! Sadece sus. Bugün Aisha, yarın Myra, o da olmazsa Owen, şirket ya da ailen. Asla bitmiyor. Ben senin karınım Aseem. Birlikte bir aile kuruyoruz. Senin hayatmda ne zaman önceliğe sahip olacağım?”

“Bu haksızlık.”

“Haksızlık mı?” Alay edercesine dudak büktüm. “Asıl haksızlık, arkamı kolladığını söyleyip sonra sanki hiç umurunda değilmişim gibi davranman. Tüm tatili annenle babanın gözlerinin içine bakarak geçirmen.” Gözlerimi kapattım, akmak üzere olan gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. Kendimi derin bir nefes almaya zorladım ve ellerimi karnıma koydum, hafif şişkinliği hissediyordum. Bebek kadar kendimi de rahatlatmaya çalışıyordum. Bulanıklaşan yaşlı gözlerimle Aseem’e baktım. Kamburlaşmıştı, omuzları içe kıvrılmıştı. “Hiç umursuyor musun beni? Bizi?”

O an bana baktı, ailesiyle benim aramda kaldığı açıktı ve aniden göğsüme saplanan suçluluk duygusu beni hazırlıksız yakaladı. Evliliğim ve seçimlerimle ilgili sorguladığım pek çok şey vardı, ancak tüm bu süreçte beni ayakta tutan tek şey Aseem’le birbirimize hissettiklerimizin gerçek olduğunu bilmektir. Beni ne kadar sevdiğini biliyordum. Baş başa olduğumuzda, Aseem annesinin nasıl hissedebileceği veya babasının ne söyleyebileceği konusunda endişelenmediğinde her şey harika oluyordu. Hatta mükemmel.

Sorunlarımız tüm aile bir arada olduğunda başlıyordu.

Dönüp pencereye doğru yürüdüm. Onu zorladığımı biliyordum, ancak başka ne yapabilirdim? Bu bebeği tek başıma büyütemezdim. Ayrıca onu, verdiğim her kararın kayınpalidem ve kayınpederim tarafından sorgulandığı bir ortamda büyütmeyi reddediyordum.

Aseem'in bana arkadan yaslandığını hissettim, kolları belime dolandı. Aldığı derin nefesi verirken sıcaklığını boynumda hissettim. Öpücük kılığında bir iç çekiş. "Umursadığımı biliyorsun. Seni seviyorum. Sensiz yaşayamam. Sen..." -sesi çatladı- "...benim için her şeydin. Her şey."

Uzun bir süre öylece durduk. Dışarıda, yakalandığımız damla damla yağın yağmur tam bir fırtınaya dönüşmüştü. Rüzgâr ağaçların arasından geçerken uğulduyor, onları sallanmaya ve karşısında saygıyla eğilmeye zorluyordu. Aseem beni daha sıkı sardı. Bir şimşek gökyüzünü deldiğinde ormanı bir anlığına bembeyaz bir ışıqla yıkadı, daha önce zar zor fark ettiğim ayrıntıları öne çıkardı.

Kocamın kollarından kurtuldum. Pencereye bir adım daha yaklaştım.

Ne kadar uzun bakarsam o kadar çok şey görüyordum. Derin bir nefes aldım. "Bensiz yaşayamıyorsan ne yapman gerektiğini biliyorsun."

28

Myra

“Erken başlamışsın, ha?”

“Alkolün verdiği cesaret işte, bilirsin.” Başka bir kokteyl bardağına cin koyup mutfak tezgâhının üzerinden Aseem’e doğru kaydurdım.

Bir yudum alıp yüzünü buruşturarak, “Biraz vermut iyi gelebilirdi,” dedi.

Omzumu silktim. Babamla yaptığım konuşmadan sonra hissettiğim rahatlama çoktan kaybolmuştu. Midemdeki gerilim her geçen saat daha da artıyordu. Gabe’in teklifime verdiği tepki beni şoka uğratmıştı. Ne oyun çevirdiğini anlayamıyordum ve bilememek beni hasta ediyordu.

“Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Aseem.

“Hayır,” dedim Aseem’in salonda gezinen bakışlarını takip ederken. Edinburgh’da olsaydık bundan daha iyi bir sofraya kurabilirdim, ancak bu koşullarda elimden gelenin en iyisini yapmıştım. Masa en kaliteli Çin porseleni takımım ile donatılmıştı.

Dekoratif işlemeli çatal bıçak takımı, klasik kristal bardakların yanma yerleştirilmişti ve kumaş peçeteler tertemiz beyaz masa örtüsüyle uyumluydu. Ortada ise sade kır çiçekleri ve mumlardan oluşan bir aranjman yer alıyordu. Gösterişsizdi. Zarifti. *Ekonomikti*. Büfenin üzerinde antika pirinç çerçevelerdeki aile fotoğrafları, küçük süsleme ışıklarının arasına yerleştirilmişti; bir aile olarak tekrar tekrar ortaya serdiğimiz bir avuç değerli anının kaydını tutuyorlardı. Fotoğraf çerçeveleri son dakika eklemesiydi ve dekorun biraz uyumsuz görünen tek unsuruydu. Fazlasıyla duygusallık içeriyordu, Zoe'nin Instagram'da katıldığı yayına hazır etkinliklerini anımsatıyordu, ama annemin çabamı takdir edeceğini biliyordum. "Her şey kontrol altında."

Aseem kaşlarını kaldırdı. "Öyle diyorsan öyledir. Dinle, herkes gelmeden önce sorayım..." Durakladı, boğazını temizledi. Bu tereddüdü, bana sadece tartışmak istediği konuyu değil, farkında olmayarak bunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu da gösterdi- "babamla satış hakkında konuştun mu?"

Tarafsız görünme konusunda etkileyici bir iş çıkarıyordu, ancak artık çok geçti. O uzun duraklama olmasa bile yüz ifadesi, sözlerinin gizlemeye çalıştığı her şeyi ele veriyordu. "Babam emekli olmak istemiyor Aseem."

"Biliyorum, ama -"

"Şirketi satmama konusunda da son derece kararlı. Müzakerede ettiğiniz anlaşmanın etkileyici olduğunu -"

Aseem alaycı bir gülümsemeyle tavana baktı. "Daha iyi bir teklif almayacağız."

"...ama zamanlamanın yanlış olduğunu düşünüyor," diye devam ettim. "Babam satmak yerine büyümemiz gerektiğini düşünüyor."

“Büyümek mi?” Aseem başını iki yana salladı. “Vay canına! Tamam. Sen ne düşünüyorsun?”

“Hangi açıdan?”

“Sonraki adımlar açısından. Belli ki babam sağlıklı düşünemiyor. Sence bu konuyu annemle konuşmalı mıyız?” diye sordu.

İç çektim. İçkimi bitirdim. Bir tane daha koyma isteğine direndim. “Bilmiyorum. Sanmıyorum... Sadece bir avuç bağımsız petrokimya şirketinin kaldığını ve piyasanın gidişatına bakılırsa birinin lider olarak ortaya çıkacağını söyledi. Bunun biz olabileceğimizi düşünüyor. Güneydoğu Asya’ya doğru genişlemek istiyor.”

“Genişlemek mi? Şaka yapıyor olmalısın. Genişlemek için ihtiyaç duyacağımız lojistiği, finansmanı, muazzam altyapıyı hiç düşünmüş mü?” Aseem ellerini saçlarında gezdirdi, hayal kırıklığı apaçık ortadaydı. “Babam bunu hep yapıyor. Aklına bir fikir geliyor ve... uygulanabilirliği görmezden geliyor. Genişlemek için gerekli imkânlarla sahip değiliz. Malhotra’ya üstünlük sağlamayı bu kadar kafaya takmasaydı bunu görecekti de.”

“Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Emekli olmayacak ve şirketi kesinlikle satmayacak. Anladığım kadarıyla ne Malhotra’ya ne de başka birine.”

Aseem kollarını kavuşturdu. “Ve sen buna tamam mı diyorsun?”

Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken uzun bir nefes verdim. “Bilmiyorum. Babam çok daha iyi durumda, hayli formda. Yani onu bugün gördün. Yürüyüşten sonra sen de ben de ondan daha fazla yorulmuştuk. İşe geri dönmesinin onun için iyi olmayacağını kim söyleyebilir?”

“Onun için iyi mi yani? Kahretsin! Babamız altmış sekiz yaşında Myra. Bu işi yürütmek için neler gerektiğini biliyor musun?”

“Ah, defol git başımdan! Yıllardır onun hukuki işlerini yapıyorum. Muhtemelen senden daha fazlasını biliyorumdur.” Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. “Neden onunla konuşmuyorsun? Birkaç stratejik alımdan, yeni oluşan pazarlara daha keskin bir şekilde odaklanarak şirketi yeniden konumlandırmaktan bahsediyor. Dürüst olmak gerekirse, kulağa ilham verici geliyor ve eğer bunu başarabilirsek bence bizim için iyi olabilir. Bir aile olarak.”

“Bir aile olarak mı?”

“Evet.”

Gözlerinde bir şeylerin parıltısını gördüm –belki de kuşkuydu– ama hemen sakladı. “Anlıyorum,” dedi gözlerini kısarak. İçkisini bitirdi ve bardağı lavaboya koymaya gitti. “Çok tipik.”

“Efendim?”

“Benim hatam,” dedi Aseem, bana doğru dönerek. “Bunu tahmin etmeliydim. Bu stratejik alımlar için fon bulmayı başarsa bile ki açıkçası bunun gerçekleşeceğini öngöremiyorum, babamın bunu tek başına başarması mümkün değil ve belli ki bunu yapmam konusunda bana güvenmiyor.”

“Bu doğru değil,” dedim, bakışları altında tenim yanıyordu.

Aseem bana eskiden beri hep böyle bakar, beni böyle incelerdi. Benim bile rahat hissetmediğim düşüncelerimi okuyabildiğini hissettiriyordu. Kibrit kutusunu alıp masadaki mumları yakmaya gittim.

“Babam sana bir teklifte bulundu, değil mi? Bu yüzden aniden fikrini değiştirdin. Ne teklifi bu? Operasyon direktörlüğü mü? Baş hukuk müşavirliği mi?”

“Paranoyak olma. Şirketle ilgili hiçbir şey yapmak istemediğimi biliyorsun. Hayatım burada. Kilbryde’da.”

“O halde para mı? Aile mutemetliğinde himaye edilen bir rol? Hisseler?”

“Aseem, delirmiş gibi konuşuyorsun. Babam her zaman hırslydı ve Petro Vision’ın hâlâ başarabileceği çok şey var.” Mumları yeniden düzenledim, her birinin diğerinden eşit uzaklıkta olduğundan emin olduktan sonra tek tek yaktım. “Hem onun şirketi satmasını neden bu kadar istiyorsun? Sanki seni bekleyen parlak bir ikinci kariyer varmış gibi.”

İfadesi, tam da hedeflediğim sinire dokunduğumu gösteriyordu. Seçtiği kariyerde ilerlemesi veya bunu yapamaması konusunda her zaman hassastı.

“Önemli olan satılmasını neden istediğim değil. Masada inanılmaz bir anlaşma var ve ben –”

“Ayrıca sen gerçekten çok çalıştın. Anlıyorum. Fakat benden ne yapmamı beklediğini bilmiyorum. Babam kimseyi dinlemiyor. Açıkçası şu anda endişelenilmesi gereken çok daha büyük şeyler var.” Derin bir nefes aldım, kendime erkek kardeşimin şu anda zor bir dönemden geçtiğini hatırlattım. “Rahat ol, tamam mı? Babam bunun Malhotra ile ilgisi olmadığı konusunda ısrarcı. Bu yüzden avukatları birkaç hafta daha oyalamanın bir yolunu bul ve her şeyin nasıl sonuçlanacağını gör. Kim bilir, babam fikrini tekrar değiştirebilir.” Yanık kibritleri çöp kutusuna attım ve kibrit kutusunu çekmeceye geri koydum. Tezgâha yaslanıp Aseem’e baktım. “Babamın şu anda düşündüğü tek şey Gabe. Benim düşündüğüm tek şey de o. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Aseem gözlerini kapatıp iç çekti. “Sence pazarlık etmeye mi çalışıyor?”

“Parayı umursamadığını söylüyor. Evlilik anlaşmasından bahsettiğimde gözünü bile kırpmadı,” dedim üzerine basa basa. Öte yandan Zoe, gözünü kırpmaktan beterini yapmıştı. Evlilik anlaşmasını imzalamayı reddetmişti, biz de sonunda pes etmiştik.

“Acaba bir ihtimal...”

“Ne?”

“Gabe hakkında yanılıyor olabilir miyiz?”

Başımı iki yana salladım. “Kesinlikle bir planı var. Bunu iliklerimde hissediyorum; o, Aisha için asla doğru kişi değil.”

Aseem yüzünü ovuştururken derin bir nefes verdi. “Aisha’yla konuşmamız gerek, değil mi?”

Söylediğini bir an için düşündüm. Gabe hakkında öğrendiğim her şeyi Aisha’ya anlatabilirdik. Belki Gabe’in tüm yalanlarını ortaya döküp Aisha’yı geri adım atmaya ikna etmeye çalışabilirdik.

Fakat bu asla Aisha’da işe yaramayacaktı. “Nasıl tepki vereceğini biliyorsun...”

“Benimle ne hakkında konuşacaktı?”

Aisha’nın sesini duyunca arkama döndüm. Kalp yakalı ve bağcıklı, kadife bir elbise giymişti. Saçları geriye toplanmış, mor tutamlar iki sedef tokayla yan tarafa gergince tutturulmuştu. Genel izlenim masumiyetti, saflıktı. Yutkundum.

“Zoe için bir bebek partisi hakkında,” dedi Aseem.

Aisha önce Aseem’e, sonra bana baktı, gözleri aramızda gidip geldi ve ardından bana odaklandı. “Saçmalık. Birincisi, Zoe’ye bebek partisi değil, geleneklerimize uygun hamilelik töreni yapacağız,” dedi gözlerini devirerek. “İkincisi, bu ikinizin

tartışabileceği en son şey.” Bar taburelerinden birine oturdu. Parmağındaki rezalet elmas, sarkıt aydınlatmaların ışığı altında parlıyordu. “Gerçekten ne hakkında konuşuyordunuz?”

Aseem kaşlarını kaldırarak bana baktı. Başımı salladım. Haklıydı. Başka seçeneğimiz yoktu.

“Senin ve Gabe’in aceleci davrandığınız konusunda biraz endişeliyiz,” dedi Aseem.

“Yine mi bu mesele? Ondan neden hoşlanmadığınızı anlamıyorum.”

Aseem ellerini kaldırdı. “Benim ağzımdan öyle bir şey çıkmadı.”

“Bunu dile getirmene gerek yoktu ki. Yeterince açık,” dedi Aisha, yüzüğü parmağında döndürerek.

“Ondan hoşlanmadığımızdan değil,” dedim. “Sadece onu gerçek manada tanımıyoruz.”

“Bildiklerinden yola çıkarsak, ondan hoşlanmamanızı gerektiren ne var?” diye sordu.

İç çektim. Aisha insanların hep iyi yönlerini görürdü. Bunu özellikle arardı. Onu her zaman kollamak zorunda kalmamın nedenlerinden biri de buydu.

“Hiçbir şey,” dedi Aseem. “Hiçbir şey. Sadece... her şey biraz ani oldu, değil mi?”

“Onunla daha yeni tanıştın ve şimdi nişanlandın,” diye ekledim. “Her şey gerçekten çok hızlı ilerliyormuş gibi geliyor ve sanırım ben, yani biz bu acelenin nedenini merak ediyorum. Onu sadece altı aydır tanıyorsun.”

“Annem ve babam birbirleriyle tanıştıktan sonra üç aydan kısa bir süre içinde evlendiler,” diye karşılık verdi Aisha.

“O farklıydı,” dedim. “Görücü usulüyle mi evlenmek istiyorsun?”

Gözlerini devirdi. “İkinizin de eşleriniz hakkında karar vermeniz yıllar aldı diye benim de o kadar süre beklemem gerekmiyor. Gabe ile evlenmek konusunda hiçbir şey bana aceleye getirilmiş gibi gelmiyor. Sanki onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum. Ona bir şans veremez misiniz?”

Aisha önce Aseem’e, sonra bana baktı. Kaşları çatılmıştı, yalvararak bakıyordu; küçüklüğünden çok iyi hatırladığım bir bakıştı bu. Aisha’ya teslim olmak, onun içini rahatlatmak kas hafızamın o kadar temel bir parçası haline gelmişti ki ona hayır demek canımı acıtıyordu. Gerçekten fiziksel olarak acı çekiyordum. Boğazımda yumruyla yutkundum ve bunu onun iyiliği için yaptığımı kendime hatırlattım. “Seni kullanıyor Aish.”

“Bu kadar ikiyüzlü olma.”

“Anlamadım?” dedim, Zoe tıpkı fare kadar sessiz bir şekilde içeri girerken. Sanki bu yeterince aşağılayıcı değilmiş gibi.

“Ne dediğimi duydun,” diye tersledi Aisha. “Babamdan elli milyon isteyen Gabe değildi.”

Aseem’in bakışları aniden Aisha’ya döndü. “Ne?”

Aisha ona başını salladı. “Buna tutunmak için” –elini sallayarak etrafı gösterdi– “kıymetli adasına.”

Aseem alaycı bir şekilde gülerek, “Biliyordum,” dedi.

Gücüme gitmişti, yoğun duygular boğazıma kadar yükseldi ama zorla da olsa yutkundum.

“Bu bir yatırım,” dedim. “Bu parayı babama geri ödeyeceğim.”

“Geçen seferki gibi mi?” diye meydan okudu Aisha.

Yemi yutmayı reddettim. “Gabe’i araştırdım.”

“Eminim yapmışsındır. Derdin ne senin?”

“Aish, hadi ama. Biz sadece seni korumaya çalışıyoruz,” dedi Aseem.

“İyi. Ne buldun?”

Derin bir nefes aldım. “Sana yalan söylüyor. Daha önce nişanlan –”

“Annabel’le,” dedi Aisha.

Şaşkınlığımı gizlemek için hızlıca başımı salladım. “Geçmiş hakkında da bir bilgi edindim. Babası –”

“Tesisatçı mı?” dedi benden önce davranarak.

Geriye doğru bir adım attım, parmaklarım arkamdaki tezgâha uzandı. “Tüm bunları biliyor muydun?”

“Evet, biliyordum. Dürüst bir ilişkimiz var, bu *senin* en ufak bir fikrin bile olmadığı bir şey,” dedi Aisha, bakışları bana sabitlenmiş bir şekilde. “Gabe’e size yalan söylemesini *ben* söyledim.”

Zoe, “Ne?” diye tepki verirken ben de aynı anda, “Neden?” diye sordum.

“Çünkü...” Aisha ellerini havaya kaldırdı. “Tam olarak nasıl tepki vereceğinizi biliyordum.”

“Nasıl bir tepki verecekmişiz?”

“Tam olarak *böyle*. Ağzımızda gümüş kaşıkla doğmuş olmamızın bizi diğerlerine karşı bir şekilde daha üstün kılması gibi,” dedi. “Onun bana âşık olduğuna inanman neden bu kadar zor?”

“Onun gibi insanların ne istediğini biliyorum da ondan,” dedim. “Bir tesisatçının oğlu, devlet okuluna giden ve barmen

olarak çalışan bir çocuk, sence bir koruma fonu kurmak için gereken sermayeyi nasıl buldu? Annabel'i hedef aldı, şimdi de seni hedef alıyor.”

“Kanıtın var mı?” diye sordu Aisha, bana hem meydan okuyan hem de suçlayan bir bakış atarak.

Gözlerimi ondan kaçırmadan, “Kanıtı ihtiyacım yok,” dedim.

“Evet, bu her zaman senin alanın oldu, değil mi?” diye sert bir tepki verdi Aisha. “Neye inanırsan inan, bilmediğin çok şey var Myra. İlişkiyi bitiren *Gabe'di*, Annabel değil, çünkü Annabel tıpkı diğer züppeler gibi Londra sosyetesinde önüne gelenle yatıp kalkıyordu. Gabe şirketini kurmak için kredi çekti. Babam gibi sıfırdan başladı ve işini elinde hiçbir şey yokken kurdu. Başarılı oldu, çünkü çok çalışıyor ve hırslı biri. Fakat bazılarımızın aksine, hayatı banka hesabındaki paranın miktarı etrafında dönmüyor. Bir şeyleri *gerçekten* önemsiyor.”

“Sen de ona inanıyorsun, öyle mi?”

“Aman Tanrım!” dedi Aisha. “*Evet*, ona inanıyorum! Ona inanıyorum, ona güveniyorum ve onunla evleneceğim. Sen ne dersen de. Lanet olsun Myra! Bu kadar soğuk bir kadın olmasaydın, belki hâlâ evli olurdun. Hatta belki hâlâ –”

“Aisha!” diye uyardı Aseem.

“Ne var?” dedi Aisha bana yaklaşıp önümde durarak.

Geriye doğru bir adım atarken zorla nefes almaya çalıştım. Enerjimin her zerresini sakın kalmaya, daha sonra pişman olabileceğim bir şey yapmamaya harcıyordum.

Aisha öne doğru eğildi, nefesinin sıcaklığını tenimde hissettim. “Bu doğru. Karısı taş kalplinin tekiyken Owen'i suçlamak haksızlık.”

Havanın ciğerlerimi terk ettiğini hissettim.

Günlerdir içimde tutuyordum. Belki haftalardır. Hatta aylardır.

Onu öyle bir güçle ittim ki titremeye başladım. “Siktir git Aisha!”

29

Zoe

Salon havadan sudan sohbetlerle acınacak haldeydi. Akşam yemeğine daha bir saat vardı ve dünkü yüksek moral, yerini daha karanlık ve daha tehlikeli bir şeye bırakmıştı. Bu sadece birkaç gün birlikte olduktan sonra her seferinde ortaya çıkan ihtiyatlılık değil, aynı zamanda şiddetli, hatta istikrarsız gelen bir rekabet havasıydı. Hepimiz eşlerimize dönmüştük, bağlılığımız sanki savaş hatları çizilmiş gibi sergileniyordu. Kayınvalidemle kayınpederim mırıldanarak konuşuyor, Gabe'in omuzlarına kolunu atmış bir şekilde koltukta oturan Aisha'ya gizlice bakıp duruyorlardı. Yanımda duran Aseem ise kaşlarını çatarak içkisine bakıyordu, yüzünde anlaşılmas bir ifade vardı. Her zaman sağlam bir duruşu olan Myra'nın bile sinirleri gergindi. Salonda dolaşır, bardakları hızla doldurur ve her zamanki sıcaklığına inkâr edilemez bir buz soğukluğu işlerken onu izliyordum; Aisha'nın önünden geçerken onu fark etmeyi bile reddedişi, Aisha'nın sözlerinin onda ne kadar derin kesikler açtığını gösteriyordu. Myra'nın öfkesi her zaman soğuk bir

kayıtsızlığa dönüşürdü, ama bu tavrını daha önce kız kardeşine yönelttiğini hiç görmemiştim. Onu suçlayamazdım. Aisha incindiğinde ani ve sert tepkiler verirdi. Normalde herkes ona hoşgörülle yaklaşırdı ama bu gece çizgiyi aşmıştı.

Mürver çiçeği liköründen bir yudum aldım, sonra kocama doğru eğildim.

“Myra babanla konuşmuş mu?” diye fısıldadım koluna girerken.

İlk başta beni duyup duymadığından emin olamadım. Sorumu tekrarlamak üzereydim ki başını çevirdi, koyu renk gözlerini kısarak bana baktı.

“Tanrı aşkına Zoe,” dedi kolunu benden kurtararak. “Bir dakika bile beni rahat bırakamaz mısın? Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.”

Sözleri, anıt mezara atılan bir el bombası gibi etki yarattı. Salon inanılmaz derecede sessizleşti ve görmesem de beş başın bize doğru döndüğünü hissettim. Geriye doğru bir adım attım, yüzüm renkten renge girdi.

Aisha aylak aylak yürüyüp yanıma geldiğinde ona karşı minnettarlık duydum. “Cennette sorun mu var?”

Ona bakarken şaşkınlık ve incinme karışımı bir duyguya sürüklendim.

“Aman ya! Sakin ol, sadece şaka yapıyorum,” dedi yüz ifademini inceleyerek. Aseem’e kaşlarını çatarak bakarken, “Seni onun bir pislik olabileceği konusunda uyarmıştım,” dedi bana.

Gülümsemeye çalıştım, Aseem’le küçük anlaşmazlığımın sadece mutlu bir evlilikte önemsiz bir tartışma olduğu bahanesini sürdürmeye çalıştım, ama kimseyi kandıramadığım

açıktı. Aseem ve Aisha birbirlerine iğneli laflar söylerlerken bir şeyle meşgul olma ihtiyacıyla başparmağımı telefonunun ekranında gezdirdim.

Gabe yanımıza geldiğinde başımı kaldırıp ona baktım. Altın kol düğmeleri ve takım elbise altına tercih edilen deri ayakkabılarıyla tamamlanmış klasik siyah bir smokin giymişti. Aileye uyum sağlamak için çaba sarf ettiği belliydi ama en pahalı smokini giymiş olsa da Gabe, Aseem'in gösterişli rahatlığıyla aşık atamazdı. Papyonu fazla simetrikti, yakasındaki saten fazla parlaktı. Etkisi tuhaf bir şekilde rahatsız ediciydi, bir Batı Yakası yapımındaki ilk rolünü yeni kapmış amatör bir oyuncuyu izlemek gibiydi. Onu bir yerden tanıdığım hissine kapılıyordum ama bir kez daha hızla geçiyor, daha onu tanımlamaya bile başlamadan kayboluyordu.

Sert bir esinti pencereye çarptığında ve kurşunlu camlar titreyip salona soğuk hava estiğinde ürperdim. "Sadece fırtınadan kaynaklanan dalgalanma," diye açıkladı Myra, salondaki ışıklar titrerken. Kadehini kaldırarak, "Sanırım zamanı geldi," dedi.

Birkaç saat önce çiseleyen yağmur, tam bir fırtınaya dönüşmüştü. Sağanak yağmur adeta kalın bir perde gibi dışarıdaki manzarayı, çok daha karanlık bir gökyüzüne karşı karanlık şekillerin bulanıklığını neredeyse görünmez hale getirmişti.

Dikkatimi tekrar Myra'ya verdim.

"Hadi ufaklık," dedi kayınvalidem. Koyu kırmızı bir Hint elbisesi giymişti. Omuzlarına dolarken ipek kumaş hışırdadı; zaman içinde öğrendiğim kadarıyla bu hareket onun endişeli olduğu anlamına geliyordu. Kayınpederim sade giyinmişti, üzerinde kalın bir örgü ceket ve siyah kot pantolonla kayınvalidemin yanında duruyordu.

“Küçükken Aisha’nın peri masallarına ne kadar meraklı olduğunu hatırlıyor musun?” dedi Myra, doğrudan annesine hitap ederek. Annesinin başını sallamasını bekledikten sonra, “Kapağında Pamuk Prenses olan bir kitap vardı, Aisha onu *her yere* götürüyordu. Aylarca başka bir şey okumayı reddetmişti. Prensesleri, beyaz atlı şövalyeleri ve sonsuza dek mutlu yaşadıklarına dair hikâyeleri severdi. Geçen gün bunu düşünüyordum ve çocukluğumda hiç peri masalı okumadığımı fark ettim,” diye devam etti.

“Sana birkaç kitap aldık ama sen hepsini bir kenara attın,” diye araya girdi kayınpederim ellerini havaya kaldırarak.

Myra başını salladı. “Doğru. O hikâyeler bana hiç çekici gelmemişti.” Bunu söylerken gözlerini Aisha’ya dikti ve kelimeler bir gülümseme eşliğinde söylense de açıkça bir iğneleme olduğu belliydi. “Bu masallar, her gün evde gördüklerimle kıyaslandığında çok yapaydı.” Babasma dönmeden önce bir anlığına Aisha’nın bakışlarına odaklandı. “Şimdi, açık konuşmak gerekirse beyaz atlı şövalye olmak için gereken ten rengine sahip değilsin baba” –herkes güldü– “ve hiçbir evliliğin aksaklıklardan uzak olmadığını biliyorum. Fakat tüm iniş çıkışlara rağmen, evliliğine ve ailemize her gün kattığını gördüğüm sevgi, bağlılık, sıkı çalışma düşünülecek olursa benim için gerçek masal budur. Bu her zaman benim ölçütüm olmuştur. Sana teşekkür etmeye bir dakika ayırmak istiyorum...”

Kayınpederim başını iki yana salladı. “Tatlım, buna gerek yok...”

“Hayır, lütfen konuşmama izin ver baba. Bir aile olarak kolay zamanlar geçirmedi ve şimdi görebiliyorum ki üçümüz de...”

Myra yutkundu, sesi titriyordu. “Üçümüz de hiçbir zaman olması gerektiği kadar minnettar olmadık. Fakat ne yaparsak yapalım, ne kadar kötü davranırsak davranalım, ne kadar yüksek sesle tartışırsak tartışalım, sen her zaman yanımızdaydın ve kendimizi içine soktuğumuz her türlü pisliği temizlemeye hazırdın. Bizi tekrar tekrar kurtardın. İmkânsızlıkların içinde bile yola nasıl devam edeceğimizi gösterdin. Aseem, Aisha ve ben, senin gibi bir babaya sahip olduğumuz için şanslıyız ve ben...” Myra durakladı, kaldırdığı kadeh havada dondu, bu sefer yankılı bir vınlama eşliğinde ışıklar tekrar titreşti. Pencereye doğru baktım. Voltaj tekrar düşerken sanırım dışarıdaki zifiri karanlıkta belli belirsiz bir şey seçebileceğimi düşündüm.

Bakışlarımın Gabee yöneldiğini fark ettim. Aisha’nın yanında duruyordu, bir eli onun sırtının altındaydı, parmakları kalçasının üst kısmını okşuyordu. Gözlerimi kaçırmalıydim ama onu nereden tanıdığımı tam olarak çıkaramamam beni rahatsız ediyordu. Aisha’dan uzaklaşıp yeni bir şampanya şişesine uzanışını izledim. Gabe şişeyi fişkırtmadan mantarını çıkararak açtığı anda taşlar yerine oturdu.

Groucho. Ben orada garsonluk yaparken Gabe de birkaç ay boyunca orada barmen olarak çalışmıştı.

Parçaları bir araya getirmenin verdiği tatmin duygusu, geri kalanım hatırlayıp Myra ile kayınpederimin onun hakkında haklı olduklarını fark ettiğimde kayboldu.

Aisha’ya baktım, ona bunu söylemek zorunda kalacağım andan şimdiden korkuyordum.

“Ve ben istiyorum ki... İstiyorum ki...” diye devam etmeye çalıştı Myra. Kekeleyerek öylece duruyordu, birkaç kez daha

yanıp sönen ışıklar tamamen sönüp bizi yarı karanlığa sürüklerken, gözleri avize ile pencere arasında gidip geliyordu. Şömineden gelen ışık ve gölgeler, alevlerle birlikte duvarlarda sıçrayıp dans ettikçe sadece ürkütücülüğe katkıda bulunuyordu.

Hepimiz sessizliğe gömüldük, aniden dışarıdaki fırtınanın hiddetinin farkına vardık. Yağmurun sonsuz cam panellere çarpmasını dinledik, ses aynı anda yüzlerce mermi sıkılmış gibi insafsız ve acımasızdı.

Aisha, “Kahretsin!” derken, Aseem de aynı anda, “Jeneratör var, değil mi?” diye sordu.

Kayınpederim, “Myra?” diye seslendi ama Myra olduğu yerde donup kalmış, gözlerini pencereye dikmişti.

Salon gölgelerle örtülüydü ve dışarıdaki manzara daha önce bomboş bir karanlıkken şimdi ağaçların hafifçe aydınlık gökyüzüne doğru toplu silüetini görebiliyordum. Yağmurda dans eden dalları seçebiliyordum, güçlü yapıları çift cama iki kez yansıyor ve pencereye bir adım daha yaklaştığımda sağdaki binanın içinde ani bir parlama gördüğümünden emindim. Mavi ve sarı renkteydi.

Gabe hakkındaki tüm düşüncelerimi bir kenara bırakarak şaşkınlıkla ani bir iç çektim.

Teras kapısına doğru yürüdüm, alnımı cama dayayıp ellerimi gözlerimin iki yanına koyarak geceye baktım. Myra’ya döndüm, sesim titriyordu. “Yoksa bu...”

Fakat Myra donup kalmıştı, yüzü hareketsizdi, parmakları şampanya kadehinin sapına o kadar sıkı sarılmıştı ki kadehin kırılmamış olmasına şaşıırıyordum.

Olduğum yerde kaldım, bir anlığına manzaraya kilitlendim.

Alevler camları yalıyordu.

“Müştemilat...” dedi Myra sonunda, sesi bir fısıltıdan halliceydi. “Yanıyor...”

30

Myra

Harekete geçtim, veranda kapılarını hızla açıp dışarı fırlarken şampanya kadehim elimden düşüp paramparça oldu. Verandada bir yangın söndürücü vardı.

Aseem'in arkamda olduğunun belli belirsiz farkındaydım, bir yangının –küçük bile olsa– bir anıyı nasıl tutuşturduğunun bilincindeydim. Fakat durup düşünmek için zamanım yoktu.

Müştemilat, ana binaya bağlı olan garaja bağlıydı ve yangın yayılırsa...

Müştemilata giden yan kapıyı açıp ön odaya koştum. Alevler duvarları yalayarak yükseliyor, Stu adadan ayrılmadan önce ateş yakmak için daha fazla oduna ihtiyacımız olursa diye ondan istiflemesini istediğim kerestelere doğru ilerliyordu.

Yangın söndürücünün emniyet pimini çektim ve ağzını alevlerin dibine doğrulttum. Kolları olabildiğince kuvvetli sıkarken bir o yana bir bu yana sallanıyordum. Cızırdamanın ardından alevler saniyeler içinde söndü. Küçük bir duman sütunu yükseldi, son bir alev titreşti ve yangın söndürücünden fişkıran köpüklerin akıntısı onu boğdu.

Yangın söndürücüyü yere bıraktım, soluklanmak için durdum.

Arkamda Aseem öksürüyordu.

Arkamı döndüm. Onunla konuşurken sesim yumuşaktı. “Sadece hatalı kablolama,” dedim duvarın dibindeki soketi başımla işaret ederek. “İyiyiz. Hadi gidelim.”

Tek kelime etmeden dışarı çıktık. Ishaan’dan sonra, Aseem’de yangın fobisi gelişmişti. Sadece bir mum görmek bile panik atağının tetiklenmesine yetiyordu. O kötü zamanlardan beri çok yol kat etti, ama yine de Aseem’in korkularına rağmen beni içeriye kadar takip etmesi, kardeşimin iyi yürekliliğinin kanıtıydı.

Arkamızdan kapıyı kapatıp ona döndüm. Alevlerin sönmesiyle azıcık ışığımızı da kaybetmiştik. Unutmayıp yanıma aldığım küçük el fenerini çıkarmak için elimi cebime attım. “Bakalım elektriği geri...” Önümüzde bir hareket fark ettiğimde kelimeler dudaklarımda yitip gitti. Eve yaklaşan bir adamın figürüydü bu.

Nefesim kesildi. Aseem’e tek bir bakışım, gördüğüm şeyi doğruladı.

Bu benim hayal gücümün bir ürünü değildi. Bu gerçektir.

Eve doğru attığı her adımda, yüz hatları resim tamamlanana kadar birer birer yerine oturdu.

Aseem kolumu sıktı. “Seni içeride bekleyeceğim.”

Derinlerde bir yerde, bunun olacağını biliyordum. Onunla yüz yüze gelmek zorunda kalacağımı biliyordum, ama böyle

olacağını hayal etmemiştim. Yağmurun yüzüme iğne gibi battığı, içimdeki paniğin göğüs kafesimi zorladığı bir anda evin dışında bekçilik ederken olmazdı. Ailem bir araya toplanmış, artık uğraşamayacağım bir kutlamayı başlatmamı beklerken olmazdı.

Göğsümdeki baskı kötüleşip sıkışma boğazıma kadar ulaşırken köprücük kemiğimin altındaki boşluğu ovuşturdum.

Bunların hiçbiri olması gerektiği gibi değildi.

Ona doğru yürüdüm. Işığı yüzüne tuttuğumda el fenerimin ışığı yüz hatlarını belirginleştirdi. Elindeki şemsiye eğrilmiş, şekli bozulmuştu ve üzerindeki büyük yağmurluğa rağmen altındaki kıyafetlerin sırlıklam olduğunu görebiliyordum.

Yağmurun sesini bastırarak, “Burada ne işin var?” diye bağırdım.

Durdu ve elini yüzünde gezdirerek gözlerindeki yağmur damlalarını sildi. Artık aklından geçenleri okuma kabiliyetim yoktu, ama yüzündeki gülümsemeyi tanımamak mümkün değildi. Bir eve bir bana bakıyordu, sonra başını geriye attı. Çakan bir şimşek gökyüzünü delerken, gök gürültüsü onun kahkahasını bastırdı.

“Görünüşe göre seni kurtarıyorum!” diye bağırdı.

Aramızdaki mesafeyi birkaç hızlı adımla kapatırken artan endişemi görmezden gelmeye çalıştım.

Onu öldürebilirdim.

Neredeyse öldürüyordum.

Kendimi bir an durup düşünmeye zorladım, son üç yıldır kalbime gömmeye çalıştığım tüm korkum, öfkem, saf ve katıksız nefretim bir anda yükselmeye başladı.

“Burada olmamalıydın!” dedim ama kelimelerim esen fırtınada kayboldu ve sevdiğim tek adamın yüzüne bakakaldım. Gerçekten nefret ettiğim tek kişiydi o. Kocamdı.

Birlikte evin yolunu bile yarılamadan sıırıslıkla oldum. Rüzgâr ve yağmur yüzümü kırbaçlıyordu. Islanan elbisemin ağırlaşan eteği, ön verandadan geçip bir zamanlar silah odası olan yere yürürken bacaklarıma çarpıyordu.

Kapüşonumu arkaya itip ellerimi nefesimle ısıtırken küçük, karanlık antreye adım attım. Ellerimi duvarda gezdirip ışığın düğmesini aradım, bu sırada hayatımdan ışığı çalan adam büyük meşe şifonyeri bir kenara itti.

“Bunu neden daha tamir ettirmedin?” dedi Owen, eski sigorta kutusunun önünde çömelerek.

Birkaç ay önce Edinburgh’dan çağırdığım elektrik mühendisi, ünitenin durumuna hayret ederek başını iki yana sallayıp, “Bunların hepsinin değişmesi gerekiyor,” demişti. “Bu elektrik tesisatı yaşça benden büyük,” diyerek gülmüş, sonra ciddileşmişti. Tek bir sigorta şalterine giden bir kablo yığınınını işaret etmişti. “Bunları görüyor musunuz, acemice yapılmış bir ‘Kendin Yap’ işi. Buradaki devreyi aşırı yüklemişler ve bahse girerim ki bu kabloların hiçbirisi düzgün bir şekilde topraklanmamıştır. Her an bir elektrik yangını çıkabilir.”

Tam bir yenileme önermişti ve haklıydı, bu geceki olay da bunu kanıtlıyordu. Fakat adadaki tüm elektrik tesisatını yeniden döşemek için verdiği teklifin kırk dokuz bin

pounda gelmesi gözlerimi yaşartmıştı. O zaman da şimdi de ayıramayacağım bir paraydı bu.

Ellerimi tam da bu amaçla burada tuttuğum havluya sildim, sonra Owen'ın yanına çömeldim.

Ben el fenerini paslı şalterlerin ve çıplak tellerin şebekesine doğrulttuğumda, "Bırak da –" diyecek oldu.

Arkasından uzanıp şalteri yukarı kaldırdım, odayı ışıkla doldurdum.

"Eh," dedi Owen o buz mavisi gözleriyle beni olduğum yere çivileyerek. "En azından hâlâ çalışıyor."

Bakışlarına karşılık verdim, bir zamanlar ezbere bildiğim yüz hatlarındaki değişiklikleri sessizce inceledim: keskin çene hatları, şakaklarına düşmüş aklar, gözlerinin ve dudaklarının çevresindeki derin çizgiler sanki bir anda oluşmuş gibiydi. Daha yaşlı görünüyordu ama beni huzursuz eden bu değildi. Gözlerinin içinin gülüşü ve sevecen bakışları, gülümsemesindeki samimiyet beni her zaman çekmişti.

Şimdiyse bunların hepsi kaybolmuş, yerini ise kendimizi içinde bulduğumuz fırtına kadar kuvvetli ve cezalandırıcı hissettiren can sıkıcı bir ağırlık almıştı. Bu havada buraya tekneyle gelmeyi nasıl başardığını ise hiç anlayamamıştım.

Ayağa kalktım. O da kalkıp bir adım geri giderek aramıza tekrar mesafe koydu.

Çantasına, üzerine özel olarak nakşettirdiğim baş harflerin üzerinde parıldayan minik yağmur damlalarına bakmaktan kendimi alamadım. Derin bir iç çektim.

"Neden geldin?" diye sordum.

Aramızdaki hava gergindi, açmaya ve çözümlemeye cesaret edemediğim bir duygu karışımıyla ağırlaşmıştı.

“E-postalarım cevap vermiyordun.” Evet, cevap vermiyordum ve çantasının fermuarını açmak için eğildiğinde benden bunu zaten beklemediğini anladım. “Artık işleri daha fazla erteleyemem,” dedi kalın bir manila zarfı çıkarıp bana uzatarak.

Başımı iki yana salladım, onun ne demek istediğini anlayınca geriye doğru bir adım daha attım. Sırtım duvara dayandı, soğuk kemiklerime kadar işledi. “Bir anlaşmamız vardı,” diye hatırlattım.

Owen gözlerini kısarak, “Evet, anlaşmıştık,” dedi.

“Ben sadece...” Kelimeler dudaklarımda yitip gitti. Dışarıdaki ayak seslerini duyabiliyordum. Ayak sesleri yaklaştıkça zihnimdeki sis dağılmaya başladı. “Gitmen gerek. Burada kalamazsı –”

Kapı ardına kadar açıldı.

“Owen!” dedi babam. Yüzünde kocaman, müthiş bir gülümseme belirdi. “Gelenin sen olduğunu anlamıştım. Ne harika bir sürpriz!” Sanki Owen’ı kucaklamak ister gibi öne atıldı, ama bir anda durup kaşlarını çattı. Dikkatini bana yönelterek, “Aseem elektrik yangını olduğunu söyledi. Kötü elektrik tesisatından mı?” diye sordu.

Konuşmak konusunda kendime güvenemediğim için başımı sallamakla yetindim. Salondan gelen sesler, bana ev sahipliği yapmam gereken bir akşam yemeği, bir kutlama olduğunu hatırlattı.

Babam, “Tamam. Güvenli bir şekilde söndürüldüyse sorun yok,” derken, bir yandan da bir Owen’a bir bana bakarak bizi kontrol ediyordu. Normal davranmak için elinden geleni yapıyordu. “Siz ikiniz içeri girmeyi düşünüyor musunuz, yoksa hepimizin burada donması mı gerekecek?”

Owen'ın elindeki zarfa baktım. Kenarları aşınmıştı ve ortasından aşağı doğru inen derin bir kırışıklık vardı. Kâğıt dar bir alana sıkıştırılmış olmaktan bükülmüş ve ezilmişti. Zarfı ondan alıp bakışlarımı babama çevirdim.

“Owen sadece birkaç evrakı bırakmaya gelmiş,” dedim. Sesim doğal olmayan bir şekilde tiz çıkıyordu. Sesimi alçaltmaya, titremesini engellemeye çalışıyordum. “Kalmayacak.”

Owen başını eğip ellerini ceplerine soktu, ayakkabılarının topuklarında geriye doğru sallandı. Yağmurluğundan sular akıyordu.

En azından utanmış gibi görünme nezaketini gösteriyordu.

“Saçmalık! Bu kadar yolu geldi,” dedi babam. Owen'a dönerek, “Akşam yemeğine kalmalısın. Shalini seni gördüğüne çok sevinecek,” diye ekledi.

“Sanmıyorum –” diyecek oldu Owen, ama babam elinin bir hareketiyle sözünü kesti.

“Hayır cevabımı kabul etmiyorum. Özellikle de bu havada.”

Bulunduğumuz odada hava kalmadı sanki, zaten küçük olan alan aniden boğucu bir hale geldi. Babama baktım, yüzünü inceledim. Ne istediğini biliyordum. Bir hata yaptığımı düşündüğünü, evliliğime bir şans daha vermem gerektiğini açıkça belli ediyordu, ancak babam beni hiçbir şeye zorlamaya çalışmazdı. İnatçı olabilirdi ama düşüncesiz değildi.

“Sadece biraz yağmur yağıyor, o kadar,” dedim ama o esnada dışarıda rüzgâr uğulduyor, küçük kare pencere camının çerçevesinin takırdamasına neden oluyordu. “Saçmalama Myra. Fırtınanın ortasında kocanın bir tekneye binmesine izin vermeyeceğim.”

O buraya zaten böyle geldi, demek istedim.

Gök gürültüsü, babamın bakış açısını göstermek istercesine odayı doldurdu.

“Şifayı kapmadan önce hemen gidip kurulanın, ikiniz de...”

Kocamın ve babamın arkasından gönülsüzce salona doğru yürüdüm. Babam durup Owen’a bakmak için döndü. “Seni görmek güzel, oğlum.”

Owen başını salladı. “Teşekkürler, ba –” derken, ona dik dik baktım. “Teşekkür ederim.”

Bir süre sessizce durduk, ikimiz de babamın uzaklaşmasını izledik. Mutfak kapısının kapanıp ayak seslerinin kaybolmasını bekledik.

“Herkes burada,” dedi Owen, sözleri bir sorudan çok bir bildiri gibiydi.

“Annemle babamın evlilik yıldönümlerini kutluyoruz,” dedim. “Ve Aseem’le Zoe bebek bekliyor,” dedim yutkunarak.

Owen’ın yüzünden bir anlığına bir duygunun –pişmanlık ya da belki utanç– geçtiğini gördüm ama ne olduğunu çözemedim yüzünü çevirdi. “Yağmur durur durmaz gideceğim ama yine de konuşmamız gerekiyor. Daha fazla erteleyemem.”

Demek hâlâ yalancıydı. Bazı şeyler asla değişmiyordu.

Koridoru geçip merdivenlere doğru yürüdüm.

Owen tam beni takip etmeye başlamıştı ki birden durdu. “Odamızda... Yani odada...”

“Burada bıraktığın bütün eşyaların alt kattaki misafir odasında,” dedim.

Merdivenlerin yarısını çıkmıştım ki birden durdum. Arka-

mı bile dönmeden, “Beni kurtarmana ihtiyacım yok,” dedim buz gibi bir ses tonuyla.

Owen’ın iç çekişi koridoru doldurdu. Sözleri, uzun zaman önce koptuğunu düşündüğüm yüreğimin ipini çekerek beni derinden etkiledi.

“Evet,” dedi yumuşak bir sesle. “Asla da ihtiyacın olmadı.”

31

Zoe

Koluna girip onu koridora sürüklerken, “Ne yapıyorsun kızım sen?” diye itiraz etti Aisha.

“Seninle konuşmam gerek,” dedim ve onu vestiyer odasına çektim. Kapıyı kilitledikten sonra ona doğru dönerek, “Gabe’in bana neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamaya çalışıyorum. Az önce bir şey hatırladım,” dedim.

“Tamam,” dedi Aisha yavaşça. “Beni aydınlat.”

“İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun? Üniversitedeki birinci sınıf oryantasyonundan sonra seni Groucho’ya götürmüştüm. İlk dönemimizde orada garson olarak çalışıyordum.” Başını sallamasını bekledikten sonra devam ettim. “Gabe de oradaydı. Sadece birkaç haftalığına. Geçici olarak barmenin yerine bakıyordu.”

Aisha sanki *ne olmuş yani* der gibi omzunu silkti. “Seninle tanıştığından çok eminim. Ya da en azından seni orada görmüş olmalı.”

Aisha iç çekti. “Tanrı aşkına Zo! Sen yapma bari. Bir gecede yeterince komplo teorisi dinledim.” Çıkıp gitmek için beni

itmeye çalıştı ama onu köşeye sıkıştırdım. Hiçbir yanımda bu sohbetten zevk almıyordu ama onu çok önemseydiğim için ona karşı dürüst olmak zorundaydım. Aisha, ailesinden kimseye inanmıyor olabilirdi –haklı olarak– ama beni dinliyordu. Ya da en azından sözlerimi bitirdiğimde öyle olacaktı.

“Annabel de oraya düzenli olarak gelirdi.”

Bu dikkatini çekti. Sonunda.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu.

Başımı salladım. “Artık görüşmüyorum ama o zamanlar onu oldukça iyi tanıyordum. Eskiden Annie diye tanınırdı.” Gözlerimi kısa bir anlığına kapattığımda yüzü gözlerimin önünden önceki ve sonraki haliyle geçiyordu. Gabe’den önceki Annie: ıslıl ıslıl, eğlenceli ve hep güler yüzlü. Gabe’den sonraki Annie: kırgın. Aisha’nın başına böyle bir şey gelmesine izin veremezdim. “Gabe evlenme teklif ettiğinde sadece birkaç haftadır görüşüyorlardı. Annie’nin arkadaşları ona katlanamıyordu, ailesi ilişkilerine karşıydı ama o Gabe’e sırlıslıkla âşık olmuştu. Kimseyi dinlemedi, babasının yaptığı evlilik anlaşmasını yırtıp attı. Her şey çok dramatikti, sanki bahtsız sevgililer gibiydiler. Annie bu ilişkiye her şeyini vermişti ve söylediğine göre Gabe de öyleydi. Sanırım daha önce hiç kimseyi bu kadar mutlu görmemiştim. Düğünden birkaç hafta önce, Annie bara ölü gibi geldi. Meğer en başından beri Gabe onu aldatıyormuş.”

“Saçmalama!” dedi Aisha. “O, *Gabe*’i aldatıyordu.”

Başımı iki yana salladım, o zamanlardan kalan anılar şimdi zihnime geri geliyordu. “Hayır, aldatmıyordu. Gabe onun kalbini kırdı Aish. Parasını da çaldı. Her zamanki barmenimiz geri döndükten sonra Gabe işsiz kaldı. Geçinmekte zorlanıyordu,

bu yüzden Annie acil durumlar için ona banka kartını verdi. Annie aldatma konusunda onunla yüzleştikten sonra, Gabe onun hesabını boşalttı. Hong Kong'a gitmeden önce ona haber vermedi bile, öylece basıp gitti. Hem de düğünden birkaç gün önce. Çok büyük bir skandaldı."

"Bu imkânsız. Gabe asla böyle bir şey yapmaz."

Başımı iki yana salladım. "Annie bana bunları kendisi anlattı. Gabe senin sandığın gibi biri değil Aish."

"Yalan söylüyorsun!" diye çıkıştı Aisha.

"Yalan söylemek için hiçbir nedenim yok. Seni kullanıyor."

"Hesabında senden veya benden daha fazla para var."

Derin bir nefes aldım. İnanılmaz derecede zengin olanlar, neden zengin olmanın gerçekte ne anlama geldiğini görmüyordu? "Önemli olan para değil Aisha, paranın temsil ettiği şey. Gabe hırslı biri. Bir noktadan sonra, başarının içinde bulunduğun çevreyle geldiğini biliyor. Önemli olan itibar ve bağlantılar. Senden istediği bu. Seni sosyeteye ulaşabileceği merdivenin basamaklarını çıkmak için kullanıyor."

Aisha'nın yüzü öfkeyle kaskatı kesildi. "Bu ne cüret? Arkadaş olmamız, bana istediğin her şeyi söyleyebileceğin anlamına gelmiyor! Seninle tanıştıgımda kirayı bile ödeyemiyordun. Tanrı aşkına, eskiden benim artıklarımından geçiniyordun. Bir de şimdiki haline bak." Bana doğru eğildi. "Tasarımcıların elinden çıkmış kıyafetler, elmas mücevherler, *saygın bir sosyal profil*. Hepsi bir paket halinde. Ama gel gör ki bunlar bile senin için yeterli değil. Sana sülük derdim, ama sülükler bile yeterince emdikten sonra düşerler. Fakat sen... sadece alıyorsun, alıyorsun, alıyorsun. Burada beni kullanan biri varsa o da sensin!"

32

Myra

Odamda, bir zamanlar *bizim* olan yatak odasında ayakta duruyordum, içimde kocaman bir boşluk vardı. Yıllar sonra bile beni rehin tutan o aşırı özlem yüzünden elim ayağım tutmuyordu.

Tesadüfi. Owen'la nasıl tanıştığımızı tanımlamak için eskiden kullandığım kelime buydu. Richard Curtis filminden fırlamış gibi beklenmedik bir şekilde absürt şartlarda tanışma şekliydi.

Cuma akşamı Londra'daki arkadaşımın dairesindeydim. Susanna ve ben birkaç yıl önce yazın Aspen'de tanışmıştık, doksanların pop müziğine ve modern Amerikan edebiyatına olan ortak sevgimiz sayesinde anında kaynaşmıştık. Tatillerde onu ziyaret ederdim ve o akşam, verdiği partide kendimi bütünüyle yabancı hissediyordum.

Owen partinin ortalarında bana doğru yaklaştığında, önünde durduğum içki masasına geldiğini düşünerek kenara çekildim. İçkisini tazeledikten sonra bana dönüp kendini tanıttı-

ğında şaşırmış, mutlu olmuşum. Owen Conroy, İskoçya'nın küçük bir kasabasında yetişmiş bir tıp öğrencisi. Susanna'yla birbirlerini küçüklüklerinden beri tanıyorlardı.

Konuştukça ne kadar çok ortak noktamız olduğunu daha çok fark ettim. İkimiz de ailelerimizle dünyayı dolaşmıştık, ikimiz de son derece hırslıydık ve dünyada iz bırakma arzusuyla hareket ediyorduk; o cerrah olarak, ben de avukat olarak. İkimiz de ilk kez ailelerimizden uzaktaydık ve evimizin rahatlığını ne kadar özlese de sonunda yeni hayatımıza beyaz bir sayfa açtığımız için ikimiz de rahatlamıştık. Doğum günlerimiz bile birkaç hafta araylaydı. Bana dört kardeşin en büyüğü olduğunu söylediğinde kalbim bir an duracak sandım. Sesi duyguyla dolu olmasına rağmen, “yargılamayacağına söz verersen hangisinin beni en çok sinirlendirdiğini söylerim,” diye fısıldamıştı planlı bir hareketle.

Bütün akşamı konuşarak geçirdik, sohbet garip duraklamalar olmadan zahmetsizce akıyordu, ama dünya ayaklarımın altından kayıp gitmemişti. Midemde kelekler uçuşmamıştı. Kalbim titrememiş, hoplamamıştı. Sadece bir güvenilirlik hissi vardı, bu benim daha önce bilmediğim bir konfordu. Ondan hoşlanmıştım. Ya da en azından onunla birlikte olmanın yaşattığı hissi sevmiştim.

Owen'la tanıştığımızda, Ishaan'ı kaybettiğimiz kazanın üzerinden daha bir yıl geçmemişti. Onun hakkında konuşmaktan, hayatımın en korkunç gününü yeniden yaşamaktan ya da bazı günler nefes alamadığımı hissederek uyanmama sebep olan o ağır suçluluk ve keder örtüsünü anlatmaktan hoşlanmıyordum. Nedense Owen'a Ishaan'dan; çok yaramaz olan, muzipliklerle,

neşeyle ve kahkahalarla dolu olan çocuktan bahsettim, insanın gözünü ondan ayırması imkânsızdı; yine de gözlerimizi ondan ayırmıştık. Owen'ın yüzünde beliren dehşeti görmek; pişmanlık, acı ve özlem duygularını benim açıkça söylememe gerek kalmadan çözebileceğini bilmek o örtüde bir delik açtı. Havanın içeri girmesine izin vererek tekrar nefes alabilmemi sağlayan küçük bir yırtık.

Ancak birkaç saat sonra yatağa girdiğimde o etkileyici mavi gözlere bakarken hissettiğim şeyi tanımlayabildim: rahatlama. Sanki haftalardır, aylardır içimde tuttuğum tüm gerginlik birdenbire eriyip gitmişti.

Bu ilişkinin bir yere varmasını beklemiyordum, zaten bir süre de varmadı. İkimiz de ülkenin en iyi iki üniversitesindeydik; ben St. Andrews'da, o Cambridge'de birbirimizden kilometrelerce uzakta, oldukça rekabetçi dereceler peşindeydik. Uzak mesafeli ilişki bir seçenek değildi. Onu hafızamdan sil-dim, ta ki altı ay sonra Owen bana mesaj atıp St. Andrews'u ziyaret ettiğini ve bir şeyler içmek için müsait olup olmadığını sorana kadar. İçkinin yemeğe, yemeğin de kahveye dönüştüğü saatlerde birkaç hafta önce görüşmeye başladığım çocuğu aramak için izin istedim –bitmişti. Owen'a St. Andrews'da bir yer teklif edilmişti ve yıl sonu sınavlarından sonra transfer olmayı planlıyordu. Her şey o kadar basitti ki neredeyse heyecandan nefesim kesiliyordu; oyun yoktu, naz yapma yoktu, sadece eve dönüş hissiyatı vardı.

Bu, mükemmel veya zahmetsiz olduğu anlamına gelmiyordu.

Ortada pek bir şey olmadığı zamanlarda bile tartışıyorduk ve tüm benzer yönlerimize rağmen temelde farklı olduğumuz-

dan endişeleniyordum. Dünyayı bir tehdit olarak görüyordum, en kötüsünün olmasını bekliyordum; muhtemelen en kötüsü *zaten* yaşandığı içindi. Ancak Owen, hayatı bir macera olarak görüyordu. Uzun bir süre onun iyimserliğinin, dünyaya ve dünyadaki yerine olan sarsılmaz inancının bana da geçmesini umdum. Owen'la tanıştıktan beş dakika sonra hayatımı ona emanet edebileceğimi anlamıştım. Eğer her şeyin yoluna gireceğine inandıysa, belki de öyle olacaktı.

Ona sadece hayatımı değil, tüm dünyamı teslim edip ben yapamazken her şeyi bir arada tutacağına güvenmişim. Tam kendimi ona bırakıp rahatlayabileceğimi düşünürken o her şeyi boş vermişti.

Kendime bir dakika kadar izin verdim, sonra zarfı yatağın üzerine atıp soyunmaya başladım. Çekiştirdikçe narin saten yıprandı, inatla yerinden oynamayan fermuarla mücadele ettim. Aynanın karşısına geçtim, birdenbire çok sıkı gelen elbisesiden kurtulmak için çaresizce fermuarı aşağı çektim.

İç çamaşırlarımla orada durup nasıl birine dönüştüğüme baktım: Yanakları çökmüş, gözlerinin altında halkalar oluşmuş... Yaşadıklarından sonra kabul etmek isteyeceğinden daha bitkin, daha hırpalanmış görünen bir kadına.

Döndüm, dikkatim otomatik olarak hâlâ üzerinde uyumaya devam ettiğim yatağıma yöneldi. Rüya kılığına giren kâbusu hâlâ gördüğüm, kötü anılarla değil, ahşap zeminde küçük ayakların çıkardığı seslerle uyandığım, sıcak bedenlerle dolu olduğu için asla boş hissettirmeyen yatak. Sevgiyle dolu.

Yatak hâlâ sıcaktı ama sevgiyle değil. Kanla ıslanmıştı.

O rüya felç ediciydi.

Yine de beni korkutan şey rüyasız bir uyku uyuma ihtimaliydi.

Bunun sebebi, kandan önce kahkahaları, agucukları, parmağıma sıkıca yapışmış minik bir yumruğun hissiyatını duyup görmemdi.

O kâbuslar bana kalan tek şeydi. Hepsi de Owen'ın suçuydu.

Yorganı yataktan çektim. Çarşafı söküp odanın karşısına fırlattım. Yüzümü beyaz çarşafın oluşturduğu buluta bastırıp üst üste çığlıklar atarken içimdeki tüm nezaket ve ihtiyat da akıp gitti.

33

Zoe

Owen buradaydı. İlk andaki şaşkınlığa rağmen beklenmedik varlığı tüm dinamiği değiştirdi. Hepimiz tanıdık bir ritme kapılırken ortama bir hafiflik geldi, bütün dikkatimiz açıkça hepimizin hayran olduğu tek adama yöneldi.

“Duyduğuma göre tebrikler sıraya girmiş,” dedi Owen, beni kucaklamak için sehpanın etrafından dolaşırken.

“Teşekkür ederim,” dedim. Onun erişemeyeceği bir yere doğru nazikçe çekilip yüzümü ona döndüm. Üzerinde smokin ve balıkçı yaka kazak vardı. Saçlarına aklar düşmüştü ve o keskin mavi gözlerinin etrafında derin çizgiler oluşmuştu, ama zaten çekici olan yüzü yaş alma belirtileriyle daha da çarpıcıydı. Owen, Agarwallar gibi genetik piyangoyu kazanmamış olabilirdi, ancak ondan yüz çevirmeyi imkânsız kılan o nadir bulunan özelliğe sahipti. Kocamın ve kardeşlerinin film yıldızları gibi güzel ve yakışıklı olmaları bazen insanı onlardan soğutuyor olsa da gölge gibi duran daimî kirli sakalı ve rahat gülümsemesiyle Owen, insanların üzerinde tam tersi bir etki

meydana getiriyordu. Onunki daha incelikli, kendine özgü karizmasında kök salmış, bir Eski Eton Koleji öğrencisinin alametifarikası olan zahmetsiz, kolay bir çekicilikti. Agarwal ailesinin üyelerinden daha fazla olmasa da eşit derecede ayrıcalıklıydı, ama onda kocamın ailesinden kimsenin taklit edemeyeceği bir incelik vardı. Aisha ve ailesiyle tanışmak bana paranın nasıl bir şey olduğunu göstermişti. Owen'la ilk tanışmam mı? O, tam manasıyla sınıfta alınmış bir dersti. Nerede arayacağımı anlayana kadar serveti bana hep görünmez gibi gelmişti: Satın almak yerine miras kalan mobilyalar ve saatler kullanmak, Victoria ve Albert Müzesi'ne ödünç verilen sanat eserleri, bazı insanlara ve yerlere bir çek defterinin asla satın alamayacağı erişim imkânı bunlardan bazılarıydı.

Aisha bana Owen'dan ilk bahsettiğinde onu araştırmıştım, o zamanlar Myra'nın sekiz yıllık erkek arkadaşının tek dizinin üzerine çöküp çökmeyeceği üzerinde hâlâ kafa yoruyorduk. Babası Sör Norman Walter Conroy; Owen'ın şu anda yaşadığı Edinburgh'daki evi, büyüdüğü ev –Inverness yakınlarındaki küçük bir şato– ve İskoçya ile İrlanda'da listelenmiş yarım düzine mülkle birlikte miras olarak alacağı bir asilzadelik olan Ballikinrain'in on ikinci baronetiydi. Yine de türünün geri kalanı gibi gösterişli işletmeler ve kayak merkezleri arasında gidip gelmek yerine günde yirmi saat çalışmayı seçerek tam zamanlı bir travma cerrahıydı.

Myra ve Owen'ı bir araya getirenin hırsları olup olmadığını her zaman merak ettim. İkisinin de büyük bir amaç edinme, dünyadaki yerlerini bulma ihtiyacı vardı, ancak itiraf etmeliyim ki son birkaç yıldır Myra'nın hırsı yalnızca bu adayı kapsayacak şekilde küçülmüş gibi görünüyordu.

“Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun, ama kendini nasıl hissediyorsun?” dedi Owen beni dirseklerimden hafifçe tutarak. Owen’la ilgili bir diğer şey de buydu. Başka birinden bu sözler kulağa gelişigüzel gelebilirdi ama onda bir samimiyet vardı, gerçekten ilgilendiğini hissettiriyordu, bu da beni her zaman rahatlatırdı.

“İyiyim,” dedim. “Aseem bir dediğimi iki etmiyor.”

“Olması gerektiği gibi,” dedi Owen. Kollarımı güven verici bir şekilde hafifçe sıktığında mutluluğumun sahteliğini anlayıp anlamadığını merak ettim.

Gülümsüyordum, samimi görünmeye çalışıyordum. “Bana yolculuğunla ilgili her şeyi anlatmalıs –”

Myra içeri girdiğinde kelimeler dudaklarımda yitip gitti, ardından Aseem de geldi.

“Pekâlâ,” dedi Myra soğuk bir sesle. “Akşam yemeği?”

Onaylayan mırıltılar duyuldu. Hepimiz yemek odasına do-
luştuk ve sandalyeler geriye doğru çekilip bardaklar yeniden
doldurulurken Owen’ın beklenmedik varlığının ortama kattığı
neşe ve *rahatlama* hemen yok olup gitti.

Tüm bunların altından kalkmaya ne ara zaman bulduğunu bilmiyordum ama Myra bu gece elinden geleni yapmıştı. Masa filigran desenle süslenmiş, Bone China porselen tabaklarla donatılmıştı; o kadar kırılıyordu ki en ufak bir sıyrığın bile çatlamaya yol açabileceğinden endişeleniyordum. Tabakların bir yanından diğer yanına kadar sıralanmış monogramlı gümüş çatal bıçak takımı, ayaklı kristal bardaklardan

yansıyordu. Titreyen büyük mumların ve küçük dekor mumlarının çeşitliliği yüzümüze yumuşak gölgeler düşürüyor, açık plan mutfaktan gelen leziz aromalarla kır çiçeklerinin kokusu karışıyordu. İnanılmazdı. Kesinlikle muhteşemdi.

Yine de bu güzel sofraya, masaya hâkim olan ruh halinin ne kadar garip ve gergin olduğunu vurguluyordu. Aisha çatalını bir parça geyik etine saplarken iç çekti. Nefes verişinin sesi zaten gergin olan sessizlikte fazla yüksekti. Aseem masanın üzerinden uzanıp kadehine şişedeki şampanyanın sonunu doldurdu, Gabe’i bu konuda yenmişti. Sıkı dudakları düz bir çizgi halindeydi, yüzü ise garip bir şekilde ifadesizdi. Sadece kayınvalidemle kayınpederim rahat görünüyordu; Owen’la işi, Edinburgh’daki hayatı ve ikisi arasındaki her şey hakkında sessizce konuşuyorlardı. Myra’ya gizlice bir bakış attım. Yanımda oturuyordu, çatalın ucuyla fırınlanmış patatesi dürtüklerken başını bile kaldırmıyordu.

Myra –Owen’la yaşadıkları her şeye rağmen– Kilbryde’a temelli taşınacağını duyurduğunda şok olmuştum. Her işe burnunu soksa da Myra kendi işleri hakkında nadiren açık sözlü olurdu. Hepimiz onun zorluklarla mücadele ettiğini biliyorduk, ama Myra her zaman güvenilir ve çalışkan biri olmuştu, asker gibiydi; en kötüsüne katlanmak hep yaptığı şeydi.

Haber, bir grup e-postasıyla gelmişti. Bize temel bilgilerden biraz daha fazlasını anlatan kısa bir paragraftı: Edinburgh’da daha fazla kalmaya dayanamıyordu. Bir değişikliğe ihtiyacı vardı ve avukatlığa ara verip Kilbryde’i geliştirmeye odaklanmanın zamanı geldiğine karar vermişti. Myra o noktada Owen’la yaklaşık on beş yıldır birlikteydi. Hayatları o kadar sıkı bir şekilde birbirine bağ-

lydı ki -arkadaşları, evleri, kariyerleri- Edinburgh'daki eski hayatını onu rahatsız eden bir hayalet gibi hissettiğini söyledi. Bunu anladım. Kayınvalidemle kayınpederim onun geçici olarak bizimle yaşamasını önerdiler ama o reddetti. Bunu da anladım. İyileşmek için kendine ait bir alana ve mesafeye ihtiyacı vardı, ama bunlar Hindistan'da çok az bulunuyordu. Delhi'nin dedikoducu yüksek sosyetesinin imalı bakışlarından ve incecik bir tülle saklanmaya çalışılan acıma duygusundan asla kaçamazdı. Ancak buraya taşınma, hiçliğin ortasındaki bu adada tek başına yaşama, dünyadan tamamen kopma kararını anlamıyordum. Myra, Owen'ı bir ilişkisi olduğu için terk etmişti ama buna rağmen davranışları kendini cezalandırdığını gösteriyordu. Ne için olduğunu bilmiyordum.

Adımın geçmesi dikkatimi masanın diğer tarafına yöneltti.

"Ne oldu?" diye sordum Aisha'ya.

Aisha gözlerini devirdi, bana sıkılmış bir ifadeyle baktı. "İşte, adı geçince nasıl da duyuyor."

Kaşlarımı kaldırdım.

Aisha başını hafifçe yana eğdi. "Ben sadece Myra'nın adada sosyal medyayı yasaklamak yerine lansmandan önce birkaç fenomeni tekneye bindirip getirmesi ve onlardan destek almaya çalışması gerektiğini söylüyordum."

"Çok erken," dedi Myra, başını bile kaldırmadan. "Ada hazır değilken fenomenleri davet etmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Dürüst eleştiri kisvesi altında adayı paramparça edeceklerdir."

"İşler hiç de öyle yürümüyor. Değil mi Zo?" dedi Aisha, başını iki yana sallayarak. Gözlerimi dikip ona bakarken çatalım havada asılı kaldı. Aisha'mn acımasızca laf sokmadan önce

kocaman açtığı gözlerinde aniden beliren masum bakışları tanıyordum. Bazı açılardan, kurşunlarını bala batıran uzman keskin nişancı annesine çok benziyordu.

“Fenomenler gazeteci değildir. Dürüst eleştirileri umursamazlar,” diye devam etti Aisha, benim cevap vermemi bile beklemeyen. “Onlar esasen online dünyanın her şeye açık tipleridir. Hashtag para-için-her-şeyi-yapar.” Bakışları bir saniyeliğine üzerimde oyalandı, sonra yan taraftaki Myra’ya yöneldi. “Sanırım bu, babama uzatacağın faturaya ekleyeceğin bir kalem daha.”

Ellerim titreyerek kapıyı kilitledim ve tuvalete oturdum. Aisha’nın sözlerini aklımdan çıkaramıyordum. Yakışıklı Prens’in aslında sadece bir şarlatan olduğunu söyleme cüretini gösterdiğim için bana kin besliyordu. Hepsi buydu. Fakat hashtag para-için-her-şeyi-yapar da neydi? Bu sadece bir tesadüf olamayacak boyuttaydı.

Her şey bir yorumla başlamıştı.

Keşke marka ortakların senin gerçekte nasıl hileli iş yaptığını bilseler. Hayatın veya şöhretin hiçbir açıdan “doğal” değil ve dünya bunu bilmeyi hak ediyor. #mükemmelsahte #mükemmelsürtük

Eleştiri, uluslararası bir kozmetik markasının kapsayıcı, zulüm içermeyen makyaj ürünlerinin yeni #mükemmelgüvenilir serisini tanıtan gönderime yanıt olarak gelmişti. Marka, on sekiz milyon takipçisiyle “görünmez” fondöteninden bahsettiğim

videomu paylaşmıştı, her açıdan muhteşem bir sonuçu. Bu, o ölçekte bir markayla ilk iş birliğimdi ve beni en üst sınıf fenomenler arasına taşıma potansiyeli olduğunu biliyordum.

Markamı özgünlük ve gerçek olma üzerine kurmuştum. Bu acı sözler sadece incitici değildi, aynı zamanda çok dikkatli bir şekilde inşa ettiğim temelleri de yıkmakla tehdit ediyordu.

O zamana kadar, takipçi sayım ve etkileşim oranlarımın saçlarımın ne kadar parlak görünüp görünmediğine, başlığımın ya da fotoğraf altı yazımın ne kadar ilişkilendirilebilir veya komik olduğuna, videolarımda ne kadar içten görüldüğüme ve hayatımın dışarıdan ne kadar mükemmel bir şekilde *kusurlu* görüldüğüne göre artıp azalmasına alışmıştım. Duyarsız veya sığ olduğum için ağzımın payını veren garip yorumlara veya DM'lere alışmıştım. Paylaşımlarımın bakış açısını kaç kere değiştirirsem değiştireyim, yanlış yaptığımı düşünen birilerinin her zaman olacağını anlamıştım. Takipçilerimi memnun etmek için altyazılarımın üslubundan rujumun tonuna kadar her şeyi ayarlamaya alışmıştım. Doğru yaptığımdan daha çok yanlış yapmaya alışmıştım.

Hâlâ alışamadığım şey, insanların hayatımın “çok kolay” görüldüğünü düşündükleri ya da fenomen olma yolunda bir şekilde hile yaptığımı varsaydıkları için bana çok saldırgan tehditler göndermeleriydi.

Kabul ediyordum, bir fenomen olarak yükselişimin tamamen doğal olduğu veya Instagram şöhretine tesadüfen ulaştığım fikri, menajerimle benim dikkatli ve stratejik olarak hazırladığımız bir kurguydu. Ancak bu, bunun çok zor bir iş olmadığı anlamına gelmiyordu. Sadık bir takipçi kitlesi oluşturup sürdürmek beceri, özveri –ve evet– strateji gerektirirdi.

Hashtag'leri ve fotoğraf alt yazılarını hassas bir şekilde planlamak için saatler harcıyordum. Etiketleri karşılıklı paylaşıcağımız bir fenomen arkadaşlar ağı kurdum. Ürün yerleştirmenin doğal görünmesini sağlamak için düzenli olarak değişik durumlar tasarlıyordum. Takipçi sayım üç yüzden üç bine çıktığında hoş bir sürpriz yaşadım. Üç binden otuz bine çıktığında yöntemimin işe yaradığını anlamıştım.

Elli bin takipçi eşiğini aştığımda, yeni göreve başlamış temsilcim beni trolleme ve online taciz üzerine bir seminere gönderdi. Konuşmacı; onlarla etkileşime girmeyin, asla cevap vermeyin, engelleyin ve şikâyet edin diye tavsiyede bulundu. Bir yıldan fazla bir süre boyunca bu mantrayı harfiyen uyguladım.

Ta ki o yorum bildirimini görene kadar.

SamBar87'nin beni sahte olmakla suçlayan sözleri sadece on beş dakikada neredeyse bin beğeni topladı.

Kendimi kaybettim. Yorumu sildim.

Bu benim ilk hatamdı.

Birkaç dakika içinde, son paylaşımlarımın yarım düzinesinin altında bir nefret seli belirdi.

Konuşmacının tavsiyesine geri döndüm. *SamBar87*'nin profilini engelledim ve Instagram'a şikâyetimi bildirdim.

Ertesi sabah, *NB_Lurker* doğdu.

Üç ay önceydi.

O günden beri *NB_Lurker* her yerdeydi. Yorumlarımdaydı, DM'lerimdeydi, hikâyelerime yanıt veriyor, etiketlendiğim her gönderiye yorum yapıyordu.

Beni korkutan şey, girdiği ayrıntıların düzeyiydi. Takıntılı hale gelen troller hakkında yazılar okumuştum, ama tamamen

yabancı birinin benim gözümü korkutmak için neden bu kadar ileri gittiğini anlamakta zorlanıyordum.

NB_Lurker'ın hesabı özeldi, fakat hiçbir gönderisinin olmaması, sıfır takipçi sayısı ve yalnızca bir hesabı takip etmesi bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu: Hesap sadece beni trollemek için açılmıştı.

Telefonumun ekran kilidini açıp gelen kutuma gittim. Son birkaç ayda bana gönderdiği düzinelerce mesajı, ekranı aşağı doğru kaydırarak taradım. Aradığımı bulunca durdum. Bir farkındalık platformunun iş birliğiyle çektiğim, fenomen olmanın etik değerleri ve dürüst, anlamlı içerik oluşturmanın önemi hakkında konuştuğum videoya verilmiş bir yanıtı.

Neden işinin etik bir yanı varmış gibi davranmakta ısrar ediyorsun? Bu sinir edici. Herkes senin önemsendiğin tek şeyin para olduğunu biliyor. #ikiyüzlü #para için her şeyi yapar

Para için her şeyi yapar.

Aisha'nın az önce kurduğu cümlelerin tıpatıp aynısıydı.

NB_Lurker'ın bana tamamen yabancı biri olmadığımdan uzun zamandır şüpheleniyordum. Benim hakkımda konuşma biçiminde bir samimiyet vardı. O adamı tanıyordum, daha doğrusu o beni tanıyordu. Haftalardır tehditlerinde sezilen cinsel duyguyla strese giriyordum, çünkü mesajları tecavüz, fahişe, sürtük gibi kelimelerle doluydu. Peki ya kadın düşmanlığı bir aldatmacaysa?

Telefonumu mermer tezgâhın üzerine koydum, Aisha'nın alaycı sözleri kulaklarımda cınladı.

Ya *NB_Lurker* aslında bir kadınsa?

ŞU ANDA

Giysilerimi çıkarıyorum, sütyenim ve iç çamaşırım yerde yırtık kot pantolonumun ve kanlanmış kazağımın oluşturduğu yığının üzerine düşüyor, küçük banyoda çırılçıplak kalıyorum.

Kendi yansımama yüz çeviremeyerek gözümü dikip boy aynasına bakıyorum.

Her yerde kan var. Saçlarımda, burnumun etrafında, tırnaklarımın altında.

Ellerimi birbirine sürtüyorum. Odanın sıcaklığına rağmen titriyorum.

Duşu açıp kaynar suyun altına giriyorum. Tenime değdiğinde geri kaçıyorum, vücudumun her santimi yanıyor.

Kokusunu hâlâ alabiliyorum. Kanın metalik keskin kokusu, toprağın kokusuyla karışıyor. Hafif bir dışkı kokusu da alıyorum. Ellerimi duvara koyup eğiliyorum, küçük cam bölmede kusuyorum, ama bu midemi daha fazla bulandırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Alnımı duş kabinine bastırarak suyun üzerimden akıp gitmesini izliyorum. Kan kırmızısı. Özellikle yoğun bir regl dö-

nemindeki gibi. Yaprak parçaları, çamur ve yosun, tıkaçı çevreliyor ve oluşan pislik, parlak beyaz duş teknesini berbat ediyor. Rafta duran vücut fırçasını alıp kendimi ovalamaya başlıyorum. Kolları vücudumun tüm kıvrımlarına, kulaklarımın arkasına, tırnaklarımın altına iyice bastırıyorum; etimin her santimi kızarıp benek benek olana kadar çamur ve kir tabakalarını kuvvetli bir şekilde soyuyorum. Ellerimi tüm sıyrıkların ve çürüklerin üzerinde gezdiriyorum. Avuç içlerimle sabunu kesiklere sürerken ve parmak uçlarımla yırtılmış deriye bastırırken acıyı hissediyorum.

Yakıcı acıyı hissetmede sapkın bir tatmin, günaha karşı bir ceza duygusu var.

Başımı fayanslara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Ailenin yeniden bir araya gelme fikrini asla kabul etmemeliydim.

Zorla suyu kapatıp duştan çıkıyorum. Neredeyse sabahın dördü oldu, güneşin doğmasına ve diğerlerinin yataklarından kalkmalarına sadece birkaç saat kaldı. Hızla giyinirken kendimi yüz yüze kalacağım durumlara hazırlıyorum. İlgilenmem gerekenlerin listesini yapıyorum: CESET. MAZERET. KANIT.

Kendiminkiyle veya bir başkasınıninkiyle çelişmeyecek şekilde tutarlı bir hikâye düşünmem gerekiyor.

34

Zoe

Mutfağa döndüğümde herkesin masanın etrafında toplandığını gördüm, pastanın üzerinden “Ooo” ve “Aaa” sesleri yükseliyordu. Bu da bir başka aile geleneğiydi, evlilik yıldönümü pastası olurdu ve kayınvalidemle kayınpederim mumları üfleyip birbirlerine küçük birer lokma pasta yedirirken hepimiz tezahürat yapardık. Kadehlere daha fazla şampanya koyuldu, fotoğraflar çekildi, anılar yeniden canlandırıldı. Alkol herkesin gerginlikten kasılmış omuzlarmı gevşetmiş gibi görünüyordu, saatler ilerledikçe gerginlik azalıyordu. Hatta kayınpederim bile rahatlamış görünüyordu, kayınvalidem ilk tanışmalarını anlatırken yüzü mutlulukla doldu. Hepimizin daha önce pek çok kez dinlediği bir hikâyeydi ve kayınvalidem kırk yıl sürecektir bir evliliğe vesile olan ortak bir arkadaşın düğünündeki kısa tanışmayı anlatırken ben dinlemedim. Hepsi on dokuz yaşındaymış ve görücü usulü evliliğe çoktan hazır olan kayınvalidem, damadın ailesiyle arkadaşlarını karşılamakla, içeri girerlerken başlarından aşağıya gül yaprakları dökmekle

görevlendirilmiş. Kayınpederim içeri girdiğinde kayınvalidem bir an duraklamış. Bu noktada ikisinin anlattıkları farklılık gösteriyordu. Kayınvalidemin dediğine göre, kayınpederim ona yaklaşırken çiçek kızlarından biri olmayacak kadar güzel olduğunu söylemiş. Kayınpederim bunu tamamen reddediyor, aralarında sadece kaçamak bakışlar olduğunda ısrar ediyordu. Daha sonra kayınvalidemi ağabeyine göstermiş, o da hemen harekete geçmiş. İki aile arasında bağlantılar araştırılıp bulunmuş ve bir hafta sonra anne babalarının, büyükanne ve büyükbabalarının, komşularının gözetimi altında ilk münasip konuşmalarını yapmışlar. Üç ay sonra da evlenmişler.

“Daha o bana merhaba demeden bile hayatımın aşkını bulduğumu biliyordum,” dedi kayınpederim, bir kolunu kayınvalidemin omzuna atarken sesi duygu yoğunluğuyla boğuklaşmıştı.

İşte buydu, kayınpederimle konuşmak için mükemmel bir zamandı.

Aseem’e baktım ama köşede duruyordu, Myra’nın anlattığı her neyse ona dalıp gitmişti.

Onu bir kenara çekip bana verdiği sözü hatırlatabilirdim ama konuşmasını kesmemi takdir edeceğinden emin değildim. Aseem ailesi söz konusu olduğunda harekete geçmede teşvik edilmeye ihtiyaç duyabiliyordu ama bunun hatırlatılmasından hoşlanmıyordu. Yıllar içinde, onu ancak belli bir yere kadar zorlayabileceğimi, sonrasında bana karşı saldırıya geçebileceğini öğrendim. Kim bilir, diye düşünüyordum, birbirlerine biraz daha sokulan Aseem ve Myra’ya bakarken, belki de şu anda onunla Petro Vision’ın satışı hakkında konuşuyordu.

Biri müziği Bollywood'a çevirdi ve uzun zamandır görmediğim kadar sarhoş olan Aisha, odanın içinde dönmeye başladı. Yemek odasıyla salon arasındaki çift kapılar kayarak açıldı ve Aisha geniş açık planlı alanı kişisel dans pisti olarak kullanmaya başladı.

O her zaman harika bir dansçıydı. Onda bir kıvraklık, vücudunu kullanış biçiminde bir rahatlık vardı ve bu, hareketlerini akıcı, pürüzsüz kılıyordu. Ben onu hem büyülenerek hem de geri püskürtülmüş gibi hissederek izlerken o bana karşı tamamen ilgisiz görünüyordu. Tökezledi, doğrulurken şampanya flüt kadehten şöminenin üzerine döküldü. İkimiz de müziğe kendimizi kaptırmış, çevremizde olup bitenlerden tamamen habersiz ve kayıtsız bir halde kaç kez dans etmiştik acaba? Üniversite günlerimizi düşündüm: konserler, sabaha kadar süren eğlenceler, aniden düzenlenen ev partileri. Bir akşamın nasıl biteceğini asla bilemezdim –hayatlarımız Aisha'nın kaprislerine göre belirlenirdi– ama yine de hiç şikâyet etmedim. Neden edecektim ki? O her zaman içinden geldiği gibi hareket ediyordu. Eğlenceliydi. Maceracıydı. Ayrıca benim en iyi arkadaşımdı.

Telefonumdaki mesajları düşündükçe göğsüm sıkıştı. Rahatsız edici olabiliyordu ve itiraf etmeliydim ki son zamanlarda iletişimimiz biraz kopsa da Aisha hâlâ benim en iyi arkadaşımdı. Instagram trolü olması imkânsızdı.

Aisha dönerken önümde durdu.

Elimi yakalayıp beni salonun ortasına çekti. “Kulübe gittiğimiz zamanları hatırlıyor musun?” diye sordu. Beni dans ettirirken biraz nefes nefeseydi. Vücudumu onunla senkronize

bir şekilde hareket etmeye zorladı, hareketlerimiz alışkanlıktan olduğu kadar içgüdüden de birbirimizin figürlerini yansıtıyordu.

“Bunu özlüyorum. *Bizi* özlüyorum,” dedi.

Yüzüm yumuşadı, başımı arkaya atıp müzikle birlikte hareket ettiğimde gerginliğimin bir kısmı dağılıp gitti. Avize dönüyordu. “Ben de.”

“Cadalozluk yaptığım için özür dilerim,” dedi Aisha sessizce. “Öyle demek istememiştim. Ben sadece... Bu hafta... açıklamaya bile başlayamayacağım kadar çok yolla beni sınadı. Gabe hakkında yanılıyorsun ama o sözleri söylememeliydim. Acımasızlıktı ve gereksizdi. Daha iyisini yapacağım, tamam mı? Daha iyi *olacağım*.”

Endişelerimin ne kadar saçma olduğunu fark ederek başımı salladım. Aisha’nın her zaman kolay sinirlenen bir tarafı ve o kadar keskin bir dili olmuştu ki insanı ikiye bölebilirdi. Fakat iyi, nazik bir kalbi vardı ve arkamı her zaman kolladı. Her zaman.

Gözlerimi kapatıp müziğin ritmini içimde hissederken Aseem’in üzerimde gezinen bakışlarının hararetini sezinleyebiliyordum. Ellerimi saçlarımdan geçirdim. Aseem’in doğal bir ritim duygusu yoktu ama eskiden hâlâ dansa gittiğimiz zamanlarda beni dans ederken izlemeyi severdi. Biraz daha bilinçli dans ettim, kalçalarım bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Bıraktım ki izlesin. Bıraktım ki hatırlasın.

Owen’ın sesi beni transtan çıkardı. “İşte buradasın. Gerçek Zoe’yi bir yerlerde sakladığını biliyordum.” Bana göz kırptı ve ardından Aisha’ya dönerek, “Senden bir sigara ödünç alabilir miyim?” diye sordu.

“Hayır! Sevgili ablam ne der sonra?” Aisha yalandan öfkele-
nerek gözlerini kocaman açtıktan sonra kahkahalara boğuldu.
Yanağıma bir öpücük kondurdu, sonra Owen’ın koluna gire-
rek, “Sana katılayım,” dedi.

Bir an veranda kapısını açıp dar tentenin altında dip dibe
durmalarını izledim, sigaralarının turuncu korları siyah gök-
yüzünde parlıyordu.

Owen kaba veya duyarsız olmayacak kadar iyi huyluydu
ama hayatımın üzerine bahse girerdim ki kayınpederimin
Gabe’den kurtulma harekâtında son asker oydu. Aslında Ais-
ha’nın ona olan düşkünlüğünü düşünürsek, başarılı olma ola-
sılığı en yüksek olan oydu.

Etrafıma baktım. Myra, Aseem, kayınvalidem ve kayınpede-
rim yemek alanındaydılar, büfenin üzerindeki fotoğraflara bakı-
yorlardı. Daha erken olmasına rağmen, saat dokuzu bile bulma-
sa da bitkindim. Kanepeye bakıyordum, hamileliğin bir partinin
ortasında kenara kıvrılmak için meşru bir bahane olup olmadı-
ğını merak ediyordum ki Gabe elinde içkisiyle yanıma geldi.

“O küçük dansın tadını çıkarıyordum. Çok seksiydi.”

Gözümü dikip ona baktım, doğru duyup duymadığımdan
emin değildim. “Ne dedin?”

Eğildi, sesini bir biraz daha düşürerek, “Ne dediğimi duy-
dun,” dedi.

Boynumdan yukarı doğru kızardığımı hissettim. Bakışları do-
nuktu ve sözcükleri hafiften uzatarak konuşmasından sarhoş ol-
duğu açıkça anlaşılıyordu. Ettiği lafın uygunsuzluğunu görmezden
gelmeye çalışarak güldüm. “Sanırım beni nişanlıyla karıştırıyorsun.
Aisha az önce dışarı çıktı,” diyerek başımla verandayı işaret ettim.

Bir adım geri çekildim, şömineye tehlikeli derecede yakın olduğumun farkındaydım. Bacaklarımdan yukarı yayılan sıcaklık, kalp atışımı hızlandıran öfkeyle boy ölçüşemiyordu. Salonun karşısına doğru baktığımda Myra'yla göz göze gelince kaygım azaldı.

“Burada her şey yolunda mı?” dedi Myra, gelip yanımda dururken. Elini sırtıma koydu ve beni ateşten uzaklaştırdı; bu hareketi hem güven verici hem de nostaljikti, ancak gözleri Gabe'in üzerindeydi.

Gabe gülümsedi. “Mükemmel. Sadece nişanlımı arıyordum,” deyip verandaya doğru yöneldi.

“Zo?”

“Evet,” dedim cam kapıların ardında gelişen sahneye dalmış bir şekilde. Gabe dışarı çıktığında Aisha ona dönerek gülümsedi, Gabe kolunu ona doladığında vücudunu onunkine yasladı.

“Neyden bahsediyordu?” diye sordu Myra.

Dikkatimi verandadan Myra'ya yönelttim. Sarhoş adamların arasında yeterince zaman geçirmiştım ve Gabe'in kendini inandırmak istediği kadar sarhoş olmadığını biliyordum. Ne söylediğini tam olarak *biliyordu* ve bunu söylemekten, yüzüme ateş basıp kıpkırmızı olmasını izlemekten hoşlanıyordu. Myra'ya söylemeliydim ama bu sefer o da Aseem'e söyleyecekti ve bu işin nasıl sonlanacağını biliyordum. Kocam tanıdığım en iyimser, en sakın insandı ama bu tür şeylere gelemezdi. En son biri bana asılmaya çalıştığında, Aseem onu kırık bir burun ve birkaç çatlak kaburgayla göndermişti. Adamın dava açmaması bizim için büyük şanstı.

Gabe tam bir pislik gibi davranmıştı ki bu da pek şaşırtıcı değildi. Umarım Owen, Aisha'ya akıllıca düşünmesi için yol gösterebilirdi.

Ayrıca Myra ile konuşmam gereken çok daha önemli şeyler vardı.

“Hiçbir şey,” dedim. “Annem ve babam çok mutlu görünüyorlar, değil mi? Çerçeveleli fotoğraflar harika bir fikir oldu.” Kayınvalidemin hâlâ büfenin yanında durduğu yemek alanına doğru baktım. Bu fotoğraf sergisindeki bir şey, çerçevelerin küçük süsleme ışıklarının ortasında duruş şekli beni açıkça rahatsız etti.

“Annemin aile fotoğraflarına bakmayı ne kadar sevdiğini biliyorsun,” dedi Myra.

“Hepimiz sevmiyor muyuz?” dedim. “Sana bir şey sormak istiyordum, babamla hiç konuşabildin mi?”

Myra kaşlarını çatarak, “Aseem’in sana söyleyeceğini düşünmüştüm,” dedi.

Birdenbire kaskatı kesilerek, “Neyi söyleyecekti?” diye sordum. Ses tonumu nötr tutmaya, duygularımı belli etmemeye çalışıyordum.

“Onunla konuştum. Babam emekli olmayacak ve...” Myra iç çekti, belli ki bana bunu söylemek zorunda kalan kişi olmaktan açıkça rahatsızdı. “Aslında bunun en iyisi olduğunu düşünüyorum.”

Kelimeler beni bir korse gibi sımsıkı sardı, paniği boğazıma kadar çıkmaya zorladı.

“Ama sağlığı... Tüm o stres...” dedim.

Fakat Myra gözlerini çoktan benden çekmiş, dikkatini başka bir şeye yöneltmişti. “Aseem’le konuşmalısın,” diye mırıldandı.

Bakışlarım odanın karşısındaki Aseem'i buldu. Bakışlarımı fark edince kaşlarını kaldırdı.

Sımsıkı dudaklarım düz bir çizgi halindeydi, yumruklarım iki yanımda sıkılıydı. Sessiz bir soruya sessiz bir cevaptı.

Söz vermiştin.

Çok yavaş bir şekilde bakışları benden kaydı. Başını eğip her zamanki gibi annesine döndü, kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra salondan çıktı.

Çok tipikti.

Büfeye doğru yürürken çenemde bir gerginlik vardı, dişlerimi sıkıyordum. Maldivler'deki aile tatilinden fotoğrafa baktım, gözlerim kameraya gülümseyen bronz yüzlerde gezindi. Aseem o seyahatte bana evlenme teklifinde bulunmuştu. Yüzlerce mumla çevrili ve dalga seslerinden başka bir şeyin duyulmadığı villamızın mahremiyetinde o önemli soruyu sormuştu. Fotoğraf, ertesi sabah kahvaltıda nişanlandığımızı duyurmamızın hemen ardından çekilmişti. Hayatımın en mutlu günüydü. Hayatlarımızın. Fakat buna rağmen o fotoğrafta yoktum.

Ailenin dönüm noktalarının bu mide bulandırıcı sergisini oluşturan bir düzine kadar fotoğrafı inceledim. Tek bir fotoğrafta bile yoktum. Myra'nın bunu gözden kaçırmasının kasıtlı olmadığını bilecek kadar onu iyi tanıyordum, ama bu bile canımı fazlasıyla acıtiyordu.

Yıllardır bu ailenin bir parçası olmaya çalışıyordum ve yine de onları tanıdıkça, beni aralarına asla almayacaklarını daha da iyi anlıyordum; beni görmüyorlardı bile.

Şimdi de kocamın bakışının annesiyle babasına bu kadar odaklanmış, geçmişte yaşanmış trajediler ve geleceğe dair

beklentilerle bu kadar bulanıklaşmış olmasıyla beni de görmeyi bıraktığından endişeleniyordum.

Daha da kötüsü, beni umursamayı bıraktığından...

Fotoğraf sergisinin merkezindeki resme baktım. Kayınvalidem ve kayınpederim, düğün günlerinde.

Geriye doğru bir adım attım, bu yaldızlı fotoğraf çerçevelerinin ve titrek ışıkların bana neyi hatırlattığını aniden fark ettim.

Lanet olası bir tapınağı.

35

Myra

Mutfaktan sıvışıp yukarı çıktım, Zoe'nin ardı arkası kesilmeyecek sorularından kaçmak için can atıyordum. Zaten başa çıkmam gereken yeterince şey vardı; düpedüz Aseem'in sorunu olan meseleye kendimi kaptıramazdım, özellikle de kendimle mücadele ederken.

Bu akşam Owen'ın bana verdiği yasal bildirime göz attım. Onun bütün hisselerini satın almak için dört haftam vardı, yoksa Kilbryde'ı satacaktı. Hiçbir seçeneğim yoktu.

İlk kez olduğunda, metanetliydim. Aynı gün öğleden sonra işe geri dönmüştüm, kan oluk oluk akarken bir dava dosyasını inceliyordum. Hemşirenin elime tutuşturduğu kalın ped bile yetmemişti. Kendimi istatistiklerle avuttum, üç gebelikten birinin düşükle sonuçlandığını kendime hatırlattım. Hayatın geçiş dönemindeki önemli bir olaydı. Bunu gerçekten beklemeliydim. Artık düşük sorununu atlattığım için, istatistiksel olarak bir daha olamazdı. Bu,

bir sonraki hamile kalışımda umudun gerçeğe dönüşeceği anlamına geliyordu. Sarsılmaz olacağı.

İstatistikler yardımcı olmadı. Bir kez daha düşürdüğümde perişan haldeydim. Ancak yine de iyimserdim. Yirmili yaşlarında sağlıklı bir kadının üst üste iki düşük yapma olasılığı neydi? “Bazen vücut bir bebeğin yaşamasının olanaksız olduğu zamanı bizden önce anlar,” dedi doktor, “bunu vücudunuzun sizi daha sonra imkânsız bir karar vermekten kurtarma yolu olarak düşünün.” Başımı salladım. Gözyaşlarımın arasından gülümsedim. Üçüncü seferde şansın benden yana olacağını düşünüyordum. Doktorum da aynı fikirdeydi.

Her şeyi olumlu bir kisveye büründürmek, üzüntüye rağmen denemeye devam edecek gücü bulmak, biyolojimi muazzam bir irade ve inatçılıkla değiştirebileceğime inanmak için çok uğraştım, ancak üçüncü hamileliğimin yedinci haftasında yine aynı şeyi yaşadığımda yıkıldım. Acı veren kayba, mantığımı veya sağduyumu tamamen yitirmeye hazırlıklı değildim. Fakat hepsinden çok, Owen’a söylediğimde bunu son derece sakın bir şekilde ele alışına hazırlıklı değildim.

Tekrar denemeye başlamak için ona yalvardım ama üçüncü düşükten sonra tereddüt eden sadece kocam değildi. Vücudum da öyleydi. Hamile kalamıyordum. Şansımızın dönmesi üç yılı ve altı tüp bebek denemesini aldı. Üç yılın sonunda kendimi tanıyamaz hale geldim. Fakat bunların hiçbiri önemli değildi, çünkü hamileydim. Daha önceki düşüklerimin her biri hamileliğimin erken dönemlerinde olmuştu, bu yüzden on haftalık sınırı geçtiğimde anne olmak kaderimde varmış gibi geldi.

On birinci haftamın beşinci gününde, bacaklarımın arasında bir ıslaklık ve bebeğimi tekrar kaybettiğimi işaret eden ekşi, metalik bir kokuyla uyandım. Owen uyandığında yan tarafıma kıvrılmış bir şekilde yatıyordum. Beni banyoya taşıdı, orada yatarken beni sıkıca tutup kanamanın durmasını, vücudumun bebeğimi tutma gücü bulmasını diledi.

Garip bir şekilde, o son düşük bizi birbirimize daha da yakınlaştırdı. Dile getirilmeyen suçlamalar, bizi bu duruma soktuğumun ima edilmesi, tekrar tekrar tüp bebek denemesinde ısrar etmemle birlikte ortadan kalktı. Bu sefer bakışlarımı kaçırmak yerine bir çiçek saksısı aldığımda ve bebeğimizden geriye kalanı dikkatlice içine yerleştirdiğimde Owen yanımda durdu.

En azından bir süreliğine âşık olduğum adam oldu. Sevgi dolu ve şefkatliydi. Uzmanlar bize asla bebek sahibi olamayacağımı, bir tüp bebek denemesinin daha mümkün olmadığını, taşıyıcı annelik ve evlat edinme hakkında düşünmeye başlamamız gerektiğini söylediklerinde benimle birlikte ağladı. Danışman, “Yedi yılda dört düşük yaptın,” dedi, “vücudun sana bir şeyler anlatmaya çalışıyor.”

Danışman, NK hücrelerimin –doğal katil hücrelerin– seviyelerini kontrol etmek için son bir test önerdi. Sayılarının çok fazla olduğu ortaya çıktı. Teşhis, en derin korkularımdan birini pekiştirdi: Rahim, bir kalkan görevi görmek yerine bebeklerimi öldürüyordu.

Ben bebeklerimi öldürüyordum.

Sanırım Owen bu teşhisin benim üzerimdeki etkisinin boyutlarını tam olarak anlamadı, ama denediğini biliyordum.

Aylarca, yapacağı konuşmanın etrafında dolandı durdu ve sonunda evlat edinme konusunu gündeme getiren ben oldum.

Hayatımıza biraz neşe getirmenin tek yolu buydu.

Tüp bebek tedavisi başladığından beri düzensiz âdet görmeye alışmıştım ve evi satın alıp evlat edinme ajansı için evrak işlerini tamamlama sürecinde âdet görmediğimi neredeyse fark etmeyecektim.

Durumu kavradığımda gebelik testi yaptırmayı düşünmedim bile. Danışman çok net konuşmuştu: Anne olabilirsin ama asla doğum yapamazsın.

Kendimi bu konuda katılaştırmıştım.

Jinekoloğuma randevu aldığımda üç aydan uzun bir süredir âdet görmüyordum. Erken menopozun başladığını, bunun vücudumun başarısızlıklarının uzun listesine eklenecek bir madde daha olduğunu söylemesine hazırdım.

Hamile olduğumu söylediğinde konuşamayacak kadar afallamıştım. Muayene odasından çıkıp bekleme odasına otomatik pilotta yürüdüm. Zaman, akıl erdiremediğim şekillerde körük gibi katlanıyor ve parçalanıyordu. Birisi Owen'ı aramış olmalıydı ki üzerinde hâlâ ameliyat önlüğü ve doktor formasıyla önümde çömelmişti, kol ağzında bir yabancının kanının lekeleri vardı.

Bakması için küçük kâğıt parçasını ona doğru uzattım.

İkizler. İkiz bebek taşıyordum.

Bunu söylemeye cesaret edememiştik ama ikimiz de bu sefer olacağını biliyorduk. Zaten ikinci üç aylık döneme çoktan girmiştik. Farkına bile varmadan, şimdiye kadar benden kaçıp saklanan o on iki haftalık eşiği geçmiştim.

Ayrıca ikiz olması... Daha önce hiç inanmadığım Tanrı'dan veya evrenden gelen bir işaretti, ailemde onlarca yıl önce olanları düzeltme ve sonunda iyileşme şansıydı. Hayatımdaki her şeyin bunun yolunu açtığına, tüm düşüklerin ve kalp kırıklıklarının bir sınav, gelecek olana bir hazırlık olduğuna kendimi inandırdım.

Sanırım bazı açılardan öyleydi.

Var olma şansı hiç olmamış kimsenin yasını tutmak garip bir şeydi. Her düşükten sonra kederimde bir ruhsal boşluğa düşme, kaçırılmış tüm fırsatlara ve neler olabileceğine dair olasılıklara sarılmış bir bihaber olma duygusu vardı.

O son hamilelik... Bir olasılığın yasını tutmuyordum. İkizler *gerçektir*. İsimleri, kişilikleri vardı. Onları kollarımda tutmuştum. Jay'ın yüzündeki ifadeyi, küçük alnının beni gördüğüne şaşırmış gibi nasıl da kırıştığını hatırlıyordum. Ve Misha. O savaşçıydı, enerji ve istek dolu küçük bir ateş topuydu. Hâlâ kollarımda minik bedeninin ağırlığını hissedebiliyordum, aynı anda hem tüy kadar hafif hem de kaya kadar ağırdı. Beni yere seriyor, bana anneliğin sahip olabileceğim en büyük sorumluluk olduğunu hatırlatıyordu. Bunda bir kaçınılmazlık, yaşadığım sürece bu yükü taşıyacağımı bilmek vardı; o andan itibaren her zaman her şey için endişelenecektim. İyi bir bez bulmaktan okul seçmeye kadar her karar stres ve kaygı kaynağı olacaktı. Bu baskıya hazırlıklıydım. Bu baskının özlemini yıllardır çekiyordum.

O korkuyu, o endişeyi, o ağırlığı tekrar hissetmek için her şeyimi verirdim.

Jay ve Misha'yı kaybetmek, içimde kapanmaz bir boşluk

bıraktı. Owen'ın ihanetini öğrenmek ise o boşluğu bir kratere dönüştürdü. Evliliğimi, kariyerimi, benlik duygumu, inandığım her şeyi yutan bir kratere.

Kapının vuruluşu beni bugüne geri getirdi.

“Ben de seni aramaya geliyordum,” dedim kapıyı açıp Owen'ın içeri girmesi için kenara çekilerek.

Masanın üzerine yayılmış kâğıtlara baktı. Ardından başını sallayarak, “Bu iyi bir teklif,” dedi.

“Belki, ama korkarım buraya kadar boşuna geldin. Teklifini kabul etmiyorum.”

“Tanrı aşkına! Ödemeleri daha fazla sürdüremem Myra.”

“Evet, bunu karşılayabilecek durumda değilsin tabii,” dedim. Sırtım duvara yaslanmış bir şekilde dururken sesim amansızdı. “Aile şatosunda işler kendi kendine yürümüyor ne de olsa.”

Owen gözlerini sımsıkı kapattı, burnu kırıştı. Soğuk sesi her duygudan yoksundu. “Banka haftalardır her gün beni arıyor. Bunun bitmesi tek bir yolla mümkün. Bu, ada için olabilecek en iyi son.”

“Belki senin için. Bu adanın benim için ne anlama geldiğini biliyorsun.”

Başını kaldırdı ve bana bakarken gözlerinde parıldayan umursamazlık, çekici aristokratın ardında keşfettiğim kişiyi bir anlığına ortaya çıkardı.

“İş bu noktaya geldiği için üzgünüm. Benim için de kolay olmadı, biliyorsun. Sen yaşamak için buraya geldikten sonra her şey değişti.”

Yaşamak için buraya geldikten sonra. Bunun üzerinden ne

kadar da hızlı ve yüzeysel geçmişti. Soğukluğu ve pişmanlık hissetmediğini gizleme gereği duymayışı, kararımı yeniden doğruladı. Günlerdir başıma dert olan şüphe kayboldu.

“Senin hisseni satın alıyorum,” dedim, yüzündeki şaşkınlık ifadesinden zevk alarak.

“Nasıl?”

“Bu seni ilgilendirmez, öyle değil mi? Çıkmak istiyorsan senin hisseni satın alırım. Bu kadar basit. Benden tek bir şey daha alamayacaksın. Sana izin vermeyeceğim.”

“Ben asla –”

Öfke her yanıma iğne gibi batıyordu, saçtığı kıvılcımlar bıçak ağzı kadar keskindi. “Evet, yapardın! Yaptın da! Ödeme yapmayı kesmeden önce bana söyleme gereği duymadın bile! Sırada ne var? İcra memurlarını kapıma mı dayayacaksın?”

“Bu haksızlık!” dedi başını iki yana sallayarak. “Sana ulaşmak için elimden geleni yapıyorum. Telefonuma veya e-postalarımın cevap vermemen benim hatam değil.”

“Bana zarar vermek istemiyormuşsun numarası yapma.”

Owen’ın yüzünden bir gölge geçti. Ağırlığını diğer bacağına verdi.

“Sana zarar vermeye çalışmıyorum Myra. Sana karşı nazik olmaya çalışıyorum.”

“Avukatlarıma önümüzdeki hafta talimat vereceğim. Avukatlarına ulaşip anlaşmanın bir parçası olarak bir rakam üzerinde anlaşabilirler.”

Kaşlarını soru sorarcasına kaldırarak bana baktı.

“Boşanma davası açıyorum. Evraklar çoktan ofisine doğru yola çıktı.” Bunu ona heceleyerek söyledim, yüzünde acı ola-

cağını tahmin ediyordum ama ifadesi değişmedi. Ayaklarına baktı, sonra tekrar bana döndü. Sonunda her şey bir anlam ifade etmeye başlayıp taşlar yerine otururken meseleyi anladım: Hayatına devam etmişti. Bu farkındalık, mideme inen bir yumruk gibi hissettirdi.

“Başka biri var,” dedim. “Bu yüzden geldin, değil mi? Ödemeleri bu yüzden kestin.”

Owen bakışlarını pencereye çevirdi. Yağmur, yumuşak bir çiselemeye dönüşmüştü. “Gitmeliyim,” dedi ve kapıyı açmak üzere döndü. Bana bakmak için başını çevirdi, bir eli hâlâ kapı kolundaydı. “Biliyor musun Myra, insanları kendinden uzaklaştırmaya devam edersen gerçekten gittiklerinde şaşırmış gibi davranamazsın.”

36

Myra

Owen ve başka bir kadın.

Başka bir kadın.

Bu bir şoktu, hepsi bu. Burada tek başıma yaşamaya o kadar alışmışım ki Owen'ın hâlâ dış dünyada yaşadığını, insanlarla tanıştığını, bir şeyler yaptığını unutmuştum. Elbette biriyle tanışacaktı.

Onun hakkında nefret ettiğim şeylerden biri de gülebilme, şakalaşabilme, başımıza gelenler sanki başka şartlarda olağanüstü olan bir hayattaki küçük bir aksaklıktan ibaretmiş gibi davranabilme yeteneğiydi.

Cenaze töreninden sonra Owen haftalarca evde kaldı. Yemek pişirmekten dikişlerimi kontrol etmeye ve ilaçlarımı takip etmeye kadar yapması gereken her şeyi yaptı ama birbirimizi rahatlatma veya destekleme güdümüzü kaybetmiştik. Sohbet etmek şöyle dursun, yataktan bile zar zor kalkabiliyordum. Yalnızlık kendini gösterdikçe kelimeler, kahkahalar ve nezaket de seyrekleşti. Odamdan nadiren çıkıyordum, her gün aynı şeyi

yapıyordum: Son birkaç haftanın üzerinden ince dişli bir tarakla geçiyor, her şeyin ortaya çıktığı anı bulmaya çalışıyordum. Her zaman aynı sonuca varıyor, tam aynı anda durup kalıyordum.

Çocuk odasını hazırlamayı bitirebilmek için işten izin almıştım. Doğumuma daha yaklaşık üç ay olmasına rağmen bu işi son dakikaya bırakmak istemiyordum. Duvarlar boyanmış ve beşikler monte edilmişti ama yapılacak çok şey vardı. Odada dolaşırken bir şarkı mırıldanıyordum; kutuları açıyor, resimleri asıyor, Jay ve Misha'nın yumuşak oyuncaklarını ve kıyafetlerini gardıroplarına yerleştiriyordum. İskoçya'da bahar mevsimi olmasına rağmen Edinburgh'daki evimizin pencerelerinden içeri güneş ışığı giriyor ve sert ışınlar çatı katını bir saunaya dönüştürüyordu. Owen'ın perdeleri haftalar önce takması gerekiyordu. Ray başlığını alıp inceledim, mekanizmasına bakmak için ters çevirdim. Basit bir klips çerçevesiydi. Dekoratörler bağlantı ayaklarını pencerelere çoktan sabitlemişlerdi, tek yapmam gereken klipsleri yerine oturtmak ve stor perdeyi takmaktı. Küçük merdiveni duvara yasladım ve klipsler elimde, basamakları çıktım.

İşte burada her şey bulanıklaşıyordu.

Dengemi kaybedip düşmüş olmalıydım. Bağırarak yardım istemiş olmalıydım. Telefonuma ulaşmak için odanın öbür ucuna sürünmüş olmalıydım.

Hatırladığım tek şey Owen'ın yerde diz çöktüğü, kollarını bana sıkıca doladığı, beni kucakladığı, bana her şeyin yoluna gireceğini tekrar tekrar söylediği ve yanımda olduğunu hatırlattığıydı. Sonra sirenler, kaza ve acil servis bölümüne koşuşturma, cerrahın bana neler olduğunu anlatırkenki suratı...

Çok erkendi. Sadece yirmi sekiz haftalıklardı. Bebeklerim yeterince güçlü değildi. Ağzımdan anlamsız itirazlar döküldü.

İkizler tehlikede ydi. Nefes alabilmeleri için onları çıkarmaları gerekiyordu.

Karnımda çöküklük ve gözlerime bakamayan bir kocayla hastane yatağında uyandım.

Misha'yı zamanında çıkarmışlardı. Yoğun bakım ünitesindeydi, bir tüpte nefes alıyordu ama olsun, nefes alıyordu ya. O gerçek bir savaşçıydı.

Fakat Jay garip bir pozisyonda olduğu için göbek bağı boynuna dolanmıştı. Ona ulaştıklarında çoktan gitmişti.

Bir hemşire onu bana getirdi. Biri onu yıkamış, mavi ve beyaz desenli bir battaniyeye sarmıştı. Küçük kafasma çok büyük gelen örgü bere takıyordu. Yine de mükemmeldi. Onu tuttuğum süre bana saatler gibi geldi. Koyu mor dudaklarının üzerinde durmadım, kendimi bebeğimin sadece uyuduğuna ikna ettim.

Misha'yla durum farklıydı. Onu dev cam kutudan kaldırıp çıkardığımda göz kapakları titredi. Tüpün altında bana küçük bir gülümseme gibi gelen bir hareket gördüğümü sandım. Fakat onu çıplak göğsüme bastırdığımda acı çektiğini fark etmiştim; aldığı her nefes muazzam bir çaba gerektiriyordu. Misha, yenidoğan yoğun bakım ünitesinde üç gün kaldı ama bütün iradesine ve dünyadaki ona yardım etmek için seferber edilebilecek tüm tüplere rağmen, henüz yirmi sekiz haftalık olduğu için akciğerleri onu hayatta tutmaya yetecek kadar güçlü değildi.

O haftanın veya onu izleyen haftaların olaylarının dizilişin-

den veya kesin detaylarından emin değildim. Her sabah kaybolmuş ve yalnız hissederek uyanıyordum. Her sabah zamanı geri almaya çalışıyor, her şeyin değiştiği ana takılıp kalıyordum.

Merdiveni odanın karşısından çektiğim an, beni rahatsız eden andı. O an beni hâlâ rahatsız ediyordu.

Keşke bekleseydim...

Misha'yı kaybettikten tam on sekiz gün sonra yataktan çıkıp koridordan bebek odasına doğru yürürken düşündüğüm an tam olarak buydu. Elimi kapı koluna koydum. Kapıyı açmaya, parlak sarı odaya bakmaya ve buna değip değmediğini kendime sormaya niyet etmişim ki o esnada aşağıdan kahkahalar yükseldi. Neredeyse gece yarısıydı. Owen yatakta değildi ama zaten nadiren olurdu. Kendimi uyuşturmak için ağrı kesicilerim vardı ama Owen yanımda yoktu. Şu anlamsız televizyonla yorgunluğunu atıyordu. Fakat bu televizyondan gelen bir kahkaha değildi. Bunlar tanıdığım seslerdi. Kocam ve kız kardeşim.

Mutfaktaydılar, önlerindeki tezgâhta yarılanmış bir tekila şişesi ve iki tekila bardağı duruyordu. Owen o kadar çok gülüyordu ki yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Aklımda kalan ayrıntı buydu. Misha öleli daha on sekiz gün olmuşken kocam gülüyordu.

Üzerimde sızan sütümle lekelenmiş bir gecelikle onları uzun süre izledim, ta ki Owen arkasını dönene kadar.

Kahkahaları şiddetini kaybetti ve birden kesildi.

Bakışları Aisha'ya kaydı, sonra suçlulukla dolu gözleriyle bana döndü.

Bir ay sonra her şey çözüldü. Bana geçmişte yaşadıklarımızı

hatırlatarak ve geleceğimizi kurtarmak için geçmişimizi kullanmaya çalışarak bunu açıklamaya çalıştı ama boşunaydı.

İki aylık süreçte iki küçük canı, evliliğimi ve bütün önemli açılardan *kendimi* kaybetmiştim.

Bu yüzden bugünkü tepkim herhangi bir anlam ifade etmiyordu.

Owen'ın hayatına devam etmesi önemli değildi. Evliliğim yıllar önce ölmüştü, bugün tek yaptığım bunu kabul etmektir.

Owen'la kalan son bağımı, hâlâ önemseydiğim şeyi yok etmesini engellemek için koparmıştım. Kazanmıştım. Rahatlamış olmalıydım. Kahretsin, sevinçten havalara uçmalıydım.

Merdiven sahanlığında ayak sesleri duydum, bir kapı açılıp kapandı, sonra odamın kapısı vuruldu.

Bu sefer kapı aralığından içeri bakan Aseem'di, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Onu içeri davet ettim.

"Owen gideceğini söyledi," dedi Aseem masaya yaslanarak. Hiçbir şey söylemedim.

"Ne oldu Myra?"

"Fırtına dindi. Kalması için hiçbir sebebi yok."

"Kastettiğimin bu olmadığını biliyorsun. Boşanma... Ciddi misin?"

İç çektim. "Aisha'yı sen de duydun. Evliliğim uzun zaman önce bitti."

"Aisha aptalın teki. Fakat sen doğruyu söylemiyorsun."

Bir açıklamaya en yakın olana –tamamen gerçek değildi, ama yalan da değildi– başvururken başımı iki yana salladım. "Owen, adayı satmam için beni zorluyor. Bu yüzden geldi, ihbarnameyi bana vermek için. Birkaç ay önce ipoteği ödemeyi kesti. Benim bir maaşım olmadığı için de bu... zor oldu."

“Tanrım! Babamdan bu yüzden mi para istedin?”

Başımı salladım. “Owen’ın hissesini satın almam gerek. Bu adayı kaybedemem Aseem.” Yutkundum. “Bu olursa ayakta kalamam. Petro Vision’ın satışı için çok çalıştığını biliyorum, ayrıca kendine göre planların olmalı, ama burası elimde kalan tek şey. Satışı ertelemek şu anda hiçbirimizin nakit çekemeyeceği anlamına gelebilir, ancak babam tüm zorluklara rağmen işi büyötmeyi başarabilirse birkaç yıl içinde şu an sahip olduğumuzun iki belki de üç katına sahip olacağız.”

Aseem bir dakika kadar bana baktı, yüz ifadesi okunmuyordu. “Aynı anda hem bu kadar zeki hem de bu kadar saf nasıl olabiliyorsun?” Derin bir nefes aldı, sonra bana kararlılığa benzer bir ifadeyle baktı. “Babam sana parayı vermeyecek. Veremez. Daha önce çocuklarına bile hisse transfer etmeyi düşünmemişken sence neden Gabe’e şirket hissesi teklif etti?”

İtiraz etmek için ağzımı açtım, ancak bir şey beni durdurdu. Oturup dinledim, Aseem bana anlatırken inanamama, öfke ve çaresizliğin tanıdık bir karışımıyla doldum.

“Babamın nasıl biri olduğunu biliyorsun: Her duruma kazanacağını varsayarak giriyor. Petro Vision’da işleri düzeltebilme şansı var ama bu çok, çok düşük bir ihtimal. Yüzde beş, belki o kadar bile değil. Babam büyümekten bahsetmeye devam ediyor ki bu asla kolay değil, bir de şu anki şartları düşünürsek.” Başını iki yana salladı. “Geçtiğimiz on sekiz ayda sekiz petrokimya üreticisi battı, beşi daha iflasla karşı karşıya. Babamın tüm planı şirket alımlarına dayanıyor; tek düşündüğü bu şirketlerden birini bünyemize katmanın sonucunun bizim için ne anlama geleceği. Fakat bunu gerçekleştirmek için idare etmemiz gereken

yasal düzenleme cehennem çukurunu hesaba katmamış. Tüm kaynaklarımızı emecek. Teklif verebileceğimiz bir yere bile varmadan iflas edeceğiz.”

“Anlamıyorum,” dedim, gerçekten kafam karışmış bir şekilde. “Daha önce şirket satın alımları yaptık ve hiç sorun yaşamadık. Kârların olması gerektiği seviyede olmadığımı biliyorum ama babam iyi durumda olduğumuzu söyledi.”

Aseem iç çekti. “İyi olmaktan çok uzağız. Yıllardır negatif öz sermayedeyiz. O kadar çok borçlandık ki artık şehirde bizimle konuşmayı bile kabul edecek bir banka yok. Bu yüzden şirketi satmak için bu kadar çok çabalıyorum. Bu benimle veya ne istediğimle ilgili bir mesele değil, ayakta kalmak ve hâlâ yapabiliyorken satmakla ilgili.” Duraksadı. “Malhotra’nın teklifinin dayandığı değerlendirme şişirilmiş.”

Aseem’in söylediklerinin gerçekliği vücudumda bir elektrik akımı gibi dolaştı. “Defterleri tahrif mi ettin?”

“İnce bir ayar çektim, hatalar veya gözden kaçırmalar olarak açıklanabilecek şeyler. Malhotra’nın bunu fark etmemesinin tek sebebi, babamı utandırmaya odaklanmış olması. Satış için ona başvurdum, çünkü rekabetlerinin ne kadar derin temellere dayandığını biliyorum. Malhotra şu an kendi kendini kutlamakla fazlasıyla meşgul. Bu yüzden bu satış kritik öneme sahip Myra. Bir daha böyle bir teklif alamayız. Başka herhangi bir alıcı, şirketi sadece parçaları için satın alacaktır.”

Erkek kardeşime baktım, aniden iş adamını veya baba adayını değil, her zaman payına düşenden fazla bir yükü omuzlamış olan çocuğu gördüm.

“Sana daha önce söylemeye çalıştığım şey buydu,” diye

devam etti. “Babam sana sahip olmadığı bir parayı teklif etti. Gerçek şu ki, üretim bantlarının çalışmaya devam etmesine yetecek kadar likiditemiz bile yok. Emanette biraz para var ve annemle babamın kişisel hesapları var ama –”

“Ama yeterli değil mi?”

İçimden bir öfke dalgasının yükseldiğini hissettim. Babam bana parayı vermeyi en başından beri düşünmemişti. Bu bir hileydi, beni kontrol etmek içindi.

“Seni bana babam gönderdi, değil mi?”

Aseem başını eğdi. “Owen’a bir şans daha vermeni istiyor.”

Başımı iki yana salladım. “Yapamam.”

“İkinizin arasında gerçekte ne oldu?” diye sordu, gözlerini bana dikmişti.

“Ne olduğunu biliyorsun.”

Bütün ailem cenaze töreninden sonraki haftalarda ve aylarda Owen’la aramdaki soğukluğa tanık olmuştu. Suçu strese, kedere, travmaya atarak sorularını olabildiğince uzun süre savuşturmuştum ama sonunda sorularına son vereceğini düşündüğüm tek şeyi söylemiştim: Owen’ın başkasıyla bir ilişkisi vardı. Hepsinin benim adıma öfkeleneneceğini ve böylece tek bir yalanla gerçeği sonsuza dek gömebileceğimi düşünmüştüm.

Şimdi Aseem’e baktığımda yanıldığımı fark ediyordum. Annem, babam ve kız kardeşim bana inanmış olabilirdi ama erkek kardeşim açıkça inanmıyordu.

Kollarımı göğsünde kavuşturup gözlerimin içine baktı. “Bana bir daha Owen’ın başkasıyla ilişkisi olduğu hakkında saçma sapan şeyler söyleme. Bu aileyi idare etmek zaten yeterince zor. Seninle sırlarımız olmadığını düşünüyordum.”

Dişlerimi sıktığımı fark ettim.

“Hepimizin sırları var Aseem. Senin bile.”

37

Myra

Aseem'le birlikte aşağı indiğimizde salondaki parti sona ermiş, akşam aniden sessizleşmişti. Owen herkesle vedalaşırken çantası veranda kapısının yanında duruyordu, paltosu bir koltuğun üzerine atılmıştı.

Aisha'yı sıkıca kucakladığı sırada mutfaktan onu izliyordum.

Owen'ın ailemin yanında rahat olmasını severdim. Her biriyle evliliğimizin dışında da ilişkilerinin olması hoşuma giderdi, ama şimdi onları izlerken Aisha'yla yakınlığı canımı sıkıyordu. O benim kız kardeşimdi. Elbette, benim tarafımda olmalıydı.

Herkes benim tarafımda olmalıydı.

Owen gidip babamın karşısında durduğunda, "Onunla konuşacağım," dedi babam, beni kastederek. Sesi bütün salonda duyulabilecek kadar yüksekti. "Net düşünemiyor."

Owen bana kısa bir bakış attıktan sonra babama döndü. "Teşekkür ederim, fakat tartışılacak bir şey kaldığını sanmıyo-

rum. Artık zamanı geldi. Biz...” Sözüünü tamamlayamadı, başını sallayarak sustu. Buruk bir şekilde, “En azından ada elinde kalacak,” diye devam etti.

Öfke içimde kaynamaya başladı. Meydan okuyan bakışlarla babama döndüm. Göz göze geldiğimizde hemen bakışlarını kaçırdı. Owen annemle konuşurken babam da kolunu Aisha’nın omzuna atmak için bana sırtını döndü.

Bir bardağa su doldurup bir yudum aldım, karışan kafam uğulduyordu. Süreci uzatabilir, ona söylemeyi geciktirebilirdim ama Owen onun hissesini satın alamayacağımı anladığında alıcıyla birlikte üzerime gelecekti.

“Hey!” dedi Aseem bozulan dengemi düzeltmek için dirseğimden sıkıca tutarak. “Bir yolunu bulacağız.” Kaşlarını çatarak pencereden dışarı baktı. “Owen’ın tekneye binmesinin güvenli olduğundan emin misin?”

Yağmur artık sadece çiseliyordu ama böyle bir fırtınadan sonra okyanus hâlâ dalgalı, alt akıntılar da güçlü olacaktı. Owen kötü bir dalgaya yakalanırsa... Okyanusun dibini boy-larsa adayı satamazdı.

Bu düşünce karanlık olduğu kadar geçici de olsa tenimde bir karıncalanma meydana getirdi. “Owen okyanusta iyidir. Onun için sorun olmaz.”

“Sana Stu’nun tatilini iptal etmeni söylemiştim.”

Sesim sinirlenişimi gizleyemedi. “Ona ihtiyacımızın olmadığını *sana* söylemiştim.”

“Kime ihtiyacınızın olmadığını?” diye sordu Owen, yanıma geldiğinde. Zoe ise oldukça dalgın bir şekilde içeri girdi.

“Bahçıvan. Myra bir aptallık yaparak ona bir hafta izin verdi,

yoksa şimdi seni geri götürebilirdi,” diye cevap verdi Aseem. “Fırtına oldukça kötü görünüyor Owen. Bence tekneyle tek başına açılmamalısın.”

Owen omzunu silkti. “Benim için sorun değil. Zaten bahçıvan hâlâ burada. Geldiğimde iskelede teknesini gördüm.”

İç çektim. Ben bile bu kadar küçük düşünemezdim. “Bu durumda, Stu geri döndüyse o seni gö –”

“Stu hâlâ burada mı çalışıyor?” diye araya girdi Owen, sesinde bir telaş vardı.

“Evet.” Çenemi yukarı kaldırdım. Owen’ın bana ne yapacağımı söylemesinden ve benim de bunu onun başına kakmadan duramayışından nefret ediyordum.

“Stu’nun hâlâ ne işi var burada?” dedi Owen bana daha da yaklaşarak. “Onu kovmanı söylemiştim!” Şimdi daha sert söylemişti. Sinirlenmişti, sıkılı çenesi neredeyse kare şeklini almıştı.

“Eh, ben de kovmadım,” diye çıkıştım. “Stu’yu seviyorum, gerçi artık seni ilgilendirmez ama.”

“Lanet olsun! Her zaman bu kadar zor olmak zorunda mısın Myra? Sana gönderdiğim dosyayı okumadın, değil mi?”

Owen telefonunu çıkarıp aradığı şeyi bulana kadar ekranı sinirle kaydırды.

Telefonu neredeyse kafama atar gibi verdi. Ekrandaki belgeye bir göz attım. Bir referans mektubunun taranmış kopyasıydı. İçinde bu kadar tepkiye neden olan şeyi arayarak göz gezdirdim. Mektupta ifadelerin keskin bir kıvraklığı vardı ve konuya odaklıydı. Büyük ölçüde de olumluydu, tıpkı Stu gibi. Owen’a baktım. Bir tarafım bundan hoşlanıyordu, onu bu kadar sinirli

görmekle bir başka tarafım haklı çıkıyordu, hatta belki de sinirinin kıskançlığını gizlemeye çalışmaktan kaynaklanıp kaynaklanmadığım merak ediyordum. “Bir sorun göremiyorum.”

“Alttaki isme bak. Stu, Stuart’ın kısaltılmışı,” dedi Owen, gözlerime ok gibi saplanan bakışlarıyla. “Lachlann Stuart MacBrodie.”

Biraz zaman alsa da meseleyi kavradığımda ne yaptığımı anladım.

Kahretsin! *Kahretsin!*

Owen ve ben adayı satın almaya ilk karar verdiğimizde, karşılaşacağımız herhangi bir zorluğun benim uyuşumdan kaynaklanacağını varsaymıştık. İskoçlar yabancı yatırımcılara karşı şüpheli olmalarıyla ünlüydü ve mülk o sıra İskoç Tarihi Yapılar Vakfı’na ait olduğundan, teklifimizi reddetme olasılıklarının daha da yüksek olacağından endişe ediyorduk. Ancak on yıllık başarısız yeniden geliştirme çabalarının ardından, İskoç Tarihi Yapılar Vakfı, adayı satmak için can atıyordu. Owen’in ailesinin ismi ve geçmişi nedeniyle Hintli karısına hoşgörü göstermeye istekliydiler. İlk sunduğumuz teklifi kabul ettiler –istenen fiyatın altındaydı ama mülkün bir yıldan uzun süredir satılık olması göz önüne alındığında bonkör bir teklifti– ve birkaç hafta içinde takas aşamasına geçtik.

Sorunlar işte o zaman başladı.

Kilbryde boş olmasına rağmen yerli adalıların torunlarından birkaçı anakarada, yakınlarda yaşıyordu. Adayı satın almak ve kendileri yeniden geliştirmek için bir ortak mal sahip-

liği teklifi vermek istiyorlardı. Asil bir düşünceydi ve emsal teşkil ederdi, ancak gereken paranın bir kısmına bile sahip değillerdi. Dilekçeleri neredeyse işleme konulduğu an reddedildi ve o zamanlar küçük bir aksaklık gibi görünen bu durumdan sonra, süreci bir kez daha ilerletmeye başladık.

Fakat bu daha ilk savaştı. Adalılar ikna edilemezdi: İlerleme istiyorlardı, istihdam yaratmaktan ve ekonomiye büyük katkı sağlamaktan bahsediyorlardı. Fakat bu ilerlemeyi sağlayacak yatırıma izin vermeye gelince, yolumuza engel üstüne engel çıkardılar. Basından yerel meclise kadar herkesi bizi durdurmaları için harekete geçirdiler.

Her şeye katlandık: planlamaya yönelik itirazlar, evrak işlerinin bir masadan diğerine geçmesinde aylarca süren gecikmeler, yerel basında bizi insanlardan çok elde edeceği kâra öncelik veren on sekizinci yüzyıl toprak sahiplerine benzeten karalama yazıları. Tehditler postada endişe verici bir düzenlilikle belirdi; hepsi bir kez daha adalıların kaybettiği bir hukuk davasıyla sonuçlandı. Şaşırtıcı değildi. Kilbryde'ı satın alma teklifimize, rekabet eden bir teklifin varlığına herhangi bir kanıt olmadan itiraz ediyorlardı. Yasal olarak tutunacak dalları yoktu ve ahlaki olarak da yaptıkları mantıklı değildi. Adanın on yıl daha boş kalmasının ve giderek daha da harabeye dönmesinin gerçekten bizim ona biraz hayat vermemizden daha iyi bir sonuç olduğunu mu düşünüyorlardı? Açtıkları bütün davalar onlara sahip olmadıkları parayı kaybettirdi ve teklifimizi birkaç ay geciktirdi.

Sonunda, tehditler beni ne kadar sarsmış olsa da onları bir şekilde aklımdan çıkardım. Şirketler hukukunda geçirdiğim

tüm o yıllar beni duyarsızlaştırmıştı. Tehditlerin fevri bir şekilde yapıp bir sonraki hafta unutulmasına alışmıştım. Ancak Owen bunu böyle görmüyordu. Özel güvenlik tutmamız ve her personeli bir ajans aracılığıyla işe alıp çalıştırmamız konusunda ısrarcıydı: aşırı pahalı, tutamayacağı sözler verip sonra yetersiz kalan bir ajans. Üç yılda yedi farklı bahçıvan değiştirdik.

Stu'yu bize öneren evdeki hizmetçimiz Lorna'ydı. Hafta sonu ziyaretlerimden birinde bana, "Buralı bir çocuk," demişti. "Genç ama kendi halinde. Sanırım bir süre güneyde çalışmış ama ailesi bu çevreden. Bir adada yaşama fikrinden etkilenmiş gibi görünüyor."

Birkaç hafta sonra Stu'yla görüştüğümüzde hem Owen hem de ben ondan hemen etkilendik. İstekliydi, Kilbryde'la ilgili bilgisini ortaya koyan sorular sordu ve en önemlisi, buraya taşınacak olmaktan mutluydu. Büyük bir araziyi yönetme konusunda deneyimi vardı ve personel evleri hazır olana kadar yaşam alanı olarak işlev görecekle küçük kulübeyi görünce gerçekten memnun olmuştu. Owen ve ben onu hemen işe aldık. Ajans aracılığıyla sahip olduğumuz, beklentileri inanılmaz derecede yüksek bahçıvanların ardından Stu'yu bulduğumuz için o kadar rahatlamıştık ki ikimiz de genç, yirmili yaşlarındaki bir adamın neden tamamen izole bir hayata kendini adanmak istediğini hiç düşünmemiştik.

Eminim ki tüm evrak işlerini tamamlayıp ondan referanslar istedik ama referanslarını gerçekten kontrol ettiğimizi hatırlamıyordum. O zamanlar altı aylık hamileydim, bu yüzden endişelenecek daha büyük şeylerimiz vardı ve dürüst olmak

gerekirse, referansları aramaya hiç ihtiyaç duymadık. Önceki bahçıvanlarla, onların bitmek bilmeyen taleplerine boyun eğiyormuşuz gibi hissediyordum: daha fazla ekipman, daha iyi Wi-Fi, daha uzun tatiller. Stu farklıydı. Muhasebecime onun için maaş bordrosu hazırlamasını söyledim ve sonra onu kendi haline bıraktım. Her ziyaretimizde arazi biraz daha düzenli, daha bakımlı görünüyordu ve Lorna ona övgüler yağdırmaktan kendini alamıyordu. “Bu çocuk güvenilir,” dedi, Stu işe başladıktan birkaç hafta sonra. “Çok konuşmaz ama işini yapar.”

Adaya temelli taşındığımda, acil bir durumda Lorna’yla benim tamamen yalnız olmadığımızı bilmek rahatlamamı sağladı.

Buraya taşındıktan birkaç ay sonra, Owen beni arayıp Stu’yu kovmam konusunda ısrar etti. Stu’nun referanslarını kontrol etmeye yeni başlamıştı ve gördüklerinden hoşlanmamıştı. Owen’in buyurganlığı, bana ne yapacağımı söyleme hakkının hâlâ onda olduğunu varsayması beni daha da çileden çıkardı. E-postası gelir gelmez sil tuşuna bastım.

Şimdi etrafımdaki yüzlere baktığımda keşke yapmasaydım diyordum. Lachlann Stuart MacBrodie, adalılar grubunun lideriydi ve bize karşı kampanyayı yöneten kişiydi. Uzun blog yazıları yayınlamış, milletvekilleriyle meclis üyelerine yazmış ve dilekçeler dağıtmıştı. Onunla hiç tanışmadım, yüzünü bile görmedim ama aylarca hayatımızı cehenneme çevirdi. Kilbryde’i satın almamızı engellemek için elinden gelen her şeyi yaptı, sonunda bana tehdit mektupları gönderdi.

Avukatımız, Lachlann’ın tehditkâr davranış geçmişi olduğunu öğrendiğinde pek de şaşırmadık. *Herald*’ın “araziyi hak

sahiplerinin elinden alıp özelleştirmek için acımasız bir tipik üst sınıf hareketi” diye tanımladığı davayı kazanmak için bu geçmişi kullanmıştık.

“Hak sahiplerinin” çoğu ipotek karşılığı gayrimenkul kredisi veren bankanın talep ettiği yüzde on şöyle dursun, yüzde ikilik teminat için bile sermayelerinin olmaması önemli değildi. Hayır, gazetelere göre Lachlann haklıydı: Ben toplumdan çalışıyordum. Bir şekilde tüm makaleler Owen ve benim bu adayı birlikte satın aldığımızı kabul ederken suçu doğrudan benim omuzlarıma yüklediler: İyi beyaz halktan çalan, hak sahibi esmer kadın.

Bardağı taşıran son damla, mahkemenin onların davasını reddetmesinden iki gün sonra Lachlann’ın radyoda canlı yayına çıkması oldu. Highland Clearances⁶ ile karşılaştırmalar yaptı, Owen’la beni adanın kontrolünü ele geçirmek için adalıları diri diri yakan toprak sahibi James Mackenzie’yle kıyasladı. Haddini o kadar aşmıştı ki radyo sunucusu röportajı ani bir kararla kısa kesmek zorunda kaldı, ancak Lachlann son tehdidini de savurma fırsatı buldu: Tarihin kendini tekrar edeceğini söyledi. Owen’la benim, atalarının yaşadığı sonu yaşamamızı istemediğini...

Metanetime rağmen, özellikle bu tehdit beni huzursuz etti. Daha önce Lachlann gibi adamlarla çalışmıştım. Kendi ahlaki değerlerini üstün görmeye kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki gözleri intikamlarından başka bir şeyi görmüyordu. Onun gibi adamların sonlarının ya birini öldürmek ya da kendilerini öldürtmek olduğunu anlamıştım.

Owen ve ben o kadar endişelenmiştik ki bir sonraki hafta

6:18. ve 19. yüzyıllarda koyunlara yer açmak için Kuzey İskoçya’nın bazı bölgelerindeki insanların zorla yerinden edilmesi (ç.n.)

Dubai'ye uçmuştuk. Son birkaç ayın stresinden sonra çok ihtiyaç duyduğumuz bir mola olduğunu söyledik birbirimize ama ikimiz de bundan çok daha fazlasının söz konusu olduğunu biliyorduk.

“Adam tehlikeli mi?” Annemin sorusuyla düşüncelerimden sıyrıldım.

Tüm aile, mutfak adasının etrafında toplandı. Biz onlara durumu anlatırken Owen'ın da gidişi ertelendi.

“Bilmiyorum,” dedim dürüstçe.

Bugüne kadar Lachlann MacBrodie veya tehditleri hakkında düşünmek için hiçbir sebebim olmamıştı. Radyodaki canlı röportajdan beri ondan tek bir ses çıkmamıştı. O iğrenç tehditlerin onun incinmiş gururunun istenmeyen bir sonucu olduğunu ve bununla hiçbir yere varamayınca da hayatma eskisi gibi devam ettiğini varsaymıştım.

Bana ait adaya tam anlamıyla taşındığını nereden bilebilirdim? Etrafımdaki yüzleri inceledim ama bakışlarım Zoe'ye kaydı. Bembeyaz kesilmişti. Konuşmak için ağzını açtı, sonra sanki kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Öğle saatlerinde plajdan ayrıldığımda herhangi biriniz peşimden geldi mi?” Gözleri soldan sağa hızla hareket etti, bir taraftaki Gabe ve Aisha'dan diğer taraftaki Aseem ve anneme doğru kaydı.

Onun bu sorusu karşısında Aseem'in gözlerinin nasıl kısıldığını gördüm. Elimi onun elinin üzerine koydum. İkisi arasında her ne oluyorsa bekleyebilirdi.

“Birkaç saat sonra plajdan birlikte ayrıldık,” dedim Zoe'ye bakarak. “Ben ofise gittim, diğerleri eve döndü. Neden sordun?”

“Birisi beni ormanda takip etti.”

“Ne? Neden hiçbir şey söylemedin?”

“Çok yorgundum ve ilk gece penceremin dışında bir hareket gördüğümde Aseem bana inanmamıştı. Bu yüzden bunu da sadece hayal ettiğimi düşündüm, ama şimdi...” Başını iki yana salladı.

“Yüzünü gördün mü?” diye sordu Owen, benim becerebileceğimden çok daha fazla bir halden anlamayla.

Zoe başını iki yana salladı. “Bugün kimseyi görmedim,” dedi. “Ayrıca o ilk akşam yüzünü göremeyeceğim kadar karanlıktı, ama her kimse elektrik mavisi bir şey giymişti. Bir ceket ya da belki bir şapka?”

Kanım dondu. Owen ve ben, hâlâ birbirimizle konuştuğumuz zamanlarda Stu’nun elektrik mavisi ceketiyle dalga geçerdik.

İçimi kemiren düşüncenin ne kadar doğru olduğunu anladım. Stu gittikten sonra müştemilatın kapısını kilitlediğimden emindim, ama Aseem’le birlikte yangını söndürmek için içeri girmek istediğimizde kapı kilitli değildi. Owen’a bir bakış attım, ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü anlamak için bu tek bakış yeterliydi.

Müştemilattaki yangın kaza değildi. Stu yapmıştı.

Kendime onun Stu değil, Lachlann olduğunu hatırlattım.

Canlı radyo programında beni öldürmekle tehdit eden adam.

38

Zoe

Planlar yapılıp vazgeçildikçe zaman kısalıp uzuyor gibi görünüyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, karar veren Owen'dı.

Onu tanıdığım tüm bu yıllar boyunca Owen'ı hiç bu kadar telaşlı görmemiştim. Tarafsızdı, akılcı ve sakindi; tam da kriz anlarında liderliği üstlenmesini isteyeceğiniz türden biriydi. Sanırım günlerinizi sürekli travma vakalarının şiddetli hücumuna uğrayarak geçirdiğinizde sizi şaşırtabilecek çok az şey olurdu. Her gün ölümle yüz yüze gelmek sizi katılaştırıyor olmalıydı.

Belki de bu yüzden onu mutfakta uzun uzun volta atarken görmek çok sinir bozucuydu.

“Onu bulmalıyız,” dedi Owen, mutfak adasının önünde dururken. “Tanrı aşkına! Adam, Myra'yı öldürmekle tehdit etti. Zoe onu evin etrafında dolaşırken gördü. Ne planlıyorsa bizden bir adım önde. Onu bulmalıyız ve birine zarar vermeden önce onu bu adadan uzaklaştırmalıyız.”

Mutfağa hâkim olan ruh hali bir anda değişti. Bir buz

gibi çatırdayan sessiz panik, insanların arasından dolaştı. Buna sebep olan Owen'ın sesindeki korkuydu.

Kayınpederim bana döndüğünde bakışlarındaki dile getirilmemiş suçlama kınayıcıydı. Güçlkle yutkundum.

Neden daha önce bir şey söylememiştim?

“Muhtemelen kulübesindedir,” dedi Myra, başını emin bir şekilde sallayarak. Ayağa fırladı. “Ben gideceğim.”

Kayınpederim, “Kesinlikle olmaz,” dedi. Sesi sert ve kararlıydı. “Hiçbir yere gitmiyorsun.”

“Burası bana ait bir ada,” dedi Myra keskin bir ses tonuyla.

“Otur yerine!” Kayınpederim, Myra'ya bakmadan emretti. Owen ve Aseem'e dönerek, “Çocuklar, bakmaya siz gider misiniz?” diye sordu.

Aseem'in giyinmesini izlerken, korku göğüs kafesimi sıkıştırıyordu. Takım elbisesini çıkarıp kot pantolonunu giyerken acele ediyordu.

“Neden gitmen gerektiğini anlamıyorum. Owen, Kilbryde'i daha iyi biliyor.”

“Hadi ama Zo! Owen tek başına giderse bu işi halletmesi bütün gece sürer. Gitmem gerekiyor.”

“Hayır, gitmen gerekmiyor. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin.” Ona sarılıp ellerimi gömleğinin üzerine koyarak kendime çektim. Durup bana bakmasını sağladım, asıl tehlikede olanın ne olduğunu ona hatırlatmak istedim. Aramızda yavaş yavaş kaynayan tüm suçlamalar ve öfke birdenbire ortadan kalktı. Gerçek bir somut tehlike karşısında dargınlıklarımız bir mantığa oturdu. “Burada benimle kal. Gabe'i gönder.”

Aseem kendini benden kurtardı. “Stu’ya o adamdan daha çok güveniyorum.”

“Tamam o zaman, polisi arayalım.”

“Peki, onlara ne söyleyeceğiz? Myra’nın çalışanlarından birinin adada olduğunu mu? O konuşmanın nasıl sonuçlanacağını tahmin etmek hiç de zor değil.” Kalın bir kazak giydi, ardından çizmelerini giymek için pufa oturdu. Bağcıkları parmaklarına dolanmış halde bana baktı. “Owen panikliyor, ama bir de şöyle düşün: Stu yıllardır burada çalışıyor. Myra’ya zarar vermek veya evi yakmak istediye neden ailesi buraya gelene kadar beklesin ki?”

“Şüphe uyandırmamak ve bunu bizden biri yapmış gibi göstermek için olabilir mi? Şu anda burada bile olmaması gerektiğini unutma.”

“Demek tatilden erken dönmeye bu yüzden karar verdi. İşkolik olmanın utanılacak bir yanı yok,” dedi Aseem, ama şakası sönük kaldı. Ayağa kalkıp ellerini omuzlarıma koydu. “Nefes al.”

Söylediğini yaptım ama korku ve gerilim etrafımı sarıyordu. Stu zaten yangın çıkarmaya çalışmıştı. Ya Aseem’e veya Owen’a saldırırsa ne olacaktı? Başım dönüyordu ama kendime engel olamıyordum. Aseem’e bir şey olacağının düşüncesi bile beni felç ediyordu.

“Onunla sadece konuşacağız, hepsi bu. Kesinlikle endişelenmeye gerek yok. Her şeyin gayet makul bir açıklaması olduğundan eminim.” Aseem dudaklarını alnıma uzun bir süre bastırdı ve sonra geri çekilip bana baktı. “Uzun bir akşam oldu, haydi yat.”

Suratımı astım. Bunu yapmayacağımı ikimiz de biliyorduk.

“*Tamam*, o halde uzan, rahatla. Hemen döneceğim. Sabah da her şeyi konuşacağız, tamam mı? Her şeyi hallederiz, düşüncelerimizi açıkça söyleriz. Bu hafta...” Sesi çatallaştı, son birkaç günün stresini yüklenmişti. “Seni seviyorum Zoe. Artık tartışmak istemiyorum.”

“Ben de. Bana dikkatli olacağına dair söz veriyor musun?”

“Her zaman.”

Yüzümü onun göğsüne gömdüm, özgüveniyle bir anlığına sakinleştim.

Fakat kocamın odadan çıkıp gidişini izlerken tekrar korkmaya başladım. Omuzları, sırtındaki ve boynundaki kaslar gergindi, tüm vücudu kaskatı ve kaya gibi sertti.

O da en az benim kadar korkuyordu.

39

Myra

Owen'a kontrolü ele geçirdiği, babama da bana küçük bir kızmışım gibi evde kalmamı emrettiği için öfkelenmesem, ama en çok da kararları ikisinin vermesine göz yumduğum için kendimden iğreniyor olmasam ve bu sebepten gizlice yukarı çıkmasam onları duyamazdım.

Doğrudan odama gidip gardırobun kapağını açtım.

Kilbryde hâlâ benim adamdı ve ne istiyorsam onu yapacaktım.

Kazağı kafamdan geçirirken birtakım sesler duydum. Kazağı aşağı çekip kollarını dirseklerime kadar sıyırdım. Kelimeleri çözemiyordum ama tonundan algılayabildiğim kadarıyla iki kişi tartışıyordu.

Koridor boyunca sesin geldiği tarafa doğru yürüdüm ve hafif aralık duran yatak odası kapısının önünde durdum. Dar aralıktan Aisha ve Gabe'i zar zor görebiliyordum. Aisha'nın sırtı bana dönüktü, ellerini kalçasına koymuştu. Gabe de pencere kenarına yaslanmıştı, pişman bir hali vardı.

Kaşlarımı çatarak kapıya bir adım daha yaklaştım.

“Bunu söylediğine inanamıyorum! Ona nasıl baktığını gördüm!”

“Neyden bahsediyorsun?”

“Neyden bahsettiğimi biliyorsun. Ayrıca Annabel’le gerçekte olan biteni bilmediğimi zannetme. Zoe bana her şeyi anlattı. Bütün bu yaşananlardan, senin için bütün yaptıklarımın, söylediğim yalanlardan sonra...” dedi Aisha, sesi gözyaşlarıyla ağırlaşmış bir şekilde. Yenilmiş, o kendine özgü sonsuz enerjisi ve coşkusu tükenmiş gibiydi. “Buraya gelmemizin tek amacı ailemi senin hakkında ikna etmektir ama belki de haklılardır.”

“Olanlara gelince... Zoe sana ne söyledi bilmiyorum ama her neyse, bil ki yalan. Diğerleri gibi, o da bizi ayırmaya çalışıyor. Hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyorsun. Bebeğim, seni seviyorum. Senin için her şeyi yaparım. Bunu biliyorsun,” diye yalvardı Gabe.

“Ama yine de benimle olmak istemiyorsun,” dedi Aisha.

Kendimi çok sakın tutuyorum, dikkatle dinliyordum. İlişkilerinin, Aisha’nın bize inandırmak istediği kadar dürüst olmadığı açıktı. Sağı solu kesen gözler, hatta belki başka biriyle ilişki: İlişkilerinde bizden, hatta belki de kendinden sakladığı çatlaklar vardı. Aisha’nın isyan etme ihtiyacı her zaman muhakeme yeteneğine gölge düşürmüştü, ancak sonunda aklını başına toplayıp Gabe’i gerçekte olduğu gibi bir asalak olarak görmesi mümkün müydü?

Gabe, “Evet. Bütün hayatımı seninle geçirmekten daha çok istediğim bir şey yok. Fakat ailenle değ –” derken, Aisha onun sözünü kesti.

“Lanet olası ailem!” dedi ellerini saçlarından geçirerek. “Bunu her seferinde yapıyorlar. Başka bir şey beklemem aptallıktı.”

Gerildim, artık daha dikkatli dinliyordum, aynı anda hem Aisha adına hem de Aisha’nın kendisine öfkeleniyordum. Sah-tekâr olduğunu bildiği halde neden bu adamla birlikte olmak için yanıp tutuşuyordu?

“Onlar... iğrenç ve kötü niyetliler. Senden şüphe etmemi sağladıklarına inanamıyorum. Artık onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum,” dedi Aisha kararlı bir şekilde. Gabe’e doğru yürüdü, ona iyice yaklaşarak, “Hadi gidip evlenelim...” diye yalvardı.

Gabe bir an tereddüt ediyor gibi göründükten sonra başını sallayarak, “Vegas’ta değiliz bebeğim. Burada işler böyle yürümüyor.” Ellerini onun omuzlarına koydu. Sesi yumuşadı. “Ayrıca evlendiğimizde ailenin buna şahit olmasını istemiyor musun? Senin hiç...”

Birden durdu, bakışları Aisha’nın arkasına kaydı.

Beni fark ettiğini anladığımda artık çok geçti.

Kapı ardına kadar açıldığında bana yüz ifademi düzeltmek için zar zor zaman kalmıştı, arkamı dönüp gitmekten bahsetmiyordum bile.

İtiraf etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

“Bağırışlar duydum,” dedim kaşlarımı çatarak. Aisha’nın yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı, burnu kırmızı ve benek benekti. “Neler oluyor?” diye sordum.

Aisha bana bir süre baktı, sonra odaya adam akıllı bakabilmem için kenara çekildi. Her yerde kıyafetler vardı; yatağın üzerine dağıtılmıştı, sandalyenin üzerine atılmıştı, yerde başka bir yığın duruyordu.

“Gidiyoruz,” dedi Aisha.

Yatağın üzerinde açık duran valizi gördüm. “Neden?”

Aisha iç çekti. Son derece huzursuz hissetmeme neden olan uzun ve derin bir iç çekişti. “Bunu bana gerçekten sorman gerekiyor mu?”

Tekrar denedim. “Ben sadece –”

“Gidiyoruz, çünkü ben tükendim. Denedim, denedim, ama yok. Hepiniz Gabe’le tanışacağınız için çok heyecanlıydım, bu sefer farklı olacağımı düşünmüştüm. Ama ona bir şans vermediniz, değil mi?” Sesi çatallaştı. “Bazı kötü şeyler yaptın Myra, ama dürüst olmak gerekirse kendi kız kardeşini satın almak konusuna izin vermeyeceğini düşünmüştüm.” Duraksadı, derin bir nefes aldı. “On iki milyon, öyle mi? En azından artık sizin gözünüzde değerimin ne olduğunu biliyorum.”

Sözleri bende bir tokat etkisi yarattı.

Arkasında duran Gabe’e bakarken içimde öfke kabarmaya başladı. “Ona söyledin mi?”

“Söylemesine gerek yoktu,” dedi Aisha, yatağın etrafından dolanıp şifonyere doğru yürürken. Manila zarfı alıp ayaklarının dibine fırlattı.

Sözleşme.

Aisha’ya doğru bir adım attım, hızlı bir şekilde geri çekilme-siyle irkildim.

“Biliyor musun, bir an için düğün mekânları üzerinde konuştuğunuza gerçekten inandım. Onu sonunda kabul ettiğin için o kadar rahatlamıştım ki bunun ne kadar olasılık dışı olduğunu düşünemedim bile. Fakat sonra sen ve Aseem, Gabe hakkında o kadar çok şey söylediğinizde, tüm o suçlamalarda bulunduğunuzda... bu zarfın içinde ne olduğunu kendi gözlerimle görmeliydim.”

“Anlamıyorsu –”

“Çok iyi anlıyorum. Gabe’i benimle para için evlenmek istemekle suçluyorsun, ama bana bir değer biçmeye çalışan *sensin*.” Gözlerini kırıştıtararak gözyaşlarına engel olmaya çalışırken yüzünü tavana çevirdi. “Birinin beni olduğum gibi sevebileceğine inanmak gerçekten bu kadar zor mu?”

Son cümlesindeki kırgınlık ve acı, yüreğimi delip geçti. Eli mi koluna koydum ama silkinip benden kurtuldu. “Aisha, hayır, elbette hayır.”

Nefes aldıktan sonra çelik gibi bir ses tonuyla konuştu. “Yoksa kıskanıyor musun? Bu yüzden mi hayatımı sürekli mahvetmeye çalışıyorsun?”

Öfke bekliyordum, gözyaşı bekliyordum, ama Aisha’nın sessiz öfkesi beni hazırlıksız yakalamıştı. “Hayatını mahvetmek mi? Ben ne yaptıysam seni sevdiğim için yaptım. *Tek yaptığım seni korumaya çalışmaktı*.”

“Kendine ne söylersen söyle,” dedi Aisha başını iki yana sallayarak, “ama gerçek şu ki, her ilişkiyi sabote etmekten başka bir şey yapmadın. Bunu keşke daha önce görebilseydim. Beni mutlu görmeye dayanamıyorsun, değil mi? Senin gibi olmamı istiyorsun. Yalnız, perişan ve çocuksuz.”

Tenim alev alev yanıyordu. Canımı acıtmaya çalışıyordu ama ne derse desin, ne yaparsa yapsın çekip gidemezdim.

Sanırım bu ailenin laneti de buydu: Bedbahtlıkta bile bir arada kalmak.

Bir tomar kıyafeti kucaklayıp valize attı, Gabe ise arka planda rahatsız bir şekilde oyalanmayı sürdürüyordu.

Giden Aisha değil, o olmalıydı.

“Burada her şey yolunda mı?”

Arkamı dönüp baktığımda merdiven sahanlığında Zoe’yi gördüm.

Film galasına yaraşır elbisesini çıkarıp yerine tayt ve kalın bir kazak giymişti. Makyajını silmişti ve saçlarını tepeden dağınık topuz yapmıştı. Görünüşündeki değişim o kadar dramatikti ki ona iki kere bakmaktan kendimi alamadım.

Açık kapıdan içeri girip dağınıklığı inceledi. Bir Aisha’ya bir Gabe’e bakıp tekrar kıyafetlere göz gezdirdi. “Aish?” diye sordu. “Ne yapıyorsun?”

“Gidiyoruz,” dedi Aisha. Valize bir çift spor ayakkabı attı, sonra Zoe’ye döndü. “Demek ki ‘o kadar alçalamam’ diyeceğiniz hiçbir şey yokmuş. En yakın arkadaşım hikâyeler uyduruyor, ablam beni satın almaya kalkıyor. Sırada ne var? Gabe’e baltayla saldırmak mı?”

Zoe, “Meselenin böyle olmadığını biliyorsun,” demeye yeltendi.

Aisha başını iki yana salladı, Zoe’ye ve bana bakarken ifadesi sertleşti. “Tek bildiğim, burada bir işimin kalmadığı. İkinizle de hiçbir şey yapmak istemiyorum.”

“Aisha, öylece çekip gidemezsin,” diye itiraz etti Zoe.

“Gör bak nasıl gidiyorum!”

İç çektim, sabrım tükeniyordu. Aisha dünyaya her zaman yalnızca kendisine odaklanan bir mercekten bakıyordu. Belki de ondan başka bir şey beklemek gerçekçi değildi. Onu yıllarca güneş olduğuna ve hepimizin hayatınm onun etrafında döndüğüne inandırmıştık, ama biraz daha az benmerkezci ve biraz daha düşünceli olsa ölür müydü?

“Tam olarak nasıl gitmeyi planlıyorsun?” diye sordum. “Tekne kullanmayı bilmiyorsun ve seni kesinlikle götürmeyeceğim, bu şekilde olmaz.”

Sözcükler ağzımdan niyet ettiğimden daha sert çıkınca, Aisha’nın yüz ifadesi anında değişti. Başını hızla kaldırdı, bakışları karardı. “Ortam fazla sinir bozucu olursa Owen bizi geri götüreceğine söz vermişti. Bir çıkış planım olmadan aile tatiline geleceğimi gerçekten düşündün mü yani?”

Aisha’nın bana bakarkenki tavrı içimde bir şüphe uyandırdı, ama tam olarak ne olduğunu çözemedim. Rahatsızlığımı bir kenara bıraktım. O an oradan çıkıp gitmek, çok daha acil olan Stu sorununa odaklanmak istedim, ama Aisha’yla işleri düzeltmem gerekiyordu. Bu korkunç tartışmanın büyüyüp daha büyük bir soruna yol açmasına izin vermek istemiyordum. “Ne yaptıysam –”

“Benim için yaptın, biliyorum. Aynı cümleyi tekrar edip durmasan iyi olur.”

Ağırlığını diğer bacağına verdi. Duruşu, yıkıcı bir darbe indirmeye hazırlanan bir boksörünkini andırıyordu. “Owen’in neden burada olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

Sözleri içimde bir öfke uyandırdı ama hiçbir şey söylemedim. Ancak sorduğu soruyu düşündüğümde o şüphe yeniden belirdi. Bana neden Owen’ı soruyordu? Neden şimdi?

Zoe’ye baktım ama sadece omzunu silkmekle yetindi.

Aisha biraz önce Owen’ın onu geri götüreceğini söylemesi üzerine buraya gelmeyi kabul ettiğini söyledi ve bu demek oluyordu ki...

Aisha suratını astı, gözyaşları ve dargınlık gitti, onun alametifarikası olan keskin zekâ devreye girdi. “Bir dahaki sefere, bana ne kadar saf olduğumu söylemeye çalışmadan önce kendine bir bak. Owen’ı babam çağırdı. İkinizi tekrar bir araya getirmeye kararlı. Aranızda ne geçtiği hakkında konuşmayı reddediyorsun, bu yüzden babam sana ne kadar mutlu olduğunu hatırlatmanın en iyi yolunun seni pusuya düşürmek olduğuna karar verdi.” Duraksadı. “Ben bunu haftalardır biliyordum,” diye devam etti. Zoe’ye bir bakış attı. “Aseem de öyle.”

Gözlerimi dikip kız kardeşime baktım. Sözleri bana bir dalga gibi vuruyor, işkence dolu birkaç saniye boyunca beni boğuyor, sonra geri çekilip beni nefessiz ve tedirgin bırakıyordu.

“Yaralıyor, değil mi?” diye sordu.

“Yalan söylüyorsun.”

“Yalan söylemediğimi biliyorsun,” dedi Aisha. Gözlerini kıstı. Bıçağı saplamak yetmezdi. Biz Agarwalların ustalaştığı o gösterişli hamleyi, o misillemeyi seçti. “Ama sen zaten anlıyorsundur, değil mi? Babam ne yaptıysa seni *sevdiği için* yaptı.”

40

Zoe

Aisha ve Gabe'in etrafında yaşanan aile dramının içine çekilmeyi reddediyordum. Gabe'in çalacağına inandıkları paraya odaklanıyorlardı, ancak Agarwalların anlamadığı şey, Gabe'in bir Agarwal olmanın getireceği nüfuzu ve saygınlığı istemesiydi. Onun zaten parası vardı, şimdi ayrıcalık elde etmeyi istiyordu. Yoksa neden şanslı varken Aisha'yla kaçıp evlenmeyi reddetsin ya da on iki milyonu geri çevirsindi ki? Aisha'ya gelince, karşısındakini dinleyecek havada olmadığı açıktı ve dürüst olmak gerekirse şu anda en yakın arkadaşımın artık görümcem olması, endişeleneceğim en son şeydi. Eğer Aisha kaçıp onu açıkça bir sosyal merdiven olarak kullanan adamla evlenmek istiyorsa bu onun sorunuydu.

Aseem bir saatten fazla bir süredir ortalıkta yoktu ve kalbimin göğsümde şiddetle çarpışını hissedebiliyordum. Herhangi bir olay yaşanmadan geçip gitmiş gibi görünen fırtına güç kazanarak geri dönmüştü, o kadar şiddetliydi ki insana sanki dikkatimizi çekmeye çalışıyormuş hissi veriyordu. Sağanak ya-

ğıyordu, ağaclar rüzgârın baskısı altında inleyip sallanıyordu, ama dış dünyadan kendini sakınan bizler hâlâ her şeyin sakin ve yolunda olduğuna kendimizi ikna etmeye çalışıyorduk.

Kendimi daha fazla tutamayıp ayağa kalktım. Kayınvalidem son bir saattir durmadan mantra okuyordu ve her zamanki gibi sakinlik yaratmak yerine, her derde deva Hindu mantrası beni daha da sinirlendiriyordu.

Veranda kapısına kadar yürüyüp geri geliyordum. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki evle manzara arasında bir pleksi levha varmış gibi hissediyordum; şekiller birbirine karışıp bulanıklaşmıştı.

“Belki polisi aramalıyız,” diye önerdim, şimdiye kadar en az beş veya altı kez söylediğim cümleyi tekrar ederek.

“Yarım saat daha bekleyelim,” dedi kayınpederim saatine bakarak. “O zamana kadar dönmezlerse...”

O zamana kadar dönmezlerse: Bir kaza geçirmiş, ormanda kayıp düşmüş veya fırtınaya yakalanmış olabilirlerdi; Stu’yu bulmuş olabilirlerdi, ölmüş veya onu öldürmüş olabilirlerdi. Zihnim olasılıklarla yarışıyordu, her biri bir öncekinden daha kötüydü ama dönüp dolaşıp son ikisine geliyordum.

Aseem öfkesine yenik düşen veya aslan kesilmeyi seven bir adam değildi. Kontrolünü kaybetmezdi. Tanıdığım en makul, en soğukkanlı insandı.

Tabii sevdiklerinden biri tehdit edildiğinde durum değişirdi.

Yirmi beşinci doğum günü partimdeki olayı asla unutmadım. Aisha kutlama için dairesinde küçük bir parti düzenlemişti ve davetli listesi sadece üç çiftle sınırlıydı: Myra ve

Owen, Aseem ve ben, Aisha ve hepimizin sinirlerini bozma konusunda muhteşem bir iş çıkaran son erkek arkadaşı Javier. Ondan rahatsız olmuştuk, fakat her zamankinden fazla değildi ve genel olarak akşam güzeldi, ama sıradandı.

Ta ki hazır yemek personeli ayrılıp tekler atılmaya başlana kadar. Birkaç tur tekila içtikten sonra Javier hararetli züppeliğini bir kenara bırakıp çok daha kaba bir tavra bürünerek bize gerçekte nasıl bir cinsi sapık olduğunu gösterdi.

Aseem'in öfkeden gözünün karardığını görmüştüm, ancak bu bir elin beş parmağını geçmezdi. Böyle anlara şahit olmak korkutucuydu. Mantığı, enine boyuna tartılmış tüm düşünceleri uçup gidiyordu ve Aseem başka birine dönüşüyordu. Gerçekliğe hâkim olamayan birine.

Tek bir uygunsuz yorum. Bu yetmişti. Hiçbirimiz ne olduğunu anlamadan Aseem, Javier'in suratına yumruk atmıştı. Öyle sert vurmuştu ki Javier'in başı geriye doğru savrulmuş, içki arabasına çarpıp parke zemine yığılırken votka ve tekila şişeleri düşüp parçalanmıştı.

Her şey o kadar ani ve beklenmedik bir şekilde olmuştu ki hepimiz kalakalmıştık, tepki veremeyecek kadar şaşkındık.

Aseem, Javier'in üzerine çöküp onu fena benzetene kadar.

Owen onu çekip uzaklaştırmasaydı, Javier sadece kırık bir burun ve birkaç çatlak kaburgayla kurtulamayacak, Aseem de muhtemelen kendini hapiste bulacaktı.

Javier'in yaptığı, beni arzuladığını ima etmektir. O, Aisha ve benden oluşan üçlü grup seks hakkında iğrenç bir şaka yaptı.

Stu, hâlihazırda Myra'yı öldürmekle ilgili gerçek tehditlerde bulunmuştu.

Ya tüm öfkesiyle Aseem aptalca bir şey yaparsa ne olacaktı?

Aseem formdaydı ama Stu'nun bar fedaisine benzer yapı-sma rakip olamazdı. Ayrıca tüm ağırlık antrenmanlarına ve maratonlarına rağmen, Owen hayatında hiç yumruk atmamıştı.

Aman Tanrım!

Aniden Myra'ya öfkelenerek volta atmaya başladım. Bizi bu-
raya getiren onun inatçılığıydı. Kim ıssız bir adaya taşınır ve
doğru dürüst bir referans kontrolü yapmadan birini işe alırdı?
Sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi, Owen hatasına dikkat
çekmeye çalıştığında ve Stu'nun tehlikeli olduğunu söyledi-
ğinde bile dinlemeyi reddetti. Şimdi de üst katta somurtarak
oturuyordu. Kibri şaşırtıcıydı.

“Zoe!” dedi kayınvalidem, seslenişiyle birdenbire irkilerek
dalgın halimden sıyrıldım. “Otur ufaklık. Kendine iyi bakma-
lısın. Bebeği düşün.”

Başımı salladım ama şu anda yapabileceğim son şey otur-
maktı. Vücudumdaki her hücre korku ve endişeyle alarm du-
rumundaydı.

Cam kapılardan dışarı bakarken midem kasıldı. Kalın yağ-
mur perdesinin ardında beni karşılayan tek şey zifiri karanlıktı.

41

Myra

Yanaklarımı içeri çekip merdivenlerden aşağı iniyor, koridora kadar gelen seslerin gerginliğine karşı kendimi güçlendiriyordum.

Annemden öğrendiğim tek şey şuydu: Dünya yıkılsa bile cesur bir yüz ifadesi takınıp varlığını sürdürecektim.

Biz Agarwalların yaptığı şey buydu.

Adayı satın aldıktan sonra cinayet ve hilekârlık hikâyelerini aklımdan çıkarmıştım, burada yaşanan şiddete odaklanmayı reddetmiştim, kendime adanın kanlı tarihinin geçmişte kaldığını ve geleceğinin Owen ve benimle yazılacağını söylemiştim. Fakat belki de geçmişin –bu ister adanın olsun ister benim– kaçılabilir veya üstü örtülebilecek bir şey olduğunu düşünmekte yanılmıştım.

Yeniden inşa etme umudu ne kadar cezbedici olursa olsun, geçmişimiz DNA'mız gibiydi; kimliklerimize tamamen silinmeyecek kadar derin işlemişti.

Mutfaktan Zoe'nin sesi geliyordu: Polisi aramamız gerekti-

ğini söylüyordu. Aisha'nın üst katta bir şeyleri sağa sola fırlatarak valizlerini topladığını duyabiliyordum –ailemizi umursamadığına dair kimsenin kulak vermediği bir duyuruydu bu.

İçeri girmeli, babama Aisha'dan bahsetmeli, çay ikram etmeyi teklif etmeliydim.

Fakat donup kaldığımı fark ettim, koridoru geçip mutfak kapısını iterek açmak için ihtiyacım olan o birkaç adımı atamıyordum.

Yapamıyordum ve isteksizdim.

Yalan söyleyemeyecek kadar bitkindim, görev bilinci olan kız evlat ve destekleyici abla rollerini oynamaya devam edemeyecek kadar yorgundum; görüntümle, ailemle ve malımla aynı anda ilgilenme çabası beni tam manasıyla tüketmişti.

Kendimi birkaç adım atmaya zorladım. En azından babamı Aisha'nın Gabe'e ne yaptığımızı bildiği konusunda uyarmam gerekiyordu.

Owen'la ayrılacağımızı aileme söyledikten birkaç gün sonra babam beni görmeye gelmişti. Tamamen beklenmedik bir ziyarette ve onu kapıda görmek, beni pijamalarımı çıkarıp cenaze töreninden beri ilk kez evden dışarı çıkmaya zorlamıştı. O günle ilgili her şey silikti, babamı kapımın önünde görmenin şokundan temiz bir kot pantolon bulmaya çalışmanın sessiz paniğine kadar. Fakat evden çıkıp buz gibi bir Edinburgh sabahına adım attığımızda babamın söylediği sözler o zamandan beri zihnime kazılıydı. Bana tek önemseddiği şeyin benim mutluluğum olduğunu ve adaya taşındığımda mutlu olacaksam beni destekleyeceğini söylemişti. Ona inanmıştım. Owen'a olan sevgisine rağmen her zaman benim tarafımda olacağına güvenmiştim.

Babam, Owen hakkında nasıl hissettiğimi tam olarak biliyordu ve buna rağmen onu buraya davet etmişti. Sahip olmadığı parayı vereceğine dair bana söz vermişti. Dünyada en güvendiğim kişiydi ve bana yalan söylemişti. Beni manipüle etmişti.

Aile her şeyden önce gelir. Bu, her zaman sloganımız olmuştu; bel bağlamamızın öğretildiği tek pusulamızdı.

Önce aileymiş... Kimin umurunda?

Şunlar yaşandı:

Beni hastaneye götürdüklerinde çok fazla kan kaybetmiştim ve Jay ile Misha tehlikedeydi. Acil sezaryene alınmak üzere içeri alındığımda önceki doğum planım da uçup gitti.

Operatör doktorun bana her şeyin yolunda olacağına dair güvence verdiğini hatırlıyordum. Beni tanıyordu, üstelik sadece bir hasta olarak değil. Owen'ın arkadaşıydı, yalnız tıbbi geçmişimi değil, aynı zamanda kişisel geçmişimi de bilen bir adamdı. Bana iyi bakardı. Owen'ın bana başından sonuna kadar orada olacağını, arkadaşı ve meslektaşları bebeklerimizi dünyaya getirirken camın arkasından izleyeceğini söylediğini hatırlıyordum. Güvendeydim. Bebeklerim güvendeydi.

Fakat Jay ve Misha aslında güvende değildi.

O an bunu bilmesem de ben de güvende değildim.

Eve döndükten altı hafta sonra, Owen sonunda bana gerçeği söyledi.

Jay'i çıkardıktan sonra rahmim kasılmamış ve olması gerektiği gibi kan damarlarını kapatmamış. Çok fazla kan kaybediyormuşum ve bunu durduramazlarsa kan kaybından ölecekmişim.

Her yolu denemişler: Rahim masajı, balon patlatma, sonunda kanamayı durdurmak için dikiş atmaya başvurmuşlar, ancak bu çözümün geçici olacağından endişe etmişler.

İzleyip bekleyebilirlerdi veya olacakları tahmin edip ona göre tedbir alabilirlerdi.

Jay'i zaten kaybetmiştim ve Owen hasta rıza formunu imzaladığında, bu dünyada en çok istediğimin ne olduğunu bildiği halde bebeğimi benden çalmıştı. Anne olabilmem için herhangi bir umut bırakmamıştı.

Rahmimin alınmasını kabul etmişti.

Bu kararı verirken tereddüt etmemişti. Bana sormadan, bunun benim üzerimdeki etkisinin ne olacağını hesap etmeden kararını vermişti.

Üstelik bu, beni hâlâ sevdiği zamanlardı.

Şimdi de beni düşünmeyeceğinden ve tereddüt etmeyeceğinden şüphem yoktu.

Owen'ın hissesini satın alamazsam beni adadan zorla çıkaracak ve tek bir soru dahi sormayacaktı. Babam da bunu yapmasına yardım edecekti.

İkisinin de neyi hak ettiğini biliyordum ve bu kesinlikle benim sadakatim değildi.

Bu düşünce beynimin en karanlık yarıklarından geçen bir elektrik akımı gibiydi.

Bu düşünce beni hareketsiz bırakıyor, öfkeliendiriyordu.

Her şeyden çok, beni korkutuyordu.

42

Zoe

Owen ve Aseem gideli üç saat olmuştu. Akşam çoktan geceye dönmüştü ve biz *hâlâ* polisi aramamıştık.

Salonu boylu boyunca arşınılıyordum. Mutfğa gelince durup kayınvalideme baktım, öfkem artık kocamın annesiyle babasına odaklanmış durumdaydı. Kayınvalidem kimsenin içmeyeceğı baharatlı çayı demliyordu. Kayınpederim masaya oturmuş, birkaç dakikada bir kitabı elinden bırakıp saatine bakıyordu. İkisinin de davranışları endişelerini yansıtıyor gibi görünüyordu, ancak tek oğullarını ölüm tehdidi savuran bir adamla yüzleşmeye gönderen de onlardı. Bunu kim yapardı ki?

Salonun karşısına geçip cam kapılardan dışarı baktım. Çaresizlik, beni her zamankinden daha da huzursuz ediyordu. Bana mı öyle geliyordu yoksa ormanda bir ışık huzmesi mi görüyordum?

Gözlerimi kısıtım, karanlık sağanak yağmurun altında görebildiğim flu, tanımlanamayan şeklin bir insan silüeti olup olmadığını anlamaya çalıştım.

Öyle olduğuna emindim.

Dışarıda başka bir silüet, başka bir adam daha aradım ama bu her kimse, yalnızdı.

Eve doğru aceleyle yaklaşıyordu. Her adımda tökezliyor, koşarken el fenerinin ışığı yukarı aşağı zıplıyordu.

“Birini görüyorum!” dedim arkamı dönmeden.

Birkaç saniye içinde kayınvalidemle kayınpederim arkamda bitti. Kayınvalidem beni kenara itmeye çalıştı ama buna izin vermeyerek olduğum yerde sağlam bir şekilde durdum.

Korku, panik ve umutla felç olmuş durumdaydım. Kafamın içinde tek bir düşünce dolaşıyordu: Owen’i severdim ama gelenin Aseem olmasını diliyordum.

Kayınvalidemle kayınpederimin hiçbirimizin inanmadığı bir Tanrı’yla aynı zihinsel pazarlığı yaptıklarını bilmek için yüzlerine bakmam gerekmezdi.

Aseem. Lütfen gelen Aseem olsun.

Gelen kişi yaklaştıkça ve tanıdık yüz hatları yerli yerine oturdukça, tüm vücudumun rahatlamayla birlikte titrediğini hissettim. İçeri girmesi için kapıyı açtım. Sırılsıklamdı, soğuktan dişleri takırdıyordu ama neyse ki buradaydı. Buradaydı ve hayattaydı.

Aseem’i coşkuyla kucakladım, kollarımı ona doladığımda neredeyse deviriyordum.

“İyiyim, iyiyim,” diye fısıldadı Aseem. Sesi, yıpranmış sinirlerimi yatıştıran bir merhem gibiydi ve ancak uzun bir süre sonra onu bıraktım.

Ama rahatlamam kısa sürdü. Korkunç bir şey olduğunu anlamak için Aseem’in yüzüne bakmam yeterliydi.

Kayınvalidem, Aseem'e ısınması için ateşin yanına oturmamasını söyledi ve kargaşayı duyup aşağı inen Aisha'dan bir fincan çay getirmesini istedi.

Kayınpederim hariç herkes aynı anda konuşuyordu.

Kayınpederim oğluna, "Ne oldu? Owen nerede?" diye sorarken, sesi odadaki kaosu delip geçti.

"Daha dönmedi mi?" diye sordu Aseem telaşla. "Düşünmüştüm ki... Nerede olduğunu bilmiyorum. Daha fazla alanı arayabilmek için ayrılmıştık. Ben Stu'nun kulübesine ve ofise gittim, Owen da kayık iskelesine bakmaya ve adanın diğer tarafındaki kulübeleri kontrol etmeye gitti. Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı."

"Stu'yu buldun mu?" diye sordu Aisha.

Aseem başını iki yana salladı. "Hayır, ama kulübesinde ateş yanıyordu. Dönmem bu yüzden uzun sürdü. Stu'nun yakında olduğunu, etrafı daha iyi kontrol etmem gerektiğini düşündüm."

Kayınpederim kaşlarını çatı. "Stu bu havada neden dışarıda olsun ki?"

Aseem soruyu sürüncemede bırakıp, "Sanırım yapmamız gereken..." dedi ve salonun karşısına baktı. "Myra nerede?"

"Yukarıda. Gidip onu getireyim," dedi kayınvalidem ve arkasını dönüp hızla salondan çıktı.

Aseem ceketinin iç cebinden plastik bir torba çıkarırken hepimiz dikkatimizi ona verdik. Kâğıtlarla tıka basa doluydu. Aseem üzerindeki suyu silkeledi, sonra torbayı ters çevirip kâğıtları sehpanın üzerine boşalttı. "Bunları Stu'nun çalışma masasında buldum."

Dizlerimin üzerine çöktüm, hafif nemli kâğıtları açıp gördüklerime anlam vermeye çalıştım.

Çizimlerdi, hem de düzinelerce. Haritalar, kat planları, yerleşim düzenleri...

Bazıları elle çizilmişti, diğerleri mimari çizimdi, ama hepsi işaretliydi. Üzerleri kırmızı minik haçlarla doluydu.

Aisha'yla yürüyüş yaptığımızda rastladığımız mezarlığın tam üzerinde de birkaç kırmızı haçın olduğunu hatırladığımda boğazım düğümlendi. Haritalardan birindeki tepeye baktım. Bu, Aisha'yla daha önce mezar taşında gördüğümüz motifle aynıydı. Daha da kötüsü, motifin Stu'nun ensesinde boydan boya yer alan ayrıntılı helezoni kıvrımla aynı olduğunu fark ettim. Dövmesi bu yüzden bu kadar tanıdık gelmişti.

"Bu ne?" diye fısıldadım.

"Bilmiyorum. Stu'nun -Lachlann'ın- ne amaçla bunları elinde bulundurduğunu anlamıyorum," dedi Aseem. "Elimden geldiğince toplayıp aldım, ama çok daha fazlası var. Çalışma masasının üzeri bunlarla tika basa dolu."

"Son derece ürkütücü," dedi Aisha. "Takıntılı biri olduğu gayet açık. Belki aklen biraz dengesizdir, ama bu onun tehlikeli olduğu anlamına gelmiyor, değil mi?"

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmış bir şekilde Aisha'ya baktım. Mezarlıktaki yazıtta intikam hakkında ne yazdığını hatırlamıyor muydu?

Başımı kaldırıp baktığımda Aseem'in yüzünde korkumun yansımasını gördüm.

"Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama bir şeyler planlıyor. Kimse sebepsiz yere bu kadar ileri gitmez." Aseem durak-

sadı, kaşlarını çatarak baktı. “Myra nerede?” diye tekrar sordu tam da kayınvalidem yüzü bembeyaz olmuş bir şekilde kapıdan girerken.

“Myra burada değil,” dedi kayınvalidem.

Kayınpederim kaşlarını çatarak, “Ne demek burada değil?” diye sordu.

“Yok işte!” dedi kayınvalidem, paniği sesine yansımıştı. “*Myra burada değil!* Yukarıda yok, hiçbir yerde yok! Gitmiş!”

43

Myra

Ailemle arama mesafe koymak için her şeyi göze almış bir şekilde, uzun süre ormanda bilinçsizce yürüdüm. Kapüşonumu başıma geçirip yağmurla ıslanan gözlerimi sildim. Öfke ve kırgınlık beni yakıp geçiyordu.

Kendi evinin kapısının arkasına saklanan biri olmayı kabul etmiyordum.

Ya da yakında eski kocası olacak kişinin arkasına.

El fenerini önüme doğrulttum ama yüz bin lümenlik ışığa rağmen birkaç metreden öteyi zor görebiliyordum. Ağaçların arasından bir sağa bir sola geçip zikzaklar çizerek yürürken rüzgâr ve yağmur yüzümü kamçılıyor, gözlerimi yakıyordu.

Sola dönüp çam ağaçlarının arasından gölete doğru yürüdüğüm esnada, bu sabah koşarken gördüğüm ışık sızan pencereyi düşündüm. Adayı satın aldığımdan beri arazinin o kısmına hiç dokunulmadığı için pek önemsememiştim. O taraftaki evler hâlâ tahtalarla kapatılmış vaziyette duruyordu, onlarca yıldır kimsenin oturmadığı metruk kalıntılardı. Orada

hiçbir hizmet mevcut değildi; gaz ve elektrik yoktu, hatta su bile akılmıyordu. Belli belirsiz ışıktaki gördüğüm silüetin ufukta yükselen güneşin ışık oyunu olduğunu, güneş ışığının bir cam panelden veya bir metal parçasından yansıdığını varsaymıştım. Fakat şimdi düşündüğümde, hayal görmediğimden daha da emin oluyordum.

Kayıyordum, tökezliyordum, botlarım yosunlu zemine tutunamıyordu, ama sonunda ormanın bittiği ve kıyıya paralel uzanan patikanın açıldığı noktaya ulaşmıştım. Minik adımlarla, bir ayağımı diğerinin önüne dikkatle koyarak yavaşça aşağı inerken, sadece sağımdaki dik uçurumun fazlasıyla farkındaydım. Tek bir yanlış adımla hızla ölüme uçardım. Daha iyi bir havada uçurumun tepesinden kulübelere kadar yürüyebilirdim, ama rüzgâr şiddetleniyor, İskoçya'ya özgü machair toprağının çimenlerini yere yatırıyor. Uçurumun tepesinde yürürsem ayaklarım yerden kesilecekti. Yol daha uzun sürecekti ama sanırım sahil boyunca yürümek ve devasa siyah kaya yığınlarına sığınmak daha iyi olacaktı.

Sahile vardığımda durdum, rahatlama ve korku birbirine karıştı. Stu'yu daha önce burada kamp ateşinde yemek pişirirken veya bir kayanın üzerinde oturup okyanusa bakarken görmüştüm ama bu gece kum düz ve ıslaktı, ayak izlerinden eser yoktu. Anlaşılan yağmur başladığından beri buraya kimse gelmemişti. Sahilin machair'e ve onun ötesindeki kulübelere giden dik basamakların olduğu diğer tarafına doğru giderken uçurumlara yakın yürüyordum.

Aslında Stu hakkında hiçbir şey bilmediğimi şimdi fark ediyordum. Her hafta anakaraya gittiğinde ne yaptığını bilmi-

yordum; her gece o küçük kulübesinde tek başına ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Güvenimi –ve güvenliğimi– bir yabancının ellerine teslim etmişim.

Stu hep adanın tabiatına uyum sağlamıştı ve onun dikkat çekmemesinin, arka planda gözden kaybolmaktan mutluluk duymasının güçlü kişiliğine bir kanıt olduğunu düşünürdüm, ama şimdi bütün kişiliğinin sahte olduğunu, bana numara yaptığını fark ediyordum.

Bildiklerimde çok fazla boşluk vardı, bu yüzden eğitimini aldığım şeyi yaptım: Durumu, mahkeme kâtibinin bana getirdiği bir davaymış gibi tarafsız ve önyargısız bir şekilde ele aldım. Stu'nun iddialarına, savunmasını oluşturmak için başvurduğu bahanelere bakmadan bile davanın reddedilemez gerçekleri açıkça görülüyordu: Beni şiddet eylemiyle tehdit etmişti, ismi hakkında yalan söylemiş ve beni kandırıp onu işe almamı sağlamıştı; sadece adaya değil, aynı zamanda çok geniş bir kitleye hitap ederek karalayıcı bir kampanya yürüttüğü kadına da erişim sağlamıştı. Sonra da tehditlerine ek olarak müstemilatı ateşe vermişti.

Gerekçe, fırsat ve sabıka. Eğer bu bana bir kâtip tarafından getirilen bir dava olsaydı, büyük ihtimalle beraberinde bir cese, bir cinayet suçlaması ve Stu'yu tanıdığım kadarıyla suçsuz olduğu yönünde bir savunma da olurdu.

Kontrolü Owen'dan çekip almak için her şeyi göze almışken, onu istemeden geçmişini araştırmış olmam gereken tek adama teslim etmişim.

Stu en başından beri bana gülüyor olmalıydı.

Soğuğa rağmen kayalığın diğer tarafına doğru kıvrılan ba-

samakları çıkarken, sırtımdan aşağı ter damlaları süzülüyordu. Yukarıya doğru adım atmak muazzam bir çaba gerektiriyordu. Zaten dik olan tırmanış, rüzgârın beni geriye itmesiyle daha da kötüleşiyordu.

En sonunda zirveye ulaştığımda durup soluklandım. En azından yağmur durmuştu.

Önümde uzanan machair'e baktım. Sağa doğru birkaç metre daha yürüdükten sonra kulübelere giden patikaya ulaşabilirdim.

"Myra?"

Adımı duyunca hızla arkama döndüm.

Owen'dı. Benden bir veya iki metre ötede duruyordu, yüz ifadesi okunmuyordu. "Burada ne yapıyorsun? Evde olman gerekiyordu!"

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim. Aseem'le birlikte onun kulübesini kontrol edeceğinizi düşünmüştüm."

Ses tonumda bir meydan okuma vardı ama Owen beklediğimi yapmadı. Aldırış etmeyerek omuzlarını silkti. "Ayrılıp daha fazla alanı taramaya karar verdik. Kulübeleri kontrol ettim; Stu orada değil."

Owen'm etrafından dolaşıp kulübelere giden patikaya doğru ilerledim.

Bir şimşek kadar hızlı bir şekilde kolumu yakalayıp beni kendine çekti. "Sana az önce kulübeleri kontrol ettiğimi söylemiştim!"

Kolumu çekip elinden kurtuldum. "O zaman tekrar kontrol etsem senin için bir sakıncası olmaz."

"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?" Geriye doğru küçük bir adım attı, gözleri şaşkınlıkla parlıyordu. "Bana gerçekten güvenmiyorsun, değil mi?"

Güldüm. Sadece birkaç yıl önce yapamayacağımı düşündüğüm soğuk ve zalimce bir kahkahaydı. Owen'ın arkasındaki uçuruma baktım. Bir zamanlar yapamayacağımı düşündüğüm tek şey bu değildi. "Bunun için beni suçlayabilir misin?" diye sordun.

"Tanrı aşkına! Aynı şeyi tartışmaya devam edemeyiz Myra. Üç yıl oldu, bırak artık."

"Ölmüş çocuklarımı 'bırakmak' benim için biraz zorsa kusuruma bakma artık."

Yüzü karardı. İfadesindeki şaşkınlığı, ardından incinişini gördüm ve içimde dalga dalga çağlayan tatmin duygusu beni alarma geçirdi. Ben böyle birine mi dönüşmüştüm? Sırf kendi acımı hafifletmek için başkalarını yaralamaktan hoşlanan biri miydim artık?

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun."

"Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum Owen. *Artık* bilmiyorum. Belki kız arkadaşın..."

Cümlemi tamamlamadan durdum, uzakta elektrik mavisi bir parlama dikkatimi dağıttı.

Stu yaklaşık on beş metre ötede, önümüzdeki machair'in üzerinde sessizce hareket ediyordu. Çimenlerin arasında yürürken bir sağa bir sola bakınmasından, bir şeyi veya birini aradığı belli oluyordu. Her adımı onu bize biraz daha yaklaştırıyordu.

El fenerimi kaldırmayı, ona seslenmeyi düşündüm, ama sonra bir şey fark ettim.

Kalçasında duran sert bir şeyin ana hatlarını; plastik bir kılıfta tutulan metal bir nesneyi gördüm. Ay ışığı bulutların arasından her sızdığında parlıyordu.

Owen'a attığım tek bir bakış, onun da bunu gördüğünü doğruladı. Tabanca kılıfı.

Silahı mı vardı?

Bir uçurumun tepesinde, elimizde sadece kelimelerimiz ve haklı öfkemizle savunmasız bir şekilde durduğumuzu fark ettiğimde alarma geçtim.

Burasının bir mahkeme salonu olmadığı, sözlerimin burada hiçbir gücünün bulunmadığı düşüncesi mideme yumruk gibi indi.

Evde bekleyip polisi aramamız konusunda ısrar etmeli ya da en azından sabahı bekleyip sahte bir isimle burada yaşayan, ne planladığını ancak Tanrı'nın bildiği son derece manipülatif bir adamı bulmaya çalışmalıydım. Davranışlarımın aptallığı beni hayretler içerisinde bıraktı. *Tarih kendini tekrar eder.* Neden o kelimeleri seçtiğini, neden müştemilatta yangın çıkardığını ve intikamını almak için neden bu kadar uzun bir süre beklediğini birdenbire kavradım: Stu'nun bütün klanı tasfiyeler sırasında yok edilmişti ve şimdi de *benim* bütün ailem bu olayın olduğu adadaydı.

Sadece kendimi değil, ailemi de tehlikeye atmıştım.

Aklım neredeydi?

Az önce çıktığım basamaklara baktım. Stu bizi henüz görmemişti ama hızlı hareket etsek bile el fenerlerimizin ışığını görmeden aşağı inmeyi başarmamız imkânsızdı. Eğer bizi takip ederek basamaklardan inerse de... Aşağıdaki dik uçuruma baktım. Silahını kullanmasına bile gerek kalmayacaktı.

Karar vermek benim elimde değildi.

"Myra?" diye bağırdı Stu. Elini kaldırıp fenerinin yuvarlak ışığıyla beni olduğum yere çivileyerek bize doğru yürüdü.

Önümüzde machair kilometrelerce uzanıyordu, saklanacak hiçbir yeri olmayan geniş, düz bir araziydi. Arkamızda ise uçurum vardı.

Manzaranın tüm enginliğine rağmen kapana kısılmıştık.

“Lachlann!” diye bağırdım, sesim yüksek olsa da titrekti. Bir silahın etkisine sahip olmayabilirdi ama şu anda sahip olduğum tek şey kelimelerimdi. “Burada ne yapıyorsun?”

Hava, yüz ifadesini seçemeyecek kadar karanlıktı ama sesindeki gülüşü; küçük düşürücü, alaycı tonu duyabiliyordum. “Demek sonunda çözdün...”

44

Myra

Bir anlığına hiç hareket etmeden orada öylece durdum, Stu'nun bize doğru yürüyüşüne bakıyordum.

“Owen? Sen misin?” dedi.

Tavırlarında bir değişiklik, şiddet yanlısı veya intikamcı olduğunu düşündürecek bir şey yoktu. Tıpkı tanıdığım adam gibi davranıyordu: Biraz kalas gibi, kaba sabalığın sınırında ama zararsızdı.

Tek fark, şimdi bir silahının olmasıydı. Her nedense silahı bize doğrultmaması, bunu yapma ihtiyacı hissetmemesi, durumu daha da rahatsız edici hale getiriyordu.

“Myra'dan uzak dur,” dedi Owen bir adım öne çıkarak.

Stu bir şeyler söyledi ama rüzgârdan ne dediği anlaşılmadı, sadece sesinde aciliyet hissedilen karanlık bir tını algıladım. İleri atılıp aramızdaki mesafeyi saniyeler içinde kapatırken kalbim hızla çarptı.

Karışık duygularla Owen'a gizlice baktım. Panik, kafa karışıklığı, pişmanlık. Buraya kadar mıydı? Sonumuz, yaklaşık

beş yıl önce mahkemede yendiğimiz adam tarafından vurulmak mı olacaktı?

“Neler oluyor?” diye sordu Stu.

Yüzsüzlüğü, son derece rahat bir şekilde selam verişini beni harekete geçmeye sevk etti. “Burada olmaman gerekiyordu. Tatilde olmalıydın,” dedim. Hiç öyle olmadığım halde ne kadar sakın, ne kadar özgüvenli ve kontrollü görüldüğüme kendim bile şaşırdım.

Stu bir kaşını kaldırdı. “Evet, sanırım öyleyim,” dedikten sonra durakladı. Beni izledi, daha fazla soru sormamı bekliyor gibiydi. Hafifçe omuz silkip, “Gidecek hiçbir yerim yoktu, bu yüzden geri döndüm,” diye devam etti.

İçimde kötü bir his uyandı.

“Bize yalan söyledin,” dedi Owen.

“Yalan söylemedim,” dedi Stu başını iki yana sallayarak. “Benim adım Lachlann ama ben Stu olarak tanınırım, bu her zaman böyleydi.” Sırıttı, dudakları çarpık bir gülümsemeye dönüştü. “Gerçi evraklarda bunu görmemiş olmanıza biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Bir avukatın ve bir doktorun daha – ne deniyordu ona?– hah, ayrıntı odaklı olacağını sanırdım. Fakat ya tespit etmediğinizi ya da umursamadığınızı düşündüm.”

Cevabı, adayı satın almadan önce bana nasıl bir aymazlıkla tehditler savurduğunu, şiddeti ne kadar kolay ima ettiğini hatırlattı. “Umursamamak mı? Sen beni ölümle tehdit ettin.”

Sırıtişının derinleşmesi huzursuzluğumu daha da artırdı. Sanırım istediği de bu. “Daha garip şeyler oldu.”

“Neden buraya geldin?” diye sordum.

“Burada yaşamak, nasıl bir yer olduğunu görmek istedim.”

Stu kolunu bir yay şeklinde açarak etrafı gösterdi. “Bu topraklar atalarımıza ait, ancak yüz yıla yakın bir süredir hiçbirimizin buraya ayak basmasına izin verilmedi. Büyük büyükbabam burada doğmuş. Babası klanın reisiymiş, ama toprak sahibi adayı boşaltmak istediğinde yapabileceği hiçbir şey yokmuş.”

Nefesimi tuttum, devam etmesini bekledim. Avukatımın bana halkın ihalesini yöneten adamın adayla bağlantıları olduğunu söylediğini hatırlıyordum. Fakat doğrudan reisin soyundan geldiğini, ailesinin yangının kurbanları olduğunu fark etmemiştim. Bu, işleri değiştiriyordu. Şimdiye kadar anlamsız görünen öfkesini perspektife oturtuyordu. Owen yanımda hareketsiz duruyordu.

“Şeref ve gurur paranın önünde duramıyor, ama bunu zaten size söylememe gerek yok. Büyük büyükbabam, aileden sağ kurtulan tek kişiymiş. Daha küçücükmüş, yedi ya da sekiz yaşlarındaymış ve bütün ailesinin, bütün topluluğunun yanarak ölmesini izlemek zorunda kalmış. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Hayatı boyunca taşıyacağı nasıl yaralar açtığını?”

Birdenbire ona karşı anlayış geliştirdiğimi hissettim, düşüncelerim anında Ishaan’a kaydı. Aisha’nın çocukken tanık olmak zorunda kaldığı olaya. Yangını şahsen görmemiş olabilirdim ama bunun travmasına, acının ne kadar sürdüğüne ve ne kadar derin yaralar açtığına fazlasıyla aşinaydım.

Stu uzaklarda bir yeri göstererek, “Tam oraya, deniz fenerinin yanına gömüldüler. Değerli helikopter pistini koymayı planladığın yere,” dedi.

Helikopter pistinden bahsedilince ürperdim.

“Artık olmayacak,” dedim. “Ben asla –”

“İmar izni alamadığın için.” Sırıltması, yerini soğuk ve boş bir ifadeye bıraktı. Gözlerini kıstı. “Buralarda dolaşarak çok zaman geçiriyorum, toprak sahibi tüm köyü ateşe vermeseydi nasıl olabileceğini hayal etmeye çalışıyorum. Geriye sadece beşimizin kaldığını biliyor muydun? İskoçya tarihinin en güçlü klanlarından biriydik ve şimdi yok olmanın eşiğindeyiz. Hepsi bir yabancının, topraklarımız için neyin daha iyi olduğunu yüzyıllardır bu topraklara bakan insanlardan daha iyi bildiğine karar vermesi yüzünden.” Hiddetini bana yöneltti. “Planladıkların, tabiatı ve adanın tüm topografyasını değiştirecek. Toprağın kalitesini değiştirecek kadar derin altyapılar inşa etmekten bahsediyorsun; ormanın yarısının, sırf sen ‘doğaya dönüş’ hayalini yaşayabil diye yerle bir edilmesi gerekecek.”

“Tüm bunları nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Planları masaüstünden indirdim,” dedi, sanki işverenin bilgisayar sistemine izinsiz girip gizli bilgileri almak tamamen normalmiş gibi.

“Bütün bu zaman boyunca yaptığın şey bu muydu?”

“Bütün bu zaman boyunca mı? Hayır. Bir adayı çekip çevirmek için iki kişi yetmez, bunu söyleyeyim. Ama evet, araştırıyordum. Hata yapıyorsun.”

Stu bize doğru bir adım daha attığında boğazım düğümlendi. Arkamızda deniz kükredi, dalgalar yalçın kayalara çarptı, deniz yükseldi.

Sözcükler dudaklarımdan zorla dökülse de ilerleme kaydetmenin yolunu bir şekilde bulmalıydık.

“Polisin yolda olduğunu bilmelisin.”

Stu'nun yüzünden şaşkın bir ifade geçti. "Polis mi?"

"Her şeyi biliyorlar; tehditleri, geçmişini," dedi Owen, onun aklında uyandırdığım şüpheyi besleyerek. "İkimizden birine bir şey olursa, adanın mülkiyeti ailelerimize geçecek. Bizi öldürürsen tek yaptığın kendini hapse attırmak olur."

"Sizi öldürmek mi?" Stu şaşkın, nutku tutulmuş görünüyordu. Gökyüzüne bakarak başını iki yana salladı. "Tanrım! Kahretsin! Hayır! *Hayır!* Bak, davayı kazandığın için çok öfkeliydim ve seni korkutmak istedim. Ben asla..." Stu gülmeye başladı, kahkahanın şiddetinden iki büklüm oldu, ellerini uyluklarına koyup soluklandıktan sonra doğruldu. "Aman Tanrım! Gerçekten seni öldürmek için burada olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Silahın var," dedim.

"Senin de olmalı. Avcılık geleneği olan bir adada yaşıyoruz."

Orada durup birbirimize baktık. Stu'nun eli yana doğru kayıp kılıfı açarken Owen ve ben hızlıca birbirimize baktık. Kimin kime uzandığından emin değildim ama elimin kocamın elini kavradığının inanılmaz derecede farkındaydım.

"Tanrım, sakın olun..." dedi Stu bizi süzerek.

"Bu, avlanmaya uygun bir tabanca. Sadece güvercinleri idare etmek için kullanıyorum. Bir geyiği öldürmek için bile yeterli değil. İnan bana, denesem bile seni bununla öldüremem."

Silahı yere fırlattı ve birkaç adım geri çekilirken iki elini havaya kaldırdı. "Ayrıca, seni öldürmek *istemediğimi* de belirttim. İşlerin biraz kontrolden çıktığını kabul ediyorum, ancak tüm o tehditlerin amacı seni korkutmak ve adayı satın almaktan vazgeçirmektir."

"Yangın çıkardın..."

“O pek de yangın sayılmazdı ve kayıtlara geçmesi için söylüyorum, *ben çıkarmadım*.” Stu bana sempatik bir bakış attı. “Bu toprakları senin hayal edebileceğinden daha çok seviyorum. Ne planladığını gördüm. Bence çizimler hatalı ve paran da bitiyor, ama adayla yapmak istediklerinin, tüm bu dinlenme yeri olmasının potansiyeli var. Daha sonra elimde gösterecek somut bir şeyim olduğunda sana gelecektim, ama neyse, boş ver.” Mutsuz bir şekilde güldü. “Bak, planları birkaç arkadaşım ile paylaştım. Çalıştığın İngilizler seni kazıklıyor. Sana işin ederinin iki, üç katını fatura ediyorlar ve bu süreçte adayı mahvediyorlar. Bu toprakları bilen ve tarihine saygı gösterebilen birine ihtiyacın var. Arkadaşlarım bu çevreden, buranın tabiatını ve sınırlarını anlayan yerel çocuklar. Çok daha az parayla çok daha iyi iş çıkarabilirler. Bu şekilde sen de parayı topluma ödemiş olursun, mirasa veya korumaya aldırılmayan bir grup kurumsal inşaatçıya değil.” Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, endişeli görünüyordu. Sanki ilk kez onu olduğu gibi görüyordum; bir tehdit olarak değil, görevini yerine getiren bir çalışan olarak değil, bir görev adamı olarak. “Nasıl işlettiğini gördüm. Biraz kolay kandırılabilen biri olabilirsin ama itiraf etmekten nefret etsem de kalbin doğru yerde. Buralı olmayabilirsin ama bu toprakları sevdiğin açık. Zaten sevmeseydin bu kadar uzun süre dayanamazdın.”

Bir şey söylemeliydim ama ne yapacağımı ya da ne düşüneceğimi bilmiyordum. “Beni öldürmek istemiyor musun?” Kelimelerin üzerinde düşünmeden, sansürlemeden söyleyiverdim.

Tam bir sessizlik anı oldu. Stu kollarını kavuşturup ifadesiz bir yüzle başını yana eğdi. “Bunu benden sen istemedikçe, hayır.”

45

Zoe

Myra'nın ortadan kaybolduğunu fark etmemizin hemen ardından evde bir kaos yaşandı. Gerginlik artıyor, sesler daha da yükseliyordu. Kayınpederim ve Aseem onu aramak için dışarı çıkmak istiyordu. Kayınvalidem ve Aisha, Gabe'in de onlarla gitmesinde ısrar ediyordu. Bense Aseem'in tekrar dışarı çıkmaması konusunda o kadar kararlıydım ki ona ultiatom verdim: Eğer giderse ben de onunla gidecektim, kendimi ve bebeğimizi onun kendini sokmakta ısrar ettiği oranda riske atacaktım. Terbiye, nezaket, saygı... Biz tartışırken bunların hepsi yok olup gitti. Hepimiz pozisyonlarımızı korumaya o kadar dalmıştık ki kimse ön kapının çarpılarak kapandığını duymadı. Herkesin kurtarmak istediği kadının kurtarılmaya ihtiyacı olmadığını, salonun ortasında durana ve sesini yükseltip dinlenilmeyi talep edene dek fark etmedik.

Hissedilen rahatlama, görülmeye değerdi. Myra ve Owen, Stu'yla karşılaşmalarım anlatırken herkes nefeslerini tutmuş, ardından rahatlamıştı. Anladığımız kadarıyla Stu tehlikeli de-

ğildi, bilakis Myra'ya yardım etmeye çalışıyordu. Tek istediği yerel esnaflara atalarından kalan topraklarda restorasyon yapma ve bu süreçte biraz para kazanma fırsatı vermektir.

Bir saat bile geçmeden Stu muhtemelen kulübesine dönmüştü ve hepimiz salonda toplanmıştık: Myra koltuktaydı, dizlerinin üzerine bir battaniye örtülmüştü; Owen ateşin önünde, kayınpederimin yanında duruyor ve elindeki bir kadeh brendiyi yudumluyordu; Aisha yerde oturuyordu, Gabe'le beraber battaniyeye sarmışlardı; Aseem de kanepede kayınvalidemle benim aramda sıkışıp kalmıştı. Seslerimiz hâlâ yüksek çıkıyordu, adrenalin damarlarımızda dolaşmaya devam ediyordu, ancak salondaki ruh hali epey farklıydı. Çok sevinçliydi. Hatta şükran doluydu. Rahatlama, savunma duvarlarımızı kırmıştı ve hatta birkaç saat önce aileden uzaklaşıp gitmek için sabırsızlanan Aisha bile yumuşamış gibi görünüyordu.

Myra'nın önüne bir fincan masala çayı koyarken, Aisha'nın gözlerinde bir anlığa kızgınlık ifadesi yakaladığımı düşündüm ama geçiciydi ve Gabe'in yanına oturduğunda yüzünde gülümseme belirdi. Buradan ayrılmaya dair bir şey konuşulmuyordu, en azından bu gecelik. Myra ve Owen arasındaki buzlar bile biraz olsun erimiş gibi görünüyordu.

Aseem'e döndüm. Bir şeyler söylemek, bu haftaki tüm tartışmalar ve yanlış anlaşılmalara için özür dilemek, ona benim için ne kadar önemli olduğunu hatırlatmak istiyordum ama doğru kelimeleri bulamıyordum. Bunun yerine ona biraz daha yaklaştım ve parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim.

"İyiyim..." diye fısıldadı Aseem. Sıkıca tutan elim, söyleyemediğim her şeyi anlattı.

Ona bakmak için döndüm. Akşam yaşadıklarımızın korkusu ve kaygısından sinirlerim yıpranmış durumdaydı ve garip bir nostalji duygusuna kapılıyordum. Bu gecenin bitmesini istemiyordum. Şu anda her şey yalnızca bu geceden ibaretmiş gibi hissediyordum.

Onu öpmek için eğildiğimde küçük bir direnç belirtisiyle karşılaştım –ailesi izliyordu– ama sonra dudakları dudaklarımın doğru hareket etmeye başladı ve dünyanın yavaş yavaş eksenine oturduğu hissine kapıldım.

Ateşe daha fazla odun atıldı, birkaç kere daha baharatlı çay demlendi ve Skotch viski içildi. Gece yarısını epey geçene kadar birlikte otururken bir rahatlık ve samimiyet vardı. Sohbetlerimiz bir konudan diğerine dönüp durdu. Kayınvalidem gözleri yaşlarla dolu bir halde günlerinin sevimli ama son derece talepkâr olan dört çocuğa bakmakla geçtiği bir dönemle ilgili anılarını anlatırken hepimiz dinliyorduk. Owen bize Afganistan'daki görevi süresince yaşananları, büyük travmaların ve kayıpların ortasında, bir bombardımanda tüm ailesini kaybetmesine rağmen dünyaya neşe ve iyimserlikle bakmayı başaran ve sonunda onu ayakta tutan tek şeyin bu olduğunu söyleyen genç bir hastayla nasıl bir arkadaşlık kurduğunu anlattı. Myra bana Aseem'in şişme bir havuza kafa üstü nasıl düştüğünü anlatırken, kayınpederim de ona olayla ilgili erkek kardeşlerini karıştırdığını söyledi. Basmakalıp hikâyeler ortaya çıktıkça ve aile şakaları tekrarlandıkça bir nostalji ve mutluluk havası vardı. Kimse söylemese de hepimizin aynı şeyi düşündüğü açıktı: Aslında birbirimizi ve hayatı kutlamamız gerekirken, bütün haftayı para ve mülk konusunda tartışarak geçirmemiz çok saçmaydı.

Olayları farklı bakış açılarına oturtmak ne kadar da az çaba gerektiriyordu.

Bir ara oyun kartları çıktı. Farkına bile varmadan Gabe, Aisha ve ben son derece gürültülü bir poker oyununda geriye kalan kişiler olduk.

Kartlarıma, ardından Gabe ve Aisha'ya gözlerimi kısarak baktım, rest çekip çekmemeye karar vermeye çalışıyordum. Bir an bile ifadeleri değişmiyordu. İkisi de mükemmel birer yalancıydı.

Tekrar kartlarıma baktım. Önümde duran yığından aldığım bir fişle oynuyordum. Seçeneklerimi düşünüyordum.

Boş ver, hayat çok kısa, dedim kendime.

Yaptım. Rest çektim.

Kazandım. Ellerimi havaya kaldırdım, gülüyordum, kendimle gurur duymamın ayarsızlığının farkındaydım ama umursamayacak kadar mutluydum.

Kazandıklarımı köşeme çektim, Aseem'e bakmak için döndüm ama arkamdaki yeri boştu.

Onu mutfaktaki kahvaltı barında annesiyle otururken buldum. Tabureler birbirine yaklaştırılmıştı, kafa kafaya vermiş mırıldanarak konuşuyorlardı. Görüntü o kadar samimiydi ki bir adım geri çekildim. Boğazımdan öksürüğe benzeyen bir ses çıktı.

"Zoe," dedi Aseem, başını birdenbire kaldırarak.

Bir kocama bir annesine bakıp, "Her şey yolunda mı?" diye sordum. Kayınvalidemin yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve Aseem'in elini o kadar sıkı tutuyordu ki eklemleri bembeyaz olmuştu.

Aseem elini nazikçe çektikten sonra, “Annem bu gece biraz korktu, hepsi bu,” dedi.

Başımı salladım. Bir katilin ortalıkta dolaştığını düşündüğümüzde hepimiz çok endişelenmiştik.

“Zoe, hadi!” diye seslendi Aisha. “Bunu kazanmana izin vermeyeceğim!”

Ona, “Geliyorum!” diye bağırdıktan sonra kayınvalideme döndüm. “Bir el oyun oynamak sana iyi gelir mi?”

“Hayır. Belki bir dahaki sefere.” Kayınvalidem bana ıslak bir gülümsemeyle karşılık verdi ama gözyaşlarına rağmen gözlerinde beni duygusuzlaştıran bir ışıltı vardı.

Şansımın bir el daha devam edip etmeyeceğini görmek için salona döndüm.

Myra ve kayınpederimin karşısındaki mindere yerleşip kartlarımı aldım.

Üç as. Kazanan el bendeydi.

Buna rağmen takındığım mükemmel poker suratımla ve elimde yelpaze gibi açılmış kartlarla orada otururken çoktan kaybettiğim hissine kapıldım.

46

Myra

Misafir odasına birkaç tane temiz havlu getirip yatağın üzerine koydum.

“Teşekkür ederim,” dedi Owen. Başımı salladım.

Geçirdiğimiz geceden sonra ben bile Owen’dan gitmesini isteyemezdim.

“Daha önce konuştuğumuz konuyla ilgili olarak ben... Özür dilerim. Onları düşünmediğimi kastetmedim... Bebeklerimizi her gün düşünüyorum. Uyandığımda gördüğüm ilk şey onlar oluyor. Çalışarak bunu hafifletebileceğimi düşünmüştüm ama Afganistan’dayken bile, bombalar patlarken bile...” Sesi titredi.

Başımı salladım. Konuşacak kadar kendime güvenmiyordum.

Hepimiz Ishaan’ın ölümüyle kederlenmiş, bu olayı atlatabilmek için kendimizle mücadele etmiştik. Ancak hiçbirimiz annem gibi bununla yaşamaya devam etmemiştik. Yıllar sonra bana bir keresinde Ishaan’ı kaybetmenin üstesinden asla gelemediğini söylemişti ve Owen bana Jay’dan bahsettiği anda

onun ölümünün üstesinden asla gelemeyeceğimi biliyordum. O günü net hatırlamıyordum, ama Owen hastane yatağımın yanında çömelirken yüzündeki ifadeyi hatırlıyordum. Yüzümü okşayışını. Ben gerçeği anlarken gözyaşlarının ıslaklığının benimkilere karışmasını. Kalbim her zaman sızlayacaktı. Fakat şimdi ona baktığımda, onunkinin de sızlayacağını fark ediyordum.

“Hayatta hiçbir şeyden, o perdeleri asmadığımdan daha fazla pişman olmayacağım. Keşke yapsaydım...” dedi Owen. “Üzgünüm Myra. Çok, çok üzgünüm.”

“Ben de öyle.” Başımı eğip ayaklarıma baktım. Bana işkence eden olaylar dizisinin ona da işkence ettiğini, o ilk günlerde yas tutan tek kişinin ben olmadığımı, desteğe ihtiyacı olan tek kişinin ben olmadığımı fark ettiğimde kalbim biraz da olsa yumuşadı. “Senin acı çekmediğini varsaymıştım ve bu durumda benim de... Daha fazlasını yapmalıydım. Üzgünüm.”

“İkimiz de elimizden gelenin en iyisini yaptık,” dedi.

Gitmek için döndüm, ama beni rahatsız eden bir şey daha vardı. Şimdiye kadar tam olarak parmak basamadığım bir konu.

“Seni buraya babam çağırdı, değil mi?” diye sordum.

Owen kaşlarını kaldırdı.

“Aisha söyledi.”

Yere bakma sırası şimdi ondaydı.

“Baban çok ikna edici olabiliyor. Buraya gelmenin işe yarayacağını düşünmemiştim, ama başka bir seçenek göremediğim için kabul ettim. Telefonlarıma cevap vermiyordun. Düşündüm ki... belki buraya gelirsem... Hayatımda başka kimse yok Myra. Asla başka biri olamaz.”

Bir anda her şey yerine oturdu. Owen hiçbir zaman parayla hareket eden biri olmamıştı. Kocamın birçok hatası vardı ama cimrilik veya açgözlülük bunlardan biri değildi. Bana zarar vermek için kredinin kendi payına düşen kısmını ödemeyi asla kesmezdi. Bunların hepsi babamın işiydi.

“Şu kredi meselesi. Babamın fikri miydi?”

Owen’ın bir anlığına kafası karıştı, sonra başını salladı. “Kilbryde’ı kaybetme korkusunun aramızdaki sorunları yeniden gözden geçirmene neden olabileceğini düşündü. Yaptığım la gurur duymuyorum ama çaresiz kaldığım için buna razı oldum. Düşündüm ki... O noktaya ne kadar yaklaştığını fark etmemiştim. Yani boşanmaya.” Başını iki yana salladı. “Seni incittiğimi biliyorum. Asla istemediğin bir şeyi yaptığımı biliyorum ve bu, bir daha asla benimle olamayacağın anlamına geliyorsa sorun değil. Fakat bu gece fark ettiğim bir şey varsa o da seni kasten incittiğimi düşünerek seninle yaşayamayacağım. Mezarıma bunu düşünerek giremem.

“Myra, o gün *ölebilirdin*. Bana ne kadar kan kaybettiğini söylediklerinde düşünebildiğim tek şey Jay’i ve birçok şeyi çoktan kaybettiğimiz ama seni kaybedemeyeceğimdi. Çocuklarımızın olmasını istiyordum, anne olmanı istiyordum, ama senin öleceğin ve bir aile olma şansımızın kalıp kalmadığı düşüncesi... Senin yaşamayı *istiyordum*. O an tek düşündüğüm, seni hayatta tutmak için elimden geleni yapmaktı. Belki yaptığım bencillikti ama benim pozisyonumda sen olsaydın ve ameliyat masasında Aisha ya da annen olsaydı aynı kararı vermez miydin?”

Cevap veremedim. Gözlerim yaşlarla doldu, çünkü bu sorunun tek bir cevabı olduğunu onun kadar ben de biliyordum.

“Rahminin alınmasını istemeyeceğini biliyordum. Bunun sana ve bize nasıl bir zarar verebileceğini biliyordum. Buna rağmen hasta rıza formlarını imzaladım, çünkü gerekeni yapmadığım için ölmendense benden nefret etmeni, boşanma davası açmanı tercih ederdim. Kendimle yaptığım anlaşma buydu. Son üç yılı zamanla her şeyi farklı görebileceğini umarak geçirdim ama eğer beni terk etmek seni mutlu edecekse...” Daha önce ona verdiğim zarfı çantasından çıkarıp bana uzattı. “Bunları imzaladım. Adanın mülkiyetini sana devredeceğim. Tek istediğim senin mutlu olmandı.”

İlk adımı kimin attığından emin değildim ama ona baktığımda aramızda sadece birkaç santimetre olduğunu fark ettim.

“Her şeye sahiptik...” dedi.

Başımı salladım, gözyaşlarım artık yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Elimi onun göğsüne koydum. “Evet, sahiptik.”

Ne kadar süreyle öylece kaldığımızı bilmiyordum. Her şey çok tanıdıktı: kokusu, başımın köprücük kemiğinin altındaki boşluğa yerleşmesi, dudaklarımız nihayet buluştuğunda elinin enseme kavrayışı.

Geriye çekilip ona baktım, parmaklarım yüzünün hatlarında dolaştı.

“İstediğinin bu olduğundan emin misin? Deneyebileceğimiz şeyler var: danışmanlık, terapi...”

Mutluyduk ve kısa bir süreliğine her şeye sahiptik.

Geriye doğru bir adım attım, gözyaşlarımın bulanıklığıyla kapının kolunu buldum. Kalbimin hâlâ sahip olabileceğimiz hayat için yanıp tutuşması önemli değildi.

Artık aynı insanlar değildik. Ben eski Myra değildim.

“Hoşça kal Owen.”

47

Zoe

Aseem geceyi sonlandıran ilk kişi oldu. Oyunun ortasında kartlarımı yere atıp kocamın yanına gitmem aileyi kızdırsa da Aseem'in peşinden yukarı çıktım.

Ben odamıza girerken, "Hey!" dedi Aseem. Oda gölgelerle kaplıydı, sadece ay ışığının hafif parıltısıyla aydınlanıyordu. Aseem pencerenin yanında durmuş dışarının karanlığına bakıyordu.

"Çoktan uyuduğunu düşünmüştüm," dedim yumuşak bir sesle. Kapıyı yavaşça kapatıp ona doğru yürüdüm, kollarımı beline doladım.

"Uyuyamadım. Bu hafta..." dedikten sonra gözlerini sıkıca yumup tekrar açtı.

Başımı salladım. Sesindeki endişeyi, kırılganlığı algılayabiliyordum ve kısmen de olsa onun strese girmesinden sorumlu olduğumu kabul etmek beni üzüyordu. Son altı ayı parasunda, haklarımızı alma konusunda endişelenerek geçirmiştim ama bu akşam onu kaybetme korkusunu yaşamak bende

bir şeyleri değiştirmişti. Hayatın işleyişi konusunda kendimi daha hafiflemiş, daha az kaygılı ve hayatın zevklerine daha fazla odaklanmış hissediyordum. Agarwal ailesinin servetine erişmenin hoşuma gitmediğini söylemem yalan olurdu, ancak para sadece ikinci plandaydı; asıl cazibe her zaman Aseem olmuştu. Benim Aseem'im. Uğruna dünyanın öbür ucuna gidebileceğim tek kişiydi.

Aseem ellerimi tutup iki yana açarak bana doğru döndü. İç çekişi tüm vücudunda yankılandı. "Konuşmamız gerek Zo."

Başımı salladım. Ona ne yaptığımı, onu nasıl bir baskı altına aldığımı şimdi görebiliyordum ve bunun için kendimden nefret ediyordum. "Sen bir şey söylemeden önce şunu belirteyim, ben düşünüyordum ve... yanılmışım Aseem. Paraya ihtiyacımız yok. Birlikte olduğumuz sürece, sağlıklı ve mutlu olduğumuz sürece başka bir şeyin önemi yok. Tamam, yani şirketini hemen kuramayacaksın ve belki çocuklarımız ayrı birer dadyayla büyümeyecekler ama kimin umurunda? Birlikte olacağız ve hayatımızı istediğimiz gibi özgürce yaşayacağız."

"Zoe, ben..."

"Hayır, lütfen bitirmeme izin ver. Bu satışa kafayı fazlasıyla taktığının farkındayım ama gerçek şu ki, büyük bir eve veya gösterişli bir yaşam tarzına ihtiyacım yok. İhtiyacım olan tek şey sensin. Sen ve bebeğimiz. Hepsi bu. Geri kalanına gelince... İkimiz de iş bulabiliriz, banliyöde bir daire kiralayabiliriz, annemden bebeğe bakmasını isteyebiliriz. Alıştığın gibi olmayacağını biliyorum, ama bu her zaman istediğin fırsat olabilir. Sonunda kendi başına yola çıkabilirsin. Bizi güçlendirecek bir macera olacak," diye bitirdim nefes nefese kalmış bir şekilde.

Aseem bana baktı, gözleri yaşlarla doluydu. “Zo, yapamayız...”

“Tamam.” Elimi göğsüne koydum, sesim titriyordu. “Ailen bizi öğrenmeden önce ne kadar mutlu olduğumuzu hatırlıyor musun? Her şey çok basitti. Çok zahmetsizdi. O günlere geri dönebilmeyi istiyorum. Sen yanımda olduğun sürece babam şirketini ne yaparsa yapsın, umurumda değil.”

Aseem gözlerini sıkıca kapatıp başını iki yana salladı. “Hayır, o değil... Anlamıyorsun. Taşınamayız,” dedi. “Ailemi bırakamam.”

Elimi indirip bir adım geri gittim. “Ne?”

“Ben de düşünüyordum. Bu hafta olan her şey, öylece yürüyüp gidemeyeceğimi anlamamı sağladı. Ailem hayatım boyunca bana baktı ve şimdi bana ihtiyaçları olduğunda... Yaşlanıyorlar Zo. Babam aslında daha tam iyileşmiş değil ve annem belli etmiyor ama bocalıyor.” Duraksadı ve sonunda bakışlarını benimkilerle buluşturdu. “Haklısın, konu para değil. Annemle babama bakmam gerek ve bunu Londra’dan yapamam. Bu haksızlık olur.”

Sözleri göğsümün ortasına yumruk gibi indi. Şok oldum, gururum kırıldı ve en nihayet anladığımda öfkelen dim.

“*Haksızlık mı olur?*” İnanamayarak başımı iki yana salladım. “Bir karar aldık. *Birlikte*. Londra’ya taşınmanın ailemiz için en iyisi olduğu konusunda hemfikir d ik.”

Aseem derin bir iç çekti. “Ne diyeceğimi bilmiyorum. Burada bir sorumluluğum var ve Londra’ya taşınmak... şu anda benim için bir seçenek değil.” Duraksadı. “Bak, sana her şeyin farklı olacağıma dair söz verdim ve olacak da. Geri döndüğümüzde kendi evimize taşınacağız ve diğer şeylere gelirsek; ben annemle konuştum bile. Geri adım atacak. Bizi rahat bırakacak.”

“Sen annenle mi konuştun?”

Aseem başını salladı. “Evet ve o da tamamen hemfikir...”

“Senin kendi hayallerinden vazgeçip onun övülen bakıcısı olman konusunda seninle tamamen hemfikir mi?”

Aseem’in ifadesi sertleşti. Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Öyle değil.”

“Kız kardeşlerinden hiçbirinin Delhi’ye taşınmak için yerleşik düzenlerini terk ettiklerini göremiyorum.”

“O farklı.”

“Neden? Onlar Myra ve Aisha’nın da anne babası, öyle değil mi?”

Aseem başını iki yana salladı, yüzünde bir bıkkınlık vardı. Sanki burada mantıksız davranan benmişim gibiydi. “Öyle görünmeyebilir, biliyorum ama burada elimden gelenin en iyisini yapıyorum Zoe. Seni seviyorum. Dünyadaki her şeyden çok seviyorum. Eğer ayrılabilseydim, Londra’ya taşınabilseydim, inan bunu yapardım.” Bakışlarını indirdi. “Fakat yapamam. Annemle babamı hayal kırıklığına uğratamam. Bir daha olmaz.”

“Fakat *beni* hayal kırıklığına uğratmakta hiç sorun yaşamıyorsun,” dedim, öfke boğazımda safra gibi yükseldi. “Baban felç geçirdiğinde onun yanında olabilmen için her şeyi bıraktık. Elbette yapacaktık. Ama şimdi? Baban gayet iyi. İyi olmasa bile... Annenle babanın seni umursamadığını ne zaman anlayacaksın? Bu akşam seni ölüme göndermekten gayet memnunnardı...”

“Ah, hadi ama...”

“Kelimenin tam anlamıyla, şiddete meyilli bir suçlunun karşısına çıkmanı istediler.”

“Başka ne yapmamız gerekiyordu? Beklese miydik? Myra’yı veya Aisha’yı göndermemizi mi tercih ederdin?” diye sordu Aseem öfkeyle. “Lütfen meseleyi büyütüp işleri daha da zorlaştırma Zoe. Delhi’de iyi bir hayatımız var. Sen daha farkında olmayabilirsin ama bebek doğduğunda desteğe ihtiyacımız olacak.”

Gözlerimi dikmiş kocama bakarken daha önce mutfakta şahit olduğum sahnenin ne olduğunu aniden fark ettim: göz yaşları ve dram. Her şey o kadar açıktı ki bunun olacağını hissedemediğime inanamıyordum. Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım ve gözlerimi kapattım. Doğrudan Aseem’in gözlerinin içine bakmadan önce düşünmek için kendime birkaç saniye zaman kazandırdım. “Mesele annen ve baban değil. Mesele annen ve onun istekleri,” derken, sesim içimdeki öfkeyle titredi.

“Annemi bu işe karıştırma.”

“Çoktan karıştı bile. Birlikte olduğumuzu öğrendiği günden beri aramızda. Ona Londra’ya taşınmayı planladığımızı söyledin, değil mi?”

Aseem cevap vermedi ama düşüncemi onaylamak için ona tek bir bakışım yetti. Ellerimi havaya kaldırdım. “Seninle tekrar tekrar aynı kavgayı edemem. Sonunda her zaman istediğim gibi bir aileye sahip olma şansım var. Sırf sen annenin nazını çekeceksin diye bundan vazgeçmeyeceğim.”

“Kimse senden bir şeylerden vazgeçmeni istemiyor. Annem –”

“Annen araya giriyor. İstenmediği bir yere kendini yerleştirmeyi iyi biliyor.”

“Saçmalıyorsun!”

“Hayır, dürüst oluyorum, yıllar önce olmam gerektiği gibi.

Annenle aranızdaki bu gerçekten özel ve tuhaf bir şekilde çarpık ilişkiyi anlıyorum; tüm sırlarınız, fısıltılarınız, sadece ikinizin anladığı şakalarınız ve buna benzer bir sürü şey. Ama ben senin karınım. *Ben* senin karınım Aseem. Ben. O değil. Dürüst olmak gerekirse, bazen düşünüyorum da...” Konuşmaya devam etmemek için başımı iki yana salladım.

“Ne? Devam et, başladığın lafı bitir.”

Ona baktım, derin bir nefes aldım.

“Onunla olan ilişkin, onun senin üzerindeki etkisi... Bu normal değil.”

“*Normal* bir ilişkinin nasıl olması gerektiğini bana *sen* mi öğreteceksin?”

“Bu ne demek oluyor?”

“Bir aile olmanın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok. İnsanları önemsiyormuşsun gibi davranıyorsun ama hepsi yalan. Anlamsız, tıpkı Instagram paylaşımların gibi. *Annenle* ne sıklıkta konuşuyorsun? Kendi babanın cenazesine bile gitmedin.”

“Buna nasıl cüret edersin?” Dünyadaki tüm insanlar arasında, babamın bana neler yaşattığını tüm detaylarıyla bilen tek kişi Aseem’di. Annemin ne sıklıkta banyoda saklandığını, orada olmasaydı babamın öfkesinin şiddetine katlanmak zorunda kalacak kişinin ben olacağımı çok iyi bildiğini sadece Aseem’e anlatmıştım. Anneme karşı duyduğum derin nefretin nereden kaynaklandığını biliyordu. Taşıdığım tüm yaraları görmüştü.

“Kahretsin! *Kahretsin!*” Aseem bana doğru atılıp ellerime uzandı. “Özür dilerim, bunları söylememeliydim. Ben sadece...”

Onlara ne kadar borçlu olduğumu bilseydin... Annemin benim yüzümden katlanmak zorunda kaldığı şeyler yüzünden... Sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum Zo. Hepimiz için.”

“Hepimiz için değil,” diyerek onu ittim ve saatler önce çıkarıp attığım kazağı almak için şifonyere yürüdüm.

“Ne yapıyorsun?”

Onu duymamazlıktan geldim. Kazağı üzerime geçirip çizmelerimi giydim. Fermuar ayak bileğimin üstündeki deriyi kapınca küfür ettim.

“Zoe, lütfen. Bunu sakın bir şekilde konuşalım.”

“Sen kararını verdin. Ben de kararımı vermeliyim,” dedim arkamı dönerek. “İstediğim hayat bu değil.” Bunu söylerken titriyordum, gözyaşlarımı bastırmaya çalışıyordum ama kelimeleri telaffuz etmekte kararlıyım. Terk edip gitme konusunda ciddi olduğuma inanması için her şeyi göze almıştım. Hâlâ beni seçmesini, dışarı çıkmama engel olmasını çok istiyordum.

O harekete geçtiğinde ben çoktan kapıdaydım. Kolumu aniden kavradı, parmakları etimi acıttı. Beni döndürdüğünde vücutlarımız temas etti, yüzlerimiz birbirine sadece birkaç santimetre mesafedeydi.

“Öylece çıkıp gidemezsin!” dedi.

Kolumu kurtarmaya çalıştım ama parmaklarının gücü beni şaşırttı. Olduğum yerde çakılıp kaldım. Koluma yayılan şiddetli acı, içimde yükselen kaygıyla kıyaslanamazdı. Daha önce de tartışmıştık ama bu farklıydı, daha tehlikeliydi. Çocukken tanık olduğum kavgaları hatırlatıyordu.

Sesimi olabildiğince dengeli tutmaya çalışarak, “Bırak beni gideyim,” dedim.

Geri adım atmadı.

“Aseem, canımı yakıyorsun. Bırak. Beni. Gideyim.”

Birkaç saniye boyunca birbirimize baktıktan sonra kolumu bıraktı. Geriye doğru bir adım attı.

“Bunu söylüyorsam bana inan lütfen Zo: Senin yerine annemi tercih ettiğimi düşündüğünü biliyorum ama başka bir seçeneğim yok. Gerçekten yok.”

“Her zaman bir seçenek vardır Aseem,” dedim. “Yanlış seçimi yapman çok yazık.” Öfkeyle sesim daha acı çıkıyordu ama sanki öfkem yersizmiş gibi geliyordu. Pencereye doğru yürüdüm, dışarıdaki zifiri karanlık bu odanın ortammdan daha samimi geldi.

Aseem’in daha önce söylediklerini düşündüm: Annemle babamı hayal kırıklığına uğratamam. Bir daha olmaz.

Bir daha olmaz.

“O halde bu kadar mı? Beni terk mi edeceksin?” diye sordu.

Bunu dümdüz söyleyişinde, kelimelerinde hissedilen yenilgide ona dönmeme sebep olan bir şey vardı. Aseem puf-ta oturuyordu, omuzları düşmüştü. İçine kapanmaya çalışı-yormuş gibi kollarını kendine sarmıştı. Sanki ilk kez kocamı gerçekten görebiliyordum, âşık olduğum o iddialı ve dingin, kendine güvenen adam değil; çok daha savunmasız bir adam olarak. Hâlâ geçmişinin yükleriyle boğuşan, hayatın ona sadece hak ettiğini verdiğine inanan kalbi kırık bir adam olarak.

Bunu daha önce görmediğime inanamıyordum. Görev duygusuyla veya annesine olan sevgisiyle hareket etmiyordu. Alta utanç yatıyordu. Suçluluk. Bana hiç mantıklı gelmese de bunun nedenini bildiğime dair bir his içimi kemiriyordu.

“Evet. Sen bana gerçekte neler olduğunu anlatmadıkça.”

“Sana zaten her şeyi anlattım. Anneme ve babama bakmam gerek.”

Kendimi nefes almaya zorladım. Nefes aldım. Nefes verdim. “Onlara borçlu olduğunu söyledin. Annenin senin yüzünden bir şeylere katlanmak zorunda kaldığını da. Bana neyi söylemekten kaçınıyorsun? Benden senin için hayallerimi feda etmemi isteyeceksen, en azından *bana* gerçeği söyleyebilirsin.”

Başını ellerinin arasına aldı.

“Aseem?”

Sessizlik.

“Ishaan’la ilgili, öyle değil mi?”

Sözlerim sessizliğin uzamasına sebep oldu, ama Aseem’in gözlerindeki yaşlara ve titreyen yüzüne baktığımda haklı olduğumu anladım.

Birbirimize bakarken zaman uzuyormuş gibi geldi. İkimiz de geri dönemeyeceğimiz tek bir söz bile söylemek istemiyorduk, ta ki ben artık dayanamayana kadar. Herhangi bir şey bilmek, hiç bilmemekten daha iyi olacaktı. Herhangi bir olay, aklıma gelenlerden daha iyi olacaktı.

Derin bir nefes alıp ona baktım.

“Ne yaptın?”

48

Zoe

Kahretsin ki bunu biliyordum.

Ishaan. Bu ailede mesele dönüp dolaşıp hep ona geliyordu.

Aseem birlikte olduğumuz beş yılda ilk kez hayatını tanımlayan olayı bana anlatırken onu dinliyordum.

“Nasıl bir şey olduğunu bilemezsin,” dedi. “Kardeşinin ölmesine sebep olan kişinin sen olduğunu bilmek. Her gün bu suçluluk duygusuyla yaşamak.” Başını iki yana salladı. “Okullar kapandığında tatilleri Yunanistan’da geçiriyorduk. Babam o gün Londra’ya gitmişti, akşam dönecekti. Myra arkadaşlarıyla birlikteydi ve sadece annem, Aisha, Ishaan ve ben kalmıştık. Günü sahilde geçirmek istemiştik ama annemin migreni tuttu. İkizleri havuza götürmemi istedi, böylece odada birkaç saat uzanabilirdi.”

Uzun pufta onun yanma oturdum.

“Aisha’yı idare etmek kolaydı ama Ishaan ele avuca sığmayan bir çocuktur. Çok yaramazdı, sürekli yapmaması gereken şeyleri yapardı. Ona otel havuzunda bakmanın stresini yaşamak istemedim, bu yüzden onları çocuklar için olan oyun merkezine götürdüm.”

Bunların hepsini zaten biliyordum ama onu cesaretlendirircesine başımı salladım.

“Ishaan çok heyecanlanmıştı. O oyun merkezini çok seviyordu. Oldukça hareketli bir çocuktü ve birçok açıdan orası onun için mükemmeldi. Küçük, köhne bir odaydı ama oyuncaklar ve kitaplarla doluydu, bu yüzden sürekli oynayacak yeni bir şeyler keşfediyordu.” Aseem gözünde canlanan anıyla gülümsedi. “Aisha ve Ishaan oraya girer girmez bir oyuna daldılar. İkisi de hep kendi dünyalarında olurdu. Odalarımız otel kompleksinin diğer tarafındaydı ama kestirmeden gidip spor salonundan geçersen annemi kontrol edip en fazla beş dakika içinde dönebileceğimi düşündüm. İkizlerin yokluğumu fark edeceklerini hiç sanmıyordum ve annem çok hasta görünüyordu, iyi olduğundan emin olmak istedim.”

“Yani annemi kontrol etmeye mi gittin?”

Bu detayı daha önce bilmiyordum. Bu bilgi, resmi biraz netleştiriyordu. Aseem’in ikizleri yalnız bıraktığını duymamıştım. Ben onun suçluluk duygusunun Ishaan’ın ne işler çevirdiğine yeterince dikkat etmemesinden, sonrasında artık her şey için çok geç olmasından kaynaklandığını düşünmüştüm. Fakat şimdi düşününce anlattıkları mantıklı geliyordu. Bu yüzden Aisha yanğını bana ilk anlattığında Aseem’den hiç bahsetmemiştir. Orada değildi ki. Aseem’i bir erkek çocuk olarak hayal edebiliyordum; çok sorumluluk sahibi, çok düşünceli olmalıydı. Annesinin iyi olduğundan emin olmak isterdi. Babasının ve Myra’nın yokluğunda omuzlarındaki sorumluluğun yükünü hissederdi.

Aseem başını salladı. “Odaya vardığımda...” Durdu, bana baktı. “Bu gerçekten gerekli mi?”

Sorusunu duymamazlıktan geldim. “Orada değil miydi?”

Aseem durakladı, yüzü acı dolu bir ifadeye büründü. “Oradaydı ama hasta olmadığını görebiliyordum. Bir tartışmamız oldu ve ben oradan ayrıldım. O kadar öfkeliydim ki ikizleri tamamen unutmuştum. Aklıma geldiğinde de...” Kısa bir süre sustu. “Çok geçti. Alevler bütün odayı sarmıştı. Annem içeri girmeye çalıştı ama izin vermediler. Kapı görevlilerinden biri Aisha’yı zamanında çıkarmayı başardı, ama Ishaan... Dışarıda durup izlemek zorunda kaldık. Onun çığlıklarını duyabiliyordum. Duyabiliyordum. Yanan etinin kokusunu alabiliyordum. Defalarca içeri girmeye çalıştım ama... Keşke annemin dediğini yapsaydım...” Derin bir nefes aldı.

Sadece nelere tanık olduğunu düşünmek bile gözlerimi yaşırtmaya yetiyordu. Anlattığı her şeyle ayaklarımın altındaki zeminin biraz daha kaydığını hissediyordum. İçimi kemiren bir şey vardı, ama onu bir kenara bıraktım. Bana anlattığı her şeyle, kendini ne kadar derinden suçladığını fark etmemle dehşete düşüyordum, yine de onu konuşmaya zorlamaya devam etmek zorundaydım.

Tekrar konuşmaya başladığında sesindeki ızdırabı duyabiliyordum ve yüzü başka tarafa dönük olsa da gözyaşlarının çoktan akmaya başladığının farkındaydım.

“On yaşın altındaki çocukların oyun merkezine kendi başlarına girmelerine izin verilmiyordu. Personel sadece bir yetişkin veya yaşça büyük bir çocuk varsa oyun merkezini açıyordu. Annem beni kurtarmak için yalan söyledi. Polise, kendisi geldikten sonra oyun merkezinden ayrıldığımı söyledi ve bu yüzden soruşturma tamamen anneme odaklandı. Ona

yaşattıkları şeyler, yaptıkları suçlamalar... Sonrasında da... Yıllarca perişan haldeydim. Annem olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Bana bakabilmek için kendi acısını bir kenara bırakmak zorunda kaldı.”

Uzun süre öylece oturduk, kocamın neredeyse yirmi yıldır taşıdığı suçluluk duygusunun imkânsız gibi görünen ağırlığıyla boğuştuğunu izlemek yüreğimi burktu. Bulmacanın asla tam olarak birbirine uymayan parçalarının yeniden hizalandığına dair garip bir his vardı içimde ve sonunda Aseem’le annesinin bağımlı ilişkisinin nereden kaynaklandığını anlayabiliyordum. Garip ve zehirli Agarwal aile dinamiği olan bulmacayı nihayet çözmüş olmanın verdiği bir memnuniyet hissetmeliydim, ancak daha ziyade şaşırtılmışım gibi hissediyordum.

Yıllardır kendime Aseem’le bir ekip olduğumuzu, benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olduğunu söylüyordum, ancak şimdi yanıldığımı görebiliyordum. Aseem her zaman ilk önce annesine sadık olacaktı. Annesini her zaman bana tercih edecekti. Sevgiden veya görev duygusundan değil, suçluluk duygusundan; her şeyden önce asla sorumlu olmaması gereken bir şey yüzünden duyduğu suçluluktan. Ancak beni rahatsız eden tek şey kayınvalidemin hiperaktif ikizlerini on iki yaşında bir çocuğun sorumluluğuna vermesi değildi. Aseem bazen zıvanadan çıkabiliyordu, ama tüm bunların altında tanıdığım en nazik, en düşünceli insandı. Çocukken bile annesinin birkaç saat yalnız kalmak istemesi Aseem’i ikizleri unutup öfkeyle çıkıp gidecek kadar kıskırtmazdı. Bundan çok daha fazlası söz konusu olmalıydı.

“Otel odasına gittiğinde annenle hangi konuda tartıştınız?”

Aseem başını kaldırıp bana baktı, şaşkınlıkla başını iki yana salladı. “Ben... Konuyla alakasız.”

“Hayır, alakasız değil,” dedim. “Ona neden kızmıştın?”

Aseem iç çekti.

“Söyle bana.”

“Biriyle... birlikteydi,” dedi ağır ağır. “Babamın bir arkadaşıyla. O adam eskiden sık sık ziyaretimize gelirdi. Bazen babam varken, ama çoğunlukla yokken.”

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı, ta ki meseleyi anlayana kadar. Gözlerim kocaman açıldı. “Annenin bir... ilişkisi mi vardı?”

Aseem başını salladı. “Önce benim kapıda olduğumu fark etmedi, ama sonra... Kimse annesini böyle görmek istemez ve... Ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden... bir hışımla çıkıp gittim. Annem arkamdan geldi ama öyle bir şoktaydım ki sadece kaçıp uzaklaştım. Onu dinlemek istemedim. İkizlerin yanına vardığımızda artık çok geçti. Oyun merkezinden hiç ayrılmasaydım, annemin dediğini yapsaydım...” Başını kaldırıp bana baktığında sadece kendisine ait olmayan suçluluk duygusunu taşımak zorunda bırakılan yetişkin adamı değil, küçük çocuğu da görebiliyordum. Bu ona ait bir duygu olmamalıydı. Yürek parçalayıcıydı. İnsanı öfkeli rendiriyordu. “Bu yüzden onları bırakamam,” dedi. “Ailemi bir kere mahvettim, bir daha yapamam Zo. Bunu benden bir daha yapmamı isteme.”

49

Zoe

Çay. Sinirlerimizi ancak çay yatıştırırdı. Aseem'e böyle söylemiştim ama gerçek şu ki düşünmem gerekiyordu. Kocamı ve ailesini yıllardır nasıl gördüğümü anlatan hikâyeyi yeni bir çerçeveye oturtmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Ayrıca bir karar da vermeliydim.

Mutfağa gittim ve saat gece ikiyi çoktan geçmiş olmasına rağmen kahve makinesine bir kapsül koydum. Kahvemin demlenmesini beklerken parmaklarımı tezgâha vuruyordum. Sadece kafeinin sağlayabileceği düşünce berraklığına ihtiyacım vardı. Fincanıma birkaç kaşık şeker koyup karıştırdım, sonra cam kapıları kaydırarak açıp verandaya çıktım. Normalde serin havanın yüzüme çarpmasından zevk alırdım ama sinirlerimi yatıştırmada pek işe yaramadı. Karanlığa baktım, manzaranın durgunluğu ve aşılmaz sessizliği sadece Kilbryde'in ücretliliğini ve yıllarca parçası olmaya çalıştığım ailenin acımasız kayıtsızlığını hatırlatıyordu.

Ne kadar da büyük bir zaman kaybı olmuştu.

Kayınvalidem, onu tanıdığım ilk günden beri mükemmel bir eş; ailesinin, özellikle de çocuklarının iyiliğinden başka hiçbir şeyle ilgilenmeyen özverili bir anne görüntüsü çizmişti.

Aseem’le ilk tanıştığımızda, annesi hakkında konuşurken yüzünün aldığı şekli çok sevimli bulmuştum. O ilk günlerde bile onun ana kuzusu olduğu, annesinin açık ara en sevdiği çocuğu olduğu belliydi. Yakınlıklarını, yaşadıkları üzüntüye bağladım –Aisha ne olduğunu hatırlayamayacak kadar küçüktü, ancak Aseem ve kayınvalidem hayal bile edilemeyecek bir şeye tanık olmuşlardı– aslında bu ortak sırlarından kaynaklanıyordu. Kayınvalidem, oğlu söz konusu olduğunda ne kadar korumacı olduğunu birçok kez açıkça belirtmişti, ama yine de onun suçluluk duygusunun üstesinden gelmesinde yardımcı olmak yerine, kendi amaçları doğrultusunda onun Ishaan’ın ölümünden sorumlu olduğuna inanmasına izin vermişti.

Kendi çocuğunu bir insan kalkanı olarak kullanmak ve hayatlarını sana hizmet etmeleri üzerine kurmak... Sarsıcı bir zulümdü bu.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanırken çakıl taşları ayaklarımın altında gıcırdıyordu. En az yirmi dakikadır burada, verandadaydım. Aseem işimin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak edecekti. Yukarı çıkıp kocama bu konuda yardımcı olmanın bir yolunu bulmalıydım ama düşüncelerimi elekten geçirip bu konuda ne hissettiğimi çözene kadar içeri girmek istemiyordum.

Artık ılık olan kahvemden bir yudum aldım ve ince bir hilal halindeki aya baktım.

Kayınvalideme hesap sormak istiyordum. Onu gerçekten yüz

yüze getirmek ve ailenin geri kalanı izlerken bundan sıyrılma-ya çalışma çabasını görmek istiyordum. Onun o pek kıymetli itibarını alıp kullanılmış bir teneke kutu gibi ayağımın altında ezmek istiyordum. Fakat bunu yapmak, Aseem'in bana olan güvenini sarsmak demektir ve beni bu konuda asla affetmezdi.

Fakat hiçbir şey yapmazsam da Aseem'le ben sonsuza dek annesinin kaprislerinin kölesi olacaktık. Aseem, suçluluk duygusu içini yiyip bitirirken annesini memnun etmek için çok çaba sarf edecek ve ben de hayatımın geri kalanında kayıinvalidemin müdahalelerine katlanmak zorunda kalacaktım. Aseem ne derse desin, nerede yaşarsak yaşayalım, kayıinvalidem hayatımıza bir şekilde dâhil olmanın bir yolunu bulacaktı, işte bundan kesinlikle emindim.

İçimde aniden bir panik dalgası yükseldi, sıcak bastı.

Kahretsin ki kazanamazdım. Ayrılıp Aseem olmadan bir hayat kurmaya çalışmadığım sürece bunun ne anlamı vardı? Kocamı seviyordum; onun bebeğini doğuracaktım. Hayatım onunlaydı.

Yeri tekmeledim, çakıl taşlarını karanlığa fırlattım.

Düşüncelerimde öylesine kaybolmuştum ki arkamda kalan mutfak ışığının yandığını bile fark etmedim. Ancak veranda kapısı açılınca artık yalnız olmadığımı anladım.

“Her şey yolunda mı?”

Cevap vermedim. Arkamı bile dönmedim.

“Zoe?”

Omzumdaki elden silkinerek kurtulup kayıinvalideme bakmak için döndüm. Bir elinde blister ambalajında ağrı kesici haplar, bir elinde de bir bardak su tutuyordu.

“Başımın ağrısı beni öldürüyor ve ilaç içmeden önce bir şeyler yemem...” Sesi giderek azaldı ve sonra sustu, hiç talep etmediğim bir açıklama yapmıştı. Kaşlarını çatı. “Canın sıkkın galiba.”

Sesindeki endişe beni daha da sinirlendirdi. Gergin bir gülümsemeyle yetindim. “Gayet iyiyim.”

Bardağını dudaklarına götürüp titizlikle küçük bir yudum aldı. Benim kayınvalidem böyleydi: Görgü kurallarına her zaman bağlıydı, başkalarının hayatlarını mahvederken bile.

“Biraz dinlenmelisin,” diye devam etti. ...

Bir şey söylemedim, sadece çoktan soğumuş olan kahvemden bir yudum aldım.

“Üzgün olduğunu görebiliyorum ufaklık. Sence bunun hakkında konuşmak yerine...” –durakladı, elini bana doğru salladı– “sorunu kafeine gömmek daha mı iyi?” İç çekti, kahverengi gözleriyle bana sert ve dikkatli bir bakış attı. “Siz çocuklar, benim hiçbir şey bilmediğimi düşünüyorsunuz, ama bir şeyler ters gittiğinde bunu anlayabilirim. Ben Aseem’in annesi olabilirim ama bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?”

Kaslarımın gerildiğini hissedebiliyordum. Bir zamanlar onun saçmalıklarına kandığma inanamıyordum.

Kayınvalidemin yüz ifadesi ciddileşti. “Londra’yla mı ilgili?”

Hiçbir şey söylemedim ama zaten ifadem tüm duygu ve düşüncelerimi ele veriyordu.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Dört çocuk büyüttüğümü unutmamalısın. Plan yaparsın, yaparsın, yaparsın ve ne yaptığını bildiğini *düşünürsün* ama bebek geldiğinde...” Başını iki yana salladı. “Bu işin ne kadar yorucu olduğunu bilemezsin.

Hastane randevuları, dadılarla görüşmeler, uyku ve banyo saatleri ile uğraşırken bir yandan da kendi diyetini ve bebeğinin beslenme programını takip etmek... Hepsi üst üste geliyor. Desteğe çok ihtiyacın olacak ve ben sana destek olabilirim. Bunu senin için yapmak *istiyorum*. Ama bana izin vermelisin.” Öne eğilerek kahve fincanını elimden aldı. “Şu andan itibaren başlıyorum. Gençsin, sağlıklısın ama söz konusu hamileliğin olduğunda ihmalkârlık yapamazsın. Stres ne senin ne de bebeğin için iyi değil. Kahve de öyle.”

Davranışı o kadar çizginin dışına çıkmıştı ki nutkum tutuldu. Her zaman onun kötü niyetli olmadığına, sadece başkalarının hayatları söz konusu olduğunda hayal gücünden yoksun olduğuna inanmıştım, ama şimdi onu hafife aldığımı görebiliyordum. Bundan zevk alıyordu. Aseem’i Delhi’de kalmaya ikna ederek bana karşı zafer kazandığını düşünüyordu. Bu konuşma onun bilgeliğini, tavsiyelerini ya da nasıl bir kılıf uydurmak istediye onu, benimle paylaşmaya çalışmasıyla alakalı değildi. Bu, benim başarısızlığımdan zevk alma fırsatıydı.

Gözlerinin içine baktım, beni kendinden aşağı hissettirdiği tüm o zamanları düşündüm. Her zaman nezaket veya ilgi adı altında yapılmış bütün küçük zalimlikleri düşündüm. Kısmen gizlenmiş iç çekişleri ve numaradan duygulu bakışları, hep bir iğneleme taşıyan şakaları düşündüm. Artık bunlara katlanmak zorunda olmadığımı fark etmek heyecan vericiydi. Onunla yüzleşemeyebilirdim ama kesinlikle bu üstünlük taslayan tavırlara katlanmak zorunda değildim, artık olmazdı. “Bunu yapamazsın,” dedim ona. “Bana hayatımı nasıl yaşayacağımı söyleyemezsin.”

“Ah tatlım, ben öyle yapmıyorum. Sadece yardım etmek istiyorum,” dedi. “Myra’yı doğurduğumda ona olan sevgimin büyüklüğüne tamamen hazırlıksız yakalanmıştım. Onu korumaya dürtüsü beni tüketiyordu. Baktığım her yerde tehlike görüyordum. Fakat gerçek şu ki Zoe, hamilelik kitaplarının hiçbirinde bu dürtünün asla yok olmadığı yazmaz. Kaç çocuğun olduğunun veya kaç yaşında olduklarının önemi yoktur. Bu tamamen ilkel bir dürtüdür. Çocuklarıma bir şey olmasma izin vermektense ölmeyi tercih ederim.”

“Ama yine de ölmedin, değil mi?” dedim aniden.

Kayınvalidem donup kaldı.

“Ishaan öldüğünde neredeydin?”

Çenemi tutamadım, sözcükler ağzımdan öylece döküldü. “Bir azizmişsin gibi davranmayı seviyorsun. Fakat gerçek seni görüyorum; kim olduğunu biliyorum. Ne yaptığını biliyorum...”

“Yeter!”

Kocamın sesini duyunca buz kesildim. Eşikte duruyordu, yüzü gölgelerle kaplıydı. Ne kadar süredir orada durduğunu bilmiyordum ama duruşundan, konuşmalarımızı yeterince duyduğunu anlayabiliyordum.

Zorlukla yutkundum. “Ben sadec –”

“Yeter dedim sana!”

Ses tonunun tehditkârlığı, birkaç saat önce tanık olduğum kırılganlıkla büyük bir tezat oluşturması beni ürpertti.

Verandaya adım attı. Yüzünü inceledim, gözlerim yüzünde tanıdık bir ifade aradı ama sanki şalterleri atmış gibiydi.

Bir anlığına birbirimize baktık, sonra yanımdan geçip gitti.

“Nereye gidiyorsun?” Öne doğru bir adım attım; öfkemi, kayınvalideme sarf ettiğim sözleri, her şeyi unutmuştum. “Aseem, dur bir dakika!”

Aseem arkasına dönüp elini kaldırdı. Öfkesini yüzünde görebiliyordum ama başka bir şey daha vardı: korku. Sanki ağzından çıkabileceklerden korkuyormuş gibiydi. Ya da yapabileceklerinden.

Karanlığa doğru yürüdü, son sözleri bir anda çöken yoğun siste asılı kaldı.

“Peşimden gelme!”

50

Zoe

Tabii ki peşinden gittim.

Arkasından ilerliyordum, ona yetişmek için elimden geleni yapıyordum ama yer çamurluydu ve Aseem her zaman hızlı yürüyen biri olmuştu.

Karanlıkta yolumu bulurken ağaçlar bana yavaş yavaş yaklaşıyor gibi geliyor, ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe patika daralıyordu. Arkamda annesinin sesinin hafiften yankılanışını duyabiliyordum. Oğluna sesleniyor, durması için yalvarıyordu.

Ben de öyle.

“Aseem, dur!” diye bağırdım. Koşup aramızdaki mesafeyi kapattım, ona iyice yaklaştığımda kolunu yakaladım. “Lütfen. Dur. Konuş benimle...” dedim nefes nefese, soluklanırken kelimeler ağızımdan zorlukla çıkıyordu.

Kulaklarımda bir çınlama vardı, garip, tiz bir madeni sestti. Ayakta durmakta zorlansam da onu sıkıca tutuyordum. Dönüp bana bakmak zorunda kaldı.

“Sana güvenmiştim...”

Öfke bekliyordum, hiddet bekliyordum, ama sesindeki düpedüz kırılganlığı beklemiyordum. Elimi kolundan çektim, sıcak gözyaşları gözlerime batıyordu.

“Hiçbir şey söylemedim,” diye fısıldadım.

“Söylemene gerek kalmadı zaten. Gerçekten annemin senin neyi kastettiğini anlamayacağını mı düşünüyorsun? O aptal bir kadın değil. Bunu asla kimseye söylemeyeceğime dair ona yemin etmiştim. Benden tek isteği buydu. Fakat sen... sen... Annemin yaşadığı onca şeyden sonra... İçinde ufacık da olsa bir empati var mı acaba?”

“Bunun onunla...” Duraksadım, arkamdan gelen bir gümlerime dikkatimi dağıttı. Sesin geldiği yöne doğru döndüm ama karşılaştığım tek şey sessizlikti. Uzaktaki derenin şırıltısı dışında orman sessizdi. Doğa bile nefesini tutuyor gibiydi.

Bir an için dünyada sadece ikimiz varmışız gibi geldi.

“Bence yaptığını fazlasıyla telafi ediyorsun...”

“Fazlasıyla telafi mi ediyorum? Kardeşim öldü Zoe. Benim yüzümden. Okulunu bitiremedi, bir kız arkadaşı olamadı, üniversiteye gidemedi, âşık olamadı, hiçbirini yaşayamadı. Hayatımızda bize son derece doğal gelen dönüm noktalarının hiçbirini annem onda göremedi. Bu benim hatam. Anneme bunu *ben* yaşattım. Olay anında annemin ne yaptığının ya da yapmadığının bununla bir ilgisi yok. İkizlerden ben sorumluydum. O gün onlara bakmak benim tek sorumluluğumdu ve ben her şeyi berbat ettim. Ne yaparsam yapayım bunu telafi edemem ve sen bunu anlayamıyorsan...” Başımı iki yana salladı. “Sana güvendim. Sana bu hayatta yaptığım en kötü şeyi anlattım ve sen bana ihanet ettin.”

Şiddetli rüzgâr, kırbaç gibi vuruyordu. Aseem'in sesinde sezilen suçluluk ve utanç duygusu korkunçtu. Bunu annesi yapmıştı. Hem de kendi oğluna.

Orada, karanlıkta dururken daha önce hiç fark etmediğim şeyi sonunda görebiliyordum. Eskiden kayınvalidemin düşüncesiz biri olduğunu düşünürdüm, ama şimdi meselenin bundan daha derin olduğunu fark ediyordum. Kayınvalidem, Aseem'in suçluluk duygusunu kendini temize çıkarmak için kullanıyordu. Yıllardır ondan mantıksız taleplerde bulunarak oğlunu yakınında tutuyordu, çünkü onun suçuna tanıklık etmiş olmak aslında kendi suçunu derinlere gömebilmesini sağlıyordu. Hiçbir şey onun için yeterli olmayacaktı. Aseem kalbini çıkarıp ona verse bile yine de böbreklerini isteyecekti. Bu asla bitmeyecekti, ta ki yaptığı şeyle yüzleşene, Ishaan'ın ölümünden sorumlu olan tek kişinin kendisi olduğunu kabul edene dek. Aseem de bunu görene dek, kendi hayatını yaşayabileceği bir özgürlüğe sahip olmayacaktı.

Asla özgür olmayacaktık.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Sinirlenmiş olabilirim ama sana asla ihanet etmem, asla öyle bir şey yapmam," diye konuşmaya başladım. "Fakat o gün olanların... Yani yangının senin hatan olmadığını anlaman lazım. Sen daha bir çocuktun Aseem. Bir çocuk. Annen seni yalnız bırakmamalıydı."

"Bütün bunları bilmediğimi mi sanıyorsun? Elbette, ben daha bir çocuktum ama Myra da ben de on yaşında bebek bakmaya başladık! Hint ailelerinde böyle olur, bir adım öne çıkar ve birbirimize destek oluruz, gerçi sen bunu anlayamazsın."

Bu sözlerinden sonra Aseem arkasını dönüp yürümeye başladı.

“Hayır, bunu bir *Hint* âdetine bağlayamazsın. Annen seni ikizlerle yalnız bırakmamalıydı. Bu bir sorumsuzluktu, ben-cillikti. Sonra bütün bunları... yıllar boyunca taşımana ses çıkarmaması. Görmüyor musun? Seni en başından beri kullanıyor. Kendini korumak için senin kendini suçlu hissetmen-den ve iyiliğinden faydalıyor. Seni aslında umursamıyor bile.”

“Ama sen umursuyorsun, öyle mi?” Durdu, bana dönerek, “Benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğini mi sanıyorsun? Ne kadar zamandır tanıyorsun ki beni? Beş yıldır mı?” diye sordu.

“Senin için en iyisinin ne olduğunu biliyorum, çünkü seni seviyorum,” dedim. “Seni böyle görmek istemem. Daha iyisini hak ediyorsun.”

Birkaç saniye geçti. Uzaklarda bir yerde bir tilkinin bağırdığını duydum. Belki de bir baykuştı.

“Gerçekten benim aptal olduğumu sanıyorsun, değil mi?”

“Ne?” Sinirlerim beklenmedik bir şekilde gerildi. Bundan sonra artık neler olacağını, bu konuşmanın nereye gideceğini tahmin edemeyeceğimi derinlerde bir yerde hissettim. Bu aşamayı çoktan geçmiştik.

Aseem’in dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. “Senin gizli hazinenden haberim var Zoe. Eğer beni kullanan biri varsa o da *sensin*.”

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım, dediklerini anlamaya çalıştım. Kesinlikle düşündüğüm şeyi kastetmiş olamazdı.

“Bunca yıldır ne kadar arakladın? Beş veya altı yüz bin mi?”

Başını iki yana salladı. “Şirket hesabından paranın sürekli eksildiğini fark etmeyeceğimi mi sandın?”

Aramızdaki hava adeta dondu. Kendimi nefes almaya zorladım. Nefes aldım. Nefes verdim.

“Tamamen yanlış anlamışsın. O para... bizim için. Geleceğimiz için. Maaş almıyorsun. Bizi korumaya çalışıyordum...”

“Bana bu saçmalıkları anlatma Zoe. Beraber çalıştığını iddia ettiğin markaların senden haberleri bile yok. Tasarım çantalar satın alabilmek için benden çalışıyorsun, sonra onları bedavaya aldığını iddia ederek numara yapıyorsun. Hepsi ne için? İnternetteki bir grup tanımadığın insan senin havalı olduğunu düşünsün diye mi? İçler acısı bir durum.”

“Bu doğru değil. Ben isim yaptım,” derken onun kadar kendimi de ikna etmeye çalışıyordum.

“Bunu yapamam,” diyerek iç çekti. “Sen hayal dünyanda yaşıyorsun. Kendinden başkasını göremiyorsun.”

Gözlerimi dikip ona baktım, iyice telaşa kapılmıştım. İçimdeki panik hız kazanıyor, şiddetleniyordu.

“Sana o kadar âşıktım, bu ilişkinin yürümesi için o kadar istekliydim ki bütün olumsuz yönlerini görmezden geldim. Senin için sadece lanet olası bir ATM’yim, değil mi? Para meselesi bir yana –onu umursamıyorum– ama ya annemle böyle konuşman? Onu tehdit etmen? Annem haklıydı. Bir kızı sefaletten kurtarıp bir şatoya koyabilirsin ama kötü koku her zaman orada olur. Para ve yaşam tarzı seni öyle kör etmiş ki bizim her şeyden önce bir aile olduğumuzu göremiyorsun. Seninle asla evlenmemeliydim.”

“Bunu kastetmiyorsun,” dedim, kalbim kırılmıştı.

Bana birkaç saniye boyunca baktı. “Tam da bunu kastediyorum. Bitti artık.”

“Hayır...” diye fısıldadım.

“Her zaman istediğin gösterişli yaşam tarzına sahip olabilirsin. Paraya, Notting Hill’daki eve, hepsine. Ama sen ve ben? Artık *biz* yokuz. Bu iş bitti.”

“Hayır,” dedim bu sefer daha yüksek bir sesle.

“Ayrıca şu konuyu netleştirelim, çocuğumu büyütme hiçbir şekilde izin vermeyeceğim. Senin...”

Konuşmaya devam etti. Hiç ara vermeden yanlış anladığım şeyleri sıraladı. Şüphesiz annesinin ezberlettiği kelimeleri papagan gibi tekrarladı. Öfkeli değildi. Daha önceki öfkesi, hiddeti geçmişti. Kesinlikle kontrollüydü, o kadar sakin ve o kadar düşünceli konuşuyordu ki bu beni korkutuyordu.

“Hayır!” diye bağırdım. “Beni terk etmeyi *aklından* bile geçirirsen... herkese anlatırım. Onlara gerçekte ne yaşandığını anlatırım. Onlara annenin başkasıyla ilişkisi olduğunu söylerim. Ishaan’ın ölümüne sebep olanın bu olduğunu. Çocuğuna bakmak yerine babanın arkadaşıyla sevişmekle meşgul olduğunu.”

Sözlerim uzun bir sessizlikte kaybolup gitti. İçten içe ağlayışım kendini tek bir hıçkırıkla ele verdi.

Ne halt etmiştim?

Bu, sevdiğim adamdı. Sevdiğim tek adamdı. Onu kaybedemezdim, hem de *böyle* bir şey yüzünden. “Özür dilerim. Bunları söylememeliydim... Seni seviyorum Aseem. Ben bunu –”

“Annemi bir daha tehdit edersen seni öldürürüm,” dedi Aseem, o kadar yumuşak bir sesle konuşuyordu ki onu duymak için öne eğilmek zorunda kaldım.

İşte oradaydı, korkunun o sıcak nefesi... Aseem'e baktım, kafamın içinde tehlike çanlarının çaldığını duyabiliyordum; bana uzun zaman önce kaçıp kurtulduğumu sandığım geçmişi hatırlatıyordu.

Onunla ilk tanıştığım andan itibaren Aseem'in yanında kendimi güvende hissetmiştim. O yanımda olduğu sürece hiçbir şeyin ters gidemeyeceğini hissetmekle kalmıyor, derinlerde bir yerde bunun böyle olduğunu biliyordum.

İlişkimizin hâlâ gizli olduğu o ilk birkaç ayda yatakta saatlerce sohbet ederdik. Başımı onun koluna koyardım, o da saçlarımı okşardı. Her sabah yanımda onun sıcaklığını bulmanın rahatlığıyla uyanır; canavar olmayan, bana bakacak, ne olursa olsun beni kollayacak bir adam bulduğum için şanslı yıldızlarıma teşekkür ederdim.

Çok daha iyi görebilmeliydim.

Babamın tekmelerini, avazı çıktığı kadar bağırmalarını ve bir metre seksen santimetrelilik bir kadın olan annemin kendi içine kapanmasını izleyerek büyümüştüm. Babamın öfkesi evimizde sürekli varlığını gösteriyordu, ancak şiddeti nadiren acımasızca olurdu. Korkutucu olan, babamın öfkesinin öngörülemezliği idi. Öfkeden kudursa da parmağını bile kıpırdatmazdı, ama benzer şekilde, en ufak bir yorum onu kontrolden çıkarabilir, sıradan bir akşam yemeğini savaşa dönüştürebilirdi.

Annemle babamın tartışmalarını izleyerek büyümüştüm. İstismarın her zaman tek bir çeşidi olmadığını biliyordum. Öfkenin her erkekte kendini farklı şekillerde gösterebileceğini biliyordum ve buna rağmen tüm belirtileri görmezden gelmiştim.

Aseem'le tanıştığım da, bir zamanlar babamda görmeyi umduğum her şeyi onda görmüştüm: emniyet, güven, iyilik ve sevgi.

Görmek istediğimi görmüş, gerisini görmezden gelmişim.

Aseem'in öfkesi ilk darbesinden önce kendini belli etmezdi. Hiddeti sessizdi. Size hissettirmeden yaklaşırdı, kendini gösterdiğindeyse hiddeti kontrol edilemezdi.

Sonunda, babam daha tek kelime etmeden her şeyin çirkinleşeceğini annemin nasıl anladığını, ne zaman kendini banyoya kilitlemesi gerektiğini nereden bildiğini çözmüştüm. Bu, şiddet ya da bağırışlarla ilgili değildi; başka bir işaret vardı. Babamın gözlerinde gördüğü, daha karanlık bir şey onu savunmaya geçirirdi. Kocama bakarken ben de o karanlığı görüyordum.

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez gerçekten dehşete düşmüştüm.

Aseem'e tüm bunların korkunç bir hata olduğunu göstermek için dakikalarım bile değil, sadece saniyelerim olduğunu fark ettiğimde gittikçe daha fazla telaşa kapılışımı göz ardı etmeye çalıştım.

Birbirimize âşıktık. Bir aile kuruyorduk. Mutluyduk.

Fakat aynı zamanda korkuyordum. Kocamın bu hali beni dehşete düşürüyordu.

Ağaçlar artık daha yakınımıdaydı, etrafımdaki ormanlık alan iyice daralmıştı.

Öncesinde durup düşünmeden birdenbire döndüm, yürüdüm; kocamdan, onun berbat ailesinden, her şeyden kaçtım.

Ormanda olabildiğince hızlı koşuyordum. Bacaklarım kurşun gibi ağırlaşmış, nefesim daralmıştı. Gözyaşlarımdan önümü zar zor görüyordum ama yine de koşuyordum.

Ancak beni takip eden ayak seslerini artık duyamadığımda durdum. Eğilip ellerimi dizlerime koydum, soluk soluğaydım, göğsümü yırtan nefesim sert ve kesik kesikti. Kocamın beni sevdiğini sanıyordum. Her şeyi göz önüne aldığı anda beni sececeğini sanıyordum.

Bu durumu nasıl düzeltereceğimi bilmiyordum. *Düzeltebilir miydim*, onu da bilmiyordum.

Nefesim yavaşça düzene girerken içimi bir korku kapladı. Vücudumdaki her sinir ucu tetikteydi. Tek düşündüğüm, bu lanet yerden çıkıp gitmem gerektiği idi.

Gerisini daha sonra halledebilirdim. Tam olarak nerede olduğumu saptamaya çalışarak etrafa bakındım. Atkuyruğum gevşemişti. Ters yönden esen rüzgâr, saç tutamlarım yüzüme savurduğu için her yeri yarım yamalak görüyordum.

Eve dönüp Owen'ı bulmam gerekiyordu. Bana hiçbir şeyi zorla kabul ettirmeye çalışmayacak tek kişi oydu.

“Burada olmamalısın.”

Hızla arkama döndüm. İçimden korkunun yakıcı dalgası geçti. Bir adım geri çekildim.

“Sakın... Sakın bana yaklaşma! Herkese anlatacağım! Onlara her şeyi söyleyeceğim!”

Aseem o kadar hızlı hareket etti ki neler olduğunu anlamadım. Nefes almaya bile fırsat bulamadan başımın yan tarafında keskin bir acı hissettim.

Gözlerimin önünde parlak yıldızlar dans ediyordu, ama

dengemi korumaya çabalarken bile gerçek olmadıklarını biliyordum. Akciğerlerim acı veriyordu, boğazım daralmış gibiydi. Çığlık atmaya çalışsam da tek yapabildiğim boğuk bir ses çıkarmaktı.

Ellerimi uzatıyor; havayı kavramaya, tutunabileceğim bir şey –herhangi bir şey– bulmaya çalışıyordum.

Fakat yere düşüyordum.

Başımda bir ıslaklık vardı. Yapışkandı. Kokusu metalikti.

Bebeğimi düşündüm, ona sağlamak istediğim geleceği...

Düşüyordum. Düşüyordum. Düşüyordum.

Hatalar yapmıştım, bazı aptalca şeyler yapmıştım, ama asla kötü niyetimden değildi.

Hayatım boyunca istediğim tek şey sevmekti. Yanında kendimi güvende hissedebileceğim birini bulmaktı. Kendiminkinden farklı bir aileye sahip olmaktı.

Bu iş böyle bitmemeliydi.

ŞU ANDA

51

Myra

Beni neyin uyandırdığını bilmiyordum.

Kazanların devreye girmesiyle duyulan hafif uğultu, çamura dönmüş toprağa patır patır vuran yağmurun sesi veya belki de sadece bir şey olacağına dair bir histi.

Sessizliği dinledim, olağandışı hiçbir şey duymuyordum.

Komodinin üzerindeki saat sabahın beşini gösteriyordu, yataktan kalkmak için daha çok erkendi.

Yine de bu sessizlikte bir tuhaflık vardı. Açıklayamıyordum ama bir tersliğin olduğunu sezinleyebiliyordum.

Yataktan yavaşça kalktım, pencereye doğru sessizce yürüyüp perdeyi yana çektim. Gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı ama manzara karanlıktı, bozulmamıştı.

Sabahlığıma uzanıp üzerime geçirdim. Diğer pencereye yürürken ve adaya –*benim* adama– farklı bakış açılarından bakarken belimden sımsıkı bağladım. Açılmaya başlayan siyah gökyüzünde, bulutların huzur içinde sürüklenmesi-

ni izledim; sanki birkaç saat önce birbirlerine savaş açanlar onlar değilmiş gibi görünüyorlardı.

Dün gece bir ara sadece boşanmamızı değil, mülkiyetin devrini de herkese duyurmam gerektiğini fark etmiştim. Artık babamdan para dilenmek ya da kardeşlerimden yatırım adı altında yardım istemek yoktu.

En çılgın hayallerimde bile Owen'ın bana hiç itiraz etmeden istediğim her şeyi vereceğini hayal edemezdim ve şimdi bu gerçekleşmişken nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Hocalarımdan biri, avukatlar dâhil olduğunda en barışçıl boşanmaların bile karmaşık hale geldiğini söylerdi. Mülk, hediyeler, hisse senetleri ve paylar... İnsanlar her zaman kavga edecek bir şeyler bulurlardı ve bu nadiren mal varlığıyla ilgili olurdu. Evet, acıyla ilgiliydi. Bir zamanlar sonsuza dek sevmeye yemin ettikleri kişide son bir yara açma fırsatı, çoğu insan için es geçilemeyecek kadar tatmin ediciydi. Bu sadistlik değildi; incitmeyi istemek insaniydi. Yarayı deşmek gibiydi. Bazen acıyı dindirmenin tek yolu daha fazla acıya neden olmaktır ve bu hiçbir yerde aile hukukundan daha belirgin değildir. Bundan her zaman uzak durdum, acı ve incinmenin hiç bitmeyen döngüsüne yakalanmak istemediğim için değil, bazı açılardan buna bağımlı olduğum için.

Şu anda kutlama yapmalıydım. Aylarca adayı nasıl kurtaracağımı düşünerek endişelenmiş, planlar yapmış, akla hayale sığmaz şeyleri düşünmüştüm ve daha sert planlarımdan hiçbirini uygulamak zorunda kalmayacağımdan umudumu kesmemiştim. Artık Owen bana uğruna savaştığım her şeyi vermeyi teklif ettiğine göre, heyecanlanmalıydım.

Yine de hissettiğim tek şey duygularımın başka bir şeye, bir tür boşluğa kaydığıydı.

Düşüncelerime öyle derin dalmıştım ki ilk başta ağaçların arasındaki hareketi, yavaşça ve sinsice ilerleyen ince bir şerit halindeki gölgeyi neredeyse görmeyecektim.

Boğazımın birdenbire kuruduğunu hissettim. Yüreğim ağzıma geldi.

Birini bulmalı, bir şeyler yapmalıydım.

Fakat olduğum yerde çakılı kaldım.

Bu benim erkek kardeşimdi.

Kanlar içindeydi.

52

Aisha

Her zaman iyi bir insan olduğumu düşündüm.

Bir suçun işlendiğini veya birinin gerçekten iğrenç bir şey yaptığını gördüğümde vicdanımın harekete geçeceğine hep inandım. Böyle bir şey söz konusu olduğunda kendimce bir duruş sergilerdim ve hep doğru olanı yapardım.

Anlaşılan o ki kurban en iyi arkadaşınız ve katili de ağabeyiniz olduğunda “doğru olanın” tanımını değiştirebiliyordu.

Ağabeyimin ormanda yankılanan feryatlarını duyduğumda dışarıda sigara içiyordum. Hayatımda hiç o anki kadar hızlı koşmamıştım, o korkunç feryada neyin sebep olduğunu görene kadar durmamıştım.

Aseem şimdi evdeydi, mutfakın köşesinde yere yığılmış, onu ormanda bulduğum hali gibi oturuyordu; sadece kollarında bir beden, kucaklayacağı biri yoktu. Ölmüş karısı hâlâ ormandaydı. Yalnızdı. Yerde yatıyordu.

“Kahretsin, ne oldu burada?” diye bağırıyordum, onu Zoe’nin kanına bulanmış bir halde bulduğumda. “Ne yaptın sen?” diye

tekrar tekrar sormuştum. Kan birikintisinin içinde çömelip nabzını, en yakın arkadaşımın hâlâ hayatta olduğuna dair herhangi bir işareti umutsuzca ararken bana cevap vermesi için ağabeyimi ısrarla zorlamıştım. Aldığım tek yanıt anlaşılmayan saçmalıklar olmuştu.

Zoe'nin saçlarının başının yan tarafındaki yaraya yapışmış halini aklımdan çıkarıp masaya oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Ağabeyime bakamıyordum. Bunu yapmış – *yapabilmiş*– olmasına o kadar öfkeliydim ki.

Fakat aynı zamanda bu işin bu kadar ileri gitmesine izin verdiğim için kendime de kızgındım. Zoe'yi bulmamın üzerinden saatler geçmişti ama hâlâ polisi aramamıştık. Bunu doğru düzgün tartışmadık da. İyi kalpli, vicdanlı Myra bile bunu gündeme getirmedi.

Bu nasıl bir aile olduğumuzu mu gösteriyordu? Ya benim nasıl biri olduğumu?

Aseem benim ağabeyimdi ama Zoe de en iyi arkadaşımdı. Ruh kardeşimdi.

Doğru olanı yapmam gerekiyordu.

Düşünmeye çalışırken alnımı ovuşturdum.

Sonra ağabeyime baktım ve doğru olanı yapma konusunda herhangi bir kararlılığım vardıysa da paramparça oldu.

“Bu benim hatam...” diye fısıldadım, gözyaşlarımla boğazım düğümlenmişti. Saatlerdir içimi kemiren suçluluk duygusunu artık görmezden gelemiyordum.

Myra kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. “Ne? Nasıl?”

“Zoe'ye ihanet ettim,” dedim. Zorla nefes alarak yutkunmaya çalıştım. “Zoe bana şirketin satışından gelecek parayı alır

almaz Aseem'le birlikte gideceklerini söylemişti. Ailenin her şeylerine karışmasından bıkmıştı ve Aseem'in kendi kariyerine odaklanmak istediğini söyledi. Londra'ya taşınmayı ve aileden uzaklaşmayı planlıyorlardı." Myra'ya baktım. "Annemle babamdan. Onların bebekle hiçbir şekilde ilgilenmelerini istemiyordu."

Myra sandalyenin arkasına kendini bıraktı ve kocaman açtığı gözleriyle bana baktı. Çoğu ailede böyle bir şey aşırılık kabul edilirdi. Bizim ailemizde ise bu tam bir felaket sayılırdı.

"Zoe bana bunu söyledikten hemen sonra ben... gidip babama anlattım. Annem zaten çok kırılgan ve itiraf etsin ya da etmesin babam da Aseem'e aşırı derecede bağımlı hale geldi. Aseem'in gidişinin onlar üzerindeki etkisinin ne olacağını biliyordum ve babam bunu daha sonra öğrendiğinde kendini gafil avlanmış hissedeceğini düşündüm. Doğru olanı yaptığımı düşünüyordum. Babamın bunu bu kadar kötü karşılayacağını hiç tahmin etmemiştim," dedim. "Sonra bir baktım babam satışın iptal edildiğini duyuruyor ve... ve... Annem de Aseem'e Delhi'de kalmaları için baskı yapıyor..."

"Sonra da Aseem, Zoe'ye Delhi'de kalmaları gerektiğini söylüyor," dedi Myra cümlemi tamamlayarak. Kısa bir sessizlikten sonra Myra, "Sence böyle mi oldu? Neden?" diye sordu.

"Tartıştıkları tek konu buydu. Aile. Keşke ağzımı kapalı tutsaydım. Zoe'ye olanlar... benim suçum. Zoe'nin sırrını saklasaydım babam onların ne planladıklarını bilmeyecekti, satış anlaşmasını kabul edecekti ve bunların hiçbiri olmayacaktı."

Utanç ve pişmanlık, kalbimi delip geçiyordu. Beni babamla konuşmaya iten sadece vicdanım değildi, öyle değil mi? Ben-

cilliğimdi. İster kabul edelim ister etmeyelim, ebeveynlerimiz yaşlanıyordu. Aseem Delhi'den ayrılırsa, Myra'nın ve benim boşluğu doldurmamız gerektiğini biliyordum. Aile evinde daha fazla zaman geçirmemiz gerekecekti. Ebeveynlerimize bakmamız gerekecekti. Bu da Los Angeles'taki hayatımdan vazgeçmem anlamına gelecekti. Dolayısıyla Gab'e'den de.

Myra masanın üzerinden uzanıp elimi sıktı. "Sen şimdi işin o kısmını bırak Aisha. Odaklanmamız gerek," dedikten sonra bakışları yana, Aseem'e kaydı.

Aseem dizlerini göğsüne çekmiş bir şekilde yerde oturuyordu. Ormandan geldiğinden beri tek kelime etmemişti. Sanki trans halindeydi. Donuk bakışlarla öne arkaya sallanıyordu. Annem yanma çömelmiş, onunla kısık sesle konuşuyor, rahatlatmaya çalışıyordu. Annemin giysilerinde de kan vardı, kalın polar sabahlığının üzerine işli isminin baş harfleri kırmızı lekelerin altında zar zor görünüyordu.

Babam birkaç bardağı suyla doldurup anneme verdi, onun kulağına bir şey fısıldadıktan sonra mutfağa döndü. Myra'nın yanına oturdu.

"Anneniz Aseem'i temizleyecek." Babamın sesi gergindi.

Masadaki ruh hali bir anda değişti.

"Kaza olduğunu söyleyebiliriz," dedi Myra.

Babam yüzünü ovuşturdu, göz kapaklarını parmak uçlarıyla sıkıştırdı.

"Bu işe yaramaz." Ellerime baktım, parmaklarımı birbirine geçirdim. "Aseem'in ona bir şeyle vurmuş olabileceğini düşünüyorum. Başının yan tarafından yaralanmıştı."

Myra bakışlarını bana çevirdi.

“Cinayet aletinin nerede olduğunu bilmiyorum. Ya da ne olduğunu. Baktım, ama orada hiçbir şey yoktu.”

Myra yüksek sesle derin bir iç çekti. “Tamam, tamam.” Bakışları birkaç saniye Aseem’in üzerinde oyalandıktan sonra babama dönerek, “Ne yapacağız?” diye sordu.

Bir süre sessizce oturduk. Bu soru ve altında saklı olan anlamlar kafamızın alamayacağı kadar büyüktü.

Sonunda babam yönetimi ele aldı.

“Yapabileceğimiz tek şey var,” dedi. Yüzünden bir şey anlaşılmıyordu ama sesi kararlıydı. Netti. “Ailemizi koruyacağız.”

53

Myra

Ağzımda acı, ekşi bir tat vardı.

Bunu nasıl gözden kaçırmıştım? Evliliklerinde bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum. Sezinlemiştim ama hep Zoe'ye odaklanmıştım, hâlbuki en başından beri Aseem'e bakmalıydım.

Ellerimi saçlarımda gezdirip topuz yaptım. Kışın en soğuk günleri olmasına rağmen cildim sıcak ve nemliydi.

Ne yapacağımı; benim tanıdığım nazik ve düşünceli kardeşimle, karısının kanına bulanmış bir halde köşede oturan bu adamı nasıl bağdaştıracağımı bilmiyordum. Aşırı baskı altında kalarak aniden harekete geçip hata yapmak başkaydı, sonrasında cesedi metrelerce sürükleyecek kadar akli başında olmak başka. Onun sakın dış görünüşünün altında pusuda bekleyen acımasızlığı ve katılığı ilk kez fark ederken birdenbire bütün bedenim ürperdi.

Fakat kardeşimin böyle olduğunu zaten biliyordum, öyle değil mi?

Javier'e yaptıklarını görmüştüm. Aklında hiç şüphe yoktu ki Owen araya girmeseydi, Aseem onu hemen oracıkta öldürürdü. Şalterin ne kadar çabuk attığını ve sonrasında içine düştüğü sersem hali görmüştüm. Birbirini pek tutmasa da şu an içinde bulunduğu sersem hale benziyordu.

Bunu sarhoş kafayla yapılan bir hata olarak kabul edip cidiye almamak yerine gerekeni yapmalıydım. Yardım alması, bir psikiyatriste görünmesi için onu zorlamalıydım. Aseem, payına düşen travmadan fazlasına tanık olmak, hak ettiğinden daha fazla suçluluk duygusu taşımak zorunda kaldı ve buna verdiği tepki de her şeyi hep içine atmak oldu. Bunu hepimiz gördük. Ani öfke patlamaları, içinde kaynayan kızgınlık, şiddet... İçimizden herhangi biri ona yardım etmeye çalışabilirdi, ancak ailemizde işler böyle yürümüyordu. Duygularımızdan veya –Tanrı korusun– travmalarımızdan bahsetmek fazlasıyla orta sınıf bir davranış olurdu.

Panik içimde patlıyor, her yanıma sarıyordu. Babamın söylediklerini yanlış anlamamın imkânı yoktu: Bizden –*benden*– kanıtları gizlememizi istiyordu. Adaletin seyrine engel olmamızı istiyordu. Bu, başlı başına cezayı gerektiren bir suçtu.

Ayrıca bu, cesedi öylece gömüp hayatımıza devam edebilmek değildi. Zoe bizden biriydi. Öylece ortadan kaybolamazdı.

Aseem'i korumanın tek yolu başka birine komplo kurmaktı. Bunu biliyordum, babam da biliyordu.

Aisha'ya bakıyor, bu gerçeği henüz fark edip etmediğini anlamaya çalışıyordum.

Doğru yaparsak masum bir insanın hayatını mahvederdik. Yanlış yaparsak *hepimiz* hapse girerdik.

Babama döndüm. “Önerdiğin şey imkânsız,” dedim. Sandalyemi geriye itip ayağa kalktım. “Polis çağırmalıyız.”

Babam sandalyesinde dönüp kolumu tuttu. “Bunu yaparsan, Aseem’i onlarca yıl kalacağı hapse göndereceksin.” Beni zorla koltuğuma geri oturttu. “Ona bak. *Ona bak!* İsteddiğin bu mu?”

Aseem başı ellerinin arasında, yerde oturuyordu. Hâlâ ağlıyordu. Orada ne olduysa, buna ne sebep olduysa pişmanlık duyuyordu. Gerçekten pişman olduğunu söyleyebilirdim.

Onu ihbar etmeliydik. Kendimizi kurtarmalıydık. Bu durumu böyle değerlendirmemek çılgınlık olurdu.

Sonra Aseem’e, erkek kardeşime baktım; hayatı hak ettiğinden daha fazla travmayla dolu olan ve ailesi için hepimizden daha fazlasını yapan kişiye. Bahaneler üretiyorduk, ailevi sorumluluğumuzu eşit şekilde paylaştığımızda ısrar ediyorduk. Fakat gerçek şu ki, Aseem’i yıllardır sömürüyorduk. Aseem, tek bir hatası Ishaan’ın hayatına mal olduktan sonra doğru olanı yapma konusunda içinde derin bir hassasiyet hissetti ve hepimiz yükümüzü hafifletmek için bundan yararlandık.

Babam felç geçirdiğinde işi ben devralmalıydım. Ben en büyükleriydim. Bu benim sorumluluğum olmalıydı. Gerçekte *benim* sorumluluğumdu. Fakat odaklanmam gereken başka şeyler vardı. Sonra Aseem işi devralmayı teklif etti ve işte bu kadardı.

Öldürücü darbeyi biz indirmemiş olabilirdik, ama Zoe’ye olanlardan hepimiz eşit derecede sorumluyduk. Aseem’e ne olursa olsun, bu hepimizin sorumluluğu olacaktı.

Ona bakınca bir aydınlanma anı yaşadım. Bu işi bitirecektik; onu korumak için ne gerekiyorsa yapacaktık ve bu sefer ihtiyacı olan yardımı aldığından emin olacaktım.

“Zoe öylece ortadan kaybolamaz. Mutlaka bir soruşturma olacak,” dedim. “Cinayet soruşturması. Gerekçelerimizi sorgulayacaklar, mali durumlarımızı inceleyecekler, suça itebilecek sebeplerimizi sorgulayacaklar, adli tıbbı bakacaklar, her şeyi yapacaklar. Kolay olmayacak. Bunu yaparsak, hepimizin her konuda ortak görüşte olması gerekiyor.”

Babam başını salladı.

Aisha başını kaldırdı, söylediklerimi yeni yeni anlamaya başlıyordu.

Yutkundum, konuşmaya devam ettim. “Burada aileden olmayan sadece üç kişi var –”

“İki,” diyerek sözümü kesti babam. “Owen aileden. Ayrıca onun ailesinin bağlantılarıyla...”

Çok şaşırtıcı olsa da içime dolan o mutlak, eksiksiz rahatlamayı gizlemek için elimden geleni yaptım.

“O zaman Stu,” dedi Aisha. “Zaten tehditlerde bulunmuştu.”

Babamla bakiştık.

“Tehditler banaydı.”

Aisha omzunu silkti. “Belki de Zoe’nin sen olduğunu sandı. Orası çok karanlıktı.”

“Tamam,” dedim yavaşça, acele etmeden bunun üzerinde etraflıca düşündüm.

“Fakat bunu Stu yaptıysa neden hâlâ burada? Polisin soracağı ilk soru bu olacak. Kaçmış olması mantıklı olmaz mıydı? Gerekçesi yok, suça itebilecek mantıklı bir nedeni yok. Burada kalarak kazanacağı hiçbir şey yok.”

“Hâlâ burada olup olmadığını bile bilmiyorsun,” diye itiraz etti Aisha.

“Kontrol edeceğiz, ama gecenin bir vakti kaçıp gitmesi için bir neden göremiyorum.”

“Ama...”

“Ayrıca tamamen mantıklı bir bakış açısından, onun üzerine veya yaşam alanına herhangi bir delil yerleştirmemizin hiçbir yolu yok. En azından güvenli bir şekilde. Polis onu tutuklasa bile, adli tıp olmadan bütün dava düşer.”

Ceza hukuku bilgim kriminoloji ve ofis sohbetlerinden ibaret az bir bilgiyle sınırlıydı, ancak bu kadarından emindim.

Aisha'nın gözleri yaşlarla doldu. “Ne demek istiyorsun?”

Her şeye rağmen, bunu ondan istemek zorunda olmamız beni çok üzüyordu.

“Gabe,” dedi babam. “Bu suçu Gabe’in üzerine yıkmalıyız.”

“Aklını mı kaçırdın?”

Masanın altından uzanıp Aisha'nın elini tuttum. “Başka seçeneğimiz yok Aish,” dedim. “Bunun işe yaramasının tek yolu, suçlunun bizden biri olması.”

“Hayır, lütfen. Gabe olmaz. Lütfen...” dedi, sesi histerikti, yalvarıyordu. Gözlerinin kenarlarından yaşlar iniyordu, paniği her kelimeyle artıyordu. “Stu’nun yaptığını söyleyeceğiz. Kanıt bulmak bizim işimiz değil, onların işi. Ya da onlara bunu yapanın yabancı biri olduğunu söyleyeceğiz.”

Kardeşimi rahatlatmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Sandalyemi yaklaştırıp başımı onun başına yasladım. Yıllar öncesinden kalma bir hareketti bu.

Yakarışlarını bana yöneltti. “Myra, hayır. Yapamam. Lütfen. Lütfen. Gabe benim her şeyim. Ona bunu yapamam.” Kelimeleri hıçkırıklarla noktalandı.

“Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum Aish,” dedim. “Ama bahsettiğimiz kişi bizim erkek kardeşimiz. Aseem’in içeri girmesine... Keşke başka bir yol olsaydı. Bunu gerçekten isterdim.”

Aisha elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. “Bu hiçbir şekilde işe yaramayacak. Gabe onu neden öldürsün ki zaten? Polisler sebep aramayacak mı?”

“Gabe biraz...” Duraksadım, doğru kelimeleri seçmeye çalışıyordum. Bu adam hâlâ kardeşimin nişanlısıydı. “Daha önce Zoe’ye uygunsuz davranışı oldu; Zoe bana onun vücudu hakkında yakışık almayacak bir yorum yaptığını söyledi. Bunu Owen da fark etmişti. Ayrıca Zoe’nin Annabel’le Gabe arasında gerçekten ne olduğunu bildiği gerçeği de var. Bunu geliştirebiliriz. Gerisini polis halleder.”

Daha önce Aisha’yla Gabe’in tartışmalarını duymuştum, bu yüzden Aisha’ya gizlice kısa bir bakış attım. Çenesinin duruşu, zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyordu: Gabe muhtemelen daha önce başka kadınlarla flört etmekten çok daha fazlasını yapmıştı ve bundan daha kötü olan da Aisha’nın bunlara katlanmış olmasıydı. Bu sefer de farklı davranmamıştı. Neredeyse tüm eski erkek arkadaşları onu aldatmıştı ve buna rağmen erkekler söz konusu olduğunda anlaşılmasın bir nedenden ötürü, uğruna dünyanın öbür ucuna gidebileceğim, her şeye hakkı olduğunu düşünen, aşırı özgüvenli küçük kız kardeşim meydan okumalarından tümüyle vazgeçmiş gibi görünüyordu. Bunun derinlerde yatan bir güvensizlik mi yoksa aşırı bir şaşırtma isteği mi olduğunu anlayamıyordum, ama prenslerden birini seçebilecekken sürekli en çirkin kurbağanın peşinden gidiyordu.

Babamın sesi beni tekrar mevcut krize çekti. “Bunun işe yarayacağından emin misin?”

Başımı salladım. Her zaman işe yarardı. Seks. Bu, insanları delirtirdi. Cinayete sürükleyebilirdi.

“Onlara ne söyleyeceğiz?” diye sorarak devam etti.

“Gerçeği. Ya da başarabildiğimiz kadarıyla gerçeğe en yakın hikâyeyi,” dedim. Aşırı süslemeye çalıştıklarında tanık ifadeleri onda dokuz oranında çuvalliyordu, çünkü aklından geçeni görmek çok kolay oluyordu. “Onlara partiden sonra hepimizin yatmaya gittiğini söyleyeceğiz. Sonra bu sabah erkenden Aisha koşuya çıktı. Cesedi buldu ve hepimizi alarma geçirdi. Gabe hakkında ne hissettiğimizi veya onunla tartıştığımızı saklamayacağız, ama parmağımızı da ona doğrultmayacağız. Bu önemli. Gabe’in öldürdüğü sonucuna kendileri ulaşmalı; bunun için çalışmalarına izin vermeliyiz, bu bir süreliğine her birimizin şüpheli haline gelmesi demek olsa bile. Bu planın işe yaramasının tek yolu, bizim onların ailelerinden ne daha iyi ne de daha kötü, dış bileyen, kızgınlık duyan, normal, berbat bir aile olduğumuza inanmaları. Mutlu aileler gibi davranmaya çalışırsak bunu hemen anlayacaklardır.”

Babam yavaşça başını salladı. “Ya kanıtlar?”

Cinayet hakkında bildiğim her şeyi hatırlamaya çalıştım. *DNA*. Parmak izleri, kan örnekleri, deri hücreleri, lifler arayacaklardı. Katili suçla ilişkilendirecek adli kanıtlar bulmak isteyeceklerdi.

“Aisha bize Gabe’in eşyalarından bazılarını getirebilirse...”

“Ya hayır dersem?” diye çıkıştı Aisha.

“Bu bir seçenek değil,” dedi babam.

Aisha çenesini yana eğdi, gözleri başkaldırıyla parlıyordu.

“Aisha...” diye başladım ama babam elini kaldırdı. Bu hareketi, beni susturmaya yetti.

Babam uzun bir iç çekti, Aisha'nın gözlerinin içine baktı.

Bir mutlak sessizlik anıydı.

Babam sanki konuşacakmış gibi ağzını açtı, sonra başını iki yana salladı. Onu mirastan mahrum etmekle tehdit edebilirdi. Ona şantaj yapabiliirdi ama bunların hiçbirini yapmadı. Gerek yoktu. Bakışlarını Aseem'e çevirdi, sonra tekrar Aisha'ya yöneltti ve tek bir hareketle işi bitirdi.

Aisha başım indirip iki yana salladı.

Suçluluk duygusu boğazımda düğümlenmiş olsa da ikisine bakıp, “O zaman hepimiz aynı fikirde miyiz?” diye sordum.

Kimse konuşmadı, anlaşmamız sessizce yazıldı.

Babam iç çekti. “Bunu yapmamız gerek ve bu en doğru şekilde olmalı.”

54

Myra

Daha önce de ceset görmüştüm ama oraya vardığımızda bizi karşılayan manzaraya beni hiçbir şey hazırlayamazdı. Zoe yerde yatıyordu, uzuvları garip bir açıyla bükülmüştü, gözleri hâlâ açıktı ve doğrudan bize bakıyordu. Cildi mum gibiydi, dudakları maviydi, saçları kanla kaplanmıştı.

Kan. Çok fazlaydı. Litrelerce akmıştı, loş ay ışığında parılıyordu. Her yerdeydi.

Elimle ağzımı kapattım, cesedin üzerine kusacağımndan emindim.

Cesedin değil. Zoe'nin.

Zoe. Beni ilk kez Edinburgh'da ziyaret ettiğinde kocaman gözlerle etrafta dolaşan, duvarlarda elini gezdiren, ipek perdelere dokunan kızdı. Erkek kardeşimin hayatına düşündüğümünden daha fazla kahkaha getiren kadındı. Onun çocuğuna hamile olan kadındı.

Çöp torbasını yere koydum ve ellerimi uzatarak titremesini durdurmaya çalıştım. Bunu yapabileceğimden emin değildim. Bunu yapmak *istediğimden* emin değildim.

“İyi misin?” diye sordu Aisha.

Başımı salladım. Cinayetten nasıl sıyrılacağına dair teoriler üretmek başka bir şey, bir zamanlar sevdiğin birinin parçalanmış kafatasına bakmak bambaşka bir şeydi.

“Nasıl yapabildi? Bunu yapmak zorunda kalmasına neden olacak kadar kötü olan şey neydi?”

Gökyüzüne baktım, ağlamamaya çalışıyordum. Bulutların arasından süzülen ışığı görebiliyordum, gökyüzü aydınlanıyordu.

Zamanımız tükeniyordu. Kendimi bu duygu durumundan çıkarmalıyım. Bunu bir suç mahalli olarak düşünmeliydim, başka bir şey değil.

Daha sonra soru sormak için zaman olacaktı. Owen veya Gabe uyanmadan önce bu işi bitirmeliydik.

Karar bir kere verildikten sonra, kolaydı. Daha doğrusu, uygulama otomatikti.

Bir çift lastik eldiveni takıp Gabe’in ayakkabılarını torbadan çıkarırken Zoe’nin cesedine bakmamak için uğraştım. Ayakkabıları yere koydum, sonra galoşları Aisha’ya uzattım.

İrkilme sırası ondaydı.

“Yapamam...” dedi. Sesi yalvarırcasına, kırılgan çıkmıştı.

“Bunu yapan sen olmalısın Aish,” dedim. “Eğer deri hücrelerimden herhangi birini, DNA’nın herhangi bir izini bulurlarsa...”

Cümlemi bitirmedi.

Aisha anlayarak başımı salladı. Gabe’in eşyalarında Aisha’nın DNA’sını bulmak kimseyi şaşırtmazdı. Fakat benimkini bulmaları başka bir soruna yol açardı.

Aisha iç çekip önce galoşları, sonra Gabe'in ayakkabılarını giydi. Cesede doğru yürüdü, başın yanındaki kan birikintisine bastı, ayakkabılar kirlenene ve her yer Gabe'in ayakkabılarının izleriyle kaplanana kadar etrafta dolaştı.

Bana baktı, başımı salladım. Ayağında Gabe'in ayakkabılarıyla eve dönmek zorunda kalacaktı, ama şimdilik bu kadarı yeterliydi. Normalde dedektifler Gabe'in evden cesedin bulunduğu yere, sonrasında da tekrar eve doğru yaptığı tüm yolculuğu izleyebilirdi, ama bunu kurgulayıp düzenlememiz neredeyse imkânsızdı. Ayrıca, yaptığımız tüm o yürüyüşlerden sonra ayak izlerimiz zaten her yerdeydi.

Aisha'ya Gabe'in ceketini ve kot pantolonunu uzattım. Kıyafetleri bir araya getirip cesede hafifçe sürtmesini izlerken boğazımdan safra yükseliyordu. En sonunda kıyafetleri kan, kir ve Zoe'nin DNA'sına bulanana kadar yere değdirerek bu işi bitirdi.

Sıra saça gelmişti. Zoe'nin yanına çömelip elimi başına koydum. Bunu yaparken başımı çevirmek zorunda kaldım, kırık kafatasının çatırtısını elimin altında hissettiğimde irkildim. Saç tellerini dikkatlice kilitli bir poşete koyup ayağa kalktım.

Bu kadardı. Zor kısım bitmişti.

Ya da kendime öyle söylüyordum.

Eve döndüğümüzde saat neredeyse sabah yediydi. Asem duş almış ve buruşuk bir pijama giymişti. Babam onun kıyafetlerini yakmış, küllerini güvenli bir şekilde gölete atmıştı. Annem elinde bir şişe çamaşır suyuyla mutfak zemininde diz çökmüştü. Neyse ki Owen ve Gabe hâlâ uyuyorlardı.

Aisha'ya kilitli poşeti uzattım. Gabe'in kanlı ayakkabılarını antreye bırakmaya giderken Aisha beni durdurarak, "Gabe ne kadar yiyecek? Hüküm... nedir?" diye sordu.

Suçluluk duygusuyla boğazım düğümlendi. "Değişir. Kasıtsız adam öldürme birkaç yıl. Kasten adam öldürme yani cina-yet daha fazla."

Bana baktı, açıklamamı bekliyordu.

"Standardı on beş ila yirmi yıldır. Ama iyi bir avukat bulma-sına yardım edeceğiz," dedim. Babama baktım; elimizden bu kadarı gelirdi.

"Bulabileceğimiz en iyi avukatı," diye ekledi.

"Peki, ya her şeyi çözerlerse?"

Derin bir nefes aldım. "O zaman hepimiz adaleti yanıltmak-la suçlanırsınız."

Aramızda uzayan sessizlik, kulağımda bir uğultu gibi yan-kılanıyordu.

Kimse söylemiyordu ama hepimizin aynı şeyi düşündüğü-nü biliyordum: Başka seçeneğimiz yoktu.

"Onları öyle bırakmazdı," dedi Aisha, sesi boğuktu. "Eğer... Eğer bunu gerçekten yapmış olsaydı, ayakkabılarım öyle bı-rakmazdı."

Başımı salladım. Haklıydı.

Ayakkabıları verandaya götürüp hortumla yıkadım. Taban-larındaki oluklarda kan lekeleri bıraktım. Çıplak gözle zar zor görülebiliyordu ama yine de oradaydı, keşfedilmeyi bekliyor-du. Derinin üzerine biraz toprak bulaştırdıktan sonra ayakka-bıları tekrar yerine koydum.

Sonra Gabe'in kıyafetlerinin üzerinde çalışmaya başladım.

Yılın bu zamanında İskoçya'da kışlık bir palto giymemekten daha dikkat çekici bir şey hayal edemiyordum, ama işi sağlama almak için her şey küle dönmeden önce ateşi söndürdüm. Ateş çukurunu karıştırıp içinde Gabe'in kıyafetlerinin parçalarını bulmaları gerekiyordu.

Gabe'e bakıp şöyle düşünmelerini istiyordum: İşte hamile bir kadını öldüren, kanıtları yok etmeye çalışan, sonra yukarı çıkıp nişanlısının yanına yatan bir adam. Hepsi nişanlısının onun başkalarıyla yaklaşma çabalarını kabul etmemesi ve ailesine söylemekle tehdit etmesi yüzünden.

Gabe'e bakıp şöyle düşünmelerini istiyordum: İşte canavar burada.

55

Myra

İşe yaradı.

Mutfağın zemini tertemiz olduktan ve kanıtlar yerlerine yerleştirildikten sonra Owen'ı almaya gittim. Kapıyı yumrukladım ve uyanması için bağırdım. Koridorun karşısında da Aisha, Gabe'i uykudan uyandırırken benimkine çok benzer bir numara yapıyordu. Babam da aşağıda acil servisle telefonda konuşuyordu.

Owen misafir odasından gözlerini ovuşturarak bir hışımla çıktığında, "Zoe!" diye bağırdım ona. "Babam ambulans çağır-
dı ama hemen gelmen gerekiyor!"

Owen'ı Zoe'ye götürdüm. Bunu yaparken, onun saatler önce öldüğünü bilmiyormuşum, sanki yardım edebileceğine gerçekten inanıyormuşum gibi davrandım. Bu, işin en zor kısmı bile değildi.

En zor kısmı Zoe'yi orada görmek, cesedinin ne kadar çabuk bozulduğunu fark etmektir.

"Onu Aisha buldu," diye açıkladım. "Koşuya çıkmış."

Owen gökyüzüne baktı, hâlâ kadifemsi mavi bir girdaptı, güneş ışığı yoğun bulutların arasından yavaşça süzülüyordu. O an, acaba onu bulan kişinin ben olduğumu söyleseydim daha inandırıcı olur muydu diye düşündüm. Beni tanıyan herkes yarı karanlıkta koşmayı sevdiğimi bilirdi, ama Aisha... O kız hayatında hiç gün doğumu görmemişti.

Owen önce bana, sonra tekrar cesede baktı.

Kafasında herhangi bir soru, zaman akışı veya gerçekte ne olduğu konusunda herhangi bir şüphesi varsa da dile getirmemişti. Sadece başını salladı ve zaten bildiğim şeyi söyledi:

“Polis çağırmamız gerekiyor.”

Sonrasında işler hızla ilerledi. Adanın uzaklığına rağmen polis birkaç saat içinde geldi. Olay Yeri İnceleme memurları dikkat çekici beyaz kıyafetleriyle adayı ele geçirirken, sarı işaretler yerleştirerek bir sürü fotoğraf çekip bulabileceklerini bildiğim kanıtları ararken Zoe'nin cesedi otopsi için Fort William'a nakledildi. İlk ifadeler tamamlandıktan sonra daha fazla sorgulama için hepimiz Fort William polis karakoluna götürüldük. Plana sadık kalıp birbirimize kenetlendik.

Dedektifler birkaç saat içinde Gabe'e odaklandı. Ayakkabılarındaki kanı fark etmişler ve ona paltosunun kayıp olmasıyla ilgili sorular sormuşlardı. Bildiğim kadarıyla küllerde işlerine yarayacak değerli bir kanıt bulamamışlardı ve Aisha'nın onun kazağına yerleştirdiği saç teli kolayca açıklanabilirdi. Sonunda, sebep ortaya çıktı.

Zoe haklıydı: Gabe, Annabel'i aldatan kişiydi ve bu gerçeği

gizli tutmayı çok istiyordu. Sır olarak saklamayı çok istediği bir diğer şey de Singapur'da Aisha'yla "karşılaşmadan" önce aylarca ailemizi araştırdığıydı. Sadece arama geçmişiyle bile Agarwal ailesi hakkında doktora tezi yazılabilirdi.

Onu sorguladıklarında Gabe, bizi araştırmasının tek sebebi- nin, nasıl bir aileye girdiğini bilmek ve iyi bir ilk izlenim bırak- mak istemesi olduğunu söyledi.

Hayır, ben buna da inanmıyordum.

Savcılık, Gabe'i sosyal sermayesi olan genç kadınları hedef alma alışkanlığı olan hırslı bir adam olarak tanımladı. Gabe gibi finansal açıdan bilgili biri için paranın tek başına asla itici bir faktör olmadığını, amacının her zaman parası olan insanlara erişim olduğunu savundu. İsimleri saygı uyandıran ve güven aşıl原因an aileleri hedef aldığını, sonra bu ailelerin içine girdiğini iddia etti. Polis teori üstüne teori ortaya attı, ancak nihayetinde bu işi sonuca bağlayan Annabel'in tanıklığı oldu. Annabel, Gabe'in tanıştıkları andan itibaren onun çevresine girmeye ne kadar istekli olduğunu ve Londra sosyetesinin önde gelen isimlerinin de bulunduğu büyük bir nişan yapımları konusunda ne kadar ısrarcı olduğunu anlattı. Annabel'in banka hesabından aldığı miktar on bin dolardı, fakat Annabel'le nişanlandıktan sadece üç ay sonra kendine çekmeyi başardığı yatırımcılar? Bu yatırımcılar onu milyoner yapmıştı. Savcı, Zoe'nin tüm bunları bilmesinin onu bir tehdit haline getirdiğini iddia etti. Hemen ortadan kaldırılması gereken bir tehditti ve Gabe, Zoe'nin kafasına indirdiği tek bir darbeye bunu başarmıştı.

Böyle bir sebep ve sabıkayla, hatta davasına nüfuzlu bir avu-

kat bakarken bile Gabe'in gerçekten hiç şansı yoktu. Müebbet hapis cezası aldı ve bunun en az on dört yılını yatacaktı. Kefalet yoktu.

Çok fazla üzerinde durmamaya çalışıyordum. Duruşma sırasında Gabe'in ailesine bakmadım. Katlanmak zorunda kaldıkları acıya tanıklık etmeyi reddettim. Yaptıklarımınla yaşayabilmemin tek yolu buydu.

O hafta Kilbryde'da olanlar, yaptıklarımız bağışlanamazdı.

Fakat durup durup aynı şeyi düşünüyordum, kendimi savunmak zorunda kalırsam jüriye şunları söyleyecektim: Eğer bu suçu işleyen kişi erkek kardeşiniz ya da ailenizden biri olsaydı, siz de aynısını yapmaz mıydınız?

Son Bölüm
BİR YIL SONRA
Myra

Hafif bir su sesiyle uyandım. Gözlerimi kapatıp tekrar uyumaya çalıştım. Kendime dinlenmem gerektiğini söyledim ama duş başlığından su akmaya başlayınca ses daha da şiddetlendi. Yan dönüp telefonuma uzandım. Saat sabahın altısıydı. Bu saatte neden duş alıyordu ki?

Kısa bir süre öylece yattım ve aniden o günün hangi gün olduğunu hatırlayıp doğruldum.

Yataktan fırlayıp banyoya koştum.

On dakika sonra taksideydik, geleceğimizi belirleyecek görüşmeye hızla giderken hissettiğim kaygı ve beklenti birbirine karıştı.

Yalan söyleyemezdim: Kolay olmamıştı. Böyle bir olaydan sonra hayatınıza nasıl devam edebildiniz ki? Aile içinde bir cinayet. İsimlerimiz bütün medyada yer aldı. Bunun altından kalkmak için yardımcı olabilecek yazılı bir metin yoktu, size işleri nasıl idare edeceğinizi anlatabilecek bir kılavuz yoktu.

Soruşturma boyunca bir arada kalmayı başardık ama duruşmadan ve inanılmaz derecede zor olan o anma töreninden sonra ailemiz parçalandı. Ne yaptığımızı, her birimizin kat etmesi gereken mesafeleri bilerek... Birdenbire bizi bir arada tutan şeyin sevgi veya ailevi sorumluluklar değil, öylesine karanlık bir gerçek olduğunu fark ettik ki hayatta kalmanın tek yolu onu halının altına süpürmekti.

Duruşma biter bitmez Aisha, Belize'ye taşınacağını duyurdu. O zamandan beri kardeşimden haber alamadım. Zoe'nin anma törenine bile katılmadı.

Babam emekli oldu ve şirketi nihayet eski rakibi Malhotra'ya sattı, elde edilen geliri üçümüz arasında eşit olarak paylaştırdı. Annemle beraber hâlâ Delhi'deydi ama hayatları artık eskisi gibi değildi, kısmen de Aseem yüzünden.

Yardım alma konusunda Aseem'le konuştum, ama isteksizdi ve sonunda onu bu konuda zorlamamaya karar verdim. Terapistler gizliliğe bağlıydı ama konu suçlu davranışı olduğunda işler değişirdi. Aseem şu anda Londra'da, Zoe'nin kendileri için seçtiği evde yaşıyordu. Ara sıra mesajlaşıyorduk ama duruşmadan beri annem ve babamla konuşmamıştı.

Bana gelince, Stu'nun adada çalışması için önerdiği yerel geliştiriciyi işe aldım ve Edinburgh'a geri döndüm. Yıllardır kaçındığım arkadaşlarım ve meslektaşlarımla yüzleşmekten artık korkmadığımı fark ettim. Onların noksansız oluşu, mutluluğu artık beni korkutmuyordu. Tam tersi, anneliğe dair yeni bir anlayışa kapı açtı. Zoe'nin yasım tutar ve arkadaşlarımla çocuklarıyla oynarken Misha ve Jay'in yasını da nasıl tutacağımı öğrendim. Onları nasıl yakınımda

tutacağımı ve aynı zamanda nasıl özgür bırakacağımı öğrendim, tüm bunların arasında bir yerlerde sevgiye geri dönüş yolunu buldum.

Owen'a.

Binadan çıkıp kalabalık Londra caddesine kadar bize eşlik ederken, "Teşekkür ederim," dedi kadın. "Sizinle iletişime geçeceğiz."

Nemli havayı ciğerlerime doldurduktan sonra Owen'a baktım, dudaklarımda küçük bir tebessüm vardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Owen kolunu bana dolayıp beni kendine çekti. "Sanırım bir bebeğimiz olacak..." diye fısıldadı kulağıma.

Kensington High Caddesi'nin dışında küçük bir restoranda öğle yemeği yiyorduk. Yaptığımız görüşmeyi ve evlat edinme ajansının talep ettiği ek evrakları tartışırken Owen birden konuyu açtı.

Bunu yapacağımı biliyordum.

Spagettiye çatalının etrafında döndürürken, "Peki, onunla görüşecek misin?" diye sordu.

Dudaklarıma götürdüğüm şarap kadehimin kenarından ona baktım. Owen haftalardır bu konunun etrafında dönüyor, dürüst olmak gerekirse pek de ilgimi çekmeyen bir uzlaşmaya doğru beni itiyordu. Aseem'i görmek istemediğimden değildi. Onu çok özlüyordum ama gerçek bir sohbetin deşebileceği

tatsızlığa hazırlıklı değildim. Suç ve onu örtbas etmenin bize yaptıkları; konuşup tartışacağımız şeyler değildi. Sonuçta biz Agarwallardık, kaçınma sanatında ustaydık.

Fakat bu sefer öyle bir seçeneğim yoktu. Anneme onu göreceğime dair söz vermiştim.

Kadehimi masaya bıraktım ve çatalımı bir parça marula batırırken, “Daha sonra onunla kahve içmek için buluşacağım,” dedim.

Owen masanın üzerinden uzanıp elimi hafifçe sıktı, ardından spagettisini yemeye devam etti. Küçük bir hareketti ama bana hislerinin derinliğini hatırlatmıştı.

Beni ve ailemi güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacak bir adamla birlikte olduğum için ne kadar şanslı olduğumu bana hatırlatan bir hareketti.

Aseem bitkin görünüyordu. Sanki sadece yaşamak, art arda nefes almak bile onu tüketiyormuş gibiydi. Evinin yakınındaki parktaydık, ikimiz de karton kahve bardaklarımızı sıkıca kavramış, havadan sudan konuşuyorduk; oysa tek istediğim gözlerinin içine bakmak ve iyi olup olmadığını sormaktı.

“Nasıl oldu da Londra’ya geldin? İşinle meşgul olduğunu düşünmüştüm.”

“Arzu ettiğim kadar meşgul değilim,” dedim. Gerçek buydu. İşler zordu, müşteriler tek tüktü. Ona bir bakış attım. “Burada olmamın sebebi, Owen’la ben... Bir bebeği evlat ediniyoruz. Bugün görüşme yaptık.”

Aseem bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece uzaklara bak-

maya devam etti. Bana döndüğünde gözleri ıslaktı. “Harika bir anne olacaksın.” Kahvesinden bir yudum aldı. “Biliyor musun, o da harika bir anne olurdu. Zoe.”

Kardeşıme baktım. Acısı hâlâ o kadar tazeydi ki yüreğim burkuldu. “Evet, olurdu. Sen iyi misin?”

“İyiyim. En azından olabileceğim kadar iyiyim,” diyerek omuzlarını silketti. Bana hüzünlü bir şekilde gülümsedikten sonra, “Seni annem gönderdi, değil mi?” diye sordu.

Başımı salladım. “Eve dönmeni istiyor. Sen olmayınca kolu kanadı kırılıyor Aseem.”

İç çekti. “Hiç bitmeyecek, değil mi? Hâlâ beni kontrol etmeye çalışıyor.” Bana baktı. “*Bizi* kontrol etmeye. Haftalardır mesajlarıma cevap vermiyorsun. Ama annenin bir kere araması, burada olmana yetti.”

Başımı iki yana salladım. “Bu haksızlık. Meşguldüm ve anneme gelince... Seni özlüyor ve senin için endişeleniyor. Hepimiz endişeleniyoruz.”

Başını salladı. “Benim için endişeleniyor. *Doğru.*” Gökyüzüne bakarak gözlerini sıkıca yumdu. “Zoe benden para çalıyordu.” Bana hızlıca bir bakış attı, sonra bakışlarını karşıya yöneltti. “Bizden.”

“Gerçekten mi?”

“Ben bilmiyordum,” dedi. “Bana o gece annem söyledi... Belli ki aylardır biliyormuş.”

“Böyle bir şeyi nasıl bilebilir ki?” diye sordum, gerçekten şaşkındım. Annem ailenin hesaplarıyla şimdiye kadar hiç ilgilenmemişti.

“Annem, Zoe’nin marka sponsorlukları konusunu abartarak

anlattığını düşündüğünü söyledi. Sonra annemin arkadaşlarından biri Zoe'nin 'hediye' olduğunu iddia ettiği bir tasarım çantayı satın aldığını gördüğünü söyleyince annem de muhasebecimizden gözünün Zoe'nin hesaplarının üstünde olmasını istemiş."

"Annem neden hiçbir şey söylemedi?"

"Doğru zamanı bekliyordu. Annem koz kullanmayı sever. Bunu Zoe üzerinde kullanabileceğini biliyordu. Yaptı da."

Gerçekten kafam karışmış bir şekilde ona bakıyordum. Annemin Zoe'ye şantaj yaptığını ima ediyordu, ama ne amaçla?

"Ölümünden önceki son birkaç ayda Zoe dehşete kapılmıştı. Bir süredir trolleniyordu. Zoe bilmiyordu ama trol annemdi."

"Anladığımdan emin değilim. Annem neden bunu yapsın ki?"

"Annem şantaja başvurmayacak kadar akıllı. Zoe'nin Instagram'daki işine ne kadar değer verdiğini biliyordu, bu yüzden sahte bir profil oluşturdu ve Zoe'yi isimsiz biri olarak trollemeye başladı. Zoe'ye onun hakkında onu mahvedebilecek şeyler bildiğini ima etti, onu şeyle tehdit etti..." Derin bir nefes aldı. "...açıkçası iğrenç şeylerle. Zoe bana online tacize uğradığını söylemeye çalıştı ama ben ona sadece bunu görmezden gelmesini söyledim."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Annem telefonunu temizlememi istedi. O olaydan sonra. O zaman Zoe'ye gönderdiği mesajları gördüm. *NB_Lurker* takma adını kullanıyordu ve yazdığı şeyler... Gerçekten iğrençti."

Başımı iki yana salladım. Bu, parçası olmam gereken veya olmak isteyeceğim bir konuşma değildi. "Gitmeliyim," dedim.

“Gitmeli misin?” diye sordu Aseem ve o delici bakışlarını bana çevirdi.

İç çektim. Aseem’den kaçınmamın sebebi işte buydu ve o da bunu biliyordu. “Bu konu hakkında nasıl konuşmam gerektiğini bilmiyorum Aseem. Denedim, ama...”

Dizime elini koyarak beni susturdu. “Benim konuşmama ne dersin?”

Başımı salladım.

“Bir terapistte gidiyorum.” Duraksadı, yüzümden telaşa kapıldığımı fark etmişti. “Endişelenme, dikkatli davranıyorum.”

“Faydası oldu mu?”

“Bir dereceye kadar. Komik, ama Zoe’den veya bebekten pek konuşmuyoruz. Çoğu konuşmamız bir şekilde Ishaan’a geri dönüyor.” Yaklaşık bir dakika kadar bana baktı.

“O senin gözdendi,” dedi bana.

“Herkesin gözdesiydi.”

“Bundan hep nefret ettim.”

Kardeşıme baktım, ondan hiç beklenmeyen bu itiraf karşısında şaşkına döndüm. Kendi başına ne kadar çok şeyin üstesinden gelmesine göz yumduğumu bir kez daha anladım. “Daha fazlasını yapmadığım için özür dilerim. O kötü zamanlarda bunları tek başına yaşamak zorunda kaldın. Bu doğru değildi.”

“Evet, değildi.”

Bu söylediği beni şaşırttı. Aseem şikâyet etmezdi. Suçu asla paylaştırmazdı. Ya da en azından eskiden öyleydi.

“O gün neden oradan ayrıldın?” diye sordu. “Yunanistan’dayken.”

Kaşlarımı çattım. “Arkadaşlarımı görmek istedim.”

“Evet, ama neden özellikle o gün? Arkadaşların bir haftadır oradaydı ve sen onlarla bir kahve içmek için bile buluşmaya zahmet etmemiştin. Yine de o gün, gitmene izin verene kadar annemle dişini tırnağına takarak mücadele ettin. Neden?”

“Bilmiyorum Aseem. Muhtemelen bir çocukla ilgiliydi. Hatırlayamıyorum.”

“Sen hatırlayamıyor musun?”

İşte yine o bakış, içimi görebildiği hissi...

Bilip bilmediğini merak ediyordum: Benim küçükken gördüğüm şeyleri o da görmüş müydü?

İmkânsız değildi. Aisha ve Ishaan çok küçüktü ama Aseem anlayabilecek kadar büyüktü.

Gözlerimi kapattım, ilk öğrendiğimde Aseem’in yanımda olup olmadığını hatırlamaya çalıştım. Tatilden birkaç hafta önceydi ve hâlâ Delhi’deydik. Aciliyet duygusuyla adım atışımı, annemi ararken gerginliğimi ve içimdeki kaygıyı hâlâ hissedebiliyordum. Telefon elimdeydi, cevabının ne olacağını çoktan biliyordum. Okuldan kaçtığım için iki hafta ev hapsindeydim. Genelde babamdan istediğimi elde edebiliyordum ama annem asla böyle şeyleri yapmama izin vermezdi; özellikle de konu ödevler olduğunda. Fakat bu defa söz konusu Bryan Adams konseriydi. Ayrıca deli gibi etkilemeye çalıştığım okuldaki kızların hepsi konsere gidiyordu. Denemek zorundaydım.

Doğrudan annemin yatak odasına gittim, içeri dalmaya ve annemi ikna etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım ama kapı kilitliydi. Garipti, çünkü anne babamız yatak odasının kapisını asla kilitlemezlerdi, özellikle de gündüzleri.

Kapıyı çaldım. “Anne, Sabah’ın Bryan Adams konseri için yedek biletleri var. Herkes gidiyor. Noor beni bir saat içinde alabileceğini söylüyor.”

Sessizlik.

“Anne?”

Kapıyı tekrar çaldım, bu sefer daha sert.

“Lütfen!”

Annem kapıyı bir saniyeden az bir süreliğine aralayıp, “Hiç bir yere gitmiyorsun!” dedi.

Göğsümdeki ağırlığı hâlâ hatırlıyordum. Belki yüzündeki ifadeyle, koltuğun üzerinde asılı duran sütyenle ilgiliydi. Ya da belki daha belirsiz bir şeydi, o zamanlar hayatımı değiştirecekmiş gibi hissettiren ergenlik korkularından biriydi. Dışlanmak, arkadaş grubundaki statümü kaybetmek, Noor ve Sabah’ın benim yerime o yeni kız Alia’yı almaya karar vermesi gibi.

Anneme baktım, gördüklerimle onun üzerinde bir güce sahip olduğumu fark ettiğimde göğsümdeki ağırlık farklı bir şeye dönüştü. Beni durduramazdı. Arkasındaki aynada görebildiğim gölgeye baktım. Annem beni *durdurmayacaktı*.

Başkaldırının büyük heyecanını tüm vücudumda hissettim.

“Ben gidiyorum. Sabah dönerim.”

Nasıl cevap verdiğine dair hiçbir şey hatırlamıyordum, ama o anda hem ona hem de kendime iğrenişimi net bir şekilde hatırlıyordum. Tam o an, annemden daha önce hiç kimse-den etmediğim kadar nefret ettim. Çok öfkelenmiş olmasına ve başkaldırımın bir bedeli olacağını bilmeme rağmen çıkıp gittim. Tüm geceyi, gördüğüm veya gördüğümü sandığım şeyleri düşünerek geçirdim.

O günden sonra annemle olan ilişkim asla tam olarak iyileşmedi. Son yirmi yılı o görüntüyü beynimin en karanlık köşesine iterek, gördüklerimi, daha doğrusu *kimi* gördüğümü kabul etmemekle geçirdim.

Babamın arkadaşıydı.

Bir yıl sonra Yunanistan'da, Ishaan'ın öldüğü gün gördüğüm adam da oydu.

Aseem'in o güne dair anıları benimkinden çok daha canlıydı. Tıpkı benim son yirmi yılımı anılarımı silmeye çalışarak geçirdiğim gibi, Aseem de kendi anılarını yeniden inşa etmeye, işlerin ters gitmeye başladığı anı tam olarak belirlemeye çalışarak geçirdi.

Benim gibi o da söylenenlerin çoğunu hatırlamıyordu. Sadece gördüklerini fark ettiğinde hissettiği öfkeyi, babam öğrenirse ne olacağını bilmenin sebep olduğu dehşeti, Ishaan'ın başına gelenlerin onun hatası olduğuna dair içgüdüsel duygusunu hatırlıyordu. İkizlerle kalması gerekiyordu ama kalmamıştı. Annemizi başka bir adamla uygunsuz bir halde görünce yaşadığı şok o kadar şiddetliydi ki kusmuştu, mide bulantısı kontrolsüzce yükselmiş ve eğilip yeni spor ayakkabılarının üzerine istifra etmişti. Annemle yüzleşirse kendini kontrol edemeyeceğini düşündüğünü hatırlıyordu. Pişman olacağı bir şey yapabilirdi. Önce annesinin inlemelerini, sonra da arkasından seslenirken çığlıklarını duyuncâ kaçtı.

Daha sonra bana, rüyalarında duyduğu çığlıkların o çığlıklar olduğunu söyledi: Annem ona sesleniyor, gitmemesi için yalvarıyordu.

Bunlar ona uykularında yıllarca musallat olan çığlıklardı. Utancını ve bununla birlikte ailedeki rolünü pekiştirdi.

Çok şey kırılmıştı, çok fazla ayrıntı bulanıktı, ancak açık olan bir şey vardı: O da Aseem öfkeyle uzaklaştıktan sonra annemin onun peşinden koşması, açıklamaya çalışması veya belki de gördüklerini babama söylememesini sağlamak için çırpınışıydı. Annem birkaç dakika sonra otele geri döndüğünde, yolda sıralanmış itfaiye araçları ve yan tarafa park etmiş bir ambulans vardı. Her yer polis kaynıyordu. O zaman, böyle bir kargaşaya neden olanın çocukları olduğunu biliyor muydu? Bu yüzden mi odasına dönmek yerine doğrudan oyun merkezine koşmuştu? Yoksa sadece kötü bir his ya da korkunç bir şey olduğunun farkına varmak mı söz konusuydu?

Otele döndüğümde her şey bitmişti. İtfaiye araçları gitmişti, ancak havada duman kokusu vardı. İçeri girdiğimde bunaltıcı Yunanistan sıcağına rağmen içime sızan soğuğu hâlâ hatırlıyordum. Kalbimin yerinden sökülüşünü... Derinlerde bir yerde, her ne olduysa hayatımı sonsuza dek değiştireceğini biliyordum.

Ayrıntıları asla bilemeyecektik: O gün tam olarak ne olduğunu, yangın alarmının neden iş işten geçtikten sonra çaldığını ve neden hiç kimsenin alevleri fark etmediğini asla bilemeyecektik. Tek bileceğimiz şey, her birimizin bu olayda oynadığı rol olacaktı.

“Neden hiçbir şey söylemedin?” diye sordum Aseem’e.

“Ne söyleyebilirdim ki? Anneme çok kızgındım, ama öfkemle ne yapacağımı bilemeyecek kadar küçüktüm. Suçu benim yerime üstlenmişti ve polis ona zaten zor zamanlar yaşıtıyordu. Ona hislerimi belli edemezdim, zaten bu kadar acı çekiyorken olmazdı. Her şeyi içime attım. Tüm öfkemi,

nefretimi, tiksintimi. Onu bir yere kadar suçladım, ama nihayetinde olanların benim hatam olduğunu da biliyordum. İlişkiler düzeltilebilir. Benim hatam Ishaan'ın hayatına mal oldu. Annemin oğluna mal oldu.”

Aseem'e baktım, o günden kalan yaralarının ne kadar derin olduğunu, içinde ne kadar çok şey taşıdığını ilk kez bu kadar yakından fark ediyordum. “Bunun doğru olmadığını biliyorsun, değil mi? O zamanlar bazı şeyleri farklı yapıyorduk, ama bu doğru yaptığımız anlamına gelmiyor. Annem seni asla ikizlerle yalnız bırakmamalıydı. Sen de çocuktun Aseem. Suçu üstlendi, çünkü bize bakmak aslen onun işiydi, tam tersi değil.”

“Komik olan ne, biliyor musun? Zoe'nin de tam olarak söylediği buydu.”

“Ona anlattın mı?”

Aseem başını salladı. “O gece... bana açıklamaya çalıştığı şey buydu.”

Derin bir nefes aldım, resim sonunda tamamlanmıştı.

“Bunu duymak istemedim. Yıllardır annemin acısını hafifletmek için elimden geleni yapmaya çalışıyordum ve Zoe, annemin bir şekilde suçluluk duygumdan faydalandığını, hatta kendini korumak için kullandığını göstermeye çalışıyordu. Bu... Onun ne dediğini aklım almadı, anlıyor musun? Bu çok fazlaydı.”

Başımı salladım. Aseem, annemi her zaman çok korumuştum. Benim veya Aisha'nın annemi eleştirmesi başkaydı, Zoe'nin bunu yapması başka... Bu, Aseem'in kontrolden çıkması için yeterli olurdu.

“Bu... Bu herkesin aniden parlaması için yeterli olurdu. Bütün çocukluğunun bu şekilde yeni bir çerçeveye oturtulması...”

“Sence olan bu muydu? Çıldırıp aniden parladım, sonra çocukluğumu sorguladığı için Zoe’ye bir taşla vurdum, öyle mi?”

Bana baktı. Omzumu silktim.

Gözlerini gökyüzüne çevirdi. “Terapistim, hepimizin aile içinde farklı roller üstlendiğini söylüyor. Belirli bir rolü oynamaya alıştığımızda, yetişkinliğimizde de aynı kalıpları tekrarlayanın yollarını buluyoruz.”

Kaşlarımı çattım. Nereye varmak istediğini anlamıyordum.

“Hiçbiriniz gelip de bana sormadınız. Bir kez olsun bunu yapıp yapmadığımı, hayatımın aşkını öldürüp öldürmediğimi, kendi bebeğimi öldürüp öldürmediğimi sormadınız. Bir kez bile. Aranızda her zaman parlamaya en meyilli olan bendim. Bu yüzden hepiniz bunu yaptığımı varsaydınız.” Aseem bana baktı, gözleri yüzümde bir anlayış belirtisi aradı. “Bunun yanı sıra tüm hayatımı annesini koruyarak geçirmiş, ailesinin iyiliği için isteklerini feda etmiş olan da benim...”

Nihayet anlayabilmem için bunun açıkça ortaya konması gerekmişti, ama hâlâ dile getiremiyordum. Bunu telaffuz etmek istemiyordum. Aseem’e baktım, nutkum tutulmuştu.

“Zoe’yi ben öldürmedim Myra. Çok sinirlendim; o konuda haklısınız. Zoe annem hakkında böyle konuşmaya başladığında kızdım, gerçekten çok öfkelen dim. Annemi mağdur olarak görmeye çok alışmıştım. Annemin –kasten veya değil– beni yıllardır manipüle ettiğine inanmak istemiyordum. Zoe’yle tartışıyorduk, birbirimize her türlü şeyi söylüyorduk. Fakat onu öldürmedim. Onu asla öldüremezdim. Biri bizi orada bulursa durumun nasıl görüneceğini bilerek ölmüş karımı kollarımda tutuyordum. Aisha bizi bulduğunda, ne kadar zamandır orada

olduğumu veya benimle birlikte başka birinin de olup olmadığını sormadı. Sadece çıkarımda bulundu. Ayrıca eve döndüğümde, hepiniz kararınızı çoktan vermişsiniz. Suçu üstlendim. Masum bir adamın hapse girmesine göz yumdum, çünkü bana böyle yapmam öğretilmişti.” İç çekti. “Aile her şeyden önce gelir, öyle değil mi?”

Bu, dağılan dünyanın parçalarının etrafımda yeniden hizalanmasını izlemek gibiydi. Aseem haklıydı. Annem, Ishaan’ın ölümünü asla gerçek anlamda atlatamamıştı ve belki de bu yüzden Aseem’i saplantı derecesinde seviyordu. Fakat geriye kalan tek oğluna olan sevgisi, hassaslığı, kırılganlığı onun aynı zamanda manipülatif olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Her zaman öyleydi. Aseem her zaman ailedeki kurbandı. Annemiz için yapmayacağı hiçbir şey yoktu ve o bundan emindi.

“Zoe’yi ben öldürmedim,” diye tekrarladı.

Anladığımı belli ederek başımı salladım.

Yine de onun ağzından duymayı istiyordum. Zaten bildiğim, kalbimde doğru olduğuna inandığım kelimeleri söylemesine ihtiyacım vardı.

“Karımı ve bebeğimi öldüren... annemdi.”

- SON -

Teşekkür

Yanımda üç olağanüstü ajanım olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum: Jonny Geller, Viola Hayden ve Ariele Fredman. Zekânız, düşünceli oluşunuz, kararlılığınız ve kitaplarımın üzerinde sihrinizi konuşturduğunuz için teşekkür ederim.

Editörlerim Selina Walker ve Jeramie Orton'a Agarwalların çarpık dünyasını ilk günden itibaren anladıkları; akıllı ve sezgisel yorumlarıyla, dikkatleri ve coşkularıyla bu ailenin hikâyesinin hayata geçirilmesine yardımcı oldukları için çok teşekkür ederim.

Ayrıca Century ve Pamela Dorman Books'taki daha geniş ekiplere; Curtis Brown ve UTA'daki benim adıma özveriyle çalışan ekiplere; özellikle de Jazz Adamson, Emma Jamison, Atlanta Hatch, Ciara Finan ve Laurie-Maude Chenard'a teşekkür ederim.

Bu romanı yazmak diğer romanlarımdan daha uzun sürdü. Bu süreçte benimle birlikte beyin fırtması yaparak olay örgüsündeki boşlukları, karakter motivasyonlarını ortaya çıkaran yazarlara ve akıl hocalarıma büyük bir minnet borcum var. Sophie Hannah, Tash Barsby ve Louise Ford cömertliğiniz, teşvik edici sözleriniz ve bana her zaman gerçeği söylediğiniz için teşekkür ederim. Bundan fazlasını isteyemezdim.

Roman yazmanın en zor kısmı, sayfadaki sözcükleri aklınızdaki görüntüyle birbirine uydurmaktır ve her yazarın bunu *yakalayacak* en az bir tane ilk okuyucuya ihtiyacı vardır. Benim iki tane olduğu için şanslıyım: Anvi Mridul ve George de Freitas. Taslakları yorulmadan okuduğunuz ve sadece hikâyenin ve karakterlerin her katmanını değil, aynı zamanda bir yazar olarak tutkularımı da anladığınız için teşekkür ederim.

Ailenin doğası hakkında bir kitap yazarken esas mevzunun böylesine sağlam bir örneğine sahip olmak yardımcı oluyor. Anneme, babama, erkek kardeşime, Rishabh'a ve yengem Prachi'ye: Agarwallara hiç benzemediğiniz için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız kaybolurdum. Myra ve Saira, sizi aşırı derecede şımartan kişi olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Favori halanız olarak pozisyonumu şimdiye kadar sahip olduğum herhangi bir işten daha fazla ciddiye alıyorum.

Son olarak, teşekkür ederim sevgili okur. Ben sadece birkaç hikâyesi ve hayalleri olan bir yazardım. Sen kitaplarımı okudun ve beni gerçek bir yazara dönüştürdün.

